

ЛАРИ НИВЪН, ДЖЕРИ ПУРНЕЛ ПРАШИНКА В БОЖИЕТО ОКО

Част 1 от „Сламкарите“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2000

chitanka.info

*На Марилин и Робърта,
които ни търпяха, докато пишехме тази книга,
и на Лъртън и Джини,
които ни накараха да я преработим.*

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Родерик Харолд, лорд Блейн, командир от имперския космически флот

Аркли Кели, сержант от имперската морска пехота, васал на Блейн

Адмирал сър Владимир Ричард Джордж Плеханов, вицеадмирал, главнокомандващ имперския флот на Ново Чикаго, временно изпълняващ длъжността генерал-губернатор на Ново Чикаго

Капитан Бруно Цилер, имперски космически флот, капитан на космическия кораб „Макартър“

Командир Джон Каргил, имперски космически флот, старши лейтенант на „Макартър“

Командир Джок (Санди) Синклер, имперски космически флот, главен инженер на „Макартър“

Юнкер Хорст Стейли, имперски космически флот, старши юнкер на борда на „Макартър“

Юнкер Джонатан Уитбред, имперски космически флот

Кевин Ренър, лейтенант, главен астрогогатор, запасен имперски космически корпус

Лейди Сандра Лидел Леоновна Брайт Фаулър, магистър, докторант по антропология в Имперския университет на Спарта

Негово превъзходителство Хорас Хюсеин Бери, търговец и магнат, председател на директорския борд на „Имперска компания за автонетика“

Юнкер Гавин Потър, имперски космически флот

Адмирал на флота Хаулант Кранстън, главнокомандващ силите на Негово величество отвъд Въглищния чувал

Негово императорско височество Ричард Стефан Мерил, вицецрал на доминионите на Негово величество отвъд Въглищния чувал

Д-р Антъни Хорват, министър на науката на сектора отвъд Въглищния чувал

Д-р Джейкъб Бъкман, астрофизик

Отец Дейвид Харди, капелан-капитан, запасен имперски космически корпус

Адмирал Лаврентий Кутузов, вицеадмирал, командващ експедицията на Негово величество отвъд Окото на Мърчисън

Сенатор Бенджамин Брайт Фаулър, председател на парламентарната група на мнозинството и член на Тайния съвет

Д-р Зигмунд Хоровиц, професор по ксенобиология в Университета на Нова Шотландия

Хърбърт Колвин, бивш капитан от космическите сили на Републиката на съюза, бивш капитан на крайцера „Непокорний“

ХРОНОЛОГИЯ

1969 — Нийл Армстронг стъпва на земната Луна.

1990 — Поредица от договори между Съединените щати и Съветския съюз водят до образуването на Кодоминиума.

2008 — Първи успешни изпитания на междузвезден двигател. Усъвършенстване на Олдърсъновия двигател.

2020 — Първи междузвездни колонии. Начало на Великото преселение.

2040 — Бюрото по изселване на Кодоминиума започва масово прехвърляне на затворници извън системата. Колонизиране на Спарта и Св. Екатерина.

2079 — Сергей Лермонтов става велик адмирал на космическия флот на Кодоминиума.

2103 — Велики отечествени войни. Край на Кодоминиума. Бягство на флота.

2110 — Коронясване на Лизандър I Спартански. Флотът полага клетва за вярност към спартанския трон. След междудинастичен брак се образува съюз между Спарта и Св. Екатерина.

2111 — Започват Войните на формирането.

2250 — Леонид I обявява създаването на Човешката империя.

2250–2600 — Човешката империя налага междузвезден мир.

2450 — Джаспър Мърчисън проучва района отвъд Вьглищния чувал. Тераформиране на Нова Шотландия.

2603 — Започват Войните за наследството. Създаване на свръхчовекозаври. Св. Екатерина едва не загива.

2640 — Продължават Войните за наследството. В много системи настъпват Тъмни векове. Край на Първата империя. Свръхчовекозаврите са избити.

2800 — Край на междузвездната търговия. Пиратство и разбойничество. Тъмни векове.

2862 — Кохерентна светлина от Сламката стига до Нова Шотландия.

2870 — Край на Войните за наследството.

2882 — Хауард Гроут Литълмийд основава на Нова Шотландия Неговата църква.

2902 — Кохерентната светлина от Сламката внезапно угасва.

2903 — Леонид IV Спартански обявява създаването на Втората човешка империя. Полага се клетвата на Съюза.

3016 — Бунт на Ново Чикаго.

3017 — ПЪРВИ КОНТАКТ

*А защо гледаш сламката в окото на брата
си, пък гредата в своето око не усещаш?
Матей, 7:3*

ПРОЛОГ

„През последното хилядолетие Олдърсъновият двигател традиционно се смята за велико благо. Без пътуването със свръхсветлинна скорост, възможно благодарение на откритията на Олдърсън, човечеството щеше да остане в плен на малката Слънчева система, когато Великите отечествени войни унищожиха Кодоминиума на Земята. А ние вече сме заселили над двеста планети.

Благо, да. Без Олдърсъновия двигател днес можеше да ни няма. Но дали е велико? Да помислим. Същият ефект на доминото, в резултат на който бяха колонизирани планетите, същите междузвездни контакти, които позволиха образуването на Първата империя, водят до междузвездни войни. Световете, опустошени след двувековните Войни за наследството, бяха и заселени, и унищожени от кораби с Олдърсънов двигател.

Олдърсъновият двигател ни дава възможност изобщо да не мислим за разстоянията между звездите. Тъй като сме в състояние за нула време да се придвижваме между звездните системи, нашите кораби и корабни двигатели трябва да пътуват само между планетите. Днес казваме, че Втората човешка империя владее двеста свята и всички разстояния помежду им, над петнайсет милиона кубични парсека...

Вижте как стоят нещата в действителност. Представете си безброй мехурчета, издигащи се в огромно черно море. Ние владеем някои от тях. Но не знаем нищо за водата...“

Откъс от реч, произнесена от д-р Антъни Хорват в института „Блейн“ през 3029 г.

ЧАСТ ПЪРВА
СМОТАНЯШКАТА СОНДА

1. КОМАНДВАНЕТО

3017 Г.

— Адмиралът ви предава своите почитания и нарежда незабавно да се явите при него — съобщи юнкер Стейли.

Командир Родерик Блейн отчаяно се огледа. Офицерите му с тихи, съсредоточени заповеди ръководеха ремонта на мостика, досущ като хирурзи, участващи в тежка операция. В сивото стоманено помещение цареше оживена, организирана дейност, която обаче оставяше цялостно впечатление за хаос. Екраните над един от рулевите пултове показваха планетата под тях и другите кораби в орбита край „Макартър“, но капаците на всички останали бяха свалени, във вътрешностите им бяха включени тестови уреди и наоколо стояха техници с комплекти електронни резервни части, готови да подменят онова, което им се стори съмнително.

Навсякъде се виждаха следите от битката — грозни изгаряния на онези места, на които защитното Лангстъново поле на кораба за миг се беше пренатоварило. В един от пултовете имаше голяма колкото юмрук дупка с неправилна форма и в момента двама техници сякаш завинаги се бяха свързали със системата с помощта на мрежа от кабели. Род Блейн плъзна поглед по черните петна, осейващи бойната му униформа. В ноздрите си — а може би в мозъка си? — все още усещаше метална пара и миризма на изгоряло месо. Отново си представи огъня и стопения метал, които изригваха от корпуса и обливаха лявата страна на тялото му. Лявата му ръка продължаваше да е превързана на гърдите и той можеше да проследи повечето от дейностите през последната седмица по мръсните петна, които покриваха еластичния бинт.

„На борда съм едва от час! — помисли си Род. — Капитана го няма и всичко е пълна каша. Не мога да го оставя така!“ Той се обърна към юнкера.

— Незабавно ли?

— Тъй вярно. Сигналят е обозначен като приоритетен.

В такъв случай не можеше да направи нищо. Когато се върнеше на борда, капитанът щеше жив да го одере. Инженер Синклер и лейтенант Каргил бяха компетентни офицери, но за кораба и ремонта отговаряше Род, въпреки че бе отсъствал по време на повечето от ударите.

Ординарецът му дискретно се прокашля и посочи мръсната му униформа.

— Имаме ли време да ви намерим нещо по-прилично, господин командир? — попита морският пехотинец.

— Добра идея. — Род погледна статусния пулт. Да, до заминаването на следващата совалка за повърхността оставаше половин час. Даже да тръгнеше по-рано, нямаше да стигне по-бързо при адмирала. С радост щеше да смъкне този гащеризон. Откакто го бяха ранили, не се беше преобличал.

Трябваше да повикат санитар, за да го съблече. Той започна да реже залепналите за лявата му ръка парчета плат и неодобрително измърмори:

— Не мърдайте, господин командир. Ръката ви здравата е изгоряла. Още преди седмица трябваше да сте в лазарета.

— Не беше възможно — отвърна Род. Преди една седмица „Макартър“ водеше сражение с бунтовнически кораб, понесъл повече удари, отколкото би трябвало, преди да се предаде. След победата Блейн бе назначен за капитан на пленения вражеския съд, а там нямаше условия за подходящо лечение. Когато платът се отдели от ръката му, той усети миризма на нещо по-отвратително от едноседмична пот. Вероятно начален стадий на гангрена.

— Тъй вярно. — Още няколко парченца плат. Синтетиката беше здрава като стомана. — Сега ще се наложи да разрежа ръката ви, за да се задействат регенеративните стимулатори. И докато сте в лазарета, можем да оправим носа ви.

— Аз си го харесвам — студено отсече Род, докосна кривия си нос и си спомни битката, в която му го бяха счупили. Смяташе, че така изглежда по-възрастен, нещо полезно за неговите двацет и четири стандартни години. А и говореше за заслужени, а не наследени успехи. Род се гордееше със семейното си минало, ала имаше моменти, в които му бе малко трудно да поддържа равнище, достойно за репутацията на рода Блейн.

Накрая санитарят намаза ръката му с обезболяващ мехлем. Стюардите му помогнаха да облече сиво-синя униформа с червен колан, златни акселбанти и еполети — смачкана и не особено чиста, но все пак за предпочитане пред монофибровия гащеризон. Ръката го болеше въпреки анестетика, докато не откри, че може да опре предлакътницата си върху ръкохватката на пистолета.

След като се облече, отиде в хангара на „Макартър“ и се качи на совалката. Рулевият я остави да се спусне през големия люк, без да иска да прекратят движението на кораба. Маневрата беше опасна, но спестяваше време. Задните дюзи се включиха и малкият крилат съд навлезе в атмосферата.

НОВО ЧИКАГО: Обитаем свят в сектора отвъд Въглищния чувал, приблизително на двайсет парсека от столицата. Слънцето му е жълта звезда клас F9, обикновено наричана Бета Хортензис.

Атмосферата е почти като земната и може да се диша без филтри. Гравитацията е 1.08 от стандартната. Радиусът на планетата е 1.05, масата ѝ е 1.21 от земната, което говори за по-висока плътност. Ново Чикаго е наклонена под 41 градуса с полуос от 1.06 АЕ^[1], умерено ексцентрична. В резултат варирането на сезонните температури ограничава обитаемите райони до сравнително тесен пояс в южната умерена зона.

Има една луна на нормално разстояние, обикновено наричана Еванстън. Произходът на името е неясен.

70% от повърхността на Ново Чикаго са заети от морета. Сушата е предимно планинска, с постоянна вулканична активност. Високо развитата металургия на Първата империя почти изцяло била унищожена по време на Войните за наследството. След приемането на планетата във Втората империя през 2940 г. започва реконструкция на индустриална основа.

Повечето обитатели живеят в град, който носи същото име като планетата. Другите градски центрове са пръснати на голямо разстояние едни от други и населението им не надхвърля 45 хил. души. Цялото население на планетата възлиза на 6.7 млн. души (преброяване 2990 г.). В планините има рударски и селскостопански селища.

Производството на храни е достатъчно, за да покрие нуждите на планетата.

Ново Чикаго притежава развиващ се търговски флот и заема стратегическо място, поради което играе ролята на междузвезден търговски център в сектора отвъд Въглищния чувал. Управлява се от генерал-губернатор и съвет, назначаван от вицекраля на сектора. Има изборно събрание, което праща двама депутати в имперския парламент.

Род Блейн намръщено следеше думите, които течаха по екрана на джобния му компютър. Физическите данни бяха актуални, но всички други бяха остарели. Бунтовниците дори бяха променили името на планетата си — от Ново Чикаго на Госпожа Свобода. Трябваше наново да се организира система на управление. Светът определено беше изгубил депутатите си — можеше да е изгубил даже правото си на изборно събрание.

Той прибра компютъра и погледна надолу. Летяха над планински район. Не се забелязваха никакви следи от война. Повърхността не бе бомбардирана, слава Богу.

Понякога се случваше градска крепост да издържи с помощта на сателитно базирани планетарни отбранителни сили. Флотът нямаше време за продължителни обсади. Имперската политика предвиждаше да потушават бунтовете с възможно най-малко човешки жертви — но все пак да ги потушават. Особено упоритите планети можеха да бъдат превърнати в сияещи потоци лава и да оцелеят само няколко града, защитени под черните куполи на Лангстъновите полета. Тогава? Не разполагаха с достатъчно кораби, за да пренасят храна на междузвездни разстояния. Неминуемо следваха епидемии и глад.

Въпреки това просто нямаше друг начин. При производството му в офицерски чин той беше положил клетва за вяност. С убеждение или сила, човечеството отново трябваше да се обедини под обща власт, за да не се повторят никога вековете на Войните за наследството. Всеки имперски офицер познаваше ужасите на тези войни — тъкмо затова академиите се намираха на Земята, а не на столицата.

Когато приближиха града, видя първите следи от битката. Пръстен от опожарени земи, разрушени външни крепости, натрошени бетонни

релси на транспортната система. А после почти непокътнатия град, защитен в съвършения кръг на Лангстъновото си поле. Да, градът не беше пострадал, но изключването на полето означаваше край на всякаква съпротива. Само фанатици се сражаваха срещу имперската морска пехота.

Прелетяха над развалините на висока сграда, съборена от свалена спускателна совалка. Някой трябваше да е стрелял по пехотинците и пилотът не бе пожелал да умре за нищо...

Описаха кръг над града и намалиха скоростта, за да подходят към доковете, без да счупят всички прозорци. Зданията бяха стари, в по-голямата си част строени с въгледородни методи. Отделни ивици бяха заменени с по-модерни структури. От някогашния град, издигал се на това място по време на Първата империя, не беше оцеляло нищо.

Когато се спуснаха над покрива на губернаторството, Блейн видя, че маневрата е била излишна. Повечето прозорци вече бяха счупени. Улиците гъмжаха от тълпи и единствените движещи се машини бяха военни конвои. Някои хора просто зяпаха, други влизаха и излизаха от магазините. Имперски морски пехотинци в сиви униформи стояха на пост зад електрическите бариери около сградата. Совалката се приземи.

Придружиха го до асансьора, с който се спусна на етаж на генерал-губернатора. Тук нямаше жени, иначе нещо обикновено за офисите на имперските правителства. Момичетата му липсваха — бе прекарал прекалено много време в космоса. Род съобщи името си на изпънатия като бастун пехотинец на регистратурата и зачака.

Не очакваше с нетърпение предстоящия разговор. Огледа се. Картините бяха свалени, триизмерните звездни карти с имперски знамена над провинциите също, нямаше го цялото стандартно оборудване на генералгубернаторска резиденция на планета клас едно и стените бяха осеяни с грозни петна.

Часовият му даде знак да влезе в кабинета. Адмирал сър Владимир Ричард Джордж Плеханов, вицеадмирал, рицар на ордена на Св. Михаил и Св. Георги, седеше зад бюрото си. Не се виждаше Негово превъзходителство господин Харуна и на Род за миг му се стори, че адмиралът е сам. После забеляза до прозореца капитан Цилер, негов непосредствен началник като капитан на „Макартър“. Прозорците бяха избити, по ламперията имаше дълбоки драскотини.

Екраните и мебелите бяха изчезнали. От стената над дурапластмасовото бюро беше свален дори Големият печат — корона и космически кораб, орел, сърп и чук. Род изобщо не си спомняше да е виждал дурапластмасово бюро в генералгубернаторски кабинет.

— Командир Блейн се явява по ваша заповед, господин адмирал.

Плеханов разсеяно отвърна на поздрава му. Цилер не отмести очи от прозореца. Род стоеше мирно, докато адмиралът го гледаше с безизразно лице. Накрая каза:

— Добро утро, командир.

— Добро утро, господин адмирал.

— Всъщност не е добро. Струва ми се, че не съм ви виждал от предишното си посещение в двора на Круцис. Как е маркизът?

— Когато за последен път си бях вкъщи, беше добре, господин адмирал.

Адмиралът кимна и продължи критично да го наблюдава. Не се бе променил. Изключително способен човек, който се бореше със склонността си да пълнее, като правеше упражнения при висока гравитация. Командването на флота винаги пращаше Плеханов на места, на които се очакваха тежки битки. Той никога не извиняваше офицерска некомпетентност и между младшите офицери се носеше слух, че когато престолонаследникът — сега император — служел като юнкер на „Платея“, адмиралът наредил да проснат Негово височество върху масата в столовата и да го набият с бухалка.

— Получих доклада ви, Блейн. Наложило се е да водите сражение, за да стигнете до полевия генератор на бунтовниците. Изгубили сте рота имперски морски пехотинци.

— Тъй вярно. — Фанатичните бунтовнически гвардейци яростно бяха защитавали генераторната станция.

— Защо сте участвали в акция на повърхността, по дяволите? — попита Плеханов. — Цилер ви е дал онзи пленен крайцер, за да ескортирате нашия боен носач. Имахте ли заповед да се спуснете долу със совалките?

— Съвсем не, господин адмирал.

— Мислите си, че флотската дисциплина не се отнася за аристокрацията, така ли?

— Разбира се, че не си мисля така, господин адмирал.

Плеханов не обърна внимание на думите му.

— И после оная сделка, която сте сключили с водача на бунтовниците. Как се казваше? — Адмиралът погледна към доклада. — Стоун. Джонас Стоун. Обещаха ви му имунитет. Връщане на собствеността. По дяволите, да не смятате, че всеки офицер има право да сключва сделки с бунтовници? Или сте натоварен с някаква дипломатическа мисия, за която не ми е известно, командир?

— Съвсем не, господин адмирал. — Род стисна устни. Искаше му се да изкрещи, но не го направи. „По дяволите флотската традиция — помисли си той. — Аз спечелих войната.“

— Но все пак имате обяснение, нали? — попита Плеханов.

— Тъй вярно.

— Е?

В гърлото му беше заседнала буца.

— Господин адмирал, докато командвах пленения „Непокорний“, получих сигнал от бунтовническия град. По това време Лангстъновото поле на града беше непокътнато, капитан Цилер на борда на „Макартър“ беше зает със сателитните планетарни отбранителни сили, а основната част от флота се сражаваше с бунтовническите части. Съобщението носеше подписа на бунтовнически водач. Господин Стоун обещаваха да пусне имперските сили в града при условие, че получи имунитет и му върнем цялата собственост. Даваха ни едночасов срок и настояваха за гаранции от аристократ. Ако в предложението му имаше нещо вярно, войната щеше да свърши веднага щом морската пехота овладееше генераторната станция. Тъй като няха възможност да се посъветвам с по-висш офицер, лично се спуснах с бойната част на повърхността и дадох честната си дума на господин Стоун.

Плеханов свъси вежди.

— Вашата дума. Като лорд Блейн. А не като флотски офицер.

— Той беше категоричен, господин адмирал.

— Разбирам. — Плеханов се замисли. Ако отхвърлеше обещанието, с Род щеше да е свършено — във флота, в правителството, навсякъде. От друга страна, на адмирал Плеханов щеше да му се наложи да дава обяснения пред Камарата на лордовете. — Какво ви накара да смятате, че предложението не е някакъв капан?

— Господин адмирал, съобщението беше с имперски шифър и носеше подпис на офицер от флотското разузнаване.

— Значи сте рискували кораба си...

— За да сложим край на войната, без да унищожаваме планетата. Да, господин адмирал. Бих могъл да отбележа, че в съобщението на господин Стоун се описваше военнопленническият лагер на града, в който имаше имперски офицери и граждани.

— Разбирам. — Внезапно Плеханов гневно замахна с ръка. — Добре. Нямам нужда от предатели, даже да са ни помогнали. Но ще спазя вашата сделка и това означава, че трябва официално да одобря спускането ви на повърхността. Но това не ми харесва, Блейн. Било е адски глупаво от ваша страна.

„Но имаше резултат“ — помисли си Род. Продължаваше да стои мирно, ала усещаше, че топката в стомаха му започва да се отпуска.

— Баща ви поема глупави рискове — изсумтя адмиралът. — Заради него едва не загинахме на Танит. Цяло чудо е, че родът ви е оцелял в продължение на единайсет поколения маркизи. Още по-странно ще е, ако вие останете жив, за да сте дванайсетият. Добре, седнете.

— Благодаря, господин адмирал — с ледена учтивост каза Род. Лицето на Плеханов поомекна.

— Някога споменавал ли съм ви, че вашият баща беше мой командир на Танит? — попита той.

— Съвсем не, господин адмирал. Но той ми е разказвал — все още хладно отвърна Блейн.

— Освен това ми беше най-добрият приятел във флота, командир. Дължа сегашното си положение на неговото влияние. Той помоли да ви взема под мое командване.

— Тъй вярно. — „Известно ми е. Но вече се чудя защо.“

— Искате ли да ме попитате какво очаквам от вас, нали, командир?

Род се сепна.

— Тъй вярно.

— Какво щеше да се случи, ако онова предложение беше номер? Ако беше капан?

— Бунтовниците можеха да унищожат бойната ми част.

— Да — спокойно потвърди Плеханов. — Но сте решили, че си струва да рискувате, защото сте имали възможност да сложите край на войната с минимален брой жертви и от двете страни. Нали така?

— Тъй вярно.

— А какво щеше да прави флотът ми, ако бунтовниците бяха избили морската пехота? — Адмиралът удари с юмруци по бюрото. — Нямахте да имам абсолютно никакъв избор! — изрева той. — Всяка седмица, през която флотът ми виси тук, дава нов шанс на отцепниците да нападнат наша планета! Нямахте да имам време да искам друг боен носач и още пехотинци. Ако бяхте изгубили войниците си, щях да върна този свят в каменната ера, Блейн. Аристократ или не, никога повече не поставяйте никого в такова положение! Разбирате ли ме?

— Тъй вярно... — Имаше право. Ала... каква полза от морската пехота, ако градското поле останеше непокътнато? Род увеси нос. Все щеше да направи нещо. Но какво?

— Всичко свърши добре — студено каза Плеханов. — Може би сте постъпили правилно. А може би не. Ако извършите още една такава глупост, ще ви взема сабята. Ясно ли е? — Той взе от бюрото разпечатка на служебното досие на Блейн. — „Макартър“ готов ли е за космоса?

— Господин адмирал? — Въпросът бе зададен със същия тон като заплахата и на Род му трябваха няколко секунди, за да възвърне самообладанието си. — За космоса да, господин адмирал. Но не за сражение. И се нуждаем от провизии. — През онзи безумен час, който бе прекарал на борда, той внимателно бе проверил състоянието на кораба — още една причина, поради която се нуждаеше от бръснене. Сега неспокойно седеше на стола и се чудеше. Капитанът на „Макартър“ стоеше до прозореца, очевидно слушаше разговора, но не беше казал нито дума. Защо адмиралът не попиташе него?

Междувременно Плеханов взе решение.

— Е, Бруно, ти си капитан на флота. Какво препоръчваш?

Бруно Цилер се извърна от прозореца. Род се изненада: вече не носеше малкото сребърно изображение на „Макартър“, което показваше, че е негов капитан. На гърдите му блестяха кометата и слънцето, отличие на щабен офицер. На ръкавите му се виждаха широките нашивки на почетен адмирал.

— Как сте, командир? — официално попита Цилер. После се усмихна. Всички на борда на „Макартър“ познаваха тази негова крива

усмивка. — Добре изглеждате. Поне отрядно. Е, вие сте прекарвали на кораба около час. Какви повреди установихте?

Смутен, Блейн докладва за състоянието на „Макартър“ и за ремонтите, които бе наредил да извършат. Цилер кимна и му зададе няколко въпроса. Накрая каза:

— И смятате, че е готов за космоса, но не за война. Нали така?

— Тъй вярно. Поне не за сражение срещу голям кораб.

— И това е вярно. Ето препоръките ми, господин адмирал. Командир Блейн е готов за повишение и можем да му поверим „Макартър“, за да го ремонтира на Нова Шотландия, след което да го откара на столицата. Може да вземе със себе си племенницата на сенатор Фаулър.

Да му поверят „Макартър“? Боеше се да повярва, но сега му се откриваше възможност да докаже способностите си — и на Плеханов, и на всички.

— Млад е. Никога не биха му поверили да командва за първи път такъв кораб — отвърна адмиралът. — Но пък това навярно е най-правилното решение. Едва ли може да изпадне в голяма беда по пътя до Спарта през Нова Каледония. „Макартър“ е ваш, командир. — След като Род не отговори, Плеханов изля: — На вас говоря, Блейн. Повишавам ви в капитан и ви поверявам командването на „Макартър“. Секретарят ми ще ви предаде писмената заповед след половин час.

Цилер се усмихна с едното ъгълче на устата си и подметна:

— Кажете нещо де.

— Благодаря ви, господин адмирал. Мислех... мислех, че не ме одобрявате.

— Самият аз не съм съвсем сигурен — отвърна Плеханов. — Ако имах друг избор, щях да ви назнача за помощник-капитан. Сигурно ще станете добър маркиз, но нямате темперамент на флотски офицер. Едва ли има значение обаче — и без това няма да правите военна кариера.

— Вече не, господин адмирал — предпазливо каза Род.

Все още го болеше. Големият Джордж, който на дванайсет години пълнеше стаята с щанги и още преди да навърши шестнайсет имаше огромни рамене и тесен ханш — брат му Джордж бе загинал в сражение в средата на Империята. Род трябваше да планира своето

бъдеще или с мъчителна носталгия да мисли за дома си. Мъртъв. Джордж?

Брат му трябваше да наследи именията и титлите. Род не искаше нищо друго освен военна кариера и шанс някой ден да стане велик адмирал. А сега след десет години трябваше да заеме мястото си в парламента.

— Ще имате двама пътници — каза Цилер. — Познавате лейди Сандра Брайт Фаулър, нали? Племенницата на сенатор Фаулър.

— Да, господин адмирал. Не я бях виждал от години, но чичо ѝ често ни посещава в двора на Круцис... после я открих във военнопленническия лагер. Как е тя?

— Не много добре — отвърна Цилер. Усмивката му изчезна. — Пращаме я у дома и е излишно да ви предупреждавам да внимавате. Ще пътува с вас до Нова Шотландия, а ако иска, и до столицата. Зависи от нея. Вторият ви пътник обаче е съвсем друг въпрос.

Род въпросително го погледна. Цилер се обърна към Плеханов, който му кимна, и продължи:

— Негово превъзходителство търговец Хорас Хюсеин Бери, магнат, председател на директорския борд на „Имперска компания за автонетика“ и важна клечка в Асоциацията на имперските търговци. Ще остане на борда чак до Спарта. Подчертавам — ще остане на борда на кораба ви. Разбирате ли ме?

— Ами, не съвсем, господин адмирал — призна Род.

Плеханов изсумтя.

— Цилер беше съвсем ясен. Според нас Бери е стоял в основата на този бунт, но нямаме достатъчно доказателства, за да го арестуваме. Иска да се обърне към императора. Е, ще го пратим на Спарта, за да го направи. Като гост на флота. Но с кого да го пратя, Блейн? Той струва милиони. Даже повече. Мнозина биха предали цяла планета за пари. А Бери може да даде много.

— Хм... Тъй вярно — отвърна Род.

— И не се шокирайте толкова — излая Плеханов. — Не съм обвинил в корупция нито един от офицерите си. Но всъщност вие сте по-богат от Бери. Дори не е в състояние да ви изкуши. Това е основната причина да ви поверя командването на „Макартър“, за да не се налага да се безпокоя за нашия заможен приятел.

— Разбирам. Въпреки това ви благодаря, господин адмирал. — „И ще ви докажа, че не грешите.“

Сякаш прочел мислите му, Плеханов кимна.

— От вас би могло да стане добър офицер. Е, сега имате шанс. Цилер ми е нужен тук, за да ми помага в управлението на планетата. Бунтовниците са убили генерал-губернатора.

— Убили са господин Харуна, така ли? — смая се Род. Спомняше си набръчкания старец: отдавна бе минал стоте, когато бе посетил дома на Блейн... — Той е стар приятел на баща ми.

— Не са убили само него. Набучили са главите на копия пред губернаторството. Някой решил, че така хората ще се съпротивляват по-упорито. Че ще ги е страх да се предадат. Е, сега има защо да се страхуват. Вие, от своя страна, поставихте ли някакви условия на Стоун?

— Тъй вярно. Сделката отпада, ако откаже да съдейства на разузнаването. Трябва да съобщи имената на всички заговорници.

Плеханов многозначително погледна Цилер.

— Нареди на хората си да се заемат с въпроса, Бруно. Това е все някакво начало. Добре, Блейн, ремонтирайте кораба си и заминавайте. — Адмиралът се изправи. Разговорът беше свършил. — Имате много работа, капитане. Действайте.

[1] Астрономическа единица — единица за дължина, равна на средното разстояние от Земята до Слънцето, прибл. 150 млн. км. — Б.пр. ↑

2. ПЪТНИЦИТЕ

Хорас Хюсеин Чамун ал Шамлан Бери посочи последните вещи, които щеше да вземе със себе си, и освободи слугите. Знаеше, че ще стоят пред апартамента му, готови да си поделят богатството, което оставяше, но се забавляваше, като ги караше да чакат. После кражбата щеше да им се стори още по-сладка.

Когато остана сам, той си наля голяма чаша вино. Не бе качествено — бяха го докарали след блокадата, но Бери не забеляза. На Левант виното беше официално забранено и търговците пробутваха всякакъв алкохол на клиентите си, дори на заможните като неговото семейство. Хорас Бери не разбираше от скъпи напитки. Купуваше ги, за да изтъкне богатството си и за забавление, но се задоволяваше с малко. Кафето бе съвсем друг въпрос.

Беше дребен мъж, както по-голямата част от народа на Левант, с тъмно лице и голям нос, тъмни пламтящи очи и остри черти, резки жестове и избухлив характер, известен единствено на най-близките му. Останал сам, той си позволи да се намръщи. На бюрото лежеше разпечатка от секретаря на адмирал Плеханов и Бери с лекота си преведе официално любезните изрази, приканващи го да напусне Ново Чикаго. Адмиралът съжалявал, че не бил в състояние да му уреди пътнически кораб. Командването на флота го подозираше и той усети надигащата се в гърдите му ярост. Външно обаче запази спокойствие, докато седеше и отмяташе въпросите на пръсти.

Какви доказателства имаха? Само подозрения на разузнаването, но нищо убедително. Обичайната омраза на флота към имперските търговци. Неколцина от щаба бяха евреи, а всички евреи мразеха левантинците. Ала флотът не можеше да разполага с твърди улики срещу него, иначе нямаше да пътува на борда на „Макартър“ като гост. Щяха да го откарат в окови. Това означаваше, че Джонас Стоун продължава да си държи езика зад зъбите.

Трябваше. Бери му беше платил сто хиляди крони с обещание за още. Но не вярваше на Стоун: преди два дни се бе срещнал с някои хора на улица „Косцюшко“ и им плати петдесет хиляди крони, в

резултат на което скоро Стоун завинаги щеше да замълчи. Можеше колкото си ще да шепне тайни в гроба си.

Имаше ли да върши още нещо? Не. Каквото щеше да се случи, щеше да се случи, хвала на Аллах... Бери сбърчи лице. Не трябваше да разсъждава като суеверен глупак. Нека баща му славеше Аллах за успехите си — богатството спохожда хората, които не оставят нищо на случайността, както беше правил той през своите деветдесет стандартни години.

Империята бе стигнала до Левант десет години след раждането му и отначало нямаше почти никакво влияние. По онова време имперската политика беше различна и планетата влезе в Империята приблизително на равна нога с по-развитите светове. Бащата на Хорас Бери скоро осъзна, че империализмът може да му донесе пари. Като стана един от хората, които имперските служители използваша, за да управляват Левант, той натрупа огромно богатство: взимаше пари, за да урежда аудиенции при губернатора, продаваше правосъдие като зеле на пазара, но винаги внимаваше, винаги оставяше други да понесат гнева на имперските чиновници.

Баща му инвестираше предпазливо и използва влиянието си, за да образова Хорас Хюсеин на Спарта. Дори му бе дал име, предложено от имперски офицер — едва по-късно научиха, че името Хорас почти не се среща в Империята и че даже е обект на присмех.

Бери удави спомените за дните си в училищата на столицата с втора чаша вино. Беше се изучил! И сега инвестираше и парите на баща си, и своите. Хорас Бери не бе човек, на когото можеха да се присмиват. Трябваша му трийсет години, но неговите агенти откриха офицера, дал му това име. Стереограмите на мъките му бяха скрити в дома на Бери на Левант. Той се беше смял последен.

Сега купуваше и продаваше хората, които му се присмиваха, както купуваше гласове в парламента. Малко оставаше да купи цялата планета Ново Чикаго. И в името на Пророка... по дяволите, пак щеше да я притежава. Контролът над нея щеше да осигури на семейството му влияние в сектора отвъд Вьглищния чувал, където Империята бе слаба и ежемесечно откриваха нови светове.

Спомените помогнаха. Той повика агентите си — човека, който щеше да защитава интересите му на планетата, и Набил, който щеше да го придружава като прислужник на борда на бойния кораб. Набил,

преждевременно състарен дребен човек, много по-дребен дори от Хорас, имаше лице на пор, което можеше да маскира по много начини, и умения да борава с кинжал и отрова, усвоени на десетки планети. Хорас Хюсеин Бери се усмихна. Значи имперските чиновници искаха да го държат в плен на борда на бойния си кораб, така ли? Добре, щом нямаше кораби за Левант. Но когато стигнеха на оживен космодрум, нямаше да им е много лесно.

В продължение на три дни Род работи на „Макартър“. Пробит резервоар, изгорени елементи, всичко трябваше да се замени. Нямаше много резервни части и екипажът на кораба прекара часове в космоса, оглозгвайки до кости корпусите на корабите на Съюза в орбита около Ново Чикаго.

Постепенно приведоха „Макартър“ в прилично състояние. Помагаха му старши лейтенант Джайк Каргил, вече помощник-капитан, и главният инженер командир Джок Синклер. Подобно на мнозина инженери, той произхождаше от Нова Шотландия. Силният му акцент беше много разпространен сред шотландците в космоса. По време на Войните за наследството те гордо го бяха запазили като свой символ дори на планети, на които шотландският се смяташе за мъртъв език. Род подозираше, че в свободното си време те изучават родния си език, за да не ги разбира останалата част от човечеството.

Плочките на корпуса бяха споени, на прогорените места бяха поставени огромни кръпки броня, свалена от корабите на Съюза. Синклер умело приспособяваше местната техника и накрая почти успя да приведе „Макартър“ в първоначалния му вид. Офицерите на мостика денонощно обясняваха и описваха промените на главния корабен компютър.

Каргил и Синклер почти стигнаха до бой. Инженерът настояваше, че най-важно било да са готови за космоса, докато старши лейтенантът твърдеше, че никога повече нямало да е в състояние да ръководи ремонтите на „Макартър“, защото дори самият Господ не знаел в какво са превърнали кораба.

— Не искам да слушам такива богохулства — тъкмо казваше Синклер, когато Род се приближи до тях. — Не ти ли стига, че аз знам в какво сме го превърнали?

— Не, освен ако не искаш да се преквалифицираш и в готвач, тенекеджия побъркан! Сутринта готвачът не успя да включи кафемашината! Един от твоите хора взел микровълновия нагревател. За Бога, върни го...

— Да, и ще останем без трети резервоар, докато не ми намериш резервни части за помпата. Я се стегни бе, човек! Корабът пак може да води сражение. Или кафето е по-важно?

Каргил дълбоко си пое дъх, после бавно и отчетливо започна:

— Корабът може да води сражение, докато някой не пробие дупка в корпуса му. Тогава трябва да се ремонтира. Да речем, че се наложи да поправа това. — Старши лейтенантът посочи едно устройство, в което Род почти със сигурност разпозна въздушен абсорбатор-преобразувател. — Проклетото нещо изглежда полустопено. Откъде да зная какво е повредено? И дали изобщо е повредено? Да речем...

— Нямаше да се торМОЗИШ с такива неща, ако не беше...

В този момент Род реши, че е най-добре да се намеси. Той прати главния инженер в машинното отделение, а Каргил — в предната част на кораба. Дватама нямаше да решат спора си, докато не ремонтираха цялостно „Макартър“ на Нова Шотландия.

По заповед на корабния лекар Блейн прекара вечерта в лазарета. Когато излезе оттам, лявата му ръка бе обездвижена в огромна шина, сякаш на гърдите му бяха присадили възглавница. Въпреки изострената си чувствителност обаче през следващите няколко дни не забеляза някой да му се присмива. Поне явно.

На третия ден проведе пълна проверка на кораба. Цялата работа спря и задействаха началното въртене.

Род се изкушаваше да се възползва от опита си като помощник-капитан на „Макартър“. Знаеше всички места, на които можеше да се скрие някой мързелив офицер. Но това беше първата му проверка, корабът едва излизаше от ремонт след сражение и Каргил бе прекалено добър офицер, за да допусне съществен пропуск. Блейн се задоволи да провери основните системи, но иначе остави старши лейтенанта да води проверката. Накрая реши да не позволи това да се превърне в прецедент. Когато му останеше повече време, щеше да обиколи кораба и да разгледа всичко.

Цяла рота морски пехотинци охраняваше космодрума на Ново Чикаго. След изключването на градския Лангстънов генератор не бяха срещнали повече съпротива. Всъщност по-голямата част от населението, изглежда, посрещаше имперските сили с облекчение, поубедително от всякакви паради и овации. Но макар бунтът на Ново Чикаго да бе смаял Империята, подновяването на враждебните действия нямаше да изненада никого.

Затова войниците охраняваха имперските совалки и Сали Фаулър усещаше погледите им, докато крачеше по огрения от слънцето космодрум, придружена от прислужниците си. Погледите не я смуцаваха. Като племенница на сенатор Фаулър, беше свикнала да я гледат.

„Красавица — мислеше си един от морските пехотинци. Но лицето ѝ е безизразно. Би трябвало да е щастлива, че са я спасили от оня смрадлив лагер, обаче тя изобщо не изглежда така. — Тялото му се обливаше в пот. — И не се поти. Най-великият скулптор във вселената я е изваял от лед.“

Совалката бе голяма и полупразна. Сали видя двама дребни тъмнокожи мъже — Бери и неговия прислужник — и четирима помлади, на лицата на които се бе изписал страх, очакване и благоговение. Носеха знака на затънтената новочикагска провинция. Новобранци, предположи тя.

Сали се настани на една от последните седалки в дъното. Нямаше настроение за разговори. Адам и Ани загрижено я погледнаха, после седнаха оттатък пътеката. Разбираха.

— Добре, че заминаваме — каза Ани.

Сали не отговори. Не изпитваше абсолютно нищо.

Намираще се в такова състояние, откакто морските пехотинци бяха превзели военнопленническия лагер. Последва обилна храна, гореща баня, чисти дрехи и почтително отношение... но всичко това не ѝ направи впечатление. Не чувстваше нищо. Месеците в лагера бяха убили нещо в нея. Може би завинаги. Това мъгляво я обезпокои.

Когато получи магистърска степен по антропология в Имперския университет на Спарта, Сали Фаулър убеди чичо си да ѝ позволи да

обиколи Империята, за да разгледа новозавоюваните провинции и да изучава примитивните култури. Дори евентуално да напише книга.

— В края на краищата — настояваше тя, — какво ще науча тук? Материалът, който ми трябва, е отвъд Въглищния чувал.

Представяше си триумфалното си завръщане и публикациите, с които щеше да си извоюва място в науката, вместо пасивно да чака да я омъжат за някой млад аристократ. Сали имаше намерение да се омъжи, но не преди да постигне нещо повече от наследството си. Искеше да е личност, да служи на Империята не само като ѝ роди синове, които да загинат на бойните кораби.

За нейна изненада, чичо ѝ се съгласи. Ако познаваше хората по-добре, отколкото ѝ позволяваше университетският курс по психология, Сали щеше да разбере и причината. Бенджамин Брайт Фаулър, по-малкият брат на баща ѝ, не бе наследил нищо и беше извоювал мястото си в Сената с кураж и собствените си способности. Тъй като нямаше деца, той смяташе единственото останало живо дете на брат си за своя дъщеря, а и бе видял достатъчно момичета, чиято високопоставеност се дължеше на роднините и парите им. Така че тя, Адам, Ани, Сали и Дороти, нейна колежка от университета, заминаха за провинциите, за да изучават примитивните човешки култури, които флотът постоянно откриваше. Някои планети не бяха посещавани от космически кораби от триста години и войните бяха намалили населението им до такава степен, че хората се бяха превърнали в диваци.

Пътуваха към една от първобитните колонии и трябваше да се отбият на Ново Чикаго, за да се прехвърлят на друг кораб, когато избухна бунтът. В този ден Дороти не бе в града и изобщо не я откриха. Гвардейците от Комитета за обществена сигурност измъкнаха Сали от хотелската ѝ стая, взеха всичките ѝ ценности и я хвърлиха в затвора.

На първо време в лагера цареше ред. Имперските благородници, държавните чиновници и бившите имперски войници правеха мястото по-безопасно, отколкото улиците на Ново Чикаго. Но аристократите и служителите ден след ден бяха отвеждани, за да не ги видят никога повече, и на тяхно място водеха обикновени престъпници. Адам и Ани някак успяха да я намерят, другите обитатели на палатката ѝ също бяха

граждани на Империята. Така тя оцеля дни, седмици и накрая месеци под вечната нощ на Лангстъновото поле.

Отначало го възприемаше като приключение — страшно, неприятно, но нищо повече. После намалиха дажбите им и пленниците започнаха да гладуват. Към края бяха изчезнали и последните следи от ред. Не се спазваха никакви хигиенни правила. Посинели трупове дни наред лежаха на купчини край портала в очакване някой да ги откара.

И приключението се превърна в безкраен кошмар. Закачиха името ѝ на портала — Комитетът за обществена сигурност я издирваше. Другите пленници се заклеха, че Сали Фаулър е мъртва, и тъй като пазачите рядко влизаха в лагера, не я сполетя участта на други представители на управляващите фамилии.

С влошаването на условията Сали постоянно намираще нови вътрешни сили. Опитваше се да дава пример на другарите си от палатката, които с готовност я приеха за свой водач. Адам играеше ролята на премиер-министър. Когато тя плачеше, всички се страхуваха. И така, на двайсет и две стандартни години, със сплъстена тъмна коса, с мръсни изпокъсани дрехи и задебели ръце, Сали дори не можеше да се свре в някой ъгъл и да си поплаче. Просто трябваше да продължава да търпи кошмара.

После плъзнаха слухове, че в небето над черния купол се появили имперски бойни кораби — и че пленниците щели да бъдат избити преди корабите да пробият защитното поле. Тя се усмихваше и се преструваше, че не вярва. Преструваше ли се? Кошмарите бяха родени от въображението.

Накрая пристигнаха морските пехотинци, предвождани от едър окървавен мъж с маниери на човек от двора и превързана ръка. Кошмарът свърши и Сали зачака да се събуди. Изкъпаха я, нахраниха я, облякоха я — защо не се събуждаше? Чувстваше душата си като обвита в памук.

Ускорението притискаше гърдите ѝ. Сенките в совалката бяха остри като бръсначи. Новочикагските новобранци се блъскаха край прозорците и оживено бърбеха. Но Адам и Ани тревожно я наблюдаваха. Когато пристигнаха на планетата, двамата бяха дебели. Сега кожата на лицата им висеше на гънки. Сали знаеше, че са ѝ отделяли от собствената си храна. И все пак, изглежда, бяха понесли лишенията по-добре от нея.

„Иска ми се да можех да плача — помисли си тя. — Трябва да плача. За Дороти. През цялото време очаквах да ми кажат, че са я открили. Нищо. Тя просто изчезна от съня.“

Записан глас съобщи нещо, което Сали не се опита да чуе.

После тежестта ѝ изчезна и тя се издигна.

Наистина ли щяха да я оставят да отлети?

Сали рязко се обърна към прозореца. Ново Чикаго сияеше като всеки подобен на Земята свят. Светли морета и суша — всички нюанси на синьото се сливаха с белия скреж на облаците. Докато планетата се смаляваше, тя я наблюдаваше и криеше лицето си. Никой не трябваше да зърне жестокото ѝ изражение. В този момент можеше да заповяда да взривят цялата Ново Чикаго и да я изпепелят.

След проверката Род проведе в хангара Божествената служба. Едва свършиха последния химн, когато юнкерът на вахта съобщи, че пътниците се качват на борда. Екипажът бързо започна да се разотива. Нямаше да има свободни недели, докато не приведяха кораба в пълна бойна готовност, каквото и да повеляваха религиозните традиции за неделите в орбита. Блейн слушаше разговорите на мъжете, които минаваха покрай него, и търсеше признаци на негодувание. Вместо това чуваше обичайното мърморене.

— Добре, знам какво е сламка — казваше на партньора си механикът Джаксън. — Разбирам какво е да ти влезе сламка в окото. Но как може да ми влезе цяла греда, за Бога? Я ми кажи, как човек може да има греда в окото и да не я усети? Не е нормално.

— Абсолютно прав си. Какво е греда?

— Какво е греда ли? Охо, ти си от Плоскост, нали? Е, греда е отрязано дърво — дърво. А дървото е голямо расте...

Гласовете заглъхнаха. Блейн енергично се върна на мостика. Ако Сали Фаулър бе единственият му пътник, с радост щеше да я посрещне в хангара, но искаше онзи Бери веднага да разбере какви ще са отношенията им. Капитанът на един от бойните кораби на Негово величество нямаше да прекъсне работата си, за да посрещне някакъв си търговец.

Род проследи на екраните клиновидната совалка, която влезе в орбита и беше изтеглена на борда, през огромните правоъгълни врати

на хангара. Държеше ръката си близо до бутона на интеркома. Тези маневри бяха сложни.

Пътниците посрещна юнкер Уитбред. Първи се появи Бери, следван от дребен тъмнокож мъж, когото търговецът не си направи труда да представи. И двамата бяха облечени в подходящи за космоса дрехи: широки, стегнати на глезените панталони и туники, чиито джобове бяха с ципове. Бери изглеждаше ядосан. Ругаеше прислужника си и Уитбред предвидливо записа забележките му с намерението по-късно да ги прослуша. Юнкерът прати един сержант да придружи търговеца и изчака госпожица Фаулър. Беше я виждал на снимки.

Настаниха Бери в каютата на капелана, а Сали — в тази на старши лейтенанта, защото щеше да я споделя с прислужницата си. Адам и Набил щяха да спят при екипажа, но не можеха да пратят при мъжете жена, макар и възрастна колкото Ани. Космонавтите, прекарали много време далеч от планети, придобиваха нова представа за красота. Нямаше да досаждат на сенаторска племенница, но икономка — това бе съвсем друг въпрос. И въпреки че каютата на старши лейтенанта се намираще до тази на капитан Блейн, докато каютата на капелана бе на долната палуба, никой нямаше да възрази.

— Пътниците са на борда, господин капитан — докладва юнкер Уитбред.

— Добре. Всички удобно ли са настанени?

— Ами, аз настаних госпожица Фаулър, господин капитан. Сержант Алот придружи търговеца до каютата му...

— Ясно. — Блейн седна пред командния си пулт. Когато за кратко я видя в лагера, лейди Сандра — не, тя предпочиташе да я наричат Сали, спомни си той — не изглеждаше много добре. Според думите на Уитбред, сега малко се беше възстановила. Когато я забеляза да излиза от палатката си, на Род му се бе приискало да се скрие. Целият беше окървавен и мръсен — и тогава тя се приближи към него. Движеше се като придворна дама, но умираше от глад и под очите ѝ имаше големи тъмни кръгове. Очите ѝ. Абсолютно празни. Е, за две седмици трябваше да се е посъживила.

— Нали ще покажете на госпожица Фаулър ускорителните седалки? — попита Блейн.

— Тъй вярно — отвърна Уитбред. „Освен това ще й проведе упражнение за нулева гравитация“ — помисли си той.

Род развеселено погледна юнкера. Е, можеше да се надява, но рангът си имаше своите привилегии. А и той я познаваше още от десетгодишна.

— Сигнал от губернаторството — съобщи вахтеният.

Разнесе се бодрият, безгрижен глас на Цилер.

— Ало, Блейн! Готов ли сте за отпътуване? — Капитанът на флота седеше отпуснат зад бюрото си и пушеше огромна лула.

— Тъй вярно. — Род понечи да прибави още нещо, но се сдържа.

— Настанихте ли пътниците? — Блейн можеше да се закълне, че бившият му командир му се подиграва.

— Тъй вярно.

— А екипажът ви? Мърмори ли?

— Отлично ви е известно... Ще се справим, господин адмирал. — Той сподави яда си. Не можеше да се сърди на Цилер, в крайна сметка той му беше дал кораба си, мътните го взели! — Не че имаме достатъчно хора.

— Виж, Блейн, не съм ви оставил без хора, за да се забавлявам. Просто тук не ни достигат войници. Освен това ще получите подкрепление много преди нас. Пратих ви двайсет новобранци, местни момчета, които смятат, че космосът ще им хареса. По дяволите, наистина може да стане така. С мен се случи същото.

Новаци, които не знаеха нищо и трябваше да се учат, но за това щяха да се погрижат сержантите. Двайсет души не бяха малко. Род се почувства по-добре.

Цилер запрелиства някакви документи.

— Ще ви върна и два взвода от твоите морски пехотинци, макар да се съмнявам, че на Нова Шотландия ще ви се наложи да се сражавате с врагове.

— Хм, да, господин адмирал. Благодаря, че ми оставихте Уитбред и Стейли. — Цилер и Плеханов бяха свалили на повърхността всички останали юнкери и мнозина от по-опитните сержанти. Но му бяха оставили най-добрите войници. Бяха достатъчно, за да обучат

новите. И все пак някои каюти изглеждаха така, сякаш „Макартър“ е бил победен в бой.

— Моля. Давам ви добър кораб, Блейн. Има голяма вероятност Адмиралтейството да не потвърди назначаването ви за негов капитан, но може пък да извадите късмет. А аз трябва да управлявам цяла планета с голи ръце. Дори нямаме пари! Само републикански бонове! Бунтовниците са извели всички имперски крони и са отпечатали книжни банкноти. Как ще въведем в обращение истински пари?

— Тъй вярно. — Като капитан, Род теоретично се изравняваше по ранг с Цилер. Званието „почетен адмирал“ просто му позволяваше да дава заповеди на по-старши офицери. Но Комисията по повишенията трябваше да утвърди капитанския чин на Блейн, а той бе прекалено млад. Навярно след месец — месец и половина пак щеше да е обикновен командир.

— Още нещо — продължи Цилер. — Току-що казах, че на планетата няма пари, но това не е съвсем вярно. Тук има неколцина извънредно богати хора. Един от тях е Джонас Стоун, човекът, който пусна вашата морска пехота в града. Той твърди, че успял да скрие парите си от бунтовниците. Е, защо не? Нали е бил един от тях? Обаче открихме обикновен миньор, червив от имперски крони. Не иска да каже откъде са, но ние смятаме, че ги е получил от Бери.

— Разбирам.

— Така че наблюдавайте негово превъзходителство. Добре, пехотинците и новобранците ще са на борда след по-малко от час. — Цилер погледна компютъра си. — По-точно след четирийсет и три минути. Можете да потеглите веднага щом пристигнат. — Той прибра компютъра и започна да пълни лулата си. — Предайте моите поздравии на Макферсън от доковете и имайте предвид следното: ако ремонтът се проточи, недейте да пращате съобщения на адмирала. Това само ще вбеси Макферсън. А от него зависи много. Просто повикайте Джими на борда и пийнете по някоя и друга чаша скоч. Не носите колкото него, но все е по-добре, отколкото да намесвате адмирала.

— Слушам — колебливо отвърна Род. Внезапно осъзна, че наистина не е готов да поеме командването на „Макартър“. Навярно познаваше техническата страна на въпроса по-добре от Цилер, но десетките трикове, които се научават само от опит...

Цилер прочете мислите му. Всичките му офицери подозираха, че притежава такава способност.

— Спокойно, капитане. Няма да ви сменят преди да стигнете на Спарта, а дотогава ще сте били достатъчно дълго на борда на „Мак“. И не си губете времето да зубрите за изпитите пред Комисията. Няма да има никаква полза. — Цилер дръпна от огромната лула и изпусна гъст облак дим. — Няма да ви задържам повече, имате си работа. Но когато стигнете на Нова Шотландия, непременно разгледайте Въглищния чувал. В галактиката едва ли има толкова красиво място. Някои го наричат Божието лице. — Образът му избледня, ала кривата му усмивка сякаш остана на екрана като тази на чеширския котарак^[1].

[1] Постоянно ухиленият котарак от „Алиса в страната на чудесата“. — Б.пр. ↑

3. ОФИЦИАЛНА ВЕЧЕРЯ

„Макартър“ набра инерция със стандартна гравитация. Всички от екипажа бяха заети с промяната от ориентацията спрямо планетата. За разлика от търговските съдове, които често взимаха на части големите разстояния от вътрешните планети до пунктовете за Олдърсънов скок, бойните кораби обикновено ускоряваха без спиране.

Два дни след напускането на Ново Чикаго Блейн даде официална вечеря.

Вечеря с бели покривки и свещници, тежки сребърни чинии и гравирани кристални чаши, дело на опитни занаятчии от пет свята, съкровище, което не принадлежеше на Блейн, а на „Макартър“. Всички мебели бяха върнати по местата им, след като по време на орбитирането бяха монтирани край външните стени, а голямата маса за орбита беше прибрана в цилиндричната стена на каюткомпанията.

Тази резбована маса бе обезпокоила Сали Фаулър. Беше я видяла два дни преди това, когато „Макартър“ все още се намираше в близост до планетата и външната стена представляваше палуба, също покрита с резба. Когато Сали се спусна по стълбищната шахта, Блейн забеляза облекченото ѝ изражение.

Бери изглеждаше абсолютно спокоен и очевидно се забавляваше — сто на сто бе прекарал доста време в космоса. Навярно повече от самия Род.

Това беше първата официална среща на младия капитан с пътниците. Докато чакаше стюардите в безукорни бели униформи да поднесат първото блюдо, Блейн потисна усмивката си. На „Макартър“ имаше всичко друго освен изискана храна.

— Боя се, че вечерята няма да съответства на обстановката — каза той на Сали. — Но ще видим с какво ще ни нагостят. — Кели и стюардите цял следобед се бяха съветвали с главния готвач, но Род не очакваше много.

Имаше достатъчно храна, разбира се. Биопластмаса, пържоли от култивирано месо и царевица от Нови Вашингтон, но на Ново Чикаго Блейн не бе имал възможност да попълни корабните провизии, а

собствените му припаси бяха унищожени по време на битката с бунтовниците. Естествено капитан Цилер беше свалил своите на планетата. Освен това бе успял да вземе със себе си най-добрия готвач и ординареца, който готвеше на капитана на кораба.

Поднесоха първото блюдо — огромен поднос с тежък капак, сякаш от ковано злато. По него се гонеха златни дракони, над които се носеха хексаграми И Ксин. Изработени на Ксанаду, съдът и капакът бяха стрували на „Макартър“ един от траловите му. Ординарец Кели стоеше зад Блейн, внушителен в бялата си униформа с ален пояс, съвършен иконом. Изобщо не приличаше на човека, от когото новобранците изпитваха ужас и който беше предвождал морските пехотинци в бой срещу гвардията на Съюза. Кели с опитен жест повдигна капака.

— Великолепно! — възкликна Сали. Лицето на сержанта просия. Върху подноса имаше пай във формата на „Макартър“, сражаващ се с покритата с черен купол бунтовническа крепост, изваян по-изящно от произведение на изкуството в имперския дворец. Другите ястия бяха в същия стил и макар че бяха направени от култивирана мая и други безвкусни боклуци, оставяха впечатление за истински банкет. Род забрави грижите си и се поотпусна.

— Какво ще правите сега, милейди? — попита Синклер. — Били ли сте преди на Нова Шотландия?

— Не, пътуването ми беше чисто професионално, командир Синклер. За родната ви планета нямаше да е голяма чест, ако я бях посетила, нали? — Тя се усмихна, но в очите ѝ се криеше бездънен черен космос.

— И защо да не сме поласкани? Всеки свят в Империята би приел посещението ви за огромна чест.

— Благодаря ви, но аз съм антроположка и се занимавам с примитивни култури. Нова Шотландия едва ли отговаря на това определение — увери го Сали. Акцентът на главния инженер събуди интереса ѝ. На Нова Шотландия наистина ли говореха така? Звучеше ѝ като от роман от доимперската епоха. Но докато мислеше за това, тя внимаваше да не гледа към него. Ясно долавяше отчаяната гордост на Синклер.

— Добре казано — похвали я Бери. — Напоследък като че ли срещам доста антрополози. Това нова специалност ли е?

— Да. Жалко, че по-рано почти не е имало такива учени. Империята е унищожила всичко ценно на ужасно много светове. Надявам се никога повече да не допускаме тази грешка.

— Да, сигурно е доста шокиращо — отвърна Блейн. — Без предупреждение да попаднеш в Империята, независимо дали го искаш. Дори да няма други проблеми. Навярно е трябвало да останете на Ново Чикаго. Капитан Цилер каза, че управлението на планетата изобщо не било лесно.

— Не можех. — Тя замислено погледна чинията си, после се насили да се усмихне. — Нашето първо правило е да съчувстваме на народа, който изучаваме. А аз мразя Ново Чикаго — искрено прибави Сали. Силното чувство я зарадва. Даже омразата бе за предпочитане пред... пустотата.

— Да — съгласи се Синклер. — След месеци във военнопленнически лагер всеки би намразил тая планета.

— Нещо повече, господин командир. Дороти изчезна. Момичето, с което пристигнах. Просто... я няма. — Последва продължително мълчание и тя се засрами. — Моля ви, не ми позволявайте да ви разваля настроението.

Блейн се чудеше какво да каже, когато Уитбред му помогна. Младшият юнкер правеше нещо под ръба на масата — но какво? Повдигаше покривката и опипваше материята. А преди това бе разглеждал кристала.

— Да, господин Уитбред — рече Род. — Много е здраво.

Уитбред се сепна и се изчерви, но Блейн нямаше намерение да го засрамва.

— Покривка, сребърни прибори, чинии, подноси, кристални чаши, всичко трябва да е издръжливо — обърна се към всички той. — Обикновените стъклени чаши щяха да се счупят още при първата битка. Нашият кристал е друг въпрос. Изсечен е от въздушен щит на разбита спускателна совалка от времето на Първата империя. Или поне така са ми казвали. Днес не можем да правим такива материали. И покривката не е от истински лен, а от изкуствени влакна, също от онова време. Капаците на подносите са от ковано злато, покрито с кристално желязо.

— Първо забелязах кристала — колебливо отвърна Уитбред.

— Някога и с мен беше така — усмихна се Блейн. Вярно, юнкерите бяха офицери, но все още си бяха момчета и Род си спомняше дните, когато и той беше такъв. Поднесоха им следващите блюда, по време на които водиха професионални разговори, придружени от пояснения за пътниците. Накрая стюардите разчистиха масата и сервираха кафе и вино.

Уитбред — беше по-млад от Стейли само с три седмици — вдигна чашата си.

— Господин капитан, милейди. За негово императорско величество. — Офицерите пиха за своя владетел, както от две хиляди години правеха всички във флота.

— Ще ми позволите ли да ви покажа родната си планета? — неуверено попита Синклер.

— Разбира се. Благодаря ви, но не зная колко ще останем там. — Сали въпросително погледна към Блейн.

— Аз също. Трябва да ремонтираме кораба и само от доковете зависи колко време ще отнеме това.

— Е, ако не е прекалено дълго, ще остана с вас. Кажете ми, господин командир, има ли много кораби от Нова Шотландия за Спарта?

— Повече, отколкото от другите планети от тази страна на Въглищния чувал. Но не бих казал, че са много. Малко кораби разполагат с подходящи удобства за пътници. Навярно господин Бери би могъл да ви обясни повече — неговите лайнери пътуват до Нова Шотландия.

— Само че, както отбелязахте самият вие, не превозват пътници. Нашата работа е да спъваме междузвездната търговия, нали знаете. — Бери забеляза учудените погледи на сътрапезниците си. — „Имперска компания за автонетика“ се занимава с транспортиране на роботизирани заводи. Когато можем да произвеждаме нещо на някоя планета по-евтино от вносните стоки, ние изграждаме там завод. И конкурираме търговците.

Той си наля още вино — от онова, което Блейн бе казал, че било от последните бутилки. (Трябваше да е добро, иначе капитанът нямаше да се безпокои, че ще свърши.)

— Тъкмо затова бях на Ново Чикаго, когато избухна бунтът.

Синклер и Сали Фаулър кимнаха, Блейн остана неподвижен и с безизразно лице, Уитбред сръга Стейли („Само чакай да ти разкажа“). Тези реакции подсказаха на търговеца повечето от онова, което го интересуваше. Подозрения, но нищо доказано, нищо официално.

— Имате вълнуваща професия — обърна се към Сали той преди мълчанието да е станало неловко. — Разкажете ни още, моля ви. Били ли сте на примитивни светове?

— Не — мрачно отвърна Сали. — Познавам ги само от книгите. Канехме се да заминем за Арлекин, но бунтът... — Тя замълча.

— Аз съм бил на Макасар — рече Блейн.

Момичето мигновено просия.

— За Макасар имаше цяла глава. Много примитивна, нали?

— И все още е такава. Местната колония поначало не била голяма. По време на Войните за наследството бил унищожен целият промишлен комплекс и от четиристотин години никой не бил посещавал планетата. Когато отидохме там, културата им беше на равнището на желязната епоха. Мечове, ризници от метални халки или плочки, дървени платноходи.

— Но какви бяха хората? — възбудено попита Сали. — Как живееха?

Род смутено сви рамене.

— Останах само няколко дни и нямах достатъчно време да получа цялостна представа за Макасар. Тогава бях на възрастта на Стейли. Спомням си, че единственото ми желание беше да намеря прилична кръчма. — Искаше му се да прибави: „В крайна сметка аз не съм антрополог“.

Разговорът продължи. Блейн се чувстваше уморен и търсеше възможност да сложи край на вечерята. Другите сякаш бяха приковани на местата си.

— Ние изучаваме културната еволюция — сериозно казваше Синклер — и в това навярно има логика. Но не може ли да има и физическа еволюция? Първата империя е била много голяма и рядко населена. Имало е достатъчно място за почти всичко. Не е ли възможно да открием някъде, в някое забравено кътче на старата Империя, планета, обитавана от свръххора?

Двамата юнкери внезапно застанаха нащрек.

— Какво би донесла физическата еволюция, милейди? — попита Бери.

— Учили са ни, че разумните същества не могат да еволюират — отвърна Сали. — Обществата пазят своите по-слаби членове. Веднага щом техническото равнище го позволи, цивилизациите създават инвалидни колички, очила и слухови апаратчета. Когато дадено общество воюва, мъжете се подлагат на изпит за годност преди да им позволят да рискуват живота си. Предполагам, че това допринася за победата — усмихна се тя. — Но почти не оставя място за оцеляването на най-силните.

— Да речем обаче — обади се Уитбред, — че някоя култура е била върната още по-назад от Макасар. До пълно дивачество — до тояги и огън. Тогава е възможна еволюция, нали?

Три чаши вино бяха удавили мрачното настроение на Сали и тя с готовност разговаряше на професионални теми. Чичо ѝ често ѝ бе казвал, че е прекалено бърлива за дама, и момичето се опитваше да се владее, ала виното винаги ѝ въздействаше така — виното и любознателната публика. След безкрайните седмици пустота това ѝ доставяше искрено удоволствие.

— Определено — потвърди Сали. — Докато обществото еволюира. Естественият подбор продължава дотогава, докато се съберат достатъчно хора, за да се защитават от околната среда. Но това не им дава достатъчно време за физическа еволюция. Господин Уитбред, има планета, на която се практикува ритуално детеубийство. Старейшините убиват онези бебета, които не отговарят на техните стандарти за съвършенство. Това не е точно еволюция, но би могло да доведе до някои резултати. Само че просто няма достатъчно време.

— Хората отглеждат коне. И кучета — отбеляза Род.

— Да. Но не се получават нови видове. Никога. И обществата не са в състояние достатъчно дълго да спазват твърди правила, за да стигнат до действителни промени в човешката раса. Разбира се, правени са целенасочени опити за създаване на свръххора. Например системата Завър.

— Онези зверове! — презрително изсумтя Синклер. — Те започнаха Войните за наследството, които едва не унищожиха цялото човечество. — Юнкер Уитбред се прокашля и главният инженер замълча.

Сали използва паузата.

— Това е поредната система, на която не мога да съчувствам. Макар че сега са верни на Империята... — Тя се огледа. Израженията на всички бяха странни и Синклер се мъчеше да скрие очите си зад чашата си с вино. Ъгловатото лице на юнкер Хорст Стейли спокойно можеше да е издялано от камък. — Какво има? — попита Сали.

Последва продължително мълчание.

— Господин Стейли е от системата Завър, милейди — поясни Уитбред.

— Простете ми — заекна тя. — Сложих пръст в раната, нали? Наистина, господин Стейли, аз...

— Ако младшите ми офицери са чак толкова чувствителни, нямам нужда от тях на борда — прекъсна я Род. — И не само вие сложихте пръст в раната. — Той многозначително погледна Синклер. — Ние не съдим хората по онова, което преди векове са извършили родните им светове. — По дяволите. Звучеше адски високопарно. — Та какво казвахте за еволюцията?

— При... при разумните същества кръгът се затваря — продължи Сали. — Видовете еволюират в съответствие с околната среда. Разумните същества променят средата според собствените си изисквания. Щом стане разумен, видът престава да еволюира.

— Жалко, че нямаме възможност за сравнение — спокойно отвърна Бери. — Само фантазмагории. — След което търговецът разказа дълъг виц за невероятно интелигентен октопoid, срещнал кентавър, и всички се засмяха. — Е, капитане, вечерята беше чудесна — завърши той.

— Да. — Род се изправи и подаде ръка на Сали. Другите ги последваха. Докато Блейн я изпращаше до каютата ѝ, тя мълчеше. На сбогуване само измърмори някаква любезност. Род се върна на мостика. В мозъка на кораба трябваше да се запаметят още извършени при ремонта промени.

4. ПРИОРИТЕТНО СЪОБЩЕНИЕ

Понякога хиперпространственото пътуване е странно и досадно.

Разстоянието между звездите отнема неизмеримо кратко време, но тъй като между всеки две звезди съществува един-единствен път (представляващ не съвсем права линия, но може да се представи така) и крайните пунктове на пътищата се намират далеч от пространствените изкривявания, предизвикани от звезди и големи планетни маси, през повечето време корабът пълзи от един краен пункт до друг.

Нещо повече. Не всеки две звезди са свързани с такъв път. Маршрутите се движат покрай линиите на равнопотенциален термоядрен поток и присъствието на други звезди в геометричната система може изобщо да не позволява съществуването на път. Не всички съществуващи връзки са картирани, тъй като трудно се откриват.

За гостите на „Макартър“ пътуването на борда на имперски боен кораб напомняше затвор. Екипажът си имаше работа, докато пътниците трябваше да се задоволяват с обществения живот, който позволяваха рутинните флотски задължения. Нямахше ги развлеченията, предлагани от луксозните лайнери.

Беше скучно. Когато „Макартър“ се приготви за последния си скок, гостите очакваха пристигането на Нова Каледония като освобождаване от затвор.

НОВА КАЛЕДОНИЯ: Звездна система отвъд Вьглищния чувал. Основно слънце клас F8, каталогизирано като Мърчисън А. Далечната бинарна звезда Мърчисън В не е част от системата Нова Каледония. Мърчисън А има шест планети в пет орбити. Четири от планетите са вътрешни. В сравнително голямото пространство помежду им има останки от необразувана планета. Двете външни планети се намират в троянска връзка. Четирите вътрешни се наричат Конкобар^[1], Нова Ирландия, Нова Шотландия и Фомор^[2], в реда, в който са разположени

спрямо слънцето, известно тук като Кал или просто Слънце. Средните две планети са обитаеми. Тераформирани са от учени от Първата империя, след като Джаспър Мърчисън, роднина на Александър IV, убедил Съвета, че системата на Нова Каледония е подходящо място за основаване на имперски университет. Днес е известно, че Мърчисън най-вече искал да има обитаема планета край червения свръхгигант Окото на Мърчисън и тъй като климатът на Нова Ирландия не го задоволявал, решил да тераформира и Нова Шотландия.

Фомор е сравнително малка планета почти без атмосфера и интересни особености. На нея обаче растат някои гъби, родствени на онези, които се срещат в сектора отвъд Вьглищния чувал. Начинът на пренасянето им е обект на безкрайни спорове в „Списание на Имперското ксенобиологическо дружество“, защото на Нова Каледония няма местни форми на живот.

Двете външни планети имат еднаква орбита и са наречени Дагда^[3] и Мидир^[4], също в тон с келтските наименования на системата. Дагда е газов гигант и Империята поддържа горивни станции на Ангъс^[5] и Бриджит^[6], двете луни на планетата. Бриджит е база на космическия флот и търговските кораби не могат да приближават до нея без разрешение.

Мидир е студено метално кълбо, широко използвано за металодобив и сериозен проблем за космолозите, тъй като начинът на образуването му очевидно не потвърждава нито една от двете основни теории за произхода на планетите.

Нова Шотландия и Нова Ирландия, единствените обитаеми планети в системата, имат дебели атмосфери от водна пара и метан, но без свободен кислород. Тераформирани са с огромни количества скъпо струващи биопакети. Впоследствие Мърчисън изгубил влиянието си в Съвета, но вече били вложени толкова големи инвестиции, че проектът бил завършен докрай. След по-малко от сто години куполите на колониите били свалени — едно от най-великите постижения на Първата империя.

По време на Войните за наследството двата свята били частично обезлюдени. Нова Ирландия се присъединила към въстаническите сили, докато Нова Шотландия останала вярна на Империята. След като междузвездните пътувания в сектора отвъд Вьглищния чувал престанали, Нова Шотландия продължила съпротивата до

преоткриването ѝ от Втората империя. В резултат днес планетата е столица на сектора.

„Макартър“ с разтърсване се материализира отвъд орбитата на Дагда. Екипажът продължи да седи по седалките за хиперпространствено прехвърляне, борейки се с объркването, което винаги следва мигновеното пътуване.

Защо? Една от физическите школи в Имперския университет на Сигизмунд твърди, че хиперпространственото пътуване изисква безкрайно време и че това предизвиква типичното смущение и на хората, и на компютърната техника. Според други теории скокът води до разширяване или свиване на местното пространство, което въздейства върху нервите и компютърните елементи, че не всички части от кораба се появяват едновременно или че след прехвърлянето инерцията и масата варират на субатомно равнище. Никой не знае истината, но явлението е съвсем реално.

— Рулеви — дрезгаво каза Блейн. Погледът му бавно се фокусира.

— Слушам. — Гласът звучеше вцепенено и неразбиращо — отговорът очевидно беше автоматичен.

— Курс към Дагда.

— Слушам. — В самото начало на хиперпространственото пътуване корабните компютри се бяха опитвали да наберат ускорение незабавно след материализирането. Скоро се установи, че електронната апаратура обърква повечето хора. Затова по време на прехвърлянето вече се изключваха всички автоматични устройства. Докато екипажът постепенно активираше „Макартър“ и проверяваше корабните системи, дисплеите на Блейн един по един започнаха да се съживяват.

— Ще се приземим на Бриджит, господин Ренър — продължи Род. — Уеднаквете скоростите. Господин Стейли, помогнете на главния астрогатор.

— Слушам. — На мостика закипя обичайната активност. Хората се раздвижиха ѝ се върнаха към задълженията си. След възвръщането на ускорението и гравитацията стюардите донесоха кафе. Изкуствените очи на „Макартър“ сканираха космоса за врагове. Когато

всички пултове докладваха, че прехвърлянето е успешно, на аварийното табло светна зелена лампичка.

Блейн доволно кимна и отпи от кафето си. Макар и след стотици скокове, винаги се чувстваше така. В мигновеното пътуване имаше нещо принципно нередно, нещо, противно на човешките сетива, нещо, което подсъзнанието не приемаше. Опитът помагаше на хората да преодолеят вътрешната си съпротива на равнище, по-дълбоко от мозъчните функции.

— Господин Уитбред, предайте моите почитания на старшия свързочник и го помолете да съобщи за пристигането ни в щаба на флота на Нова Шотландия. Вземете от Стейли данните за курса и скоростта ни и пратете сигнал на Бриджит, че се готвим за подхождане. Уведомете флота за местоназначението ни.

— Слушам. След десет минути ли да пратя сигнала?

— Да.

Уитбред разкопча предпазните колани, изправи се от командния си пулт зад капитана и закрачи като пиян към рулевия пулт.

— След десет минути ще ми трябва енергия за излъчване на сигнал, Хорст. — Той почти веднага се възстанови от дезориентацията и напусна мостика. С младежите обикновено беше така — още една причина в командването на корабите да се назначават млади офицери.

— Внимание — обяви Стейли. Думите му се разнесоха в целия кораб. — Внимание, край на ускорението след десет минути. Кратък период на свободно падане след десет минути.

— Но защо? — чу Блейн, вдигна поглед и видя на вратата Сали Фаулър. Бе поканил пътниците да идват на мостика винаги, когато няма извънредна ситуация, и както очакваше, Бери почти не се възползваше от тази възможност. — Защо толкова скоро? — попита тя.

— Трябва ни енергия, за да излъчим сигнал — поясни Род. — Разстоянието е доста голямо. Бихме могли да пренатоварим двигателите, но в момента няма какъде да бързаеме.

— Аха. — Сали седна на освобождения от Уитбред стол. Блейн се завъртя с лице към нея. Отново му се прииска някой да измисли дамски костюм за свободно падане, който да не скрива краката, или пак да се върнат на мода късите шорти. На Спарта обаче се носеха поли до прасците, а провинциите във всичко подражаваха на

столицата. Специално за корабите моделиерите шиеха панталони — наистина удобни, но прекадено широки...

— Кога ще стигнем на Нова Шотландия? — попита тя.

— Зависи колко време останем на Дагда. Синклер иска, докато сме там, да свърши малко работа по корпуса. — Той извади джобния си компютър и започна да пише с електронната писалка. — Хм, сега се намираме на около един и половина милиарда километра от Нова Шотландия, това прави... сто часа за обръщане. Общо към двеста часа път, плюс времето, което прекарваме на Дагда. Първо трябва да стигнем там, разбира се. Не е толкова далеч, само на двайсетина часа.

— Значи ще сме на Нова Шотландия най-рано след две седмици — каза Сали. — Мислех, че щом дойдем тук... — Тя се засмя. — Глупаво е. Защо не измислите начин за хиперпространствено пътуване в междупланетния космос? Смешна работа — за нула време изминахме пет светлинни години, а сега ни трябва седмици, за да отидем на Нова Шотландия.

— Толкова скоро ли ви омръзнахме?... Всъщност е още по-лошо. Извършването на скока ни отне незначително количество водород... Е, не е нещо тривиално, но все пак е нищо в сравнение с онова, което ще ни трябва, за да стигнем на Нова Шотландия. Нямам достатъчно гориво, за да се насоча директно натам, но е повече от достатъчно за прехвърляне.

Сали си взе чаша кафе от стюарда. Започваше да свиква с корабното кафе, което не можеше да се срещне никъде другаде в галактиката.

— Значи просто ще трябва да се примирим.

— Боя се, че е така. Случвало ми се е за по-малко време да стигна до друг Олдърсънов пункт, да извърша скок, да навляза в нова система, да се прехвърля някъде другаде и да продължа така, докато се върна на нужното място в първата система — и всичко това по-бързо, отколкото да пътувам в нормалното пространство. Но не и този път — геометрията не позволява.

— Жалко — засмя се тя. — Щяхме да видим повече места на същата цена. — Не прибави, че е отегчена. Род го разбираше, но не можеше да направи нищо. Не му оставаше много време за нея, а и нямаше какво толкова да се види.

— Внимание, готови за свободно падане!

Тя едва успя да си закопчае коланите и двигателите угаснаха.

Старши свързочник Лъд Шатък с присвити очи наблюдаваше целта си и правеше невероятно фини настройки с възлестите си, иначе несръчни пръсти. Телескопът на „Макартър“ бавно се движеше, докато се насочи право към една едва забележима светла точица. Шатък доволно изсумтя и натисна един от бутоните. Към телескопа се включи антена и корабният компютър изчисли къде ще се намира точицата в момента на пристигане на съобщението. Докато двигателите на „Макартър“ преобразуваха водорода в хелий, модулираната от кодираното послание енергия се излъчи към Нова Шотландия.

Род вечеряше сам в каютата си, когато получи отговор. Дежурният свързочник прочете заглавието и повика Шатък. Четири минути по-късно юнкер Уитбред почука на вратата на капитана.

— Да — сърдито отвърна Блейн.

— Съобщение от адмирал на флота Кранстън, господин капитан.

Род нямаше желание да вечеря сам, но офицерите му бяха поканили Сали Фаулър в каюткомпанията — в крайна сметка, бе техен ред — и ако той се беше самопоканил, щеше да дойде и Бери. А сега прекъсваха дори самотната му вечеря.

— Не може ли да почака?

— Сигналът е приоритетен, господин капитан.

Забравил за протеиновото желе, Блейн рязко се изправи.

— Прочетете го, Уитбред.

— Слушам. „ДО «МАКАРТЪР» ОТ ИМПФЛОТ НОВА ШОТ. ПРИОРИТЕТНО СЪОБЩЕНИЕ НОМЕР ОСЕМ ХИЛЯДИ СТО СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТ...“

— Пропуснете идентификационните кодове, юнкер. Вече сте ги проверили, нали?

— Тъй вярно. Хм, дата, код... **НАЧАЛО НА СЪОБЩЕНИЕТО: ПРОДЪЛЖЕТЕ ВЪЗМОЖНО НАЙ-БЪРЗО, ПОВТАРЯМ, ВЪЗМОЖНО НАЙ-БЪРЗО ЗА ПРЕЗАРЕЖДАНЕ НА БРИДЖИТ ТОЧКА НОВ РЕД**

ОТТАМ СЕ НАСОЧЕТЕ КЪМ... Хм, господин капитан, тук са дадени някакви координати в системата на Нова Каледония... ИЛИ ПО ДРУГ ВЕКТОР, КОЙТО ИЗБЕРЕТЕ, ЗА ДА ПРЕСРЕЩНЕТЕ И

ПРОУЧИТЕ ТАЙНСТВЕНО ТЯЛО, НАВЛИЗАЩО В СИСТЕМАТА НА НОВА КАЛЕДОНИЯ ОТ НОРМАЛНОТО ПРОСТРАНСТВО, ПОВТАРЯМ, ОТ НОРМАЛНОТО ПРОСТРАНСТВО, ТОЧКА. СПРЕТЕ ПРИДВИЖВАНЕТО МУ ПО ГАЛАКТИЧЕСКИ ВЕКТОР... Хм, посочен е курс в направление към Въглищния чувал, господин капитан... ТЯЛОТО БЪРЗО НАМАЛЯВА УСКОРЕНИЕТО СИ ПРИБЛИЗИТЕЛНО СЪС СЕДЕМ ПРОЦЕНТА ОТ СВЕТЛИННАТА СКОРОСТ ТОЧКА. СПОРЕД АСТРОНОМИТЕ ОТ ИМПЕРСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ СПЕКТЪРЪТ МУ Е КАТО ТОЗИ НА СЛЪНЦЕТО НА НОВА КАЛЕДОНИЯ ТОЧКА. ОЧЕВИДНО Е ЗАКЛЮЧЕНИЕТО, ЧЕ ПОЛУЧАВА ЕНЕРГИЯ ЧРЕЗ СВЕТЛИННО ПЛАТНО, ТОЧКА, НОВ РЕД

АСТРОНОМИТЕ ОТ ИМПЕРСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ ТВЪРДЯТ ЧЕ ТЯЛОТО Е СЪЗДАДЕНО ОТ РАЗУМНИ СЪЩЕСТВА ТОЧКА. ЗА ВАША ИНФОРМАЦИЯ В ПОСОКАТА, ОТ КОЯТО СЕ ПРИБЛИЖАВА, НЯМА ИЗВЕСТНИ ЧОВЕШКИ КОЛОНИИ, ТОЧКА, НОВ РЕД

ПРАТИХ НА ПОМОЩ КРАЙЦЕР „ЛЕРМОНТОВ“, НО ТОЙ ЩЕ УЕДНАКВИ СКОРОСТТА СИ С ТЯЛОТО СЕДЕМДЕСЕТ И ЕДИН ЧАСА СЛЕД МИНИМАЛНОТО ВРЕМЕ, НЕОБХОДИМО НА „МАКАРТЪР“, ТОЧКА. БЪДЕТЕ ПРЕДПАЗЛИВИ, ТОЧКА. СМЯТАЙТЕ ОБЕКТА ЗА ВРАЖЕСКИ, ДОКАТО НЕ СЕ УВЕРИТЕ В ПРОТИВНОТО, ТОЧКА. ВНИМАВАЙТЕ, НО НЕ ПРЕДПРИЕМАЙТЕ ВРАЖДЕБНИ ДЕЙСТВИЯ, ПОВТАРЯМ: НЕ ПРЕДПРИЕМАЙТЕ ВРАЖДЕБНИ ДЕЙСТВИЯ, ТОЧКА.

ДАВАЙ, ЦИЛЕР, ТОЧКА. ЩЕ МИ СЕ АЗ ДА БЯХ НА ТВОЕ МЯСТО, ТОЧКА. УСПЕХ ТОЧКА. КРАНСТЪН, ТОЧКА. КРАЙ НА СЪОБЩЕНИЕТО ИДЕНТИФИКАЦИЯ... Хм, това е господин капитан — задъхано каза юнкерът.

— Ясно, Уитбред. — Блейн натисна бутона на интеркома. — Каюткомпания.

— Каюткомпанията слуша, господин капитан — отговори юнкер Стейли.

— Дайте ми Каргил.

Гласът на старши лейтенанта звучеше раздражено. Блейн прекъсваше вечерята им, което го изпълни със задоволство.

— Ела на мостика, Джак. Трябва да се размърдаме. Нужен ми е възможно най-кратък курс до Бриджит. Ще можеш да напълниш резервоарите, но се налага да побързаме.

— Слушам. На пътниците няма да им хареса.

— Заеб... Хм, моите уважения към пътниците, само че положението е извънредно. Жалко за вечерята ви, Джак, но прати гостите на хидравличните легла и да потегляме. Чакам те на мостика след минута.

— Слушам. — Интеркомът замлъкна за миг, после се разнесе гласът на Стейли:

— Внимание, внимание, готови за продължително ускорение над две гравитации. Командирите на отделения да докладват готовността за ускорение.

— Добре — каза Блейн и се обърна към Уитбред. — Вкарайте проклетия вектор в компютъра, за да видим откъде идва онова тяло. — Усети, че се поти, и се помъчи да се успокои. Извънземни? Мили Боже, какво откритие! Да командваш първия кораб, установил контакт с извънземни... — Просто да видим откъде идва, нали?

Юнкерът се приближи до входящия пулт до бюрото на Блейн. Екранът проблесна и по него заплуваха цифри.

— Уитбред, аз не съм математик! Покажи ми карта!

— Извинете, господин капитан. — Младежът отново заработи с клавиатурата. Дисплеят почерня и се покри с пъстри точки и линии. С големи кръгове бяха обозначени звезди, скоростните вектори бяха тънки зелени линии, ускорителните вектори бяха светлосини, проектираните курсове бяха тъмночервени криви. Дългата зелена линия...

Блейн не повярва на очите си.

— От Сламката? Хм, мътните ме взели! От Сламката, в нормалното пространство. — До звездата, от която пристигаше обектът, нямаше известни маршрути. Тя самотно блещукаше в космоса, жълта точица край супергиганта Окоето на Мърчисън. Род си представи разумни октопоиди.

Ами ако бяха враждебно настроени? Ами ако се наложеше да се сражават с извънземен кораб? „Мак“ се нуждаеше от още поправки. Поправки, които бяха отложили, защото трябваше да се свърши в

орбита или в планетарен док, а сега трябваше да се справят в движение при ускорение от над две гравитации. Но щяха да се справят.

[1] Легендарен крал на Ълстър. — Б.пр. ↑

[2] В келтската митология, древно племе морски чудовища, живеещо на подводния остров Лохлан. — Б.пр. ↑

[3] Келтски бог на земята. — Б.пр. ↑

[4] Келтски бог на подземното царство. — Б.пр. ↑

[5] Келтски бог на любовта и красотата. — Б.пр. ↑

[6] Келтска богиня на огъня и поезията. — Б.пр. ↑

5. БОЖИЕТО ЛИЦЕ

Блейн бързо отиде на мостика, настани се на командния пулт и закопча предпазните колани. После протегна ръка към интеркома. Сепнатиет юнкер Уитбред го погледна от екрана на капитанската каюта.

— Прочетете ми го — изръмжа Блейн.

— Моля, господин капитан?

— Отворили сте устава на раздела за контакт с извънземни, нали? Прочетете ми го. — Подобно на повечето кадети, много отдавна и той го беше преглеждал от любопитство.

— Слушам. — Изражението на юнкера показваше, че се чуди дали Блейн не е прочел мислите му; после реши, че очевидно всеки капитан владее това изкуство. Този ден щеше да положи началото на много легенди. — Глава четири хиляди и петстотин: „Първи контакт с нечовешки разумни същества. Бележка: Разумни същества са създания, които използват оръдия на труда и общуват помежду си. Офицерите трябва да прилагат тази дефиниция със съответната предпазливост. Например кошерните плъхове на Макасар използват оръдия и общуват помежду си, за да поддържат гнездата си, но не са разумни.

Параграф първи: При среща с нечовешки разумни същества офицерите съобщават за съществуването на извънземните в най-близкия щаб на флота. Всички други задачи се смятат за второстепенни.

Параграф втори: След изпълнението на описаната в параграф първи задача офицерите се опитват да установят контакт с извънземните, като имат предвид, че не им се позволява да излагат на риск поверения им личен състав и техника, освен ако не им бъде наредено от висшестоящо началство. Макар че не бива да предприемат враждебни действия, офицерите трябва да смятат нечовешките разумни същества за вражески настроени.

Параграф трети...“

Последното предупреждение за началото на ускоряването накара Уитбред да замълчи. Блейн кимна на юнкера и се отпусна назад. И без

това едва ли щеше да има полза от устава. Той се отнасяше най-вече за случаен контакт, а местното командване на флота отлично знаеше, че „Макартър“ се отправя да пресрещне извънземен кораб.

Гравитацията започна да се повишава — бавно, за да могат да се приспособят — и след около минута достигна 3 *g*. Ускорението беше неприятно, но не и убийствено. Не и за младеж. Бери щеше да го понесе тежко, но ако останеше на ускорителното си легло, нямаше да има проблем.

Блейн се чувстваше съвсем удобно в креслото си. То имаше облегалка за главата и миниатюрен пулт и се въртеше автоматично, така че той без усилие можеше да наблюдава целия мостик. Имаше дори отделителна тръба. Естествено — нали бойните кораби бяха предназначени за продължителни периоди при висока гравитация.

Той набра необходимата комбинация от клавиши и включи над главата си триизмерна графика. После спусна около себе си холозавеса, за да не го виждат останалите на мостика. Всеки от офицерите изпълняваше задълженията си. Каргил и главният астрогатор Ренър се бяха привели над астрогационния пулт, юнкер Стейли седеше до рулевия, готов да му помогне при нужда, но главно, за да се учи как да управлява кораба. Фините пръсти на Род затанцуваха по клавишите.

Дълга зелена ускорителна линия, по-къс светлосин вектор, сочещ в противоположната посока — с малко бяло кълбо помежду им. Така. Обектът идваше право от Сламката, насочваше се към системата на Нова Каледония... и бе малко по-голям от земната Луна. Ако имаше размерите на кораб, щеше да се вижда като едва забележима точица.

Добре че Уитбред не го беше забелязал. Щяха да плъзнат слухове, новобранците щяха да изпаднат в паника... В устата си Блейн усети металическия вкус на страха. Господи, наистина бе голям!

— Естествено, че им трябва нещо голямо — измърмори Род. Трийсет и пет светлинни години през нормалното пространство! Никоя човешка цивилизация не беше успяла да постигне такова нещо. И все пак, как Адмиралтейството очакваше от него да го „проучи“? И още повече — да го „пресрещне“? Може би да кацне на него с морската пехота?

По дяволите, какво означаваше „светлинно платно“?

— Курсът към Бриджит, господин капитан — съобщи главен астрогатор Ренър.

Блейн се откъсна от мислите си и отново заработи на клавиатурата. Графиката с курса на кораба се появи на екрана под цифровите данни.

— Потвърждавам — с усилие отговори той. После се върна към невероятно големия обект, извади джобния си компютър и започна бясно да пише. По дисплея потекоха думи и цифри...

Разбира се. Светлинното налягане можеше да се използва като енергия. Всъщност „Макартър“ правеше точно това, като получаваше фотони от водород и ги излъчваше под формата на огромен светлинен конус. С помощта на огледало външната светлина можеше да постигне два пъти по-добър ефект. Естествено огледалото трябваше да е колкото се може по-голямо и също толкова леко. При идеални условия то щеше да отразява цялата светлина, която попада върху него.

Блейн се усмихна. Събираше смелост, за да атакува пътуваща в космоса планета с наполовина ремонтирания си крайцер! Естествено, че компютърът щеше да изобрази като сфера тяло с такъв размер. В действителност то навярно представляваше широка хиляди километри посребрена плоскост, свързана със същинския кораб.

Всъщност, ако съотношението между отразяваната и получаваната светлина се приемеше за единица... Род бързо започна да пише. Светлинното платно трябваше да е около осем милиона квадратни километра. Ако беше кръгло, диаметърът му щеше да е приблизително три хиляди километра...

Използваше светлинна енергия, значи... Блейн повика данните за намаляването на скоростта на обекта, сравни ги с отразената светлина, раздели... така. Платното и товарът възлизаха на около четиристотин и петдесет хиляди килограма.

Виж, това вече не изглеждаше опасно.

Всъщност това изобщо не приличаше на истински космически кораб, който би могъл да измине трийсет и пет светлинни години в нормалния космос. Извънземните пилоти щяха да се побъркат в толкова тясно пространство — освен ако не бяха дребни или не обичаха тесни пространства. Или пък ако не бяха прекарвали последните неколкостотин години в балони с прозрачни стени... не. Нямаше почти никаква информация, което оставяше място за безброй

догадки. И все пак беше по-добре, отколкото да не прави нищо. Той потърка челото си.

Понечи да изчисти екраните, после се отказа и увеличи образите. Дълго гледа резултата и накрая тихо изруга.

Тялото се насочваше право към слънцето.

„Макартър“ влезе в орбита около Бриджит с близо 3 *g* и се спусна в защитното Лангстъново поле на базата — малко черно копие, носещо се към огромна черна възглавница. Ако полето не бе абсорбирало енергията от ускорението, главният двигател щеше да прогори в луната гигантски кратери.

Техниците от горивната станция се втурнаха да заредят резервоарните комплекси на кораба с дестилиран течен водород, получен чрез електролиза от мекия лед на Бриджит. В същото време Синклер изведе хората си навън, за да се възползват от ниската гравитация на повърхността. Боцманите крецяха на доставчиците и събираха всички резервни части в базата.

— Командир Френци иска разрешение да се качи на борда, господин капитан — съобщи вахтеният офицер.

Род сбърчи лице.

— Пусни го. — И се завъртя към Сали Фаулър, която седеше на мястото на дежурния юнкер. — Не можеш ли да разбереш, че ще се движим с висока гравитация през целия път до обекта? Знаеш какво означава това. А и мисията е опасна!

— Имаш заповед да ме откараш на Нова Шотландия — изсумтя тя. — Не са ти нареждали да ме оставиш на тази луна.

— Заповедта беше прекалено обща. Ако Цилер знаеше, че ще се наложи да влезем в сражение, изобщо нямаше да те прати с нас. Аз съм капитан на този кораб и решението зависи от мен. Няма да взема със себе си племенницата на сенатор Фаулър, когато вероятно ни предстои битка.

— Уф. — Сали се замисли за миг. Директният подход не бе успял. — Род, изслушай ме, моля те. За теб това е невероятно приключение, нали? А как мислиш се чувствам аз? Независимо дали са извънземни, или изгубили се заселници, които търсят Империята,

това е в моята област. За това съм учила и на борда няма друг антрополог. Имаш нужда от мен.

— Можем да минем и без антрополог. Прекалено е опасно.

— Но позволяваш на господин Бери да остане на кораба.

— Това е съвсем друг въпрос. Адмиралтейството ми заповяда да не му позволявам да слиза от борда. Нямам възможност за избор, но що се отнася до теб и прислужниците ти...

— Ако се страхуваш за Адам и Ани, ще ги оставим тук. И без това няма да понесат ускорението. Но аз мога да понеса всичко, което понасяш ти, капитан Родерик Блейн. Видях те след хиперпространствения скок. Беше замаян, оглеждаше се, без да виждаш нищо, не знаеше какво да правиш, а аз успях да напусна каютата си и да дойда на мостика! Така че не ми обяснявай колко съм безпомощна! Или ще ми позволиш да остана, или...

— Или какво?

— Нищо, разбира се. Зная, че не мога да те заплашвам. Моля те, Род. — Тя опита всичко. Накрая затрепка с мигли и това вече бе прекалено много, защото Род избухна в смях.

— Командир Френци, господин капитан — съобщи часовият, който пазеше пред мостика.

— Влизай, Ромео, влизай — каза Блейн. Френци беше на трийсет и пет, повече от десет години по-голям от него. Род бе служил под негово командване три месеца и не си спомняше по-неприятен период от живота си. Командирът беше добър администратор, но ужасен флотски офицер.

Издаде брадичка напред, Френци се огледа и каза:

— Здравсти, Блейн. Къде е капитан Цилер?

— На Ново Чикаго — любезно отвърна Род. — Сега аз съм капитан на „Макартър“. — И се завъртя така, че командирът да види четирите нашивки на ръкава му.

Бръчките на лицето на Френци станаха по-дълбоки и той стисна устни.

— Поздравления. — Продължителна пауза. — Господин капитан.

— Благодаря, Ромео. Самият аз още не съм свикнал.

— Е, ще ида да кажа на хората да не бързат с презареждането, а? — каза Френци и понечи да излезе.

— Какво означава това, по дяволите? Случаят е извънреден. Искаш ли да ти покажа съобщението?

— Прочетох го. Препредадох го през моята станция, Блейн... хм, господин капитан. Но от него става ясно, че според адмирал Кранстън, Цилер все още е капитан на „Макартър“. Моите уважения, господин капитан, но струва ми се, той нямаше да прати „Макартър“ да пресрещне извънземните, ако знаеше, че капитан е... млад офицер, който за първи път командва кораб. Така стоят нещата, господин капитан.

— Аз също прочетох съобщението, господин командир, и то беше адресирано до „Макартър“, не до Цилер — каза Сали, преди Блейн да успее да отговори. — И в него ясно е посочено, че корабът незабавно трябва да бъде презареден...

Френци я изгледа студено.

— Смятам, че „Лермонтов“ ще може да пресрещне обекта. А сега ме извинете, господин капитан, трябва да се върна на поста си. — Той отново хвърли гневен поглед към Сали. — Не знаех, че използват за юнкери цивилни жени.

— Случайно съм племенница на сенатор Фаулър и се намирам на борда на този кораб по заповед на Адмиралтейството, господин командир — строго отвърна тя. — Удивена съм от лошите ви обноски. Семейството ми не е свикнало с такова отношение и съм убедена, че приятелите ми в двора ще бъдат шокирани, че имперски офицер се е държал толкова грубо.

Френци се изчерви и отчаяно се заоглежда.

— Моите извинения, милейди. Не исках да ви обидя, уверявам ви... Просто се изненадах, защото не се случва често на боен кораб да има момичета и определено не толкова привлекателни млади дами като вас, простете ми... — Без да престава да говори, той напусна мостика.

— Де да можеше и ти да реагираш като него! — рече Сали.

Род ѝ се усмихна, после скочи.

— Френци ще прати сигнал на Кранстън, че аз командвам кораба! Имаме... колко, около час, докато съобщението стигне до Нова Шотландия, и още един, докато получим отговор. — Той включи интеркома. — До всички. Говори капитанът. Отлитане след сто дваайсет и пет минути. Отлитане след сто дваайсет и пет минути. Ако не сте на борда, ще ви оставим на Бриджит.

— Точно така — окуражи го Сали. — Нека си праща каквото ще. — И докато Блейн нареждаше на хората си да побързат, тя напусна мостика и се скри в каютата си.

Род повика главния инженер.

— Командир Синклер, съобщете ми, ако се бавят с презареждането. — Ако Френци се опиташе да му скрои номер, спокойно можеше да заповяда да го разстрелят. Навремето бе сънувал как го убива.

Каргил дойде на мостика. Носеше сноп заповеди за прехвърляне на персонал и на лицето му се бе изписало доволно изражение. Боцманите на „Макартър“ бяха слезли на повърхността, за да потърсят най-добрите войници на Бриджит.

Около кораба се тълпяха техници и припряно подменяха повреденото оборудване с резервни части от складовете на луната. С останалите по-късно можеха да заменят модификациите на Синклер... ако някой успееше да открие как. Човек трудно можеше да разбере какво има в стандартните черни кутии. Род забеляза микровълнов нагревател и нареди да го пратят в каюткомпанията. Каргил щеше да се зарадва.

Когато резервоарите бяха почти пълни, Блейн си облече скафандъра и слезе на повърхността. Нямаше нужда да надзирава работата, но за бойния дух на екипажа щеше да е от полза да знаят, че Стареца надзърта зад раменете им. Докато беше навън, той потърси с очи извънземния кораб.

От небето го гледаше Божието лице.

Въглищния чувал представляваше мъглявина от прах и газ с дължина от двайсет и четири до трийсет светлинни години, но изключително плътна и достатъчно близо до Нова Каледония, за да затъмнява една четвърт от небето. Земята и имперската столица Спарта оставаха невидими от срещнатата ѝ страна. Чернотата скриваше по-голямата част от Империята, ала бе прекрасен кадифен фон за двете близки блестящи звезди.

Дори без този фон Окото на Мърчисън беше най-ярката звезда — червен гигант, отдалечен на трийсет и пет светлинни години. Бялата точица до него бе жълто джудже, по-малко, по-тъмно и не толкова интересно: Сламката. Тук Въглищния чувал имаше форма на човешка

глава с качулка и червеният супергигант приличаше на злобно зорко око.

Божиео лице. За него знаеше всеки в Империята. Но съвсем друго беше да стоиш сред космическия студ и да го гледаш. На снимка приличаше на Въглищния чувал. Оттук изглеждаше истинско.

И нещо, което Блейн не можеше да види, се приближаваше към него от Сламката в Божието око.

6. СВЕТЛИННОТО ПЛАТНО

Само една гравитация — и тревожно усещане, докато „Макартър“ потегляше по курса си.

Блейн знаеше, че преди да постъпи на „Макартър“ като главен астрогатор, Кевин Ренър е служил като помощник-капитан на междузвезден търговски кораб. Той беше слаб мъж с тясно лице, десет години по-възрастен от Род. Докато изправяше облегалката на ускорителното си кресло зад него, Ренър сравняваше кривите на екрана си и самодоволната му усмивка не бе типична за флотски офицер.

— Установихте ли курса ни, лейтенант Ренър?

— Тъй вярно — гордо отвърна главният астрогатор. — Право към слънцето с четири гравитации!

Блейн устоя на изкушението да го предизвика да изпълни заканата си.

— Напред.

Прозвучаха предупредителни сигнали и „Макартър“ започна да набира скорост. Докато потъваха все по-дълбоко в креслата и леглата си, пътниците и екипажът усещаха как тежестта им постепенно се увеличава.

— Шегувахте се, нали? — попита Род.

Главният астрогатор иронично го погледна.

— Знаете, че си имаме работа със светлинно платно, нали, господин капитан?

— Естествено.

— Тогава погледнете тук. — Сръчните му пръсти затанцуваха по клавиатурата и на екрана се появи зелена парабола, която рязко се издигаше надясно. — Слънчевата светлина, която пада върху светлинно платно, намалява с увеличаване на разстоянието от звездата. Ускорението варира в зависимост от светлината, отразена от платното.

— Разбира се, господин Ренър.

Астрогаторът описа нова парабола, която много приличаше на първата, но бе синя.

— Звездният вятър също може да движи светлинно платно. Енергията варира приблизително по същия начин. Основната разлика е, че звездният вятър представлява атомни ядра. Те полепват по платното. Инерцията се променя — и посоката е обратна на слънцето.

Блейн внезапно разбра.

— Можеш да се движиш срещу посоката на светлината, като наклоняш платното, но звездният вятър винаги те тласка надалеч от слънцето.

— Точно така. Да речем, че навлизате в дадена система със седем процента от светлинната скорост и, Боже опази, поискате да спрете. Какво ще направите?

— Ще хвърля цялата тежест, която мога — замислено отвърна Род. — Хм. Не виждам проблем. Извънземните трябва да са постъпили точно така.

— Едва ли. Прекалено бързо се движат. Но за момент да оставим това. Важното е, че се движат прекалено бързо, за да спрат, освен ако не се приближат до слънцето. Всъщност обектът се носи право натам. Навярно ще промени посоката, след като слънчевата светлина му позволи да намали скоростта достатъчно... ако корабът не се е стопил и платното не се е разкъсало. Но ще са толкова близо, че ще трябва да преминат в свободно падане, просто нямат друг избор.

— Аха — рече Блейн.

— Излишно е да споменавам — прибави Ренър, — че когато уеднаквим курса си с тях, и ние ще летим право към слънцето...

— Със седем процента от скоростта на светлината ли?

— С шест. Дотогава обектът ще се движи по-бавно. Ще ни трябват сто двацет и пет часа с ускорение четири гравитации. Накрая ще можем малко да намалим скоростта.

— Това ще е трудно за всички — каза Род. И внезапно със закъснение се зачуди дали Сали Фаулър все пак е слязла от кораба. — Особено за пътниците. Не можете ли да ми дадете по-лек курс?

— Да, господин капитан — мигновено отвърна Ренър. — Можем да стигнем за сто и седемдесет часа, без да надвишаваме две и половина гравитации, което ще ни спести и гориво, защото сондата ще има повече време да намали скоростта. Ако вземем обекта на буксир, по сегашния курс ще стигнем до Нова Ирландия с празни резервоари.

— С празни резервоари значи. Но този курс повече ви харесва.
— Род започваше да не харесва главния астрогатор и тази негова усмивка, която постоянно намекваше, че капитанът е забравил нещо важно и очевидно. — Обяснете ми защо.

— Дойде ми наум, че извънземните може да са враждебно настроени.

— И какво от това?

— Ако трябва да уеднаквим курса си с тях и те изключат двигателите...

— Ще падаме към слънцето с шест процента от скоростта на светлината. Ясно. В такъв случай ще уеднаквите курса колкото може по-надалеч от Кал, за да имаме достатъчно време.

— Точно така, господин капитан.

— Това ви доставя удоволствие, нали, господин Ренър?

— За нищо на света не бих го пропуснал, господин капитан. А вие?

— Продължавайте, Ренър. — Блейн завъртя ускорителното си кресло към друг екран и започна да проверява курса. Забеляза, че точно преди пресрещането главният астрогатор може за около час да намали ускорението на една гравитация и така да даде възможност на всички да се възстановят. Ренър с идиотски ентузиазъм се съгласи и се зае да внесе промените.

„Приятелите на борда са нещо много полезно — казваше на юнкерите си капитан Цилер, — но с готовност бих ги разменил за опитен главен астрогатор.“ Ренър беше изключително опитен. Род трябваше да се примири с недостатъците му.

Ускорението от $4 g$ не позволяваше на никого да се движи. Черните кутии останаха в трюма и „Макартър“ продължаваше напред с импровизациите на Синклер. Членовете на екипажа работеха от креслата си, от ускорителните си скутери или изобщо не работеха.

Някои играеха на най-различни игри, други разговаряха за предстоящата среща или просто си бърбеха. Половината от екраните показваха една и съща гледка: подобен на слънцето диск, зад който се виждаше Окоето на Мърчисън на фона на Вьглищния чувал.

Според датчиците в каютата на Сали имаше разход на кислород. Род ядосано изруга. Едва не ѝ се обади, но се отказа. Вместо това се свърза с Бери.

Търговецът се намираше в гравитационната баня: пласт полиестер, покриващ течност. Над огънатата повърхност стърчаха само главата и ръцете му. Лицето му изглеждаше старо — почти на действителната му възраст.

— Вие решихте да не ме оставяте на Бриджит, господин капитан. И сега водите със себе си цивилен гражданин, а вероятно ви предстои сражение. Може ли да попитам защо?

— Разбира се, господин Бери. Предположих, че ще ви е изключително неприятно да останете на ледено кълбо без осигурен транспорт. Възможно е да съм сгрешил.

Бери се усмихна — или поне се опита. Всички на борда изглеждаха два пъти по-стари от него — четворната гравитация едва не смъкваше кожата от лицето на човек. Усмивката му бе като вдигане на тежести.

— Не, господин капитан, не сте сгрешили. Прочетох заповедта в каюткомпанията. Предстои ни да се срещнем с нечовешки космически кораб.

— Определено изглежда така.

— Навярно ще имат с какво да търгуват. Особено ако идват от свят, който не прилича на земните. Да се надяваме. Ще ме държите ли в течение, господин капитан?

— Сигурно няма да имам време — отвърна Блейн, като избра най-любезния от няколко отговора, които му дойдоха наум.

— Да, разбира се, нямах предвид лично. Искам само достъп до информацията за напредването ни. На моята възраст не смее да изляза от тази гумена вана. Колко време ще останем при тази гравитация?

— Сто двайсет и пет часа. Всъщност вече сто двайсет и четири.

— Благодаря, господин капитан. — Бери изчезна от екрана.

Род замислено потърка челото си. Дали търговецът знаеше какво е положението му на „Макартър“? Нямаше значение. Той се обади в каютата на Сали.

Момичето изглеждаше така, сякаш не е спало цяла седмица и не се е усмихвало от години.

— Здравей, Сали — каза Блейн. — Съжالياваш ли, че дойде?

— Казах ти, че мога да понеса всичко, което понасяш ти — отвърна тя, хвана се за страничните облегалки на стола си и се изправи. После се пусна и разпери ръце, за да му го докаже.

— Внимавай — като се мъчеше да запази спокойствие, рече Род. — Не прави резки движения. Дръж си коленете изправени. Можеш да си счупиш гърба просто като сядаш. Преди да се превиеш в кръста, се хвани за облегалките...

Сали не повярва, че е опасно, докато не понечи да седне. Мускулите на ръцете ѝ се схванаха, в очите ѝ проблесна паника и тя рязко се стовари на стола, сякаш гравитацията на „Макартър“ я бе всмукала.

— Заболя ли те?

— Не. Пострада единствено гордостта ми.

— Тогава не ставай от стола! Да си ме видяла да ставам? Не си. И няма да ме видиш!

— Добре. — Сали завъртя глава. Очевидно ѝ се виеше свят.

— Свали ли прислужниците си на Бриджит?

— Да. Трябваше да ги измамя — не искаха да слязат без багажа ми. — От гърлото ѝ се изтръгна смях на старица. — В момента нямам нищо друго освен дрехите на гърба ми.

— Значи си ги измамила, така ли? Както измами мен. Трябваше да наредя на Кели да те изхвърли — горчиво каза Род. Знаеше, че прилича на старец в инвалидна количка. — Добре де, сега си на борда. Вече не мога да те изхвърля.

— Но мога да ти помагам. Аз съм антроположка. — Мисълта отново да се изправи я накара да потръпне. — Как да се свързвам с теб?

— Ако е нещо важно, повикай по интеркома дежурния юнкер. Но, Сали, това е боен кораб. Възможно е извънземните да не са приятелски настроени. За Бога, по време на битка моите вахтени офицери нямат време за научни дискусии!

— Зная. Не ме смятай за чак толкова смахната. — Тя се помъчи да се засмее. — Въпреки че се опитах да стана при ускорение от четири гравитации.

— Да. А сега ми направи една услуга. Влез в гравитационната си баня.

— Трябва ли да се съблека, за да я използвам?

Блейн не можа да се изчерви — в главата му нямаше толкова много кръв.

— Добра идея, особено ако по дрехите ти има токи. Изключи видеото на телефона.

— Ясно.

— И внимавай. Мога да пратя някого от женените войници да ти помогне...

— Не, благодаря.

— Тогава изчакай. През определени интервали ще се движим с по-слабо ускорение. Не ставай от стола при тази гравитация!

Изглежда, тази мисъл дори не я изкушаваше. Един опит ѝ стигаше.

— Пак ни викат от „Лермонтов“ — съобщи Уитбред.

— Не отговаряй.

— Слушам. Да не отговарям.

Род се досещаше какво иска крайцерът. Да стигне първи до извънземните. Но „Лермонтов“ дори нямаше да се е приближил до обекта преди разстоянието до слънцето да е станало прекалено малко. Беше по-добре да го пресрещнат отдалеч.

Поне така си казваше Блейн. Можеше да се довери на Уитбред и свързочниците — сигналите на „Лермонтов“ нямаше да бъдат регистрирани.

Три и половина дни. Две минути с 1.5 *g* на всеки четири часа за смяна на вахтата и взимане на забравени вещи. После прозвучаваха предупредителните аларми и ужасната гравитация се връщаше.

Отначало носът на „Макартър“ сочеше на шейсет градуса от Кал. Трябваше да уеднаквят курса си с този на обекта. След като го постигнаха, корабът отново се завъртя и се насочи към най-ярката звезда в района.

Кал започна да се уголемява. Освен това променяше цвета си, но почти незабележимо. Никой не можеше да различи този син нюанс с голо око. На екраните се виждаше, че най-ярката звезда се е превърнала в диск, който растеше с часове.

Не ставаше по-ярък, защото дисплеите не го позволяваха, но малкото слънце злоещо набъбваше и лежеше право пред тях. Отзад

имаше друг диск със същия цвят — бяла звезда F8. Тя също растеше. „Макартър“ бе притиснат между две сблъскващи се слънца.

На втория ден Стейли доведе на мостика нов юнкер. Двамата се движеха с ускорителни скутери. Род не го беше виждал след краткия разговор на Бриджит: Гавин Потър, шестнайсетгодишно момче от Нова Шотландия. Потър бе висок за възрастта си и се прегърбваше, сякаш се боеше да не би някой да забележи и това.

Блейн реши, че Стейли просто му показва кораба, тъй като ако извънземните се окажеха враждебно настроени, щеше да му се наложи да познава „Макартър“ и навярно да се движи на тъмно и при променлива гравитация.

Старши юнкерът очевидно имаше предвид нещо повече. Род видя, че се опитват да привлекат вниманието му.

— Да, господин Стейли?

— Това е юнкер Гавин Потър, господин капитан. Той ми каза нещо, което, струва ми се, би трябвало да чуете.

— Добре, говорете. — Всяко разсейване от високата гравитация беше добре дошло.

— На нашата улица имаше една черква, господин капитан. Във фермерски град на Нова Шотландия. — Потър говореше тихо и отчетливо, така че акцентът му съвсем далечно напомняше специфичния говор на Синклер.

— Черква — окуражително рече Блейн. — Не православна черква, доколкото разбирам...

— Не, господин капитан. Неговата църква. Енориашите ѝ са малко. Веднъж с един приятел на шега се вмъкнахме вътре.

— Хванаха ли ви?

— Зная, че разказвам зле, господин капитан. Въпросът е, че... там имаше голям стар холос на Окото на Мърчисън на фона на Въглищния чувал. Божието лице, точно като на картичките. Само че... само че беше различно. Окото беше много по-голямо, отколкото сега, и беше синьо-зелено, а не червено. С червена точица в единия край.

— Може да е било картина — предположи Блейн, извади джобния си компютър, написа „Неговата църква“ и поиска данни. Устройството се свърза с корабната библиотека и по дисплея потече информация. — Според библиотеката последователите на Неговата църква вярвали, че Въглищния чувал наистина е лицето на Господ.

Възможно ли е да са ретуширали снимката, за да изглежда повнушително? — Род си придаваше заинтригуван вид — имаше достатъчно време за губене.

— Но... — започна Потър.

— Но... — обади се и Стейли, като се наведе напред на стола си.

— Един по един. Първо вие, Стейли.

— Информацията ми не е само от Потър, господин капитан. Попитах командир Синклер. Според дядо му някога Сламката била поярка от Окоето на Мърчисън — яркозелена. И както Гавин описва холоса... ами, господин капитан, звездите не излъчват една и съща светлина. Така че...

— Още една причина да смятаме, че холосът е бил ретуширан. Но сега, когато онзи обект идва право от Сламката, изглежда странно...

— Светлина — твърдо каза Потър.

— Светлинно платно! — внезапно се сети Род. — Добра идея. — Всички на мостика се обърнаха да погледнат капитана. — Ренър! Не спомена ли, че обектът се движел по-бързо, отколкото би трябвало?

— Тъй вярно — отвърна от пулта си в отсрещния край на помещението главният астрогатор. — Ако е потеглил от обитаем свят, обикалящ около Сламката.

— Възможно ли е да е използвал лазерно оръдие?

— Естествено, защо не? — Ренър приближи ускорителния си скутер към тях. — Всъщност може да са го изстреляли с малко оръдие и впоследствие да са използвали по-голямо. Това дава страхотно преимущество. Ако някое от оръдията се повреди, могат да го поправят в собствената си звездна система.

— Все едно да си оставиш двигателя вкъщи — извика Потър — и пак да си в състояние да го използваш.

— Е, има някои проблеми. Зависи от това колко тесен може да се поддържа лъчът — отвърна Ренър. — Жалко, че няма начин да се прилага и за спиране. Имате ли някакво основание да смятате...

Род ги остави да разкажат на главния астрогатор за промените в Сламката. Това не го интересуваше особено. Вълнуваше го въпросът какво прави в момента обектът.

До срещата оставаха два часа. Ренър дойде при Блейн и го помоли да използва екраните му. Очевидно не можеше да говори без

наблюдателен екран, включен към компютър.

— Вижте, господин капитан — каза той и повика на дисплея местния звезден район. — Обектът идва оттук. Онзи, който го е изстрелял, е използвал лазерно оръдие или много оръдия — навярно разположени на астероиди, с фокусиращи огледала — в продължение на четирийсет и пет години. Лъчът и обектът идват право от Сламката.

— Но тогава би трябвало да има запазени данни — възрази Блейн. — Все някой ще е забелязал, че Сламката излъчва кохерентна светлина.

Ренър сви рамене.

— Познавате ли архивите на Нова Шотландия?

— Да видим. — Бяха му нужни само няколко секунди, за да научи, че астрономическата информация от Нова Шотландия не е достоверна и по тази причина не е прехвърлена в библиотеката на „Макартър“. — Хм, добре. Да приемем, че имате право.

— Но нали тъкмо това е въпросът, господин капитан, че не е правилно — възрази Ренър. — Разбирате ли, в междузвездното пространство наистина е възможно да се направи завой. Трябвало е да...

Новият междузвезден маршрут остави Сламката под малък ъгъл спрямо първия.

— Ето тук, на достатъчно голямо разстояние от слънцето, повишаваме напрежението до десет милиона волта. Фоновото магнитно поле на галактиката дава на кораба полуоборот и той продължава към Нова Каледония изотзад. Междувременно онези, които насочват лъча, са го изключили вече от сто и петдесет години. Сега отново го включват. И сондата го използва, за да спре.

— Убеден ли сте, че магнитният ефект ще подейства?

— Обикновена физика! А и междузвездните магнитни полета отдавна са картирани, господин капитан.

— Ами тогава защо не са го направили?

— Нямам представа — ядосано извика Ренър. — Може просто да не са се сетили. Може да са се страхували, че лазерите няма да издържат. Може да не са имали доверие на онези, които ги насочват. Просто не знаем достатъчно за тях.

— Това ми е ясно, Ренър. Защо толкова се вълнувате? Ако извадим късмет, ще имаме възможност да ги попитаме.

На лицето на главния астрогатор бавно плъзна неохотна усмивка.
— Но това е измама.
— О, я вървете да поспите.

Род се събуди от екота на високоговорителите:

— Промяна на гравитацията след десет минути. Готови за връщане към стандартна гравитация след десет минути.

Той се усмихна — $1 g!$ — после стисна устни. До изравняване на скоростта с извънземните оставаше един час. Блейн активира наблюдателните си екрани и видя блясък пред и зад „Макартър“. Корабът се намираше между две слънца. Сега Кал беше голям колкото земното слънце, гледано от Венера, ала по-ярък, защото бе по-гореща звезда. Обектът представляваше по-малък диск, но по-светъл. Платното беше издуто назад.

Дори само включването на интеркома изискваше усилие.

— Синклер?

— Машинното отделение слуша, господин капитан.

Род се зарадва, че главният инженер е на хидравличното си легло.

— Издържа ли полето, Санди?

— Да, господин капитан. Температурата е нормална.

— Благодаря. — Лангстъновото поле поглъщаше енергия — това бе основната му функция. Абсорбираше дори кинетичната енергия от експлодиращ газ или радиоактивни частици със скорост, право пропорционална на скоростта на кораба на куб. По време на битка адската ярост на водородните торпеда и концентрираната фотонна енергия на лазерите се разпръскваха от полето. Когато енергийните равнища се повишаваха, то започваше да сияе и космическата му чернота ставаше червена, оранжева, жълта — нагоре по спектъра чак до лилава.

Това беше принципният проблем на Лангстъновото поле. Енергията трябваше да се излъчи нанякъде. Ако се пренатовареше, то освобождаваше цялата погълната енергия с ослепително бял проблясък — и навътре, и навън. Предотвратяването на този ефект отнемаше от енергията на кораба — която също се абсорбираше от

полето. Щом температурата му достигнеше най-високата си точка, корабът загиваше. Мигновено.

Обикновено бойните кораби можеха да се приближават до слънцето, без да се излагат на смъртна опасност. Ала сега, когато се намираха между две звезди, полето освобождаваше енергия само настрани — и този процес трябваше да се контролира, иначе „Макартър“ щеше да бъде подложен на странични ускорения. Бордовете ставаха все по-тесни, слънцата все по-големи, а полето — все по-горещо. На екраните на Род сияеше червена светлина. Положението не беше катастрофално, но трябваше да внимават.

Отново нормална гравитация. Блейн бързо отиде на мостика и кимна на дежурния юнкер.

— Обявете пълна бойна готовност.

В кораба прозвуча сирена.

В продължение на 124 часа обектът с нищо не бе показал, че знае за приближаването на „Макартър“.

Светлинното платно се виждаше на задните екрани като огромна еднообразно бяла повърхност. После Ренър забеляза черна точица. Той увеличи образа и получи голямо черно петно с ясни очертания. Радарната му сянка показваше, че се намира с четири хиляди километра по-близо до тях от платното.

— Това е целта ни, господин капитан — заяви главният астрогатор. — Сигурно цялата им сонда е инсталирана в един корпус, така че тежестта ѝ да балансира платното.

— Ясно. Изравнете ни с нея, господин Ренър. Господин Уитбред! Предайте моите почитания на старшия свързочник. Искам да пратя ясно съобщение на колкото може повече честоти, но с малък разход на енергия.

— Слушам. Записвам.

— „Привет, кораб със светлинно платно. Тук имперски кораб «Макартър». Добре дошли в Нова Каледония и в Човешката империя. Бихме искали да се приближим до вас. Моля, отговорете.“ Пратете същия текст на английски, руски, френски, китайски и всеки друг език, за който се сетите. Ако са хора, няма начин да знаем откъде идват.

Петнайсет минути до подхождането. Корабната гравитация се промени, после още един път, докато Ренър уеднаквяваше скоростта и позицията с товарния отсек на другия кораб.

Блейн използва момента и отговори на обаждането на Сали.

— Побързай, Сали, моля те. Намираме се в бойна готовност.

— Да, Род, зная. Може ли да дойда на мостика?

— Боя се, че не. Всички места са заети.

— Това не ме изненадва. Род, просто исках да ти напомня нещо. Не очаквай да са елементарни.

— Моля?

— Очакваш да са примитивни, само защото не използват Олдърсънов двигател. Недей. И даже да са примитивни, това не означава, че са елементарни. Възможно е техниката и начинът им на мислене да са изключително сложни.

— Ще го имам предвид. Нещо друго? Добре, не прекъсвай връзката, Сали. Уитбред, когато нямате други задължения, информирайте госпожица Фаулър за обстановката. — Той погледна към кърмовия монитор в същия момент, в който Стейли извика.

Светлинното платно се движеше. По огромните му, напомнящи на вълни гънки пробягваше отразена светлина. Род запремигва, но това не му помогна — извънредно трудно е да видиш формата на криво огледало.

— Може би по този начин ни отговарят — каза той. — Използват огледалото, за да излъчват...

Блясъкът стана ослепителен и всички екрани от тази страна помътняхха.

Предните скенери работеха и записваха. Виждаше се голям бял диск, звездата Нова Каледония, приближаваща към тях с шест процента от скоростта на светлината. Мониторите до голяма степен филтрираха радиацията.

На белия фон за миг се появиха няколко странни черни силуета. В ужасния момент, в който всички на борда на „Макартър“ бяха заслепени, никой не ги забеляза, а после образите просто изчезнаха.

— Няма нужда да викаш толкова силно — наруши смаяното мълчание главният астрогатор.

— Благодаря, господин Ренър — ледено отвърна Род. — Имате ли други, може би по-конкретни предложения?

„Макартър“ се движеше с неравномерни разтърсвания, но светлинното платно спокойно го следваше.

— Тъй вярно — отвърна астрогаторът. — Най-добре да не фокусираме това огледало.

— Получаваме прекалено голямо количество енергия от полето, господин капитан — докладва от пулта си Каргил. — И ужасно бързо. Ако беше концентрирана, щеше да пробие дупка в корпуса, но тя ни облива отвсякъде. Можем да издържим още десетина минути.

— Ще заобиколя зад платното, господин капитан — каза Ренър. — Така поне скенерите ще са насочени към слънцето...

— Няма значение. Минете през платното — нареди Род.

— Но ние не знаем...

— Това е заповед, господин Ренър. А вие се намирате на боен кораб.

— Слушам.

Полето бе тухленочервено и ставаше все по-ярко, но червеният цвят не означаваше опасност. Поне засега.

Докато Ренър насочваше кораба, Блейн небрежно каза:

— Сигурно смятате, че извънземните използват невероятно здрави материали, нали?

— Възможно е, господин капитан. — „Макартър“ се разтърси и астрогаторът стисна облегалките на седалката си, сякаш се готвеше за сблъсък.

— Но колкото са по-здрави материалите, господин Ренър, толкова по-тънко е платното, за да събира максимално количество слънчева светлина за тежестта си. Даже няколко квадратни километра по-късно да бъдат унищожени от метеори, е, пак ще е от полза, нали?

— Тъй вярно — отвърна Ренър. Той завъртя „Макартър“ с кърмата към Кал, като се движеше с ускорение $4 g$. Главният астрогатор се хилеше като крадец и вече не стискаше облегалките на креслото си.

„Е, успех да го убедя“ — помисли си Блейн и се приготви за сблъсъка.

Лангстъновото поле пожълтя.

После скенерите откъм слънчевата страна внезапно станаха черни, освен зеленото поле на самия „Макартър“ и ослепително белия силует на платното, в средата на което се виждаше неравна дупка.

— По дяволите, изобщо не го усетихме! — засмя се Род. — Колко време ни остава до слънцето, господин Ренър?

— Четирийсет и пет минути, господин капитан. Освен ако не променим посоката си.

— Всичко по реда си, господин Ренър. Поддържайте курс с платното. — Блейн натисна друг бутон и се свърза с главния артилерист. — Кроуфорд! Осветете платното и вижте дали ще успеете да откриете кабелите, които го свързват със сондата. Искам да го откъснете преди пак да са стреляли по нас!

— Слушам. — Тази перспектива, изглежда, зарадва Кроуфорд.

Кабелите бяха трийсет и два: двайсет и четири по ръба на кръглото огледало и пръстен от осем близо до центъра му. Коничните изкривявания на материята показваха местата им. Гърбът на платното беше черен и от него се надигна пара под лъчите на лазерните оръдия.

После платното се освободи от сондата и полетя към „Макартър“. Корабът отново премина през него, сякаш бе тънко като лигнин...

А корпусът на сондата падаше към слънцето клас F8.

— Трийсет и пет минути до сблъсъка — без да го питат, съобщава астрогаторът.

— Благодаря, господин Ренър. Командир Каргил, поемете управлението и вземете сондата на борда. Удивлението на Ренър изпълни Род с дива радост.

7. СМОТАНЯШКАТА СОНДА

— Но... — каза Ренър и посочи огромното слънце на екраните. Преди да успее да продължи, „Макартър“ се понесе напред с 6 g. Този път нямаше плавен преход.

— Господин капитан? — през кънтящата в ушите му кръв чу гласа на помощника си Блейн. — Какъв риск можем да поемем?

Трябваше да положи мъчително усилие, за да отвори уста.

— Какъвто прецените, стига после да сме в състояние да се върнем у дома — задъхано отвърна той.

— Ясно. — По интеркома прозвучаха заповедите на Каргил. — Господин Потър! Хангарът изпразнен ли е? Прибрани ли са всички совалки?

— Тъй вярно.

— Отворете вратите на хангара — нареди той. — Господин капитан, можем да изгубим люковете на хангара.

— Няма значение.

— Ще вземем сондата бързо, няма време да изравняваме скоростите. Ще понесем щети...

— Управлението е ваше, командир. Изпълнете заповедта. — На мостика се спусна червена мъгла. Род запремигва, но това не му помогна, защото мъглата не беше във въздуха, а в ретините му. Ускорението от 6 g бе прекалено голямо. Ако някой припаднеше... е, щеше да пропусне великото събитие.

— Кели! — извика Род. — Щом обърнем кораба, отведи морските пехотинци отзад и заемете позиция, за да заловите всеки, който излезе от сондата! И побързай. Каргил няма да намали ускорението.

— Слушам.

Извънземната капсула се намираще на три хиляди километра пред тях. Макар и невидима дори за най-зоркия поглед, тя бавно се уголемяваше на екраните.

Четири минути при 6 g. Четири мъчителни минути, после прозвуча сирената. Последва миг на блажено облекчение. „Макартър“

започна да се завърта на сто и осемдесет градуса и из кораба заехтяха стъпките на морските пехотинци на Кели. В хангара нямаше ускорителни легла и войниците щяха да висят на предпазните си ремъци като мухи в паяжина, насочили оръжията си към... към какво?

Отново сирена. „Макартър“ се насочи към сондата. Род с усилие превключи монитора и на екрана се появи студеният, мрачен хангар. Мъглявите очертания на вътрешната повърхност на защитното поле изглеждаха невероятно черни. „Добре“ — помисли си Блейн. Нямаше сериозно пренатоварване. Спокойно щяха да понесат ротационната енергия на капсулата.

Осем минути при 6 g, максимумът, на който можеше да издържи екипажът. После „Макартър“ се завъртя и сондата започна странично да се приближава към него. Убийственото ускорение намаля. Слабо странично разтърсване — Каргил беше стрелял с лазерните оръдия на левия борд, за да забави стремглавото им спускане към капсулата.

Тя имаше цилиндрична форма. Докато се преобръщаше в космоса, Род видя, че единият ѝ край е заоблен. От другия стърчаха издадености — трийсет и две? Но от тях трябваше да висят кабели, а там нямаше нищо.

Сондата се движеше прекадено бързо и бе прекалено голяма, за да се побере в хангара. По дяволите! И нямаше с какво да я спрат освен с лазерните оръдия!

Ето я. Камерата в хангара показва заобления край на обекта, който излъчваше мътен металически блясък. Той стигна до Лангстъновото поле и намали скоростта, въртенето спря. Крайцерът ужасно се наклони настрана. Заобленият край на капсулата растеше ли растеше и... ТРЯС!

Род разтърси глава, за да проясни зрението си от червената мъгла.

— Измъкнете ни оттук. Господин Ренър, поемете управлението!

Предупредителна сирена. Ренър сигурно бе въвел предварително курса. Блейн присви очи и погледна към пулта. Добре, астрогаторът не си правеше експерименти, просто даваше страничен тласък. Дали ускоряваха в планетарната равнина? Трябваше да пресрещнат „Лермонтов“, за да наляят гориво. Ако не успееха, щяха да останат с празни резервоари... Род мъчително превключи дисплеите и видя, че

главният компютър показва нововъведения курс. Да. Ренър го бе установил правилно, при това светкавично.

„Ренър е компетентен — помисли си Род, — по-добър астрогатор от мен. Време е да направя проверка на кораба.“ Но скенерите в хангара не работеха — камерите бяха изгорели или разбити. Положението навън беше приблизително същото.

— Продължавайте без монитори, господин Ренър — нареди Блейн. — Камерите и без това щяха да се стопят. Почакайте да се отдалечим от Кал.

— Тук Каргил, господин капитан.

— Докладвай, командир.

— Обектът е в хангара, вратите са затворени. Още нямам пълна информация за щетите, но хангарът никога няма да е същият.

— Нещо сериозно?

— Не, господин капитан. Дребни проблеми, оборудване, повредено при удара, но ако не се наложи да се сражаваме, може да се каже, че сме в добра форма.

— Чудесно. А сега се свържи с морските пехотинци. Комуникационните връзки с Кели са прекъснати.

— Слушам.

Въпреки ускорението някой трябваше да отиде в хангара, за да изпълни тази заповед, помисли си Блейн. Надяваше се да го направят с ускорителен скутер. Можеха да стигнат дотам и с пълзене, но просто не си струваше. Ами ако водеха бой?

— Тук ефрейтор Петров, господин капитан. — Силният акцент на морския пехотинец показваше, че е от Света Екатерина. — Обектът не проявява никаква активност.

— Тук Каргил — обади се друг глас.

— Да?

— Трябва ли ви Кели? Господин Потър успя да се свърже с Петров, без да напуска скутера си.

— Това е достатъчно, командир. Добра работа свършихте, Потър. Ефрейтор, виждате ли господин Кели? Как е той?

— В момента сержантът ми маха с ръка, господин капитан. Охранява втория херметичен шлюз.

— Добре. Незабавно докладвайте, ако обектът прояви активност, ефрейтор. — Отново прозвуча предупредителна сирена и Блейн

прекъсна връзката. Ускорението намаля и от гърдите му се вдигнаха петдесет килограма. „Сложна работа“ — помисли си Род. Трябваше да внимават да не се приближат прекалено до Кал и в същото време да не надвишават допустимата гравитация.

Един от рулевите на мостика се облегна назад и партньорът му се наведе към него.

— Брат ми искаше да му помагам в морската му ферма на Афродита — каза старши рулеви Отронес, — а аз реших, че е адски опасно, и затова постъпих във флота.

— Командир Синклер, имаме ли достатъчно енергия, за да докладваме в щаба?

— Тъй вярно, двигателите се държат страхотно. Обектът не е чак толкова огромен, колкото си мислехме, така че ни остана повече водород.

— Добре. — Блейн повика свързочното отделение, за да прати доклада си. „Обектът на борда. Цилиндричен, съотношение на осите четири към едно. Еднообразна металическа повърхност, но подробно наблюдение невъзможно при високата гравитация. Предлагам «Лермонтов» да се опита да прибере платното, чиято скорост бързо ще намалее. Предполагаме време на пристигане на Нова Шотландия... ако «Макартър» влезе в орбита около необитаемата луна на планетата. На борда на извънземната сонда няма данни за живот, но...“

Много голямо „но“. Какво представляваше това нещо? Дали нарочно беше стреляло по тях? Командваше ли го някой? Що за робот би могъл да го управлява на такова разстояние в нормалния космос? Как ли се чувстваше затворен в хангара на военен крайцер, откъснат от платното си... Ужасно недостоен край на трийсет и пет светлинни години пътуване.

И нямаше начин да получи отговор на въпросите си. Абсолютно никакъв. „Макартър“ не се намираще в толкова опасно положение, Ренър го държеше под контрол, но нито капитанът, нито помощникът му можеха да напуснат местата си, а Блейн нямаше намерение да праща младши офицери да проучат обекта.

— Свърши ли? — умолително попита Сали. — Всичко наред ли е?

— Да. — Род неволно потръпна при мисълта за това какво би могло да се случи. — Да, сондата е на борда, но все още не ни е известно нищо за нея освен размера ѝ. Не отговори на сигналите ни. — Защо му доставяше удоволствие фактът, че и тя просто трябва да чака, също като всички останали?

„Макартър“ се носеше напред — толкова близо покрай Кал, че слънчевата корона осезаемо ги привличаше. Ала Ренър се справяше отлично и полето издържаше.

Щом ускорението спадна до 2 g, Род вече можеше да напусне мостика. Той с усилие се изправи, качи се на един скутер и се насочи към кърмата. Спусна се „надолу“ с асансьора, като спираше на всяка палуба. Екипажът продължаваше да е по местата си, въпреки прекалено проточилата се бойна готовност. „Макартър“ беше най-добрият кораб в целия флот... и щеше да остане такъв!

Когато стигна при Кели, заел позиция край херметичния шлюз, все още нямаше нищо ново.

— Обектът има люкове или нещо подобно, господин капитан — каза сержантът и насочи фенерчето си към сондата. Докато лъчът се плъзгаше по извънземния кораб, Род видя пръснатите по стоманената палуба останки от совалките си.

— И не проявява никаква активност, така ли?

— Никаква, господин капитан. Ударът беше силен, запрати ме в стената. После — нищо.

— Добре — измърмори Род, извади собственото си фенерче и освети огромния цилиндър. Горната му половина изчезваше в еднообразната чернота на полето.

Лъчът попадна върху редица конични израстъци с диаметър един и дължина три метра. Блейн внимателно ги разгледа, но не откри нищо — нямаше останки от кабелите, които трябваше да висят от тях.

— Продължавай да го наблюдаваш, Кели. — Капитан Род Блейн се върна на мостика, без да е научил нищо повече. Седна на пулта си и впери очи в екраните.

Какво беше това нещо, за Бога?

8. ИЗВЪНЗЕМНИЯТ

Блейн стоеше мирно пред масивното бюро от палисандър. Адмирал на флота Хауланд Кранстън, главнокомандващ силите на Негово величество отвъд Въглищния чувал, яростно го гледаше. Адмиралът стискаше в ръка дебел сноп документи.

— Знаете ли какво е това, капитане?

— Съвсем не, господин адмирал.

— Искания да бъдете уволнен. От половината факултети в Имперския университет. От двама свещеници и един епископ. От секретаря на Лигата на човечеството. Всяко жалостиво сърце от тази страна на Въглищния чувал иска скалпа ви.

— Тъй вярно. — Като че ли нямаше какво друго да каже. Род стоеше сковано и чакаше адмиралът да свърши. Какво щеше да си помисли баща му? Дали някой щеше да го разбере?

Кранстън изсумтя. Очите му не изразяваха нищо. Ежедневната му униформа беше безформена. Десетината ордена на гърдите му разказваха биографията на командир, който е бил безмилостен и към себе си, и към подчинените си.

— Човекът, стрелял при първата среща на човешката раса с извънземен — ледено продължи адмиралът. — И разбил сондата му. Известно ви е, че открихме само един пътник и той е мъртъв. Навярно повреда на животоподдържащата система. — Кранстън прелисти жалбите и гневно ги захвърли настрани. — Проклетите цивилни винаги налагат волята си на флота. Не ми оставят друг избор.

— Добре — продължи адмиралът. — Капитан Блейн, като адмирал на флота на този сектор, потвърждавам произвеждането ви в капитан и ви поверявам командването на крайцера на Негово величество „Макартър“. А сега седнете. — Докато Род замаяно търсеше стол, главнокомандващият изсумтя: — Ще им дам да разберат. Ще ме учат как да командвам, а? Блейн, вие сте офицерът с най-невероятен късмет във флота. Комисията пак щеше да потвърди повишението ви, но без този случай никога нямаше да ви оставят капитан на „Макартър“.

— Тъй вярно. — Това бе самата истина, но Род не можеше да не изпитва малко гордост. И „Макартър“ беше негов... — Господин адмирал? Открили ли са нещо за сондата? Откакто я оставихме в орбита, бях много зает с ремонта на „Макартър“.

— Отворихме я, капитане. Не съм съвсем сигурен, че повярвах на очите си, но ето какво намерихме вътре. — Той му подаде силно увеличена снимка.

Създанието лежеше върху лабораторна маса. Мащабът отдолу показваше, че е дребно, 1.24 метра от главата до онова, което Блейн отначало взе за обувки, но после реши, че са стъпала. Нямаше пръсти на краката, а предният им край бе покрит с някаква рогова материя.

Останалото приличаше на кошмар. Отдясно имаше две тънки ръце, завършващи с деликатни длани, всяка с по четири пръста и по два разположени един срещу друг палеца. Лявата ръка беше само една, но затова пък дебела като тояга. Трипръстата длан приличаше на менгеме.

Мутант? Долната половина на съществото изглеждаше симетрична, ала горната...

Трупът беше възлест. Мускулатурата му трябваше да е по-сложна от човешката. Род не успя да различи скелетната структура под плътта.

Ръцете... е, в тях имаше някаква логика, макар и странна. Десните лакти приличаха на пластмасови чаши. Всичко това бе продукт на еволюция, а не на мутация.

Най-ужасна беше главата.

Нямаше шия. Здравите мускули на лявото рамо плавно се издигаха към темето на извънземния. Лявата страна на черепа се сливаше с рамото и бе много по-голяма от дясната. Липсваше ляво ухо — просто нямаше място за него. Отдясно стърчеше огромно ципесто, таласъмско ухо. Отдолу следваше тясно рамо, което почти можеше да е човешко, ако под и малко зад него нямаше още едно.

Лицето беше невъобразимо. На такава глава човек изобщо не би могъл да си представи лице. Ала имаше две симетрични, широко отворени коси очи, съвсем човешки и смътно ориенталски. Устните на безизразната уста бяха леко разтворени и отдолу се виждаха остри зъби.

— Е, харесва ли ви?

— Съжалявам, че е мъртъв — отвърна Блейн. — Ще ми се да можех да му задам безброй въпроси... Сам ли е бил?

— Да. Само той. А сега вижте това.

Кранстън докосна единия от ъглите на бюрото си и отдолу се показа скрит контролен панел. Завесите на стената от лявата страна на Род се разтвориха и светлината в кабинета угасна. От екрана струеше еднообразно бяло сияние.

Внезапно от краищата му плъзнаха сенки, сляха се в средата и изчезнаха — всичко само за броени секунди.

— Това е запис от камерите откъм слънчевата ви страна, онези, които не са се стопили, разбира се. А сега ще го пусна на бавни обороти.

Сенките се задвижиха навътре на белия фон. Бяха шест, когато адмиралът стопира записа.

— Е?

— Приличат на... на съществото на снимката — промълви Род.

— Радвам се, че смятате така. А сега гледайте. — Странните форми се смалиха, сляха се и изчезнаха, сякаш се бяха изпарили.

— Но това означава, че от сондата са скочили пътници. И светлинното платно ги е изгорило. Струва ми се абсурдно.

— Наистина. Учените в университета дават най-различни обяснения. Записът не е много ясен. Забелязахте ли, че образът е изкривен? Различна големина, различни силуети. Няма начин да разберем дали са били живи. Един от антрополозите предполага, че това били статуи на божества, изхвърлени, за да не бъдат осквернени. Изглежда, мнозина приемат теорията му, но има и такива, които твърдят, че филмът бил повреден или че образите били миражи от Лангстъновото поле. Или че е фалшификат.

— Да, господин адмирал. — Нямаше какво да отговори. Блейн отново разгледа снимката. Безброй въпроси... ако пилотът не беше мъртъв...

— Да — след продължително мълчание изсумтя адмиралът. — Ще ви дам доклада за онова, което открихме в сондата. Внимателно го прочетете. Утре следобед имате среща с вицекраля и той ще очаква да знаете нещо. Вашата антроположка ни помогна да го напишем, така че ако желаете, можете да го обсъдите с нея. По-късно ще имате възможност да видите и самата сонда — днес ще я свалим на

повърхността. — Изненаданият вид на Блейн накара Кранстън да се подсмихне. — Любопитен сте защо е всичко това, нали? Ще научите. Негово височество има някои планове и вие участвате в тях. Ще ви съобщим.

Род отдаде чест и озадачено си тръгна, стиснал под мишница папката с надпис „СТРОГО СЕКРЕТНО“.

Докладът се състоеше главно от въпроси.

Повечето от уредите в сондата били стопени пластмасови буци, останки от електрически вериги, хаотично преплетени странни проводникови и полупроводникови материали. Нямамо следа от кабелите на платното, нито от устройство за тяхното размотаване. В трийсет и двете издатини нямамо отвори. Отсъствието на кабелите можело да се обясни единствено с факта, че дебелината им е била от една молекула и че са се разпаднали химически в резултат на лазерния изстрел. Но тогава как бяха контролирали платното? Може би кабелите по някакъв начин са се свивали и отпускали като мускул?

Странна идея, но някои от непокътнатите механизми били също толкова странни. Частите на сондата не били стандартизирани. Две устройства, предназначени да извършват почти еднаква работа, можели да са малко или невероятно различни. Скобите и стъпалата сякаш били издялани на ръка. Капсулата приличала колкото на машина, толкова и на скулптура.

Блейн прочете доклада, поклати глава и се обади на Сали, която дойде в каютата му.

— Да, аз го написах — потвърди тя. — Изглежда, е вярно. Всеки болт и гайка в сондата се различават. Не е толкова изненадващо, ако приемем, че капсулата е имала религиозно предназначение. Но това не е всичко. Известен ли ти е принципът на двойното подсигуряване?

— При машините ли? Два механизма с една и съща функция. В случай, че единият се повреди.

— Е, изглежда, че сламкарите са прилагали нещо подобно.

— Сламкарите ли?

Тя сви рамене.

— Ами, все някак трябва да ги наричаме. Сламкарските инженери са разработвали две устройства за една и съща работа, да, но

второто върши две дейности, а някои от поддържащите системи едновременно са биметални термостати и термоелектрически генератори. Род, почти не разбирам значението на тези термини. Модули. Нашите инженери използват модули, нали?

— За по-сложни дейности, да.

— При сламкарите не е така. Всичко е едно, всичко работи по нещо друго. Род, има голяма вероятност сламкарите да са поинтелигентни от нас.

Той подсвирна с уста.

— Това е... страшничко. Хм, чакай малко. Би трябвало да имат Олдърсънов двигател, нали?

— Не ми е известно. Но имат неща, които ние нямаме. — Сали примижа, сякаш се мъчеше да си спомни израза. — Например биотемпературни свръхпроводници. И после това. — Тя се пресегна покрай него и прелисти страниците. — Ето, погледни тази снимка. Всички тези метеоритни дупчици.

— Микрометеорити. Логично е.

— През метеоритния щит не е преминавало нищо с големина над четири хиляди микрона. Само че никой не успя да открие такъв щит. Сламкарите нямат Лангстъново поле.

— Но...

— Трябва да са използвали платното. Разбираш ли какво означава това? Автопилотът ни е атакувал, защото е взел „Макартър“ за метеор.

— Ами пилотът? Защо не е...

— Не. Доколкото успяхме да разберем, извънземният е бил в криогенен сън. Животоподдържащите системи са се повредили горедолу по времето, когато взехме капсулата на борда. Ние сме го убили.

— Това сигурно ли е?

Сали кимна.

— По дяволите. Изминал е толкова дълъг път. Лигата на човечеството иска главата ми на тепсия с лимонче в устата и не мога да ги обвинявам. Уфф...

— Престани — тихо каза тя.

— Извинявай. С какво ще продължим?

— С аутопсията. Половината от доклада се отнася за нея. — Сали запрелиства страниците и Род потръпна. Госпожица Фаулър

имаше по-стабилна психика от повечето дами в двора.

Плътта на сламкаря беше светла, кръвта — розова, като смес от дървесен сок и човешка кръв. Патоанатомите бяха разкрили костите на гърба, от тила до мястото, където се намираще човешката опашна кост.

— Не разбирам. Къде е гръбначният стълб?

— Няма — отвърна Сали. — Изглежда, еволюцията на Сламката не е измислила гръбначни прешлени.

Имаше три кости, здрави като на човешки крак. Най-горната представляваше продължение на черепа, нещо като двайсетсантиметрова дръжка. Ставата в долния ѝ край се намираще на равнището на рамото — съществото можеше да кимне с глава, но не и да я завърти настрани.

Основната гръбначна кост бе по-дълга и по-дебела. Тя свършваше с масивна, сложна връзка, отчасти напомняща на става, приблизително на мястото на кръста. Долната кост се разширяваше към хълбоците и имаше стави за бедрата.

Гръбначният мозък минаваше от вътрешната страна на костите, а не през тях.

— Не е можел да обръща глава — отбеляза Род. — Трябвало е да се завърта в кръста. Ето защо е толкова сложна голямата става. Нали?

— Точно така. Гледах как проучват ставата. Тя завърта целия торс. Внушително.

Блейн кимна и прелисти страницата. На тази снимка лекарите бяха разтворили черепа.

Нищо чудно, че главата на извънземния изглеждаше толкова крива. Не само че лявата половина на мозъка бе по-голяма, за да контролира чувствителните десни ръце, но и масивните сухожилия на лявото рамо за по-голяма издръжливост се свързваха с издатини от лявата страна на черепа.

— Цялата му анатомия се върти около ръцете — каза Сали. — Ако разглеждаш сламкаря като създател на оръдия на труда, всичко ще ти се изясни. Десните ръце са за фини дейности като поправяне на часовник. Лявата повдига и държи. Сигурно е можел да повдигне с нея гравитокар и с десните да ремонтира двигателя. А онзи идиот Хоровиц го смята за мутант! — Тя прелисти следващите страници. — Виж.

— Да, вече го забелязах. Ръцете са разположени съвършено. — Снимките показваха десните ръце в различни положения и ставаше

ясно, че не могат да си пречат една на друга. Изпънати, двете бяха приблизително еднакви, но долната имаше дълга предлакътница и къса раменна кост, докато предлакътницата и раменната кост на горната бяха еднакви. Когато бяха отпуснати от страни, пръстите на горната стигаха точно под китката на долната.

Той продължи да чете. Биохимията на извънземния се различаваше от човешката, но не много, както би следвало да се очаква от анатомията му. Всички известни форми на живот бяха дотолкова сходни, че според някои учени произходът на живота се дължеше на разпространение на спори в междузвездния космос. Тази теория далеч не се приемаше от всички, но имаше своите аргументи и извънземният нямаше да сложи край на спора.

Когато Род най-после прочете доклада, Сали отдавна си бе отишла. Заключение то беше ясно:

Сламкарят бе разумно същество.

Беше пропътувал трийсет и пет светлинни години, за да открие човешка цивилизация.

И Род Блейн го бе убил.

9. НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО РЕШИ

Вицекралската резиденция беше най-внушителната сграда в единствения голям град на Нова Шотландия. Сали възхитено разглеждаше огромната сграда и възбудено сочеше багрите, променящи се с напредването на совалката.

— Как са постигнали този ефект? — попита тя. — Не ми прилича на синтетично покритие.

— Изсечена е от новошотландска скала — поясни Синклер. — Никъде другаде няма да видите такива. Преди Първата империя да тераформира планетата, тук не е имало живот. Цветовете са си останали същите, каквито и преди да изстине лавата.

— Прелестно е — отвърна Сали. Около двореца имаше широко открито пространство. Жилищните сгради бяха малки и от въздуха лесно се различаваше кръговата система, в която бяха организирани. Така оставаше място за големите генератори на поле, осигуряващи сигурна защита на местните жители. — Нямахте ли да е по-просто, ако използваша правоъгълен план?

— По-просто, да — каза Синклер. — Но ние сме преживели двестагодишна война. Никой не иска да живее без защитно поле — не че не вярваме на флота и Империята — припряно прибави той. — Но не е лесно да промениш толкова стари навици. Предпочитаме да живеем на гъсто и знаем да се бием.

Совалката описа кръг и кацна върху застиналата лава на покрива. По оживените тесни улици долу се виждаха всевъзможни шотландски карета. Сали се изненада колко е малка имперската секторна столица.

Род я остави с офицерите си в удобна чакалня и последва охраната от морски пехотинци в колосани униформи. Залата на Съвета едновременно съчетаваше простота и разкош. Каменните стени контрастираха на скъпите вълнени килими и гоблени. От високите греди на тавана висяха бойни знамена.

Войниците го въведоха вътре и му показаха къде да седне. Точно пред него имаше подиум за членовете на Съвета и техните помощници, а вицекралският трон над него доминираше над цялата

зала. И все пак дори тронът оставаше в сянката на огромен холос на Негово величество Леонид IX, по Божия милост император на човечеството. Когато пристигаше съобщение от престолния свят, образът оживяваше, но сега показваше мъж на не повече от четирийсет години, облечен в мастиленочерната униформа на адмирал на флота без никакви военни отличия и ордени. Тъмните му очи пронизваха всички присъстващи в залата и гледаха към нещо отвъд тях.

Помещението бързо се изпълваше. Тук бяха депутатите в секторния парламент, военни и флотски офицери, забързани цивилни, следвани от нервни секретари. Род нямаше представа какво да очаква, но забеляза завистливите погледи на онези зад него. Той беше най-младшият офицер на първия ред от местата за гости. Адмирал Кранстън седна през два стола от лявата му страна и ободрително му кимна.

Прозвуча гонг. Чернокожият дворцови майордом — със символичен бич, затъкнат в колана на бялата му униформа — се качи на подиума над тях и удари по пода с жезъла си. Имперските съветници влязоха в залата в колона по един и заеха местата си. Не бяха толкова внушителни, колкото звучаха титлите им, реши Блейн. Повечето изглеждаха измъчени — но мнозина притежаваха същия поглед като този на императорския портрет, способност да гледат отвъд присъстващите към нещо, за което човек можеше само да се досеща.

Майордомът изпъчи гърди и удари три пъти с жезъла си.

— Негово височество Стефан Юрий Александрович Мерил, вицекрал на негово императорско величество в сектора отвъд Въглищния чувал. Бог да дари с мъдрост негово величество и негово височество.

Всички се изправиха. Род си помисли, че е лесно да си циничен. В крайна сметка, Мерил беше обикновен човек, както и Негово императорско величество. Обуваха си панталоните крачол по крачол. Ала носеха отговорност за съдбата на човешката раса. Съветът можеше да им дава препоръки. Сенатът можеше да води дебати. Парламентът можеше да вика и да поставя искания. И все пак, когато се обмислеха всички препоръки, някой трябваше да действа от името на човечеството... Не, церемониите не бяха проява на празна

помпозност. Трябваше да се напомня за хората, които притежаваха такава власт.

Негово височество бе висок слаб мъж с гъсти вежди. Носеше флотска униформа с кометата и слънцето на гърдите си, отличия, заслужени с дългогодишна служба в сектора. Когато стигна до трона си, той се обърна към холоса и се поклони. Майордомът прочете клетвата за вярност към короната, след което Мерил седна и кимна на Съвета.

Лорд-председателят на Съвета херцог Бонин се изправи от мястото си в средата на голямата маса.

— Милорди, господа, Съветът се събира по заповед на негово височество, за да обсъди въпроса за извънземния кораб от Сламката. Сесията може да е продължителна — без сарказъм прибави той.

— Всички сте получили доклада за проучването на кораба. Мога да го обобщя в две основни точки: извънземните нямат нито Олдърсънов двигател, нито Лангстъново поле. От друга страна, те, изглежда, притежават значително по-съвършена техника от тази в Империята — имам предвид и техниката от времето на Първата империя.

В залата се разнесоха ахвания. Мнозина имперски управници и повечето поданици се отнасяха към Първата империя с почти мистично благоговение. Бонин многозначително кимна.

— Сега ще обсъдим какво трябва да направим. Негово превъзходителство сър Трафин Гиъри, секторен министър на външните работи.

Сър Трафин бе висок почти колкото вицекраля, но с това приликата помежду им свършваше. Вместо стройната, атлетична фигура на Негово височество, тялото на министъра приличаше на бъчва.

— Ваше височество, милорди, господа. Пратихме куриер на Спарта и след седмица ще пратим още един. Тази сонда пътуваше по-бавно от светлината и е била изстреляна преди повече от сто години. В продължение на няколко месеца не се налага да предприемаме никакви мерки. Предлагам да се приготвим за експедиция до Сламката, но иначе да чакаме инструкции от негово величество. — Гиъри свирепо издаде напред долната си устна и се огледа. — Навярно ще изненадам мнозина от вас, които познават характера ми, но смятам, че е разумно

сериозно да обмислим този проблем. Възможно е от нашето решение да зависи съдбата на човешката раса.

Надигна се одобрителен шепот. Председателят кимна на човека от лявата си страна.

— Милорд Ричард Макдоналд Армстронг, секторен министър на войната.

За разлика от огромния сър Трафин, военният министър беше дребен мъж с меко лице. Но очите му бяха твърди — също като на портрета над подиума.

— Отлично разбирам възгледите на сър Трафин — започна Армстронг. — За нас е огромно облекчение да знаем, че най-мъдрите мъже на нашата раса на Спарта ще поправят неуспехите и грешките ни.

Новошотландският му акцент почти не се усещаше, помисли си Род, но Армстронг определено беше местен. Дали ако им се наложеше, тези хора можеха да говорят като всички останали?

— Но е възможно да нямаме достатъчно време — тихо продължи военният министър. — Помислете. Както показват архивите ни, преди сто и тринайсет години Сламката просияла толкова ярко, че затъмнила Окото на Мърчисън. По-късно угаснала. Това несъмнено бележи момента, в който сондата е започнала да намалява скорост при навлизането си в нашата система. Лазерите, които са я изстреляли, са действали дълго време. Създателите им са имали поне сто и петдесет години, за да разработят нова техника. Помислете за това, милорди. За сто и петдесет години земните хора са стигнали от бойните платноходи до космическия кораб, кацнал на Луната. От барута до ядрения синтез. До техническо равнище, достатъчно за построяването на такава сонда — и след още век и половина създали Олдърсъновия двигател, Лангстъновото поле, десет междузвездни колонии и Кодоминиума. Половин столетие по-късно флотът напуснал Земята, за да основе Първата империя. Ето какво могат да означават век и половина в развитието на една раса, милорди. Ето пред какво сме изправени днес.

— Аз смятам, че не можем да си позволим да чакаме! — изкънтя в залата гласът на стареца. — Да чакаме вест от Спарта ли? При цялото ми уважение към съветниците на негово величество, какво ново биха могли да ни кажат те? Докато подготвят отговора си, ние ще сме им пратили нови доклади. Възможно е положението тук да се е

променило и инструкциите им да не са актуални. По-добре да допуснем грешка, отколкото да бездействаме!

— Какво препоръчвате? — сухо попита председателят на Съвета.

— Вече наредих на адмирал Кранстън да свика всички свободни в момента бойни кораби. Пратих на негово величество спешна молба за допълнителни сили. Предлагам към Сламката да се отправи експедиция на флота, за да установи какво става там. В същото време доковете на Нова Шотландия да преустроят достатъчно кораби, за да сме сигурни, че ако се наложи, ще сме в състояние да унищожим планетата на извънземните.

В залата прозвучаха възклицания. Един от членовете на Съвета припряно се изправи и поиска думата.

— Доктор Антъни Хорват, министър на науката — съобщи председателят.

— Ваше височество, милорди, нямам думи — започна Хорват.

— Ще ми се наистина да беше онемял — измърмори към Род адмирал Кранстън.

Министърът на науката бе възрастен, грижливо облечен мъж с внимателно обмислени жестове и думи, сякаш знаеше точно какво иска да каже и нищо повече. Говореше тихо, но гласът му отлично се чуваше в цялата зала.

— Милорди, тази сонда с нищо не ни заплашва. Тя е носила на борда си само един пътник, който не е имал възможност да докладва на родната си планета. — Хорват хвърли многозначителен поглед към адмирал Кранстън. — Няма абсолютно никакви данни, че извънземните познават пътуването със свръхсветлинна скорост. Няма нито намек за опасност, макар че милорд Армстронг говори за свикване на флота. Той се държи така, сякаш някакъв мъртъв извънземен и неговото светлинно платно заплашват цялото човечество! Питам ви, има ли логика в това?

— Какво е вашето предложение, доктор Хорват? — каза председателят.

— Да пратим експедиция, да. Съгласен съм с министър Армстронг, че няма смисъл да чакаме подробни инструкции от Спарта. Пратете боен кораб, ако това ще успокои духовете. Но с учени, дипломати, представители на търговското съсловие. Да идем с мир, както те дойдоха с мир, а не да ги заплашваме, сякаш са пирати!

Никога повече няма да имаме такава възможност, милорди. Първият контакт между човечеството и разумни извънземни. О, ще открием други разумни видове, но никога повече няма да има първи път. Онова, което направим, завинаги ще остане в нашата история. Нека не я опозоряваме!

— Благодаря ви, доктор Хорват — рече председателят. — Има ли други изказвания?

Имаше. Всички заговориха едновременно, докато най-последно не беше въведен ред.

— Господа, трябва да вземем решение — заяви херцог Бонин. — Какъв съвет бихте желали да дадете на негово височество? Да пратим ли експедиция на Сламката?

Този въпрос се реши бързо. Групите на военните и учените бяха по-многобройни от поддръжниците на сър Трафин. Нова Шотландия щеше колкото може по-бързо да прати кораби.

— Отлично — кимна Бонин. — А сега за характера на експедицията. Военна или цивилна?

Майордомът удари с жезъла си. Всички отправиха погледи към трона. По време на дебатите Мерил не беше проявил никакво отношение.

— Благодаря на Съвета, но не се нуждая от препоръки по този въпрос — заяви вицекралят. — Той се отнася до безопасността на сектора. — Мерил прокара пръсти през косата си, жест, който провали тържествеността на думите му. Когато осъзна какво е направил, Негово височество припряно отпусна ръка в скута си. На лицето му се изписа усмивка. — Макар да предполагам, че решението на Съвета не би се различавало от моето. Сър Трафин, за чисто научна експедиция ли се обявява вашата група?

— Не, ваше височество.

— Струва ми се, че е излишно да питам милорд министъра на войната. Във всеки случай, групата на доктор Хорват щеше да остане в малцинство. Тъй като подготвянето на експедиция от такъв характер не изисква общо заседание на Съвета, незабавно ще приема доктор Хорват, сър Трафин, милорд Армстронг и адмирал Кранстън в кабинета си. Адмирал, това ли е офицерът, за когото ми говорихте?

— Да, ваше височество.

— Доведете и него. — Мерил се изправи и се отдалечи от трона толкова бързо, че майордомът нямаше възможност да изпълни церемониалните си задължения. Той със закъснение удари с жезъла по подиума и се обърна към портрета на императора.

— Негово височество обявява Съвета за разпуснат. Бог да дари мъдрост на негово височество. Боже, пази императора.

Докато другите напускаха залата, адмирал Кранстън хвана Род под ръка и го изведе през една малка врата до подиума.

— Какво мислите за всичко това? — попита главнокомандващият.

— Беше много организирано. Присъствал съм на сесии на Съвета на Спарта, на които едва не се стигаше до бой. Старият Бонин си знае работата.

— Да. Разбирате този политически капан, нали? Поне по-добре от мен. Може би ще се окаже, че изборът ни е бил по-правилен, отколкото смятах.

— Какъв избор, господин адмирал?

— Не е ли очевидно, капитане? Снощи двамата с негово височество взехме решение. Ще потеглите с „Макартър“ за Сламката.

10. УБИЕЦЪТ НА ПЛАНЕТИ

Вицекрал Мерил имаше два кабинета. Единият беше просторен, пищно мебелиран, пълен с подаръци от десетки светове. На стената зад бюро от самуалитски палисандър, инкрустирано със слонова кост и злато, висеше холос на императора. Подът бе застлан с пъстри килими от жива трева от Плоскост, която пречистваше въздуха. В ниши, издълбани в новошотландската скала, бяха скрити триизмерни камери за удобство на репортерите, отразяващи официални събития.

Ала Род не успя да разгледа кабинета, защото го въведоха в много по-малка стая, рязко отличаваща се с почти монашеската си обстановка. Вицекралят седеше зад голямо бюро от дурапластмаса. Косата му беше разрошена, яката на униформената му куртка — разкопчана. Ботушите му стояха до стената.

— А, влизай, адмирале. Виждам, че водиш младия Блейн. Как си, момче? Не ме помниш, нали? Виждам съм те, когато беше двегодишен. Или на три? Проклет да съм, ако се сецам. Как е маркизът?

— Много добре, ваше височество. Убеден съм, че би ви пратил...

— Разбира се, разбира се. Добър човек е баща ти. Барът е ей там. — Мерил взе сноп документи и бързо ги запрелиства. — Тъкмо както си мислех. — Той драсна подписа си на последната страница. Кошчето за изходяща поща избръмча и документите изчезнаха.

— Навярно би трябвало да представя капитан Блейн на... — започна адмирал Кранстън.

— Разбира се, разбира се. Колко съм разсеян. Доктор Хорват, министър Армстронг, сър Трафин — капитан Блейн от „Макартър“. Момчето на маркиза на Круцис, нали знаете.

— „Макартър“ — презрително произнесе доктор Хорват. — Разбирам. Простете, ваше височество, но не ми е ясно защо сте го повикали.

— Не ви е ясно значи, а? — попита Мерил. — Помислете логично, докторе. Знаете защо сме се събрали тук, нали?

— Не виждам причината, поради която този... милитаристичен фанатик трябва да вземе участие в подготовката на толкова важна

експедиция.

— Оплаквате се от мой офицер ли, господине? — изръмжа адмирал Кранстън. — В такъв случай мога ли да ви попитам...

— Достатъчно — намеси се Мерил, хвърли още един наръч документи в кошчето и замислено проследи с поглед изчезването му. — Доктор Хорват, да приемем, че сте направили възраженията си и да продължаваме нататък. — Нямаше начин да се определи към кого е насочена ироничната усмивка на вицекраля.

— Моите възражения са очевидни. Възможно е този младеж да е въвлякъл човешката раса във война с първите разумни същества, които срещаме. Адмиралтейството не е счело за необходимо да го уволни, но аз категорично възразявам срещу по-нататъшната му връзка с извънземните. Не осъзнавате ли чудовищното му престъпление, ваше височество?

— Не, господине, не ви разбирам — обади се военният министър Армстронг.

— Но онзи кораб е изминал трийсет и пет светлинни години. През нормалното пространство. Над век и половина полет! Постигание, с което не би могла да се похвали дори Първата империя. И за какво? За да стрелят по него в самия край на пътуването му, да го натъпчат в трюма на боен кораб и да го откарат на... — Министърът на науката се задъха и трябваше да замълчи.

— Стреля ли по сондата, Блейн? — попита Мерил.

— Не, ваше височество. Тя стреля по нас. Имах заповед да я пресрещна и проуча. След като извънземната капсула атакува моя кораб, аз я откъснах от светлинното платно, което използваше като оръжие.

— И в резултат не сте имали друг избор, освен да я вземете на борда или да я оставите да изгори — прибави сър Трафин. — Добра работа сте свършили.

— Но излишна, ако не беше откъснал светлинното платно — настоя Хорват. — Когато извънземният е стрелял по вас, защо не проявихте здравия разум да минете зад платното и да го последвате? Да го използвате като щит! Не е имало нужда да го унищожавате.

— Сондата е стреляла по имперски боен кораб — избухна Кранстън. — И вие си мислите, че мой офицер ще...

Мерил вдигна ръка.

— Любопитен съм, капитане. Защо не постъпи както предложи доктор Хорват?

— Ами... — Блейн за миг се вцепени. В главата му цареше хаос. — Ваше височество, горивото ни свършваше и бяхме прекалено близо до Кал. Ако бях последвал сондата, корабът ми щеше да стане неуправляем и нямаше да съм в състояние да я проуча, ако допуснем, че двигателят на „Макартър“ не изгореше платното. Нуждаехме се от ускорение, за да излезем от гравитационния кладенец на слънцето... а имах заповед да пресрещна сондата. — Той замълча за момент и докосна точката между веждите си.

Мерил кимна.

— Още един въпрос, Блейн. Как реагира, когато ти наредиха да проучиш извънземен кораб?

— Развълнувах се от възможността да се срещна с разумни същества, ваше височество.

— Господа, този младеж не ми прилича на безумен ксенофоб. Но когато корабът му е бил нападнат, той го е защитил. Доктор Хорват, ако капитанът наистина беше стрелял по самата сонда — това определено е бил най-сигурният начин да спаси „Макартър“, — лично щях да се погрижа да бъде уволнен като негоден да служи на негово величество. Вместо това той находчиво е откъснал сондата от оръжието ѝ и я е взел на борда си с огромен риск за собствения си кораб. Тази комбинация ми харесва, господа. — Вицекралят се обърна към Армстронг. — Дики, ще им съобщиш ли решението ни за експедицията?

— Да, ваше височество. — Военният министър се прокашля. — Два кораба. Имперският миноносец „Ленин“ и крайцерът „Макартър“. „Макартър“ ще бъде преоборудван в съответствие с изискванията на доктор Хорват и на борда му ще пътува цивилният персонал на експедицията: учени, търговци, дипломати и мисионерите, които пожела да прати негово преосвещенство. Всички контакти с извънземната цивилизация ще се осъществяват от „Макартър“.

Мерил кимна.

— „Ленин“ при никакви обстоятелства няма да качва извънземни на борда, нито ще се излага на опасност да бъде пленен. Трябва да съм сигурен, че ще получа някаква информация от тази експедиция.

— Прекалено крайна мярка, струва ми се — отбеляза Хорват.

— Не, господине — разгорещено възрази сър Трафин. — Ричард не желае да даде на извънземните възможност да вземат от нас Лангстъновото поле и Олдърсъновия двигател и аз напълно съм съгласен с него.

— Но ако те... ами ако пленят „Макартър“? — попита министърът на науката.

Адмирал Кранстън изпусна от лулата си облак син дим.

— В такъв случай „Ленин“ ще взриви „Макартър“ от космоса.

Блейн кимна. Вече се бе досетил.

— За такова решение е нужен сигурен човек — отбеляза сър Трафин. — Кой ще е капитан на „Ленин“?

— Адмирал Лаврентий Кутузов. Вчера пратихме куриерски кораб.

— Касапина! — Хорват остави чашата си на масата и яростно се обърна към вицекраля. — Възразявам, ваше височество! В цялата Империя не би могло да има по-неподходящ човек. Навярно ви е известно, че именно Кутузов... стерилизира Ищван. От всички параноични създания в... Ваше височество, моля ви да промените решението си. Такъв човек може да... Не разбирате ли? Това са разумни извънземни! Вероятно ни предстои най-великият миг в цялата история, а вие искате да пратите експедиция, командвана от побъркан, който действа под влияние на инстинкта си! Това е безумие!

— По-безумно е да пратим експедиция, командвана от такива като вас — отвърна Армстронг. — Не искам да ви обидя, докторе, но вие смятате извънземните за приятели. Не виждате опасностите. Възможно е ние с моите приятели малко да ги преувеличаваме, но предпочитам да сгрешим, вместо да постъпим както предлагате вие.

— Съветът... — неуверено възрази Хорват.

— Това не касае Съвета — заяви Мерил. — Става дума за защитата на Империята, сигурността на сектора и така нататък, нали разбирате. Интересно ми е какво ще каже имперският парламент на Спарта. Като представител на негово величество в този сектор, аз вече реших.

— Разбирам. — Министърът на науката унило се отпусна на стола си, после лицето му грейна. — Но нали казахте, че „Макартър“ ще бъде преоборудван в съответствие с научните изисквания? За да имаме истинска научна експедиция.

Мерил кимна.

— Да. Надявам се, че няма да се наложи Кутузов да действа. Зависи от вашите хора. Това е просто предпазна мярка.

Блейн се прокашля.

— Говори, момче — каза Армстронг.

— Чудех се за моите пътници, ваше височество.

— Разбира се, разбира се — отвърна вицецралят. — Племенницата на сенатор Фаулър и онзи търговец. Смяташ ли, че ще пожелаят да дойдат?

— Сигурен съм, че Сали... госпожица Фаулър ще поиска — отвърна Род. — Тя се отказа от две възможности да замине за Спарта и всеки ден ходи в Адмиралтейството.

— Антроположка — измърмори Мерил. — Щом иска, нека върви. Няма да е излишно да покажем на Лигата на човечеството, че не пращаме наказателна експедиция, а не се сещам за по-подходящ начин. Добра политика. Ами оня Бери?

— Не зная, ваше височество.

— Провери — каза вицецралят. — Адмирале, нямаш подходящ кораб за столицата, нали?

— Не и такъв, на който да поверя този човек — рече Кранстън. — Прочетохте доклада на Плеханов.

— Разбирам. Е, доктор Хорват искаше да вземе търговци. Струва ми се, че негово превъзходителство с радост ще се възползва от възможността да участва... само му кажи, че можем да поканим някой от конкурентите му. Би трябвало да подейства, нали? Никога не съм виждал търговец, който да не е готов на всичко, за да прецака конкуренцията.

— Кога заминаваме, ваше височество? — попита Род.

Мерил сви рамене.

— Зависи от хората на Хорват. Предполагам, че ще има много работа. „Ленин“ би трябвало да пристигне след месец. По пътя ще мине да вземе Кутузов. Не виждам защо да не заминете веднага щом решите, че „Макартър“ е готов.

11. НЕГОВАТА ЦЪРКВА

Монорелсовата мотриси се движеше със сто и петдесет километра в час и издаваше приглушено свистене. Съботната навалица тихо се наслаждаваше на пътуването. Почти не се водеха разговори. В една от групичките в дъното се въртеше бутилка. Дори те не вдигаха шум — само повече се усмихваха. Седнали до прозорците, няколко възпитани деца проточваха шии, за да гледат навън, сочеха с ръце и задаваха въпроси на неразбираем диалект.

Кевин Ренър се държеше по същия начин — притискаше лице към прозореца и попиваше чуждата планета. На устните му грееше усмивка.

Стейли седеше на пътеката. Потър беше зад тях.

Тримата не бяха в отпуска и можеха да ги повикат по джобните им компютри. Техниците в доковете на Нова Шотландия изнасяха от хангара на „Макартър“ останките от совалките и поправяха кораба под контрола на Синклер. Главният инженер можеше да има нужда от Потър, а юнкерът бе техен водач. Може би Стейли си мислеше за това, но скованата му поза не говореше за безпокойство. Той се забавляваше. Просто винаги седеше така.

Потър не преставаше да говори и сочи.

— Онези два вулкана, виждате ли ги, господин Ренър? Виждате ли онези квадратни постройки на върховете им? Това са станции за атмосферен контрол. Когато вулканите изригват газ, поддържащите постове изстрелват във въздуха струи култивирани алги. Без тях атмосферата ни нямаше да е годна за дишане.

— Хм. По време на Войните за наследството не сте били в състояние да ги използвате. Как сте се справяли?

— Трудно.

Гледките навън постоянно семеняха. Редуваха се зелени ниви и пустеещи земи, почти лунен пейзаж, смекчен от ерозията. Нямаше бурени. Никакви диви растения. Горичката, покрай която минаваха в момента, имаше същите геометрични очертания като широките цветни лехи малко преди нея.

— Нова Шотландия е колонизирана преди триста години — каза Ренър. — Защо все още е толкова гола? Вече би трябвало да има почвен слой и пръснати навсякъде растения.

— На колониален свят не се случва често да запустее култивирана земя. В нашата история населението се е разпространявало по-бързо от почвения слой. — Потър внезапно изправи гръб. — Погледнете напред. Навлизаме в Земята на Куентин.

Мотрисата плавно спря. Вратите се отвориха и неколцина пътници се изсипаха навън. Водени от Потър, офицерите закрачиха напред. Юнкерът едва не подскачаше. Това беше родният му град.

Ренър ненадейно спря.

— Хей, Окото на Мърчисън се вижда и през деня!

И наистина. Звездата се намираще високо на изток, червена искрица, едва забележима на синия фон на небето.

— Но не и Божието лице.

Хората около тях ги изгледаха странно.

— Господин Ренър, на тази планета не трябва да го наричате Божието лице — тихо каза Потър.

— А? Защо?

— Неговистите го наричат „Неговото лице“. Те не споменават името на своя Бог. Добрият енориаш не вярва, че съществува нещо друго, освен Въглищния чувал.

— Навсякъде другаде го наричат Божието лице. Независимо дали са добри енориаши.

— На никое друго място в Империята няма неговисти. Ако тръгнем натам, ще стигнем до Неговата църква преди да се мръкне.

Земята на Куентин бе селце, заобиколено от житни ниви. Пътят представляваше широк поток застинал базалт. Ренър предположи, че преди много време отгук е прелетял кораб, за да маркира пътищата преди да издигнат сградите. По повърхността се виждаха безброй пукнатини. Сега от двете страни се издигаха къщи на два или три етажа и пътят едва ли можеше да се ремонтира по същия начин.

— Как са се появили неговистите? — попита главният астрогатор.

— Според легендата — започна Потър, после замълча. — Да, може пък изобщо да не е легенда. Неговистите твърдят, че един ден Божието лице се събудило.

— Какво?!

— Той отворил единственото Си око.

— Естествено, ако сламкарите наистина са използвали лазерно оръдие, за да задвижват светлинното си платно. Има ли някакви дати?

— Да. — Юнкерът се замисли. — Случи се по време на Войните за наследството. Войната ни донесе огромни беди, нали знаете. Нова Шотландия остана вярна на Империята, но не и Нова Ирландия. Силите ни бяха равни. В продължение на петдесетина години се сражавахме помежду си. Накрая не останаха междузвездни кораби и контактът със звездите прекъсна. После, през две хиляди осемстотин и седемдесета в системата навлезе кораб. Това беше „Калаен кратер“, търговски кораб, преоборудван в боен. Имаше Лангстъново поле и трюмът му беше пълен с торпеда. Макар и повреден, той беше най-могъщият кораб в системата на Нова Каледония — толкова ниско бяхме паднали. С негова помощ разбихме новоирландските предатели.

— Това се е случило преди сто и петдесет години. А ти го разказваш, като че ли си очевидец.

Потър се усмихна.

— Тук приемаме историята си изключително лично.

— Разбира се — отбеляза Стейли.

— Питайте за дати — продължи Потър. — В университетските архиви не пише нищо. Някои от компютърните файлове са повредени по време на войната, нали разбирате. С Окото се е случило нещо, това е сигурно, но трябва да е било в края на войната. И никой не му е обърнал сериозно внимание.

— Защо? Божието... Неговото око е най-голямото и най-ярко образувание на вашето небе.

Потър мрачно се усмихна.

— Не и по време на войната. Чел съм дневници. Хората са се криели под университетското Лангстъново поле. Когато излизали, приемали небето като бойно поле, по което блестели странни светлини и лъчения от избухващи кораби. Едва след войната започнали да поглеждат нагоре. Тогава астрономите се опитали да разберат какво се е случило с Окото. И Хауард Гроут Литълмийд бил осенен от божествено вдъхновение.

— Решил, че Божието лице е точно това, на каквото прилича.

— Да. И убедил много хора. Пристигнахме, господа.

Неговата църква бе внушителна, но в окаян вид. Бе построена от дялан камък, за да издържи векове. Наистина беше издържала, но пясъчните бури бяха взели своето. Трегерите и корнизите бяха напукани, по стените с лазери и други инструменти бяха надраскани инициали и мръсотии.

Свещеникът бе висок, едър мъж с меко, примирено лице, ала с неочаквана твърдост отказа да ги пусне да влязат. Още по-лошо стана, когато Потър му съобщи, че е негов съгражданин. Неговата църква и нейните свещеници бяха изстрадали много от ръцете на съгражданите си.

— Хайде да се разберем — каза Ренър. — Нали не смятате, че искаме да оскверним нещо?

— Вие не сте вярващи. Каква работа имате тук?

— Искаме само да видим снимката на Божи... на Неговото лице в цялото му великолепие. После ще си тръгнем. Ако не ни пуснете, ще ви принудим по каналния ред. Тук сме по заповед на флота.

На лицето на свещеника се изписа презрително изражение.

— Това е Нова Шотландия, а не някоя от вашите примитивни колонии, на които управлява богохулствената морска пехота. За да влезете в църквата, ще ви трябва заповед от вицекраля. А вие сте обикновени туристи.

— Чухте ли за извънземната сонда?

Свещеникът изглеждаше разколебан.

— Да.

— Според нас е била изстреляна с лазерно оръдие. От Сламката.

Свещеникът се стъписа. После избухна в смях и им даде знак да влязат. Не каза нищо, но ги поведе по очуканите плочи към олтара, отдръпна се настрана и внимателно проследи реакцията им.

Неговото лице заемаше половината стена. Приличаше на огромна холограма. Звездите наоколо бяха малко замъглени, нещо нормално за старите холоси.

Окото излъчваше ужасяващо зелено сияние. Чисто зелено с червена точица в края.

— Боже мой! — възкликна Стейли и припряно прибави: — Не исках да кажа това. Но... каква енергия! Нужна е индустриалната мощ

на високо развит свят, за да излъчи толкова силен лъч от трийсет и пет светлинни години разстояние!

— Като че ли си го спомнях по-голямо — промълви Потър.

— Виждате ли! — тържествуващо каза свещеникът. — А вие смятахте, че може да е природно явление! Е, това достатъчно ли ви беше?

— Да — отвърна Ренър и тримата си тръгнаха.

Спряха навън под гаснещите слънчеви лъчи. Главният астрогатор клатеше глава.

— Изобщо не обвинявам Литълмийд. Странното е, че не е убедил всички на планетата.

— Ние сме упорит народ — отвърна Потър. — Онзи силует в нощното небе може да е бил прекалено очевиден, прекалено...

— Ето ме, кретени! — подметна Ренър.

— Да. Новошотландците не обичат някой да се отнася с тях като с глупаци, дори да е самият Той.

— Откакто Литълмийд е зърнал светлината, Неговата църква, изглежда, не е видяла добри времена — спомнил си порутената сграда, каза астрогаторът.

— Да. През две хиляди деветстотин и втора светлината угаснала. Преди сто и петнайсет години. Това събитие е отлично документирано.

— Сламката внезапно ли е угаснала?

Потър сви рамене.

— Никой не знае. Може да се е случило от другата страна на планетата. Сигурно сте забелязали, че тукашната цивилизация е като малък оазис на пустинен свят, господин Ренър. Когато през онази нощ се издигнал, Въглищния чувал бил като слепец. Неговистите трябва да са решили, че Бог отново е заспал. Или че в окото му е влязла пращинка и е замижал.

— Или че може би им се е разгневил?

— Хауард Гроут Литълмийд изпил голяма доза сънотворни. Неговистите казват, че нямал търпение да види своя Господ.

— Навярно, за да му поиска обяснение — отвърна Ренър. — Много сте мълчалив, господин Стейли.

Хорст мрачно го погледна.

— Те могат да построят огромно лазерно оръдие. А ние пращаме там военна експедиция.

12. СПУСКАНЕ В АДА

Хангарът беше единственото помещение, в което можеше да се събере целият екипаж на кораба и научният персонал. Вътре бе претъпкано с техника: допълнителни спускателни совалки, катери, сандъци с научно оборудване, провизии и кашони, чието предназначение не знаеше дори Блейн. Хората на доктор Хорват бяха настояли да вземат почти всички уреди, използвани в тяхната област, и флотът не можеше да спори с тях, тъй като подобна експедиция беше безпрецедентна.

Сега огромното пространство се пръскаше по шеговете. Тук бяха вицекарл Мерил, министър Армстронг, адмирал Кранстън, кардинал Рандолф и много други местни величия. Род се надяваше, че офицерите му са успели да завършат подготовката за отпътуването. През последните дни бе претрупан с неизбежни задачи, повечето с обществен характер, и почти не му оставаше време за друго. Сега, докато чакаше началото на последната церемония, му се искаше да бе могъл да се изолира от обществения живот в столицата и да остане на кораба като отшелник. През следващата година щеше да е под командването на адмирал Кутузов и подозираше, че руснакът не се е зарадвал много, когато е научил този факт. Отсъствието му от церемонията на „Макартър“ веднага биеше на очи.

Кутузов беше снажен мъж без чувство за хумор. Приличаше на човек, излязъл от учебник по руска история, и говореше по същия начин. Това отчасти се дължеше на произхода му от Света Екатерина, но главно на собствения му избор. Адмиралът прекарваше часове в изучаване на древните руски обичаи и възприемаше много от тях. Мостикът на флагманския му кораб бе украсен с икони, в каютата му къкреше самовар и морските му пехотинци можеха да танцуват някакво подобие на казачок.

Във флота го смятаха за изключително компетентен. Той безпрекословно изпълняваше всяка дадена му заповед, без да проявява човешко състрадание, и това смущаваше всички около него. Тъй като флотът и парламентът официално бяха одобрили действията му при

унищожаване на една бунтовническа планета — Имперският съвет смяташе, че драстичните мерки са предотвратили избухването на въстание в целия сектор — канеха Кутузов на всички светски събития, но не се разочароваха, когато им отказваше.

— Основният проблем са ония шантави руски обичаи — каза Синклер, когато офицерите на „Макартър“ обсъждаха новия си адмирал.

— Не са много по-различни от шотландските — отбеляза старши лейтенант Каргил. — Той поне не се опитва да научи всички ни на руски. Достатъчно добре говори английски.

— Това означава ли, че ние шотландците не знаем английски? — попита главният инженер.

— Сам се сети. — Но след миг Каргил размисли. — Разбира се, че не, Санди. Понякога, когато си възбуден, нищо не ти разбирам, но... ето, пийни една чаша.

Това си заслужаваше да се види — Каргил, полагащ всички усилия да се държи приятелски със Синклер. Разбира се, причината бе очевидна. Корабът се намираше на новошотландските докове в ръцете на главния интендант Макферсън и Каргил се боеше да не ядоса главния инженер. Можеха да демонтират каютата му — или нещо още по-ужасно.

Вицекрал Мерил му говореше нещо. Род се откъсна от мислите си и се заслуша.

— Казах, че наистина не разбирам смисъла от всичко това, капитане. Цялата церемония можеше да се проведе на повърхността — освен благословията ви, ваше преосвещенство.

— И преди се е случвало кораби да напускат Нова Шотландия без моята благословия — замислено отвърна кардиналът. — Макар че навярно не са заминавали на толкова смущаваща за Църквата експедиция. Е, това вече е проблем на младия Харди. — Той посочи корабния капелан. Дейвид Харди беше близо два пъти по-възрастен от Блейн и имаше същия чин, така че думите на кардинала трябваше да се възприемат относително. — Е, готови ли сме?

— Да, ваше преосвещенство. — Род кимна на Кели.

— Екипаж, мирно! — Разговорите стихнаха, по-скоро постепенно, отколкото рязко, както щеше да е, ако на борда нямаше цивилни.

Кардиналът извади от джоба си тънък епитрахил, целуна го и го преметна през раменете си. Капелан Харди му подаде сребърен съд и жезъл, завършващ с куха топка. Кардинал Рандолф го потопи в светената вода и поръси събралите се офицери и екипажа.

— Поръси ме с исоп и ще бъда чист; умий ме, и ще бъда по-бял от сняг^[1]. Слава на Отца и Сина, и Светаго Духа.

— Както е било в началото, сега и вовеки веков, светове без край, амин — чу се автоматично да отговаря Род. Вярваше ли във всичко това? Или го правеше само заради дисциплината? Не можеше да реши, но се радваше, че кардиналът е тук. Може би щяха да се нуждаят от всякаква закрила, дори божествена...

Прозвуча предупредителната сирена и официалната група се качи на спускателна совалка. Екипажът на „Макартър“ побърза да напусне хангара и Блейн влезе в херметичната камера. Разнесе се вой от изпомпване на въздуха, после огромните двойни врати се отвориха. Междувременно централните махови колела се завъртяха и корабът прекъсна движението си в орбита. Ако на борда имаше само военни, атмосферната совалка можеше да потегли и в движение, спускайки се по параболична — спрямо „Макартър“ — траектория, но тъй като на борда ѝ бяха вицекралят и кардиналът, изобщо не можеше да става дума за това. Совалката плавно се издигна със сто и петдесет сантиметра в секунда.

— Затворете вратите и ги херметизирайте — енергично нареди Род. — Готови за ускорение. — После се обърна и заплува към мостика при нулевата гравитация. В хангара зад него се разгънаха телескопични подпори, които заеха почти цялото пространство. Проектирането на хангари на бойни кораби е сложна работа, тъй като всеки момент може да се наложи да изстрелят катер, и все пак огромното празно помещение трябва да е обезопасено срещу вероятни сблъсъци. С новите совалки на учените на Хорват, хангарът представляваше лабиринт от малки кораби, подпори и сандъци.

Останалите части от „Макартър“ също бяха претърпани. Вместо обичайната организирана дейност след сирената, коридорите гъмжаха

от хора. Объркали предупреждението за ускорение със сигнал за бойна тревога, някои от учените носеха части от бойни униформи. Други просто се мотаеха, пречеха на екипажа и не можеха да решат къде да идат. Сержантите безпомощно им крещяха.

Род най-после стигна на мостика. Офицерите и боцманите припряно разчистваха коридорите и докладваха готовност за ускорение. Блейн не обвиняваше хората си, че не са в състояние да контролират учените, но и не можеше да пренебрегне това положение. Всъщност нямаше в какво да упрекне научния министър и неговите специалисти, но ако се държеше достатъчно строго с екипажа си, учените може би щяха да им съдействат, за да спестят на космонавтите... Струваше си да провери. Род видя на един от мониторите двама морски пехотинци и четирима цивилни лаборанти, които спореха до задната столова, и мислено изруга. Надяваше се, че ще се получи. Все някак трябваше да се справи.

— Сигнал от флагманския кораб, господин капитан. „Поддържай курс към «Червените борове».“

— Ясно, господин Потър. Господин Ренър, поемете управлението и следвайте танкер номер три.

— Слушам — усмихна се главният астрогатор. — Значи потегляме. Жалко, че в устава не пише нищо за шампанско в такива случаи.

— Струва ми се, че и двете ви ръце ще бъдат заети, господин Ренър. Адмирал Кутузов иска да поддържа, както се изразява той, правилен строй.

— Тъй вярно. Снощи обсъдих този въпрос с главния астрогатор на „Ленин“.

— Аха. — Род се отпусна назад на командното си кресло. Пътуването щеше да е трудно. С всички тези учени на борда. Доктор Хорват беше настоял лично да участва в експедицията и щеше да им създава проблеми. На борда имаше толкова много цивилни, че повечето офицери трябваше да спят по двама в тесните си каюти, а за младши лейтенантите бяха опънати хамаци в юнкерския кубрик. Морските пехотинци бяха натъпкани във възстановителните помещения, за да освободят място за научното оборудване. На Блейн

вече му се искаше Хорват да бе спечелил спора с Кранстън. Министърът бе предложил да вземат боен носач, на който имаше достатъчно място за спане.

От Адмиралтейството обаче бяха наредили експедицията да се състои само от кораби, способни да се защитават. Танкерите щяха да ги придружат до Окото на Мърчисън, но нямаше да продължат до Сламката.

Заради цивилните пътуваха с 1.2 g. Род трябваше да търпи безброй официални вечери, да играе ролята на посредник между учените и екипажа и да отблъсква опитите на астрофизика доктор Бъкман изцяло да обсеби Сали.

Първият скок премина нормално. Трансферният пункт до Окото на Мърчисън имаше удобно разположение. В мига преди прехвърлянето Нова Каледония изглеждаше величествено. После Окото се превърна в пламтящо червено кълбо.

И флотилията потегли напред.

Гавин Потър беше разменил хамака си с Хорст Стейли. Това му костваше една седмица пране на дрехите на старшия юнкер, но си струваше — новият му хамак висеше до илюминатор.

Обикновено илюминаторът се намираше отдолу — в цилиндричния под на кубрика. Потър лежеше по корем, за да гледа през мрежата, и на лицето му се изписваше доволна усмивка.

Уитбред бе точно срещу него. Няколко минути той просто го наблюдаваше, после го повика:

— Потър.

Новошотландецът обърна глава.

— Да, Уитбред?

Пъхнал ръце под тила си, Уитбред продължи да го гледа. Отлично съзнаваше, че интересът на Потър към Окото на Мърчисън не е негова работа. Ала младият юнкер се държеше любезно. Кога ли търпението му щеше да се изчерпи?

На борда на „Макартър“ се случваха забавни неща, но юнкерите не бяха допускани до тях. Когато не бяха на вахта, сами трябваше да си

намират развлечения.

— Потър, струва ми се, че ви прехвърлиха на стария „Мак“, когато бяхме на Дагда, точно преди да се насочим към сондата. — Гласът на Уитбред беше звънлив и се чуваше в целия кубрик. Хорст Стейли, който също не бе дежурен, се обърна към тях и се заслуша.

Потър се завъртя и запремигва.

— Да, Уитбред. Точно така.

— Е, все някой трябва да ви го каже, а мисля, че досега никой не се е сетил да го направи. По време на първия ви полет на кораба се приближихме на опасно разстояние до слънце клас F8. Надявам се, че не сте останали с лоши впечатления за флота.

— Ни най-малко. Беше вълнуващо — учтиво отвърна Потър.

— Въпросът е, че такива случаи са нещо изключително. Не са обикновено ежедневие. Реших, че някой трябва да ви го каже.

— Но ние се готвим да направим тъкмо това!

— Какво? — Уитбред не бе очаквал такава реакция.

— Никой кораб от Първата империя не е открил трансферен пункт от Окоето на Мърчисън до Сламката. Може и да не са имали нужда, но все пак сигурно са се опитвали — сериозно каза Потър. — Хм, нямам почти никакъв космически опит, но не съм неграмотен, Уитбред. Окоето на Мърчисън е червен супергигант, огромна кухня звезда, голяма колкото орбитата на Сатурн в системата на земното слънце. Струва ми се логично, ако изобщо съществува, Олдърсъновият пункт за Сламката да е в онази звезда. Нали?

Хорст Стейли се надигна на лакът.

— Мисля, че е прав. Това обяснява защо никой не е картирал трансферния пункт. Всички са знаели къде е...

— Но никой не е искал да провери. Да, разбира се, че е прав — презрително рече Уитбред. — И тъкмо натам сме се запътили. Ура!

— Да — усмихна се Потър и отново се загледа през илюминатора.

— Това е извънредно необичайно — каза Уитбред. — Ако щете ми вярвайте, но ви уверявам, че не навлизаме в звезди повече от два пъти на всеки три пътувания. — Той замълча за миг. — И даже това е прекалено.

Флотилията спря край мъглявите очертания на Окото на Мърчисън. Не ставаше и дума да влязат в орбита. От това разстояние гравитацията на супергиганта беше прекалено слаба.

Танкерите се приближиха и започнаха да зареждат резервоарите на бойните кораби.

Между Хорас Бери и Бъкман се породило странно приятелство. Търговецът понякога дори се чудеше какво иска от него астрофизикът.

Бъкман бе слаб, жилист човек с тънки кости. Ако се съдеше по вида му, изглежда, забравяше да се храни дни наред. Не го интересуваше нищо в истинската вселена, поне както я разбираше Бери. Хора, време, власт, пари — това бяха само средства, които ученият използваше, за да изследва звездите. Защо му беше да търси компанията на търговец?

Но Бъкман обичаше да говори, а Хорас имаше време да го слуша. Напоследък „Макартър“ бе заприличал на кошер, ужасно оживен и претърпан с хора. А в каютата на Бери имаше достатъчно място човек да крачи назад-напред.

Или, цинично си мислеше той, може би му харесваше кафето. Бери разполагаше с десетина вида, все приготвени от него смески, и филтърни конуси, с които да го приготвя. Отлично съзнаваше качеството му в сравнение с онова, което правеха в големите кафемашини из кораба.

Набил им поднесе кафе, докато двамата наблюдаваха зареждането на екрана в каютата. Танкерът, който пълнеше резервоара на „Макартър“, не се виждаше, но „Ленин“ и другият кораб се очертаваха на мътноаления фон като мастиленочерни издължени яйца, свързани със сребрист кабел.

— Не би трябвало да е чак толкова опасно — каза доктор Бъкман. — Вие го приемате като спускане в слънцето, Бери. Строго погледнато, наистина е така. Но цялото това огромно пространство не е много по-голямо от Кал или което и да е друго жълто джудже. Мислете за него като за нажежен до червено вакуум. Освен ядрото, разбира се — то навярно е малко и изключително плътно.

— Този случай ни дава възможност да научим много — с блеснали, отправени към безкрайността очи прибави астрофизикът.

Бери го наблюдаваше отстрани и намираше изражението му за величествено. И преди го беше виждал, но рядко. Такива хора не можеха да се купят с пари. Присъствието на учения му действаше отпускащо и това му харесваше.

— Мислех, че вече знаете всичко за Окото — отвърна той.

— Проучванията на Мърчисън ли имате предвид? Изгубена е прекадено много информация, а част от запазената не е достоверна. След скока включих цялата си апаратура. Бери, количеството на тежките частици в слънчевия вятър е удивително голямо. А това на хелия — огромно. Но доколкото знаем, корабите на Мърчисън не са навлезли в самото Око. Именно там човек наистина може да научи нещо. — Бъкман се намръщи. — Надявам се, че уредите ни ще издържат. Трябва да се показват извън Лангстъновото поле, разбира се. Най-вероятно ще прекараме известно време в тази нажежена мъгла, Бери. Ако полето поддаде, тя ще унищожи всичко.

Търговецът го зяпна, после се засмя.

— Да, докторе, така излиза!

Бъкман се озадачи. Трябваша му няколко секунди, за да проумее думите му.

— А, разбирам какво искате да кажете. Че ще загинем и ние, нали? Не ми беше хрумвало.

Прозвуча ускорителната сирена. „Макартър“ навлизаше в Окото.

В ухото на Род отекна гърленият глас на Синклер.

— Тук машинното отделение, господин капитан. Всички системи в изправност. Полето се справя чудесно, не е толкова топло, колкото се страхувахме.

— Добре — отвърна Блейн. — Благодаря, Санди. — Той проследи с поглед танкерите, които се смаляваха на звездния фон. Вече бяха на хиляди километри и се виждаха само с телескопи.

Другият екран показваше бяло петно сред червена мъгла: „Ленин“. Флагманският кораб щеше да потърси Олдърсъновия пункт — ако имаше такъв.

— И все пак е сигурно, че рано или късно в полето ще се появи пробойна — продължи главният инженер. — Топлината няма къде да отиде, така че трябва да се акумулира. Това не е като космическа битка,

господин капитан. Но можем да издържим, без да освобождаваме натрупаната енергия, поне седемдесет и два часа. После — нямаме данни. Досега никой не се е опитвал да изпълни толкова безумен номер.

— Да.

— А би трябвало — весело подхвърли Ренър, който слушаше разговора от своя пулт. „Макартър“ поддържаше гравитация 1 *g*, но рядката фотосфера оказваше по-голяма съпротива, отколкото бяха очаквали. — Логично е Мърчисън да се е опитал. Корабите на Първата империя са били по-добри от нашите.

— Може и да се е опитал — разсеяно отвърна Род. На екрана „Ленин“ се отдалечаваше. Изпълни го раздразнение. Трябваше да води „Макартър“...

Старшите офицери спяха на постове си. Ако полето погълнеше прекалено много енергия, нямаше да са в състояние да направят нищо, но Блейн се чувстваше по-добре на командното си кресло. Накрая стана очевидно, че присъствието му е излишно.

От флагмана се получи заповед и „Макартър“ изключи двигателите си. Прозвуча предупредителна сирена и корабът се завъртя, после друг сигнал оповести края на неприятните гравитационни промени. Екипажът и пътниците разкопчаха предпазните си колани.

— Освободете вахтените на долната палуба — нареди Род.

Ренър се изправи и се протегна.

— Това е, господин капитан. Разбира се, когато фотосферата се сгъсти, ще трябва да намалим скоростта, но няма проблем. Триенето и без това ни забавя. — Той погледна към екраните си и зададе няколко въпроса на компютъра. — Не е плътна като... хм, да речем като атмосфера, но гъстотата ѝ е много по-голяма от тази на слънчев вятър.

Блейн и сам го виждаше. „Ленин“ все още водеше с изключени двигатели. На екраните флагманският кораб приличаше на черна треска с неясни очертания заради четирите хиляди километра нажежена до червено мъгла.

Окото се сгъстяваше около тях.

Род остана на мостика още един час, после осъзна, че е забравил нещо.

— Господин Ренър?

— Слушам.

— Вече можете да си починете. Предайте управлението на господин Кроуфорд.

— Слушам. — Главният астрогатор се запъти към каютата си. Още преди четирийсет и осем минути беше стигнал до заключението, че присъствието му на мостика не е наложително. А сега, горещ душ и малко сън на койката, вместо на пулта...

Както обикновено, коридорът до каютата му бе претъпкан. Кевин Ренър решително си пробиваше път — и изведнъж някой силно се блъсна в него и почти падна.

— По дяволите! Извинете — изръмжа мъжът и се хвана за реверите на астрогатора.

— Извинете и вие, доктор Хорват.

— Моите извинения — Министърът на науката отстъпи назад и изтупа дрехите си. — Още не съм свикнал с гравитацията. С всички ни е така. Дали е заради ефекта на Кориолис^[2]?

— Не. Заради лактите е — отвърна Ренър и на устните му плъзна обичайната му усмивка. — На борда на този кораб има шест пъти повече лакти, отколкото хора, докторе. Изчислих го.

— Много смешно, господин... Ренър, нали? Главен астрогатор Ренър. Ренър, тази пренаселеност пречи на моите хора също толкова, колкото и на вашите. Ако можехме да не ви се пречкаме, нямаше да го правим. Но не можем. Трябва да съберем информация за Окото. Възможно е никога повече да не ни се удаде такъв шанс.

— Зная, докторе, и се отнасям с разбиране. А сега, ако обичате...

— Сладките мечти за гореща вода и чисти завивки се стопиха, когато Хорват отново го хвана за реверите.

— Един момент, моля. — Министърът като че ли си спомни за нещо. — Господин Ренър, вие сте били на борда, когато капитанът е пленил извънземната сонда, нали?

— Естествено.

— Бих желал да поговоря с вас.

— Сега ли? Но, докторе, всеки момент може да ме повикат на мостика...

— Спешно е.

— Но както може би сте забелязали, ние се движим във фотосферата на звезда. — „И не съм се къпал от три дни, както също може би сте забелязали...“ Ренър видя изражението на Хорват и се предаде. — Добре, докторе. Само че нека не стоим в коридора.

Каютата на министъра беше също толкова претъпкана с багаж, колкото и всички на борда, но бе самостоятелна, което целият екипаж на „Макартър“ би сметнал за незаслужен разкош. Ако се съдеше по презрителния поглед на Хорват, неговото мнение очевидно не бе такова.

Той прибра койката в стената и спусна два стола.

— Седнете, Ренър. Някои неща в това пресрещане ме безпокоят. Надявам се, че ще получа от вас безпристрастен поглед върху нещата. Вие не сте флотски човек.

Главният астрогатор не си направи труд да отрече това твърдение. Преди беше служил като помощник-капитан на търговски кораб и нямаше търпение да напусне флота с още по-богат опит, за да стане капитан.

— Е, Ренър — каза Хорват и седна на ръба на сгъваемия стол, — абсолютно ли беше необходимо да атакувате сондата?

Ренър се разсмя.

Министърът не реагира, макар да изглеждаше така, сякаш е съдъквал развалена стрида.

— Извинете — отвърна астрогаторът. — Не трябваше да се смея. Вие не бяхте на борда. Знаете ли, че сондата се приближаваше към Кал с максимално ускорение?

— Естествено. Но чак толкова ли беше опасно?

— Доктор Хорват, капитанът на два пъти ме изненада. Много. Когато сондата ни нападна, аз се опитвах да заобиколя платното преди да сме изгорели. Може би щях да успея, а може би не. Но капитанът нареди да минем през платното. Блестяща идея — трябваше да се сетя и сам. Този човек е гений. И в същото време е маниакален самоубиец.

— Моля?

— Изобщо не трябваше да се опитва да залови сондата. Изгубихме прекалено много време. Щяхме да се натресем в звездата. И досега не мога да повярвам, че успяхме толкова бързо да качим на борда оная проклетата капсула...

— Блейн ли го направи?

— Не. Нареди на Каргил. Той е по-опитен в маневрите при висока гравитация. И тъкмо това е въпросът, докторе. Капитанът избра най-подходящия човек и по този начин ни спаси.

— А вие щяхте да избягате, така ли?

— Незабавно и без капчица срам.

— Но той я е заловил. Добре. — Хорват кисело сбърчи лице. — Но също така е стрелял по нея. Първи...

— Извънземният стреля първи.

— Това е била метеоритна защита!

— Няма значение.

Министърът сви устни.

— Добре, докторе, да опитаме по друг начин. Да речем, че оставите колата си на хълм без спирачка и да речем, че тя се спусне по склона и убие четирима души. Вие носите ли вина?

— Огромна.

— Сламкарите са поне също толкова интелигентни, колкото и ние. Съгласен ли сте? Добре. Създали са метеоритна защита. Били са длъжни да я направят така, че да не стреля по неутрални космически кораби.

Хорват дълго мълча. Кевин Ренър мислеше за ограниченото количество гореща вода и за това, че киселото изражение май е естествено присъщо на министъра.

— Благодаря, господин Ренър — каза Хорват накрая.

— Моля. — Той се изправи.

Прозвуча сирена.

— О, Господи! За мен е. — Главният астрогатор се втурна към мостика.

Бяха дълбоко в Окото: достатъчно дълбоко, за да виждат в жълто рядката звездна материя наоколо. Индикаторите на полето светеха в същия цвят, но със зеленикав оттенък.

Когато стигна на мостика, Ренър не видя миноносеца на дисплеите.

— „Ленин“ вече е скочил?

— Тъй вярно — потвърди юнкер Уитбред. — Сега сме ние, господин главен астрогатор. — Червенокосият младеж широко се усмихна.

Блейн доплува до мостика, без да докосва стените на коридора.

— Поемете управлението, господин Ренър. Пилотът би трябвало да е на вашия пулт.

— Тъй вярно. — Ренър се обърна към Уитбред. — Освобождавам ви. — Пръстите му затанцуваха по клавиатурата и по екрана потекоха новите данни. Последваха сирени: готовност за скок, бойна готовност, ускорение. „Макартър“ се приготви за неизвестността.

[1] Псалтир, 50: 9. — Б.пр. ↑

[2] Отклонение на движещо се тяло по отношение на земята, отдавано на хипотетична сила (сила на Кориолис), но всъщност предизвикано от земното въртене. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА
СМОТАНЯШКИЯТ ПУНКТ

13. ОГЛЕДАЙ СЕ НАОКОЛО

Тя първа откри непознатите.

Проучваше безформен каменен астероид, който се оказа почти кух. Някаква по-стара култура беше изсякла в него помещения, ниши, резервоари и складове, после бе стопила изкопаната маса във формата на още помещения и зали, докато астероидът не се беше превърнал в скален кошер. Бе се случило много отдавна, но това не я интересуваше.

По-късно метеоритите бяха пробили десетки дупки. Дебелите стени постепенно бяха изтънели, така че от камъка по химически път можеше да се извлича въздух. Вече нямаше въздух. Нямаше метал. Сухи мумии и много камък — нищо важно за инженерка като нея.

Излезе през метеоритен отвор, защото всички херметични шлюзове бяха затворени с вакуумна спойка. Дълго след като някой беше свалил металните им работни части.

И тогава ги видя — много далеч, едва забележимо златисто сияние на фона на Въглищния чувал. Струваше си да провери. Всичко си струваше.

Инженерката се върна на кораба си.

Телескопът и спектрометърът не ѝ помогнаха. Имаше две златисти точки и някаква обемна маса във всяка от тях, но нещо ѝ пречеше да я види. Инженерката търпеливо заизчислява, ръцете ѝ се движеха с ослепителна скорост, насочвани от инстинкт, развиван в продължение на хиляди Цикли.

Трябваше да проникне през силови полета. Вече разполагаше с нещо, с което щеше да го постигне. Не пълноценно, но с него можеше да вижда големи обекти.

Отново погледна.

Метал. Огромно количество метал.

Незабавно потегли. Не бе в състояние да устои на изкушението. Инженерите нямаха свободна воля.

Докато се мъчеше да възвърне контрол над тялото си след завръщането в нормалното пространство, Блейн виждаше хаотичното раздвижване наоколо като през червена мъгла. „Ленин“ прати сигнал за отбой и Род задиша по-спокойно. Нищо не ги заплашваше и той можеше да се наслади на гледката.

Първо видя Окото. Окото на Мърчисън приличаше на гигантски рубин, по-ярък от сто пълни луни, съвсем сам на черния кадифен фон на Въглищния чувал.

В другия край на небето Сламката бе най-голямата сред море от звезди. При прехвърляне всички системи изглеждаха така: много звезди и едно-единствено далечно слънце. Отдясно блестеше малка точица. „Ленин“. Лангстъновото му поле излъчваше събраната в Окото енергия.

Адмирал Кутузов направи последна проверка и отново сигнализира на Блейн. Докато не се появи опасност, командваха учените. Род си поръча кафе и зачака информация.

Отначало нямаше почти нищо, което да не знае. Сламката се намираще само на трийсет и пет светлинни години от Нова Шотландия и бяха правени много наблюдения, някои още от самия Джаспър Мърчисън. Звезда G2, по-слабо активна от земното слънце, по-студена и по-малка. В момента почти нямаше слънчеви петна и астрофизиците намираха този факт за досаден.

Род знаеше за газовия гигант още преди да потеглят. Някогашните астрономи бяха извели съществуването му на основата на пертурбациите в орбитата на Сламката около Окото. Масата му беше известна и я бяха открили почти там, където очакваха. По-тежък, но по-малък от Юпитер, много по-плътен, с ядро от дегенерираща материя. Докато учените работеха, екипажът определяше курсове до него, в случай че се наложи да презаредят някой от корабите. Получаването на водород чрез навлизане по хиперболична орбита в атмосферата на газов гигант бе трудно, но за предпочитане пред това да останат безпомощни в непозната система.

— В момента търсим троянските пунктове, капитане съобщи на Род Бъкман два часа след скока.

— Някаква следа от планетата на Сламката?

— Засега не. — Астрофизикът затвори.

Защо се бяха загрижили за троянските пунктове? На шейсет градуса пред и зад гигантската планета трябваше да има точки на стабилно равновесие, наречени „троянски“ по името на троянските астероиди, заемащи подобно местоположение в орбитата на Юпитер. В продължение на милиони години те бяха събрали около себе си облаци от прах и астероиди. Но защо Бъкман се занимаваше с тях?

Когато ги откри, астрофизикът отново се обади.

— Плътни са! — радостно възкликна той. — Или цялата система е натъпкана с астероиди, или действа нов принцип. Там има повече боклук, отколкото във всяка друга система. Цяло чудо е, че не са образували луни...

— Открихте ли обитаемата планета?

— Не още — отвърна Бъкман и изчезна от екрана. От скока бяха изтекли три часа.

Трийсет минути по-късно Бъкман пак се обади.

— Тези троянски астероиди имат извънредно високо съотношение между отразяваната и получаваната светлина, капитане. Трябва да са натъпкани с прах. Това навярно обяснява как са били привлечени толкова много от по-големите частици. Прашните облаци ги забавят, после ги излъскват...

— Доктор Бъкман! В тази система има обитаема планета и е изключително важно да я открием. Това са първите разумни същества...

— По дяволите, капитане, търсим я! Търсим я! — Астрофизикът погледна настрани, после се отдръпна. За миг екранът остана празен. Виждаше се само някакъв техник в дъното на помещението.

После пред Блейн се появи министърът на науката.

— Моля да ме извините за прекъсването, капитане — каза Хорват. — Правилно ли съм разбрал, че не сте доволен от нашите методи на търсене?

— Нямам желание да се намесвам в работата ви, доктор Хорват. Но вие взехте цялата ми апаратура, а получавам информация единствено за астероидите. Вече се чудя дали търсим едно и също.

— Това не е космическо сражение, капитане — меко отвърна министърът. — По време на военна операция целта е известна. Навярно знаете и разположението на планетите във всяка интересуваща ви система...

— По дяволите, планетите се откриват от научни екипи.

— Някога участвали ли сте в такъв, капитане?

— Не.

— Е, тогава нека ви обясня проблема, пред който сме изправени.

Докато не локализираме газовия гигант и троянските астероиди, не разполагаме с точни данни за равнината на системата. От уредите в сондата изведохме приемливата за сламкарите температура, а по нея преценихме на какво разстояние от тяхното слънце би трябвало да се намира планетата им — и пак се налага да търсим небесно тяло в радиус от сто и двайсет милиона километра. Разбирате ли ме?

Блейн кимна.

— Трябва да претърсим целия район. Известно ни е, че планетата не е скрита зад слънцето, защото сме над равнината на системата. След като я снимаме, ще проучим цялото това огромно звездно поле, за да открием нужната ни светла точица.

— Може би съм очаквал прекалено много.

— Възможно е. Всички сме нетърпеливи. — Той се усмихна — за стотна от секундата лицето му сякаш се разцепи на две — и изчезна.

Шест часа след скока Хорват се появи отново. От Бъкман нямаше и следа.

— Не, капитане, не сме локализирали обитаемата планета. Но наблюденията на доктор Бъкман ни помогнаха да открием сламкарска цивилизация. В троянските пунктове.

— Обитаеми ли са?

— Определено. Гъмжат от микровълнови честоти. Трябваше да се досетим по високото съотношение между отразяваната и получаваната светлина на по-големите тела. Полираните повърхности са резултат от цивилизация. Боя се, че хората на доктор Бъкман до голяма степен приемат вселената за мъртва.

— Благодаря, докторе. Дали някой от тези сигнали е за нас?

— Едва ли, капитане. Но по-близкия троянски пункт е под нас в равнината на тази система — на около три милиона километра. Предлагам да отидем там. Ако се съди по очевидната цивилизованост на троянските пунктове, обитаемата планета може да не е действителен център на сламкарската цивилизация. Навярно е като Земята. Или още по-опустошена.

Род остана поразен. Преди не чак толкова много години Земята го бе шокирала. Нови Анаполис, Академията на космическия флот, се намираше на родната планета на човечеството, така че имперските офицери да знаят колко важна е ролята на Империята.

Ами ако хората не бяха създали Олдърсъновия двигател преди последните битки на Земята и най-близката звезда се намираше на трийсет и пет, а не само на четири светлинни години...

— Ужасна мисъл.

— Съгласен съм с вас. Това е само предположение, капитане. Но във всеки случай, наблизко съществува цивилизация и смятам, че би трябвало да я посетим.

— Аз... един момент. — Старши свързочникът възбудено му махаше от входа на мостика.

— Използвахме локаторни телескопи, господин капитан — извика Шатък. — Погледнете.

Сред звездите, обсипали черния космос на екрана, се виждаше синьо-зелена точка, оградена с индикаторна линия. Пред погледа му точката премигна два пъти.

— Открихме обитаемата планета — доволно каза Блейн. Не успя да устои на изкушението. — Изпреварихме ви, докторе.

След толкова дълго чакане сякаш всичко се отрици.

Първо светлината. Зад нея можеше да има планета, подобна на Земята. И навярно имаше, защото се намираше в района, претърсван от Хорват. Но така или иначе, светлината криеше нещо зад себе си — нищо чудно, че първи я бяха открили свързочниците. В крайна сметка работата им бе да следят за сигнали.

Групите на Каргил и Хорват заедно отговориха на импулсите. „Едно, две, три, четири“ — премигна светлината и главният инженер включи предните лазери: „Пет, шест, седем“. Двайсет минути по-късно светлината излъчи два пъти „три, едно, осем, четири, единайсет“ и корабният мозък изчисли: „Пи, основа дванайсет“. С помощта на компютъра Каргил намери „е“^[1] на същата основа и отговори.

Но действителното послание бе „Искаме да разговаряме с вас“. А отговорът на „Макартър“ гласеше: „Чудесно“. По-сложните въпроси трябваше да почакаат.

Втората вест дойде от главния астрогатор.

— Ядрена светлина — съобщава Ренър и се навежда към екрана си. Пръстите му засвириха странна, беззвучна музика по клавиатурата. — Не е Лангстъново поле. Естествено. Просто поемат водород, синтезират го и го изстрелват. Плазмена бутилка. Не развива толкова голяма топлина като нашите двигатели, което означава по-слаба ефикасност.

— Мислите ли, че е кораб, който идва да ни посрещне?

— Тъй вярно. Малък кораб. Дайте ми пет минути и ще ви кажа какво е ускорението му. Междувременно, да приемем ускорение една гравитация... — Ренър не преставаше да трака на клавиатурата — и получаваме маса трийсет тона. По-късно ще я преизчислим.

— Прекалено голямо е за торпедо — замислено отбелязва Блейн. — Дали да се насочим към него?

Главният астрогатор свъси вежди.

— Има проблем. Тялото се движи към точката, в която сме в момента. Не знаем нито колко гориво има, нито дали ще се досети, че го пресрещаме.

— Ами да попитаме. Айс! Свържете ме с адмирал Кутузов.

Адмиралът се намираше на мостика. Нефокусираните петна зад него показваха раздвижване на борда на „Ленин“.

— Видях го, капитане — каза Кутузов. — Какво смятате да правите?

— Искам да пресрещна кораба. Но ако не може да промени курса си или ние не успеем да го засечем, той ще дойде тук, господин адмирал. „Ленин“ би могъл да го изчака.

— Имам ясни инструкции, капитане. „Ленин“ не трябва да има нищо общо с извънземните.

— Но бихте могли да пратите катер, господин адмирал. Ние ще го приберем.

— Да не си мислите, че имам излишни катери, Блейн? Нека ви повторя инструкциите си. „Ленин“ е тук, за да запази тайната на Олдърсъновия двигател и Лангстъновото поле. За да изпълним тази задача, ние не само няма да установим контакт с извънземните, но и няма да се свързваме с вас, ако има вероятност да ни подслушват.

— Слушам. — Блейн погледна едрия мъж на екрана. Изобщо ли не изпитваше любопитство? Никой не можеше да е толкова

безразличен... или пък не? — Ще отидем при извънземния кораб, господин адмирал. Такова е желанието на доктор Хорват.

— Добре, капитане. Действайте.

— Слушам. — Род с облекчение изключи екрана, после се обърна към главния астрогатор. — Настъпи моментът да установим първия контакт с извънземни, господин Ренър.

— Струва ми се, че току-що го направихте — отвърна Ренър и нервно погледна към екрана, за да се увери, че адмирала го няма.

Хорас Бери тъкмо се канеше да излезе от каютата си — като си мислеше, че може да скучае и другаде — когато вътре надникна Бъкман.

Търговецът незабавно промени намерението си.

— О, доктор Бъкман! Кафе?

Изцъклените очи се завъртяха, премигнаха и се фокусираха.

— Какво? О, да, благодаря, Бери. Това ще ме поразсъни. Имах толкова много работа... мога да остана съвсем за кратко...

Астрофизикът се стовари на креслото за гости. Очите му бяха зачервени, клепачите му — натежали. Дишаше прекалено шумно. Жилестите мускули по голата му ръка бяха отпуснати. Бери се зачуди какво ще покаже аутопсията, ако в този момент Бъкман умре: изнемога, недохранване или и двете?

Той взе трудно решение.

— Набил, направи кафе. Със сметана, захар и бренди за доктор Бъкман.

— Вижте, Бери, боя се, че в работно време... Уф, добре. Благодаря, Набил. — Ученият предпазливо опита течността, после отпи голяма глътка. — Ах! Чудесно е. Благодаря, Бери, това наистина би трябвало да ме разсъни.

— Изглежда, имате нужда. Обикновено никога не развалям хубавото кафе с дестилиран алкохол. Кога сте се хранили за последен път?

— Не си спомням.

— Набил, храна за нашия гост. Бързо.

— Бяхме толкова заети, Бери, че действително няхах време. Имаме да проучваме цяла слънчева система, да не споменавам за

задачите, които изпълняваме за флота — засичане на неутринови излъчвания, проследяване на оная проклета светлина...

— Докторе, ако случайно сега умрете, много от наблюденията ви ще останат незаписани, нали?

Бъкман се усмихна.

— Много драматично, Бери. Но предполагам, че имам няколко свободни минути. В момента просто чакаме онзи светлинен сигнал да угасне.

— От планетата на Сламката ли?

— От основната планета, да, поне идва от там, откъдето трябва. Но няма да видим самата планета, докато не изключат лазерите, а те не го изключват. Говорят ли говорят — и за какво? Какво могат да ни кажат, след като не знаем езика им?

— В края на краищата, докторе, как изобщо могат да ни кажат нещо преди да ни научат на езика си? Сигурно в момента се опитват да направят тъкмо това. Някой работи ли по въпроса?

Бъкман яростно изръмжа.

— Хорват нареди цялата апаратура да подава информация за Харди и лингвистите. Не можем да продължим с наблюденията на Въглищния чувал — а досега никой не е бил толкова близо до него! — Лицето му омекна. — Но можем да проучим троянските астероиди.

Очите на астрофизика отново се отпавиха към безкрайността.

— Адски са много. И прахът не е чак толкова плътен. Допуснах грешка, Бери, няма достатъчно прах, за да привлича скалите, нито да ги полира. Сигурно са го сторили сламкарите. Ония скали трябва да гъмжат от тях, неутриновите излъчвания са фантастични. Но как са хванали толкова много астероиди?

— Неутринови излъчвания. Това означава ядрена техника.

Бъкман се усмихна.

— При това по-развита от нашата. За търговските възможности ли си мислите?

— Разбира се. Иначе защо съм тук? — „И щях да съм тук даже флотът да не ми беше дал да разбера, че алтернативата е арест... но Бъкман не би могъл да го знае. Само Блейн.“ — Колкото по-развита е тяхната цивилизация, толкова повече стока ще имат за търговия. — „И толкова по-трудно ще е да ги измамя, но Бъкман не се интересува от такива неща.“

— Можехме да се движим много по-бързо, ако флотът не използваше нашите телескопи — оплака се астрофизикът. — И Хорват им позволява! А, добре. — В каютата влезе Набил с поднос в ръце.

Бъкман се нахвърли на храната като изгладнял плъх.

— Не твърдя, че всичките им проекти са безинтересни — рече той между хапките. — Извънземният кораб...

— Кораб ли?

— Към нас се приближава кораб, навярно за да ни посрещне. Не знаехте ли?

— Не.

— Идва от голям каменен астероид далеч извън основната група. Въпросът е, че е много лек. Трябва да е с изключително странна форма, освен ако в скалата няма газови мехурчета, което означава...

Бери буйно се засмя.

Докторе, извънземният космически кораб определено е по-интересен от някакъв каменен астероид!

Бъкман се сепна.

— Защо?

Точиците станаха червени, после черни. Очевидно се охлаждаха. Но как изобщо се бяха нагрили?

Инженерката престана да се чуди, когато една от тях се насочи към нея. В металните маси имаше енергийни източници.

И се движеха самостоятелно. Какво представляваха? Инженерки, господарки или безмозъчни машини? Посреднички в някаква неразбираема задача? Тя мразеше посредничките, които толкова лесно и нелепо се намесваха във важната ѝ работа.

А може би тоциците бяха часовникари? Не, господари, най-вероятно. Помисли си дали да не избяга, но приближаващият гигант бе прекалено мощен. Ускоряваше с 1.14 *g* почти максимумът на нейния кораб. Една инженерка не можеше да стори нищо друго, освен да го посрещне.

Освен това... толкова много метал! В полезна форма, доколкото можеше да прецени. Рояците бяха пълни с метални предмети, но от сплави, прекалено здрави, за да бъдат преобразувани.

Толкова много метал.

Но трябваше да я посрещне той, не обратното. Тя нямаше нито достатъчно гориво, нито ускорение. Изчисли точките за обръщане наум. Другият щеше да направи същото, разбира се. При постоянно ускорение решението беше уникално. Нямаше нужда да обменя информация с него.

Инженерите не ги биваше в общуването.

[1] Математически символ, константа, равна на 2.71, използвана като основа на естествени логаритми. — Б.пр. ↑

14. ИНЖЕНЕРКАТА

Извънземният кораб представляваше компактна маса с неправилна форма и мътносива повърхност — приличаше на стиснато в шепи парче глина. Наглед без система стърчаха различни придатъци: пръстен от куки около — според Уитбред — задния край, сребриста нишка, опасваща средата на тялото, прозрачни изпъкналости в двата края, антени, описващи своеобразни криви, и нещо като жило отзад, тънко и право, много по-дълго от оста на кораба.

Юнкерът бавно се приближаваше към него. Управляваше космически скутер: кабина с поляризиран пластмасов купол и къс, осеян с насочващи дюзи корпус. В Академията го бяха обучавали с такъв скутер. Можеше да го кара дори дете, беше евтин, без оръжия и загубата му нямаше да има значение.

И извънземният можеше да го вижда вътре. „Идваме с мир, не крием нищо“ — ако допуснеха, че извънземните очи са в състояние да гледат през прозрачната бронепластмаса.

— Онова жило генерира плазмените полета за двигателя — разнесе се по комуникатора. Нямаше екран, но гласът бе на Каргил. — Наблюдавахме го по време на забавянето. Кранчето отдолу навярно подава водород към полетата.

— Предпочитам да стоя настрана — отвърна Уитбред.

— Така ще е най-добре. Интензитетът на полето сигурно ще повреди уредите ти. А може да въздейства и върху нервната ти система.

Извънземният кораб вече бе съвсем близо. Юнкерът намали скоростта. От дюзите се чу нещо като пукане на пуканки.

— Забелязваш ли някъде херметичен шлюз?

— Не, господин старши лейтенант.

— Отвори люка на скутера. Може би това ще му подсказе идеята.

— Слушам. — Виждаше извънземния през предния купол. Съществува седеше неподвижно, наблюдаваше го и много приличаше на мъртвия си събрат от сондата. Крива глава без шия, гладка кафява

козина, тежка лява ръка, стиснала нещо, две тънки десни ръце, движещи се с бясна скорост.

Джонатан Уитбред отвори люка си. И зачака.

Сламкарят поне още не беше започнал да стреля.

Инженерката бе хипнотизирана. Почти не забелязваше малкия кораб. В него не бяха приложени нови принципи. Но големият!

Около него имаше странно поле, нещо, в чието съществуване иначе никога нямаше да повярва. Присъствието му се регистрираше на пет-шест от уредите ѝ. Други възприемаха силовата обвивка като полупрозрачна. Вече знаеше достатъчно за бойния кораб, за да хвърли Блейн в ужас, ако капитанът разбере. Но не и достатъчно, за да задоволи инженер като нея.

Всички тези устройства! И металът!

Заоблената врата на малкия съд се отваряше и затваряше. Премигваха светлини. Двата кораба излъчваха електромагнитни сигнали. Те не означаваха нищо за една инженерка.

Вниманието ѝ приковаваха корабните системи. Самото поле, чиито свойства бяха интригуващи и озадачаващи. Можеше само да се досеща за принципите му. Инженерката беше готова да прекара останалите си дни в опити да ги проумее. Би дала живота си, за да ѝ позволят да разгледа генератора. Двигателната сила на големия кораб се различаваше от всички ядрени реактори, за които бе чувала, и изглежда, използваше свойствата на тайнствената силова обвивка.

Как да се качи на борда му? Как да мине през обвивката?

Осени я уникална за инженер интуиция. Малкият съд... дали се опитваше да ѝ каже нещо? Той идваше от големия. В такъв случай...

Малкият кораб означаваше връзка с големия, със силовата обвивка, нейните принципи и загадката на внезапната ѝ поява.

Тя забрави за опасността. Страстният ѝ копнеж да научи повече за непознатото поле я накара да забрави за всичко. Инженерката отвори херметичния шлюз и зачака да види какво ще се случи.

— Господин Уитбред, вашият извънземен се опитва да сондира „Макартър“ — каза Блейн. — Командир Каргил ми съобщи, че е

блокирал импулсите. Жалко, ако това породи съмнения у извънземния, но нямаме друг избор. Опитвал ли се е да ви сондира по някакъв начин?

— Съвсем не, господин капитан.

Род се намръщи и разтри точката между веждите си.

— Убеден ли сте?

— Постоянно наблюдавам уредите, господин капитан.

— Странно. Вашият скутер е по-малък, но затова пък е по-близо.

По-логично е...

— Херметичният шлюз! — възкликна Уитбред. — Господин капитан, сламкарят отвори херметичния си шлюз.

— Виждам. В корпуса се появи отвор. Това ли имате предвид?

— Тъй вярно. Оттам не излиза нищо. През него се вижда цялата кабина. Сламкарят е на контролния си пулт... разрешавате ли ми да вляза, господин капитан?

— Хм. Добре. Пазете се. Поддържайте връзка. И успех, Уитбред.

Джонатан за миг остана неподвижен. Опита се да си вдъхне кураж. Почти се бе надявал капитанът да му забрани. Но разбира се, загубата на един юнкер не означаваше нищо...

Той застана на изхода. Извънземният кораб беше съвсем близо. Пред погледите на всички на борда на „Макартър“ Уитбред скочи в космоса.

Част от извънземния съд се бе опънала като кожа и образуваше нещо като тунел. Странен херметичен шлюз, помисли си юнкерът, намали скоростта си с дюзите на реактивната раница и влетя в отвора — право към сламкаря, който го очакваше.

Извънземният не носеше нищо върху меката си кафява козина с четири гъсти кичура черни косми, по един под всяка мишница и при слабините.

— Нямам представа какво задържа въздуха вътре, но въздух трябва да има — излъчи Уитбред. Миг по-късно разбра. Беше попаднал в невидим мед.

Люкът се затвори зад гърба му.

Едва не изпадна в паника. Бе залепнал като муха в кехлибар, без възможност за отстъпление. Намираше се в помещение, високо метър и трийсет — ръстът на извънземния. Съществуването стоеше пред него от отсрещната страна на невидимата стена и безизразно го наблюдаваше.

Сламкарят бе по-нисък от онзи от сондата. Различаваше се по цвят: в кафявата му козина нямаше бели петна. Забелязваше се и потънка, по-недоловима особеност... може би онова, което отличава живия от мъртвия, а може би нещо друго.

Не беше страшен. Гладката му козина напомняше на Уитбред за доберманите, които отглеждаше майка му, но в извънземния нямаше нищо злобно или заплашително. Щеше да му е приятно да го погали.

Лицето приличаше на нахвърляно от припрян художник — без изражение, освен слабо извитата нагоре уста без устни, нещо като сардонична полуусмивка. Дребен, с плоски стъпала, гладка козина, почти без особености — приличаше на герой от анимационен филм. Как можеше да се бои от герой от анимационен филм?

Но Джонатан Уитбред бе затворен в прекалено тясно пространство и създаването не правеше нищо, за да промени това положение.

Пилотската кабина беше претъпкана с панели и тъмни цепнатини, от чиито сенки надзъртаха мънички лица. Паразити! Сламкарят очевидно не се обезпокои, когато един от тях изскочи навън, после втори и трети. Те запрескачаха от пукнатина на пукнатина, като постепенно се приближаваха към новодошлия.

Бяха големи. Много по-големи от плъхове, много по-малки от човек. Надничаха от ъглите, любопитни, но плахи. Един от тях притича наблизко и Уитбред успя да го разгледа. Това го накара да ахне. Мъничък сламкар!

Труден момент за инженерката. Пристигането на съществото трябваше да ѝ даде отговори на много въпроси, но всъщност само поставяше нови.

Какво представляваше това същество? Едро, с голяма глава, симетрично като животно, но със собствен кораб като инженер или господар. Просто не съществуваше такава класа. Дали се подчиняваше, или командваше? Дали ръцете му бяха също толкова несръчни, колкото изглеждаха? Мутант, чудовище, шегя на природата? Какво бе предназначението му?

В момента устата му се движеше. Сигурно говореше в комуникационно устройство. Това не обясняваше нищо. Дори

посредничките имаха език.

Инженерите не бяха пригодени да взимат такива решения, но винаги можеше да се почака нова информация.

Инженерите притежаваха безкрайно търпение.

— Има въздух — докладва Уитбред: наблюдаваше датчиците в огледало точно над равнището на очите си. — Споменах ли го вече? Не ми се ще да го опитам. Нормално налягане, кислород около осемнайсет процента, кислороден двуокис около два процента, достатъчно хелий, за да го регистрират уредите, и...

— Хелий ли? Странно. Колко?

Юнкерът превключи на по-чувствителна скала и изчака анализатора.

— Около един процент. Съвсем малко по-малко.

— Нещо друго?

— Отвори. Серен двуокис, монооксид, азотни оксиди, кетони, алкохоли и нещо, което не мога да засека с този скафандър. Светлинният индикатор е жълт.

— В такъв случай няма да умреш незабавно. Ще можеш да дишаш известно време, докато ти помогнем.

— И аз така си помислих — неспокойно отвърна Уитбред и започна да разкопчава предната част на скафандъра си.

— Какво искаш да кажеш, Уитбред?

— Нищо, господин старши лейтенант. — Джонатан прекадено дълго бе стоял превит надве. Боляха го всички стави и мускули. Вече нямаше какво да описва в кораба на извънземния. А трижди проклетият сламкар просто си стоеше с подигравателната си усмивка, наблюдаваше го...

— Уитбред?

Юнкерът дълбоко си пое дъх и го задържа в дробовите си. Повдигна прозрачния визьор на шлема и изкрещя с всичка сила:

— Изключи това проклето силово поле, за Бога! — После незабавно затвори визьора.

Извънземният се върна на контролния си пулт и направи нещо. Преградата пред Уитбред изчезна.

Той направи две крачки напред. Предпазливо се поизправи и ставите му пропукаха. В продължение на час и половина беше стоял в тази неудобна поза, разглеждан от шест криви миниатюрни създания и един сардоничен, търпелив извънземен. Болеше го!

В шлема му бе останал въздух от кораба. Гърлото му пареше, затова той престана да диша, после предпазливо го подуши, в случай че някой се поинтересува какъв е.

Миришеше на животни и машини, озон, бензин, горещо масло, лош човешки дъх, запалени мръсни чорапи, лепило и нещо непознато. Невероятно богат мирис — и скафандърът му го пречистваше, слава Богу.

— Чухте ли ме да викам? — попита той.

— Да, както и всички на „Макартър“ — разнесе се гласът на Каргил. — Едва ли на борда има някой, който да не следи какво правиш, освен Бъкман. Някакъв резултат?

— Той изключи силовото поле. Веднага. Сякаш просто чакаше да му напомня. И сега съм в пилотската кабина. Казах ли ви за преправките? Всичко е преправяно на ръка, даже контролните панели. Майсторска работа, нищо не ти се пречка. За сламкар де. Аз съм прекалено едър. Не смее да се движа. Всички малки изчезнаха. Не, един наднича от ъгъла. Големият чака да види какво ще направя. Ще ми се да не ме зяпа така.

— Виж дали ще те последва на кораба...

— Ще опитам, господин старши лейтенант.

Извънземният веднъж го беше разбрал или поне така изглеждаше, но сега не стана така. Уитбред съсредоточено се замисли. Да му покаже със знаци? Погледът му попадна върху нещо, което трябваше да е сламкарски скафандър.

Той го взе и го разгледа: съвсем лек, без оръжие, без броня. Подаде го на съществото, после посочи през купола към „Макартър“.

Сламкарят незабавно започна да го облича. Буквално след секунди бе готов. Скафандърът приличаше на десет топки за боулинг, залепени една за друга. Само ръкавиците бяха нещо повече от обли сфери.

Създанието свали от стената прозрачен чувал и рязко се пресегна, за да хване едно от трийсетсантиметровите мъничета. Напъха го вътре, обърна се към Уитбред и светкавично се втурна към

него. Протегна двете си десни ръце зад юнкера и вече се отдръпваше, когато Джонатан неволно нададе силен вик.

— Уитбред? Какво става?

После се разнесе друг глас:

— Морски пехотинци, готови за действие.

— Нищо, господин старши лейтенант. Всичко е наред. Не ме напада, искам да кажа. Струва ми се, че извънземният е готов да дойде с мен... не, не е. Хванал е два от паразитите в найлонов чувал и сега го надува с въздушен кран. Едно от зверчетата беше скочило на гърба ми. Изобщо не го бях усетил... Сега сламкарят прави нещо. Не разбирам какво. Той знае, че го викаме на „Макартър“ — облече си скафандър.

— Какво прави?

— Свалил е капака на контролния пулт и свързва някакви кабели. Преди малко изстиска сребриста паста за зъби върху платката. Описвам ви само как изглеждат нещата, разбира се. Ох!

— Уитбред!

Юнкерът се озова сред ураган. Размахал ръце и крака, той отчаяно се опита да се хване за нещо, каквото и да е то. Ръкавиците му се плъзнаха по херметичния шлюз и под тях внезапно се появи празно пространство. После покрай него се завъртяха звездите и нощта.

— Сламкарят отвори люка — съобщи той. — Без предупреждение. Навън съм, в космоса. — Джонатан включи дюзите на реактивната си раница, за да престане да се премията. — Струва ми се, че изпусна целия въздух навън. Около мен има мъгла от ледени кристалчета и... О, Господи, това е сламкарят! Не, не е, не е в скафандър. Ето още един.

— Трябва да са малките — предположи Каргил.

— Точно така. Той уби всички паразити. Сигурно често се налага да го прави, за да ги прочиства. Не е знаел колко време ще остане на борда на „Макартър“ и не е искал да се разбеснеят. Затова е изпразнил кораба си.

— Трябваше да те предупреди.

— По дяволите, естествено, че трябваше! Извинете, господин старши лейтенант.

— Добре ли си, Уитбред? — Друг глас. Капитанът.

— Тъй вярно. Връщам се към извънземния кораб. А, ето го и сламкаря. Скача към скутера. — Юнкерът се обърна, за да го проследи с поглед. Съществува се носеше в космоса като купчина топки за боулинг, но извънредно грациозно. В закрепения за тялото му прозрачен чувал отчаяно се гърчеха две дребни фигури. Извънземният не им обръщаше внимание.

— Съвършен скок — измърмори Джонатан. — Освен ако... Господи! — Сламкарят влетя през люка на скутера, без дори да докосне стените. — Трябва да е абсолютно сигурен в равновесието си.

— Извънземният в скутера ли е вече, Уитбред? Без теб?

Острият глас на капитана го накара да потръпне.

— Тъй вярно. Влизам след него.

— Гледай да успееш.

Създанието беше в пилотската кабина и внимателно разглеждаше пулта. Внезапно се пресегна и завъртя един от бутоните. Уитбред изкрещя и се втурна да го сграбчи за рамото. Сламкарят не му обърна внимание.

Джонатан притисна шлема си до неговия и извика:

— Не пипай там, по дяволите! — После посочи пътническата седалка. Извънземният бавно се изправи, завъртя се и седна. Седалката не бе пригодена за тялото му. Уитбред облекчено се настани зад пулта и се насочи към „Макартър“.

Спря точно пред прохода, който Синклер отвори в Лангстъновото поле на крайцера. Извънземният кораб беше скрит зад корпуса. Люкът на хангара се намираше под тях и на юнкера му се искаше да приземи скутера сам, за да демонстрира способностите си на сламкаря, но знаеше, че не бива да го прави, така че зачака.

От хангара изплуваха фигури в скафандри. Зад тях се извиваха кабели. Космонавтите му махнаха. Уитбред им отговори и секунди покъсно Синклер включи макарите, които изтеглиха малкия съд в „Макартър“. Докато влизаха, към скутера светкавично бяха закачени още кабели, които се опънаха и го задържаха. Вратите започнаха да се затварят.

Сламкарят съсредоточено наблюдаваше. Цялото му тяло се въртеше насам-натам и напомняше на Джонатан за бухала, който някога беше видял в зоологическата градина на Спарта. Удивително: малките създания в чувала също гледаха. Очевидно подражаваха на по-

едрия извънземен. Накрая скутерът окончателно спря и Уитбред посочи люка. През дебелия стъкло виждаше сержант Кели и дванайсет въоръжени морски пехотинци.

Пред пулта на Блейн бяха инсталирани два екрена и в резултат всички учени на борда на „Макартър“ искаха да седят до него. Тъй като нямаше друг начин да уреди въпроса без препирни, Род обяви състояние на бойна готовност и на мостика не остана нито един цивилен. В момента наблюдаваше пристигането на Уитбред.

Монтираната в шлема на юнкера камера показваше извънземния, седнал на пилотското място. Тялото му сякаш се уголеми, когато юнкерът се втурна към него. Блейн се обърна към Ренър.

— Видяхте ли какво направи?

— Тъй вярно. Извънземният се... Кълна се, че се канеше да разглоби пулта.

— И аз така смятам. — Двамата раздразнено зачакаха, докато Уитбред приближаваше скутера към „Макартър“. Блейн не можеше да обвинява момчето, че не поглежда към пътника си, докато пилотира, но... не биваше да му се бърка. Накрая кабелите изтеглиха машината на борда.

— Господин капитан! — Беше Стейли, вахтеният юнкер, но Род и сам можеше да види. Към скутера бяха насочени няколко екрена и два от малките лазери, но тежките оръдия държаха на мушка извънземния кораб — той бе оживял.

На кърмата му сияеше ивица синкава светлина. Цветът на радиацията на Черенков. Внезапно до нея избухна бял проблясък.

— Корабът се движи, господин капитан — доложи Синклер.

— Дяволите да го вземат! — Собствените му екрани показваха същата картина.

— Искам разрешение да открия огън — обади се от артилерийската бойна част.

— Не! — Но какво правеше той? Имаха достатъчно време, докато Уитбред се качи на борда. Извънземният съд не можеше да избяга. Нито пък сламкарят.

— Кели!

— Да, господин капитан!

— Взвод морски пехотинци при херметичния шлюз. Придружи Уитбред и онова създание до лабораторията. Учтиво, сержант. Учтиво, но внимавай да не изчезне някъде.

— Слушам.

— Каргил!

— Тук, господин капитан — отговори помощникът му.

— Нали следи камерата в шлема на Уитбред през цялото време, докато беше на онзи кораб?

— Тъй вярно.

— Има ли вероятност на борда да се е намирал друг извънземен?

— Не, господин капитан. Просто нямаше място. Нали, Санди?

— Тъй вярно — потвърди Синклер. Блейн беше включил в комуникационна верига мостика и машинното отделение. — Не и ако това създание е трябвало да носи гориво. А и не видяхме вътрешни врати.

— Но нямаше и херметичен люк, докато не се отвори — напомни му Род. — Имаше ли баня?

— Ами, нещо от лявата страна до херметичния шлюз ми заприлича на тоалетна.

— Да. В такъв случай корабът е на автопилот, съгласни ли сте? Но не забелязахме извънземният да го програмира.

— Видяхме го да преправя контролния пулт, господин капитан — отвърна Каргил. — Боже мой! Смятате ли, че така управляват...

— Изглежда много нерационално, но това е единственият начин, по който съществува би могло да е програмирало автопилот — замислено рече Синклер. — И се движеше адски бързо, господин капитан. Мислите ли, че наистина е направило автопилот?

На един от екраните пред Род избухна проблясък.

— Видяхте ли? Синя светлина в херметичния шлюз. Това пък за какво беше?

— Може би, за да убие паразитите — предположи главният инженер.

— Едва ли. Вакуумът вече се е справил с тях — възрази Каргил.

Уитбред се появи на мостика и застана мирно пред командното кресло на Блейн.

— Юнкер Уитбред, господин капитан.

— Добра работа, Уитбред — каза Род. — Хм... имате ли представа защо извънземният взе със себе си онези две гадинки?

— Съвсем не, господин капитан... Може би от любезност. За да ги подложим на дисекция.

— Възможно е. Ако знаехме какво представляват. А сега погледнете това. — Блейн посочи екрана.

Извънземният кораб се завърташе. Бялата светлина на двигателя му описваше дъга по небето. Изглежда, се насочваше обратно към троянските пунктове.

И Джонатан Уитбред бе единственият човек, влизал в него. Докато капитанът даваше отбой, червенокосият юнкер си мислеше, че изпитанието е свършило.

15. РАБОТА

Инженерката имаше широка уста без устни, с леко извити нагоре ъгълчета. Приличаше на щастлива усмивка, ала всъщност беше постоянна особеност на грубото ѝ лице.

И все пак бе щастлива.

Радостта ѝ растеше ли растеше. Минаването през Лангстъновото поле ѝ донесе ново изживяване, като проникване в черен мехур забавено време. Дори без уреди това ѝ даде известна информация за силовата обвивка. И сега тя още повече гореше от нетърпение да види генератора.

Корабът в полето изглеждаше излишно груб и беше богат, много богат! В хангара имаше части, които явно не бяха закачени за нищо друго, механизми, толкова ценни, че не би трябвало да се използват! И много неща, които не можеше да разбере от първи поглед.

Някои трябваше да са структурни елементи на полето или на загадъчния двигател, който работеше с него. Други сигурно бяха оригинални нови изобретения, изпълняващи познати функции, нови вериги, поне за обикновен минен инженер. Разпозна оръжия, оръжия на големия кораб, оръжия на лодките в хангара, лични оръжия, носени от извънземните, които се бяха събрали до херметичния шлюз.

Това не я изненада. Знаеше, че тази нова класа дава, а не изпълнява заповеди. Естествено, че носеха оръжие. Можеха дори да са воини.

Двойният люк бе прекалено сложен, прекалено лесен за разбиване, прекалено примитивен — напразно изразходвани метали и други материали. Тук имаше нужда от нея, тя го разбираше. Новата класа трябваше да е дошла, за да я вземе — щом използваша такива неща, на борда не можеше да има инженери. Тя понечи да разглоби механизма, но извънземният я дръпна за ръката и тя се отказа от тази идея. И без това нямаше инструменти, а не знаеше какво е позволено да използва, за да си направи. Имаше време за това...

Около нея се събраха много други, почти като първия. Носеха странни обвивки, повечето еднакви, и имаха оръжия, но не даваха

заповеди. Първият извънземен продължаваше да ѝ говори.

Не виждаха ли, че не е посредничка? Тези от примитивната нова класа не бяха много интелигентни. Но те даваха заповедите. Първият изкрещя очевидна команда.

И не знаеха Езика.

Ситуацията не изискваше взимане на никакви решения. Една инженерка трябваше да върви там, където я водят, да ремонтира и преправя каквото може и да чака посредничка. Или господарка. А тук имаше толкова много работа, толкова много работа...

Сержантският кубрик беше превърнат в лаборатория за извънземни посетители. Самите сержанти трябваше да се пренесат в една от столовите на морските пехотинци. Цивилните бяха внесли промени из целия кораб.

Като лаборатория, на кубрика може би му липсваше нещо, но помещението бе безопасно, имаше достатъчно течаща вода, контакти, котлони и автомати за освежителни напитки.

След продължителни спорове бяха решили да не се опитват да правят мебели за извънземните. Можеха да ги проектират само според тялото на онзи от сондата, а това изглеждаше абсурдно.

Имаше много камери и макар че в лабораторията се допускаше ограничен брой хора, можеха да наблюдават почти всички на борда. Сали Фаулър чакаше с учените и беше решена да спечели доверието на сламкарката. Не я интересуваше кой я гледа, нито какво ще ѝ коства да го постигне.

Оказа се, че сламкарката е доверчива като дете. Още щом излезе от херметичната камера, тя подаде найлоновия чувал с малките паразити на първия войник, който посегна към него, и с това като че ли изгуби всякакъв интерес към тях.

Покорно отиде там, където я отведоха. На входа на лабораторията Сали я хвана за ръка. Съществува любопитно се заглежда, като въртеше цялото си тяло. Когато момичето я пусна, извънземната просто застана на едно място и зачака инструкции.

Очевидно не разбираше жестовете им. Сали, Хорват и другите се опитаха да ѝ говорят, ала без резултат. Доктор Харди, капеланът лингвист, начерта математически диаграми, но не постигна нищо. Сламкарката не ги разбираше и не се интересуваше от тях.

Обаче я интересуваше техниката. Още с влизането си тя се пресегна към кобура на сержант Кели. По заповед на министъра морският пехотинец неохотно изпразни оръжието си и ѝ позволи да проучи един от патроните преди да ѝ подаде пистолета. Сламкарката го разглоби, след което за огромно удивление на сержанта отново го сглоби правилно. После разгледа ръката на Кели, като свиваше пръстите му в ставите и опипваше мускулите и сложните кости на китката. След което я сравни с ръката на Сали.

А после съществото извади от колана си инструменти и започна да работи върху ръкохватката на пистолета, като използваше пластмаса, която изстискваше от тубичка.

— Малките са женски — съобщи един от биолозите. — Като голямата.

— Женска астероидна миньорка — рече Сали замислено. — Щом използват женски индивиди за опасна работа като тази, културата им би трябвало да е съвсем различна от нашата. — Тя замислено погледна сламкарката. Извънземната ѝ отвърна с вечната си усмивка.

— Трябва да открием с какво се храни — отвърна Хорват. — Очевидно не си е донесла провизии, а капитан Блейн ме информира, че корабът ѝ се е отправил в неизвестна посока. — Той махна с ръка към дребните създания, които шаваха по голямата маса в средата на помещението. — Освен ако тези гадинки не са провизиите ѝ.

— Най-добре засега да не се опитваме да ги готвим — застанал до вратата, отбеляза Ренър. — Може да са деца. Малки сламкарчета.

Сали рязко се обърна и отвори уста. После се насили да възстанови научното си хладнокръвие. Не че щеше да се включи в готвенето преди да разбере какво представляват.

— Господин Ренър — каза Хорват, — защо главният астрогатор на „Макартър“ проявява интерес към проучването на извънземната анатомия?

— Корабът не е в състояние на бойна готовност и дежурството ми свърши — отвърна Ренър. Той нарочно пропусна да спомене заповедта на капитана екипажът да не се пречка на учените. — Гоните ли ме?

Министърът поклати глава.

— Не. Но предложението ви за малките извънземни ми се струва несериозно.

— Ни най-малко. Те може да сменят втората си лява ръка, както ние сменяме млечните си зъби. — Един от биолозите кимна в знак на съгласие. — По какво друго се различават? По големината си ли?

— Онтогенезата повтаря филогенезата — обади се някой.

— О, я млъквай — отговори му друг.

Извънземната върна на Кели оръжието и се огледа. Ренър беше единственият офицер в стаята. Тя се приближи до него и се пресегна за пистолета му. Главният астрогатор го изпразни и ѝ го подаде, после се остави да го подложи на същия педантичен преглед. Този път сламкарката работеше много по-бързо — ръцете ѝ се движеха с почти светкавична скорост.

— На мен ми приличат на маймуни — каза Ренър. — Предшественици на разумните сламкари. Кое би могло да означава, че и вие имате право. Обитателите на десетки планети ядат маймунско месо. Но засега не бива да рискуваме.

Сламкарката свърши с оръжието му и го остави на масата. Офицерът го взе и свъси вежди — на плоската ръкохватка бяха залепени заоблени пластмасови издатини, вече напълно втвърдени. Дори спусъкът изглеждаше променен. Ренър подхвърли пистолета в дланта си и той внезапно легна отлично, все едно бе част от ръката му.

Астрогаторът го подаде на Хорват.

Възрастният министър го разгледа.

— Очевидно нашата гостенка има опит с техниката — каза той. — Не разбирам от оръжия, разбира се, но пистолетът изглежда съвършено пригоден за човешка длан.

Ренър си го взе. Нещо в забележката на учения го подразни. Липсваше ѝ ентузиазъм. Може би оръжието не пасваше в ръката на Хорват толкова добре, колкото в неговата?

Сламкарката отново се заоглежда, като въртеше тялото си и плъзгаше очи по присъстващите. Явно чакаше нещо.

Едно от дребните създания седна по турски пред Ренър и също зачака. Нищо в поведението му не издаваше страх. Офицерът се пресегна и го почеса зад ухото — зад дясното ухо. Подобно на голямата сламкарка, то нямаше ляво — раменните мускули на лявата ръка се спускаха от темето му. Но почесването, изглежда, му хареса. Ренър предпазливо избягваше самото ухо, което беше голямо и деликатно.

Сали го наблюдаваше, чудеше се какво да направи и също се питаше какво я безпокои в главния астрогатор. Не нелепото почесване на извънземната маймуна, а нещо друго, нещо в ухото...

16. ЛУДИЯТ УЧЕН

Ослепителният лазерен сигнал от вътрешността на системата изведнъж угасна.

Да, там наистина имаше планета, голяма приблизително колкото Земята, с изкривяваща лъчите прозрачна атмосфера. Доктор Бъкман доволно кимна — от това разстояние можеха, да се видят много подробности. Корабът разполагаше с чудесно оборудване и го използваше по предназначение. От някои сержанти можеха да излязат добри асистенти — жалко, че прахосваха способностите си тук...

Останалите от неговия астрономически отдел анализираха информацията от наблюденията на планетата и Бъкман се обади на капитан Блейн.

— Ще ми се да ми върнете част от персонала — оплака се той. — Всички се мотаят в лабораторията и зяпат сламкарката.

Род сви рамене. Не можеше да заповядва на учените. Отделът на астрофизика си беше негова работа.

— Правя каквото мога, доктор Бъкман. Всички са любопитни. Даже моят главен астрогатор, който няма абсолютно никаква работа там. Какво успяхте да научите? Планетата от земен тип ли е?

— В известен смисъл, да. Малко по-малка е от Земята, с водно-кислородна атмосфера. Но някои неща в спектъра ѝ ме смущават. Присъствието на хелия е осезаемо, прекалено осезаемо. Подозирах го.

— Осезаемо ли? Един процент или там някъде, нали?

— Да, ако правилно анализирам информацията, но честно казано... Откъде знаете?

— Въздухът в кораба на сламкарката съдържаше един процент хелий и някои доста странни елементи. Струва ми се, че анализът ви е верен.

— Но, капитане, не е възможно на планета от земен тип да има толкова много хелий! Трябва да има някаква грешка. И не е само това.

— Кетони? Въглеводородни комплекси?

— Да!

— Доктор Бъкман, мисля, че е най-добре да прочетете доклада на господин Уитбред за атмосферата в кораба на сламкарката. В компютъра е. И моля ви, анализирайте неутриновите излъчвания.

— В момента не е много удобно, капитане.

— Въпреки това. — Род свъсено се вгледа в упоритото костеливо лице на екрана. — Трябва да имаме представа за състоянието на тяхната промишленост.

— Да не се каните да воювате с тях? — изсумтя Бъкман.

— Не още — отвърна Блейн и с това приключи въпроса. — Докато подготвите уредите, засечете неутриновите излъчвания на астероида, от който пристигна корабът на сламкарката. Той се намира доста далеч от троянския пункт, така че няма да имате проблем с фоновете смущения.

— Това ще попречи на работата ми, капитане!

— Ще пратя някой от офицерите да ви помогне. — Род се замисли. — Потър. Ще ви дам за асистент Потър. — На юнкера щеше да му хареса. — Тази информация ни е нужна, доктор Бъкман. Колкото повече знаем за тях, толкова по-лесно ще можем да разговаряме. Колкото по-скоро сме в състояние да разговаряме, толкова по-бързо ще можем да разбираме техните астрономически наблюдения. — Това трябваше да го убеди.

Астрофизикът се намръщи.

— Виж, това вече е вярно. Изобщо не се бях сетил.

— Чудесно, докторе. — Род изключи преди Бъкман да измисли ново възражение, после се обърна към застаналия на вратата юнкер Уитбред. — Влезте и седнете, Уитбред.

— Благодаря, господин капитан. — Младежът седна. Столовете в наблюдателната каюта на капитана представляваха мрежи в стоманена рамка, леки, но удобни. Каргил му подаде чаша кафе, която юнкерът пое с две ръце. Изглеждаше болезнено предпазлив.

— Отпусни се, момче — рече помощник-капитанът.

Никакъв резултат.

— Ще ви кажа нещо, Уитбред — започна Блейн. — Всички на кораба искат да разговарят с вас — не по-късно, а още сега. Аз съм първи, защото съм капитан. Когато свърша, ще ви предам на Хорват и неговите хора. Когато те свършат, ако такъв момент изобщо настъпи, ще сте свободен. Сигурно си мислите, че тогава ще можете да поспите,

но уви, другарите ви в юнкерския кубрик ще настоят да чуят цялата история. Ще се освобождават от дежурство на неравномерни интервали, така че ще се налага да повтаряте всичко отначало. Стана ли ви ясно?

Уитбред изглеждаше поразен — и би трябвало.

— Добре тогава. Оставете кафето си в нишата. Чудесно. Сега се отпуснете назад, докато гърбът ви се опре на облегалката. Престанете да се стягате, по дяволите! Затворете си очите.

Юнкерът се подчини. След малко блажено се усмихна.

— Изключил съм записващото устройство — излъга го Блейн. — По-късно ще дадете официален доклад. Сега искам от вас факти, впечатления, каквото ви дойде наум. На първо място ме интересува дали трябва да спрем сламкарския кораб.

— Дали ще можем?

Род погледна към Каргил. Старши лейтенантът кимна.

— Отдалечил се е само на половин час. През следващите два дни ще сме в състояние да го спрем във всеки момент. Не забравяйте, че той няма защитно поле. И камерата в шлема ви показва, че корпусът е доста тромав. Предните оръдия ще го превърнат в пара за две минути.

— А можем и да го настигнем — прибави Блейн, — да извадим двигателя му от строя и да го вземем на буксир. Главният инженер би дал годишната си заплата, за да разглоби системата за електромагнитен синтез. Както и Асоциацията на имперските търговци — корабът е много подходящ за астероиден металодобив.

— Ако бяхме демокрация — без да отваря очи, отвърна Уитбред — щях да гласувам против, господин капитан.

— Не сме демокрация и адмиралът е склонен да плени кораба. Някои от учените също. Но Хорват не е съгласен. Какви са вашите аргументи?

— Това ще е първият враждебен акт, господин капитан. Бих избягвал такъв, докато сламкарите не се опитат да унищожат „Макартър“. — Юнкерът вдигна клепащи. — А и дори тогава полето ще ги отблъсне, нали? Ние се намираме в тяхната система, господин капитан, и сме дошли да видим дали ще успеем да се разберем с тях — поне така ми се струва, господин капитан.

Каргил се подсмихна.

— Говори точно като доктор Хорват, нали, господин капитан?

— Освен това с какво ще ни попречи извънземният кораб?

— Може да се върне на родната си планета, навярно със съобщение.

— Мисля, че няма такова съобщение, господин капитан. Той не написа нещо и изобщо не проговори.

— Тя — поправи го Блейн. — Биолозите твърдят, че извънземният е женски. Както и двете малки. И едното било бременно.

— Бременно? Трябваше ли да го забележа, господин капитан?

Род сбърчи лице.

— Как? Вие дори не забелязахте, че всички малки имат по четири ръце.

— По четири?!...

— Това няма значение, Уитбред. Не сте видели съобщения, но пък и не знаехте, че сламкарката е програмирала — или направила — автопилот, докато корабът не потегли. А празният кораб сам по себе си носи информация. Готови ли сме за посетители, Джак?

— Даже да не бяхме, можете да се обзаложите, че „Ленин“ е готов.

— Не разчитай прекадено много на „Ленин“, Джак. Кутузов е любопитен да види как „Макартър“ ще се защити от сламкарите. Възможно е само да ни наблюдава и после с пълна скорост да отпраши към Нова Шотландия.

— Това не е в стила на адмирала, господин капитан — възрази помощник-капитанът.

— Щеше да разбереш, че е точно в неговия стил, ако беше чул споровете му с доктор Хорват. Нашият министър на науката постоянно повтаря на главнокомандващия да не му се пречка и Кутузов е готов да го направи. — Блейн се обърна към юнкера. — Няма нужда да разпространявате това в кубрика, Уитбред.

— Слушам.

— А сега, докато имаме време, да видим какво ще си спомните за сламкарския кораб. — Род се пресегна към контролния пулт и на стенните екрани се появиха няколко проекции на извънземния съд. — Това е всичко, което засега знае компютърът. Вече имаме известна представа за част от вътрешността. Сондиращите ни лъчи не срещнаха съпротива, но това не ни улеснява много.

Блейн взе светлинна показалка.

— Тези участъци съдържат течен водород. Ето тук има тежки машини. Видяхте ли ги?

— Не, господин капитан, но онзи заден панел като че ли можеше да се повдига.

— Добре. — Род кимна и Каргил нанесе детайла с електронна писалка.

— Така ли? — попита старши лейтенантът. — Чудесно.

— Той натисна бутона за запис. — Известно ни е, че има много водородно гориво. И че техният двигател йонизира, нагрява и обогатява водорода с гореща въглеродна пара. За това е нужна много техника. Къде е тя?

— Господин капитан, струва ми се, че тук би трябвало да е главният инженер.

— Наистина би трябвало, Уитбред. За съжаление в момента на този кораб едновременно се случват десетина неща и командир Синклер е нужен на друго място. Съвсем скоро ще има възможност да разговаря с вас... Джак, да не забравяме за принципите, заложи в извънземния кораб. Постоянно търсим отделни механизми за различните функции, но на онази сонда всичко изпълняваше по четири-пет неща едновременно, така да се каже.

— Тъй вярно... но въпреки всичко, корабът трябва да изпълнява минимален брой функции. Просто трябва. А ние не можем да открием достатъчно машини за половината от тях.

— Поне не с нашата техника — замислено отвърна Блейн. После на лицето му се изписа широка и дръзка младежка усмивка. — Може би търсим комбинация от микровълнова фурна, горивен йонизатор и сауна. Добре, сега да преминем към самата извънземна. Вашите впечатления, Уитбред? Чак толкова ли е интелигентна?

— Не разбра нито дума от онова, което й казах. Освен когато й извиках: „Изключи силовото поле!“ Веднага се подчини. Иначе нищо.

— Не извика точно така, момче — рече Каргил. — Но няма значение. Как мислиш, сламкарката разбира ли английски? Дали не се преструва?

— Не зная. Не разбираше дори жестовете ми, освен когато й подадох скафандъра, а това беше пределно ясно, господин старши лейтенант.

— Може просто да е тъпа — отбеляза Род.

— Тя е астероиден миньор, господин капитан — бавно възрази Каргил. — Почти е сигурно. Поне корабът ѝ е построен за астероиден металодобив. Куките и скобите на кърмата трябва да са за закачване на траен товар, например руда и камък.

— И какво от това?

— Познавам астероидни миньори. Обикновено са упорити, независими, мълчаливи и самонадеяни до ексцентричност. Биха поверили живота си на свой другар, но не и жената или имота си. И в космоса забравят да говорят — поне така изглежда.

Двамата въпросително погледнаха Уитбред.

— Не зная, господин капитан — каза той. — Просто не зная. Не е глупава. Трябваше да видите ръцете ѝ, докато работеше по контролния пулт, наново свързваше кабелите, правеше нови вериги, едновременно преизчисляваше десетки неща. Възможно е... възможно е нашите знаци да не ѝ говорят нищо. Не зная защо.

Род докосна точката между веждите си.

— Навярно щеше да е изненадващо, ако ѝ говореха нещо — замислено рече той. — Това е абсолютно различна от нас раса. Ако ние бяхме извънземните и срещнем астероиден миньор, до какви заключения за Империята щяхме да стигнем? — Блейн напълни чашата си с кафе, после доля и на Уитбред. — Е, групата на Хорват най-вероятно ще научи нещо повече от нас. Те работят със самата сламкарка.

Сали Фаулър ядосано наблюдаваше извънземната.

— Не мога да разбера тя ли е тъпа, или аз. Видяхте ли какво стана, когато ѝ показах диаграма на Питагоровата теорема?

— Аха. — Усмивката на Ренър не ѝ помагаше с нищо. — Разглоби джобния ви компютър и пак го сглоби. Не начерта нищо. В известен смисъл обаче е глупава — по-сериозно каза той. — Не че ние не заслужаваме доверие, но тя е прекалено доверлива. Може да няма инстинкт за самосъхранение.

Сали кимна и се загледа в сламкарката.

— Тя е гений в конструирането — продължи главният астрогатор. — Но не разбира език, жестове и образи. Възможно ли е едновременно да е гений и идиот?

— Луд учен — измърмори Сали. — Случва се с хората, но много рядко. Малоумни деца, способни да извличат кубични корени и да изчисляват логаритми наум. Математически магьосници, които не могат да си завържат обувките.

— Има разлика във възприятията. — Хорват внимателно проучваше дребните сламкари. — Първо трябва да се научиш, че изображението е изображение. Вашите схеми... Мили Боже, сега пък какво прави?

Някой откъм стълбището извика.

Каргил водеше Уитбред при учените. Всъщност помощник-капитанът не се съмняваше, че юнкерът и сам може да стигне до каюткомпанията, в която бяха отвели сламкарите, докато техниците строяха клетка за малките създания в сержантския кубрик. Но Джак Каргил изгаряше от любопитство.

По средата на стълбището той зърна извънземната. Тя разглобяваше кафемашината — злостен акт, още по-сатанински заради невинната ѝ усмивка.

Викът му накара сламкарката да се присвие — и старши лейтенантът видя, че е прекалено късно. По масата бяха пръснати болтчета и различни части. Тя бе счупила тръбата, навярно, за да анализира метода на запояване. Парчетата от таймера бяха грижливо подредени едно до друго. Съществуването беше разтворило цилиндричния корпус по дължината на спойката му.

Каргил усети, че министърът на науката го хваща под ръка.

— Плашите я — прошепна Хорват. — Моля ви, вървете си.

— Докторе, защо първо...

— Млъкнете! — Министърът го побутна към другия край на помещението. Джак забеляза малките извънземни, приклеknали върху масата за карти и заобиколени от група биолози. Пред тях бяха поставени припаси от камбуза: жито, хляб, моркови, целина, размразено сурово и готвено месо. — Защо нахлувате така?...

— Това чудовище е съсипало кафемашината!

— Имаме късмет — непочтително подметна юнкер Уитбред. — Опитва се да разглови механизма на четвъртия херметичен шлюз, но успях да я спра.

— Интересуват я единствено уредите. — Хорват целенасочено не обръщаше внимание на гнева на помощник-капитана. — За първи път

съм съгласен с адмирал Кутузов. Не трябва да ѝ позволим да види Олдърсъновия двигател и генераторите на полето. Изглежда, е способна да извежда функцията и начина на действие на всичко почти без да го докосва.

— Това няма значение! — възрази Каргил. — Не можехте ли да ѝ дадете да си играе с нещо друго? И без това след като Санди Синклер я ремонтира, кафеварката стана неузнаваема. А сламкарката е счупила половината части!

— Щом е било толкова лесно да се счупят — успокоително отвърна Хорват, — няма да е трудно и да се поправят. Вижте, ще ви дадем една от нашите кафеварки или ще ви пратим техник... А, госпожице Фаулър, извънземната успокои ли се? Господин... Уитбред? Радваме се, че сте тук. Очаквахме ви, тъй като сте единственият, който е общувал с нея. Командир Каргил, моля ви, стойте настрана от сламкарката...

Ала Каргил вече почти бе прекосил стаята. Извънземната леко потръпна, но той не се приближи до нея. Само ѝ изръмжа, докато разглеждаше кафемашината. Уредът отново беше сглобен.

А после сламкарката зареди кафеварката. Един от стюардите се изкикоти.

Сламкарката постави филтъра и зачака.

Стюардът погледна към Каргил, който му кимна. Младежът взе кутията с мляно кафе, напълни филтъра с мерителна лъжичка и включи машината. Извънземната през цялото време внимателно наблюдаваше. Също и едно от малките, въпреки че един от биолозите размахваше пред лицето му морков.

— Преди малко ме гледаше като правех кафе — каза стюардът. — Може би е искала да го опита, но учените не ѝ предложиха.

— Кафемашината може да гръмне, Ърни! — възкликна Каргил. После се обърна към Сали. — Това чудовище изобщо в състояние ли е правилно да сглоби каквото е разглобило?

— Справя се отлично — отвърна момичето. — Сглоби джобния ми компютър.

Машината закъркори и водата в индикаторната тръба покафевя. Помощник-капитанът колебливо си наля кафе.

— Хм, хубаво е — рече той и подаде чашата на сламкарката.

Тя отпи от черната горчива течност, изпищя и запрати чашата в стената.

Сали отведе Уитбред в килера на каюткомпанията и каза:

— Вие сте накарали сламкарката да ви разбере. Как го постигнахте?

— Беше само веднъж — уточни юнкерът. — Чудя се дали не греша. Възможно ли е случайно да е решила да изключи полето точно в момента, в който отворих шлема си и извиках?

Сали свъси вежди.

— Тя, изглежда, изобщо не разбира, че се опитваме да ѝ говорим. И не ни отговаря... — Момичето сякаш разсъждаваше на глас. — Общуването е основна характеристика на разумните видове. Уитбред, как е малкото ви име?

— Джонатан, милейди.

— Добре, Джонатан, наричай ме Сали. На „ти“ сме. Кажи ми, къде греша, по дяволите? Защо не се опитва да ми говори?

— Хм, Сали — колебливо отвърна юнкерът. Харесваше му да произнася името. А и тя бе само с една-две години по-голяма от него... — Сещам се за няколко причини, Сали. Може да четете мисли.

— Какво общо има това с...

— В такъв случай няма да има идея за език, нали? Онова, на което се мъчиш да я научиш, ще е безсмислено. Възможно е да четете мислите ни само когато крещим като луди, както стана в моя случай.

— Или с командир Каргил — замислено прибави тя. — Сламкарката се отдръпна от кафемашината. Но не за дълго. Не, не вярвам.

— Аз също. Мисля, че се преструва.

— Че се преструва ли?

— Прави се на глупава. Не знае какво да ни каже, затова не ни казва нищо. Печели време. Интересува се от нашата техника. Това ѝ дава възможност да я проучи.

Сали бавно кимна.

— На един от биолозите му хрумна същата идея. Че чака инструкции и се опитва да научи колкото може повече неща, докато дойдат... Джонатан, как да я накараме да се издаде?

— Струва ми се, че няма да можем — отвърна той. — Как ще накараш да се издаде разумна мишка, ако никога не си виждал такова създание?

— По дяволите. Е, просто трябва да продължим да опитваме. — Сали се намръщи и се замисли за случая с кафеварката, после вдигна очи към Уитбред. — Ти си уморен до смърт. Върви да поспиш, не се нуждаем спешно от твоята информация, нали?

— Да. — Юнкерът се прозя. Зад него се разнесе някакъв шум и двамата бързо се обърнаха, но там нямаше нищо. — Като стана дума за мишки... — почна той.

— Как е възможно да живеят на кораб от стомана? — попита Сали.

Уитбред сви рамене.

— Попадат на борда с хранителните провизии, дори с личния багаж. От време на време евакуираме части от кораба и изпускаме въздуха, но никога не успяваме да ги изтребим докрай. А поради многото нови хора, този път не успяхме да го направим.

— Интересно — кимна тя. — Мишките могат да живеят горе-долу навсякъде, където и хората — знаеш ли, в галактиката навярно има също толкова мишки, колкото и хора. Пренесли сме ги на почти всички планети. Джонатан, дали малките същества са мишки?

— На сламкарката определено не ѝ пука за тях. Уби всички други освен тези двете — но защо ги донесе? При това ги избра случайно.

Сали отново кимна.

— Видяхме я как ги хваща. — Момичето неочаквано се засмя. — А господин Ренър се чудеше дали не са малки сламкарчета! Върви да поспиш, Джонатан. След десетина часа пак ще се видим.

17. ИЗГОНВАНЕТО НА КРОУФОРД

Юнкер Джонатан Уитбред стигна до хамака си много по-рано, отколкото очакваше. Блажено се отпусна и затвори очи... после отвори едното, усетил впития в него поглед.

— Какво има, Потър?

— Господин Уитбред, ще съм ви безкрайно задължен, ако поговорите с господин Стейли.

Уитбред не очакваше такава молба и отвори и другото си око.

— Защо?

— Нещо го измъчва. Нали го знаете, не се оплаква, предпочита да умре. Но се движи като машина, почти не разговаря с никого. Храни се сам... вие го познавате по-отдавна и си мислех, че може би ще откриете причината.

— Добре, ще опитам. Когато се събудя. — Той затвори очи. — След седем-осем часа. Едва ли е чак толкова спешно.

В друга част на „Макартър“ главният астрогатор се мяташе в помещение, не много по-голямо от предишната му койка. Това бе каютата на младши лейтенанта, но двама учени бяха заели каютата на Ренър и лейтенантът се беше пренесъл при един офицер от морската пехота.

Ренър внезапно седна в мрака, сепнат от мисъл, която можеше да е сънувал. После включи лампата и проучи непознатото табло на интеркома. Сержантът, който му отговори, прояви забележително самообладание и не извика от ужас.

— Свържете ме с госпожица Фаулър — нареди астрогаторът.

Сержантът се подчини без коментар. „Сигурно е робот“ — помисли си Ренър. Знаеше как изглежда.

Сали не спеше. Двамата с Хорват току-що бяха настанили сламкарката в каютата на главния артилерист. Лицето и гласът ѝ му показаха, че прилича на кръстоска между човек и къртица — невероятно постижение за несловесно общуване.

— Сетих се нещо — каза той. — При вас ли е джобният ви компютър?

— Естествено. — Момичето го извади и му го показа.

— Моля, включете го.

С озадачено изражение Сали надраска няколко букви върху плоската кутия, изтри ги, зададе на устройството елементарен проблем, после по-сложен, който изискваше помощ от корабния компютър. Накрая повика произволен личен файл от корабната памет.

— Работи нормално.

Гласът на Ренър бе дрезгав от съня.

— Аз ли съм се побъркал, или наистина сме видели как сламкарката разглобява и отново сглобява компютъра?

— Естествено. Направи същото и с пистолета ви.

— Но джобен компютър! Разбирате, че това не е възможно, нали?

— Защо?

— Попитайте доктор Хорват. — Той затвори и си легна.

Момичето настигна министъра точно пред каютата му и му разказа за компютъра.

— Но тези неща представляват голяма интегрирана система. Ние дори не се опитваме да ги ремонтираме... — Хорват продължи да мърмори нещо под нос.

Докато Ренър спеше, министърът и Сали събудиха групата на физиците. Тази нощ нито един от тях не мигна.

„Утрото“ на боен кораб е нещо относително. Сутрешната вахта е от 04.00 до 08.00 ч. — време, в което представителите на човешкия вид обикновено спят, но космосът изобщо не се интересува от това. Екипажът на мостика и в машинното отделение изпълнява рутинните си задължения независимо колко е часът. Като вахтен офицер, Уитбред беше изкарал три дежурства на един път, но графикът на „Макартър“ и без това вече бе достатъчно объркан. Юнкерът беше свободен по време на сутрешната и предобедната вахта, осем великолепни часа сън, но въпреки това в 09.00 се появи в офицерската столова.

— Нищо ми няма — възрази Хорст Стейли. — Не зная откъде ти е хрумнала тази идея.

— Добре — спокойно отвърна Джонатан, взе си сок и каша от ядки и ги сложи върху таблата си.

— Но съм ти признателен за загрижеността — каза Стейли. Гласът му звучеше абсолютно безизразно.

Уитбред кимна и тръгна зад неестествено изправения гръб на колегата си. Както можеше да се очаква, Хорст избра свободна маса. Уитбред седна при него.

На много светове в Империята доминираше европоидната раса. На такива планети снимките на наборните плакати винаги приличаха на Стейли. Имаше квадратна брадичка и леденосини очи. Лицето му бе симетрично, цялото в плоскости и ъгли. Раменете му бяха широки, коремът — плосък, твърд и мускулист. За разлика от него, Уитбред през целия си живот се бореше с наднорменото си тегло.

Нахраниха се в мълчание. Накрая, прекалено небрежно, сякаш по задължение, Стейли попита:

— Как мина акцията?

Уитбред беше готов с отговора.

— Трудно. Прекарах най-тежките си деветдесет минути, когато сламкарката просто стоеше и ме зяпаше. Гледай. — Той се изправи, наклони глава настрани, леко приклезна и прегърби рамене, за да се побере в невидима килия, висока метър и трийсет. — Ето така — час и половина. — Джонатан седна. — Истинско мъчение, казвам ти. Искаше ми се да бяха избрали теб.

Стейли се изчерви.

— Аз помолих да ме пратят.

Право в десетката.

— Беше мой ред. Ти прие капитулацията на „Непокорний“ край Ново Чикаго.

— И оставих оня побъркан да ми открадне бомбата!

Уитбред остави лъжицата си.

— А?

— Не знаеше ли?

— Не, разбира се. Да не мислиш, че Блейн го е раздрънкал из целия кораб? След оная акция се върна малко притеснен. Чудехме се защо.

— Вече знаеш. Някакъв глупак се опита да се отметне. Капитанът на „Непокорний“ не му позволи, ама малко оставаше.

Грабна ми бомбата от ръцете. И аз му позволих! Бих дал всичко, за да получа възможност да... — Внезапно Стейли скочи, но Уитбред реагира навреме, хвана го за ръката и каза:

— Сядай. Мога да ти кажа защо не те избрах.

— Прочел си мислите на капитана, а? — По негласно споразумение двамата почти шепнеха. Ала вътрешните стени на „Макартър“ не изолираха звука и гласовете им ясно се чуваха.

— За юнкерите е от полза да анализират слабостите си — отвърна Уитбред.

— Добре тогава, защо? Заради бомбата ли?

— Непряко. Щеше да се изкушиш да докажеш способностите си. Но ти бездруго си падаш героичен тип, Хорст. Съвършена физика, мощни бели дробове, всеотдаен и без чувство за хумор.

— Имам чувство за хумор.

— Нямам.

— Наистина ли?

— Никакво. В случая не беше нужен герой, Хорст, а човек, който няма нищо против да изглежда смешен, стига да е заради каузата.

— Майтапиш се. По дяволите, никога не мога да разбера кога се майтапиш.

— Моментът не е подходящ. Не те поднасям, Хорст. Виж, не съм длъжен да ти обяснявам всичко това. Ти си видял какво се случи, нали? Сали ми каза, че са ме давали по екраните на интеркома — на живо, цветно и триизмерно.

— Вярно е — усмихна се Стейли. — Трябваше да можем да виждаме лицето ти. Особено когато започна да се потиш. Нямахме никакво предупреждение. Образът леко подскочи, после ти изкрещя на извънземната и проблемът се реши.

— Ти как щеше да постъпиш?

— Не като теб. Не зная. Предполагам, че щях да изпълня заповедта. — Ледените очи се присвиха. — Нямахте да се опитам да пробия силовото поле с оръжие, ако случайно си го мислиш.

— Може би втора лазерна резачка в контролния пулт? За да изключиш полето?

— Не и без заповед.

— Ами езикът на жестовете? Известно време ѝ правех знаци, надявах се да ме разбере, но уви.

— Не можехме да го видим. Та какво за жестовете?

— Казах ти — рече Уитбред. — Беше нужен човек, готов да се направи на глупак в името на каузата. Колко пъти чу да ми се смеят, докато водех сламкарката насам?

— Доста.

— А сега забрави за това и помисли за самата сламкарка. За нейното чувство за хумор. Ще ти хареса ли да ти се смее някаква извънземна, Хорст? Никога нямаше да си сигурен дали ти се подиграва — изобщо не знаеш как го прави...

— Това е смешно.

— Знаеше се само, че някой трябва да провери дали извънземните искат да разговарят с нас. Нямаше нужда от човек, който да пази честта на Империята. За това ще има достатъчно време след като разберем с какво си имаме работа. Ще има работа и за герои, Хорст. Винаги има.

— Много ме успокояваш — отвърна Стейли недоволно, изправи се и бързо излезе.

„Уф, добре — помисли си Уитбред. — Опитах. И може би...“

Луксът на боен кораб е нещо относително.

Каютата на главния артилерист Кроуфорд бе голяма колкото леглото му. Когато го сгънеш, имаше място да се преоблича и малка мивка, за да си мие зъбите. За да спусне леглото, първо трябваше да излезе в коридора и тъй като беше висок за космонавт, Кроуфорд се беше научил да спи свит на кълбо.

Легло и врата с ключалка, вместо хамак или една сред безкрайна редица койки: лукс. Бе готов да се бори за него, но знаеше, че няма начин да спечели. Сега спеше в един от катерите на „Макартър“ — в неговата каюта бяха настанили извънземното чудовище.

— Тя е висока малко повече от метър, разбира се, че ще и е достатъчно — каза Сали Фаулър. — И все пак стаята е съвсем мъничка. Мислиш ли, че ще ѝ е удобно? Иначе ще трябва да я оставим в лабораторията.

— Видях пилотската кабина на нейния кораб — отвърна Уитбред. Беше късно да се опитва да заспи в кубрика и трябваше да разкаже на учените всичко, каквото знае: поне щеше да мине с този

номер, ако Каргил го попиташе защо се върти около Сали. — Предполагам, че някой ще я наблюдава по интеркома, нали?

Тя кимна. Юнкерът я последва в лабораторията. Част от помещението бе оградена с мрежа за двете малки извънземни. Едното гризеше зелка, като я притискаше към гърдите си с четири ръце. Другото, с издут от бременността корем, си играеше с джобно фенерче.

„Също като маймунка“ — помисли си Уитбред. За първи път имаше възможност да разгледа внимателно създанията. Козината им беше по-гъста, на кафяви и жълти петна, докато тази на голямата сламкарка бе изцяло кафява. Четирите им ръце бяха приблизително еднакви, тънки, с по пет пръста на левите и шест на десните. Ала мускулите на горното ляво рамо бяха свързани с темето. Защо, ако не за по-добра опора?

Зарадва се, когато Сали го отведе на една малка ъглова маса, надалеч от биолозите, които се чешеха по главите и шумно спореха. Той наля кафе за двамата и я попита за странната мускулатура на малките. Всъщност не искаше да разговарят за това, но все с нещо трябваше да започне...

— Според нас е рудиментарна — отвърна момичето. — Очевидно не се нуждаят от нея. Левите ръце не са достатъчно големи за тежка работа.

— Значи не са маймуни, а разклонение на големите!

— Или и двата вида произхождат от трети. Джонатан, вече имаме повече от две класификации. Виж. — Тя се обърна към интеркома и на екрана се появи каютата на сламкарката.

— Изглежда доволна — отбеляза Уитбред. Онова, което правеше извънземната, го накара да се усмихне. — Господин Кроуфорд няма да хареса новата си койка.

— Доктор Хорват не искаше да я спираме. Може да си играе с каквото ѝ хрумне, освен с интеркома.

Леглото на главния артилерист бе скъсено и с променена форма. Повърхността му изглеждаше изключително странно огъната, и то не заради сложните стави на гърба на сламкарката, защото тя очевидно спеше настрани. Матракът беше разрязан и отново защит, стоманената рамка — извита и усукана. Сега имаше вдлъбнатини за двете десни ръце и изпъкналия хълбок и висока издатина за възглавница...

— Защо спи само на дясната си страна? — попита Уитбред.

— Може би предпочита да се защитава с лявата си, много по-силна ръка, ако случайно я нападнат.

— Възможно е. Бедният Кроуфорд. Сигурно сламкарката се страхува, че някоя нощ ще се опита да ѝ пререже гърлото. — Той се загледа в извънземната, която работеше по нощната лампа. — Има едностранно мислене, нали? Бихме могли да се възползваме от това. Все ще усъвършенства нещо.

— Сигурно. Джонатан, разгледа ли скиците от аутопсията на първия извънземен?

Говореше като учителка. Бе достатъчно възрастна за това, но прекалено красива, помисли си Уитбред.

— Да — отвърна той.

— Забелязваш ли някакви разлики?

— Цветът на козината. Но това не е важно. Първият беше прекарал стотици години в криогенен сън.

— Нещо друго?

— И беше по-висок, струва ми се. Но не съм убеден.

— Погледни ѝ главата.

Уитбред свъси вежди.

— Не виждам нищо.

Сали включи джобния си компютър. Той тихо сигнализира, за да покаже, че е във връзка с главната корабна памет. Някъде в „Макартър“ лазерен лъч се плъзна по холографските линии. В корабната библиотека се пазеха всички данни за сламкарите. Машината откри поисканата от Сали информация и я качи. На дисплея се появи скица.

Уитбред я разгледа, после вдигна очи към сламкарката на екрана.

— Челото ѝ. Полегато е!

— Точно това установихме и ние с доктор Хорват.

— Не е лесно да се забележи. Главата на сламкарката и без това е достатъчно крива.

— Зная. Но е така. Според нас има разлика и в ръцете, но е малка. — Сали се намръщи и между веждите ѝ се появиха три къси бръчки. В космоса подстригваше косата си късо и в съчетание с прическата, свъсването ѝ придаваше много рационален вид. На Уитбред не му харесваше. — Получаваме три различни вида сламкари — продължи момичето. — И само от четири индивида. Това е прекалено висок процент на мутиране, не смяташ ли?

— Хм... не се изненадвам. — Той си спомни лекциите по история на капелан Харди. — Те са затворени в тази система. Ами ако са преживели атомна война? — Уитбред си помисли за Земята и потръпна.

— Нямаме данни за атомни войни.

— Освен процента на мутиране.

Сали се засмя.

— Въртиш се в кръг. Така или иначе, аргументите ти не са защитими. Нито един от индивидите не е сакат, Джонатан. Всички са отлично адаптирани, съвсем здрави — освен мъртвия пилот, разбира се, а той не се брои. Не биха избрали сакат пилот.

— Права си. Тогава какъв е отговорът?

— Ти първи си ги видял, Джонатан. Да наречем първия пилот тип А. Каква е връзката между типове В и С?

— Нямам представа.

— Но ти си ги видял заедно.

— Няма никаква логика. Отначало малките стояха надалеч от голямата и тя не ги закачаше. После аз ѝ показах, че искам да дойде с мен на „Макартър“. Тя веднага грабна първите две, които ѝ попаднаха подръка, и уби останалите без предупреждение!

Уитбред замълча, замислен за вихъра, който го бе изхвърлил през херметичния шлюз на извънземния кораб.

— Какво биха могли да представляват малките? Домашни любимци? Деца? Но тя ги уби! Паразити? Тогава защо спаси два от тях? Животни, с чието месо се храни? Проверявали ли сте тази възможност?

Сали сви устни — странно изражение на красивото ѝ лице.

— Как да я проверим? Да сготвим някое от малките зверчета и да ѝ го поднесем ли?

Извънземната в каютата на Кроуфорд изсипа нещо в шепата си и го изяде.

— Пуканки — поясни момичето. — Първо опитахме да дадем на малките. Може пък да служат тъкмо за това — да опитват храната.

— Възможно е.

— Яде и зеле. Е, няма да гладува, но може да умре от липса на витамини. Ние можем само да наблюдаваме и да чакаме... Предполагам, че съвсем скоро ще идем на родната им планета.

Междувременно, Джонатан, ти си единственият, който е бил на борда на онзи кораб. Пилотската седалка беше ли пригодена за тялото на сламкарката? Зърнах я съвсем за кратко през камерата в шлема ти.

— Да. Всъщност ѝ беше като излята. Забелязах още нещо. Контролният пулт се намираще от дясната страна на седалката. Само за десни ръце...

Оказа се, че си спомня много неща за миньорския кораб. Така можа да остане в приятната компания на лейди Сали, докато не стана време да застъпи на вахта. Но информацията му не бе особено полезна.

Уитбред едва бе заел поста си на мостика, когато доктор Бъкман потърси капитана.

— Кораб, Блейн — съобщи астрофизикът. — От обитаемия свят. Не го открихме, защото беше скрит зад оня идиотски лазерен сигнал.

Род кимна. Собствените му екрани бяха показали сламкарския кораб още преди девет минути. Хората на старшия свързочник нямаха намерение да позволят на цивилните да се похвалят с по-голяма бдителност от флота.

— Ще стигне до нас след около осемдесет и един часа — продължи Бъкман. — Ускорява с нула цяло осемдесет и седем, което по някакво странно съвпадение е повърхностната гравитация на първата планета на Сламката. И има адски силно неутриново излъчване. В общи линии е държи като първия кораб, само че е огромен. Ще ви съобщя, ако научим нещо ново.

— Чудесно. Продължавайте да го наблюдавате, докторе. — Блейн кимна и Уитбред прекъсна връзката. Капитанът се обърна към помощника си. — Хайде да сравним нашата информация с тази на Бъкман, Джак.

— Слушам. — Няколко минути Каргил трака на компютърната клавиатура. — Господин капитан?

— Да?

— Вижте началното време. Извънземният кораб е потеглил малко повече от час след прехвърлянето ни в системата.

Блейн подсвирна.

— Сигурен ли си? Това означава десет минути, за да ни засекат, още десет, за да се свържем с тях, и четирийсет минути, за да се

приготвят и да потеглят. Що за кораб може да потегли за четирийсет минути, Джак?

Каргил свъси вежди.

— Поне аз не съм чувал за такъв. Флотът може да го направи, ако поддържа пълна готовност...

— Точно така. Мисля, че към нас се приближава боен кораб. Най-добре съобщи на адмирала, после на Хорват. Уитбред, свържете ме с Бъкман.

— Да? — сърдито отговори астрофизикът.

— Докторе, нужно ми е всичко, което хората ви могат да научат за сламкарския кораб. Бързо. Бихте ли помислили и по въпроса за доста странното им ускорение?

Ученият прегледа цифрите, които му прати Блейн.

— Всичко ми изглежда съвсем нормално. Потеглили са от първата планета на Сламката или от орбитираща в близост луна четирийсет минути след нашето пристигане. Какъв е проблемът?

— Щом са тръгнали толкова бързо, почти сме убедени, че корабът е боен. Искане ни се да вярваме, че не е така.

— Вярвайте в каквото си щете, но цифрите не лъжат, капитане. Или са потеглили след четирийсет минути, или... е, можете да преместите кораба с малко повече от два милиона километра от тази страна на планетата, това ще им даде повече време... но не ми се струва вероятно.

— На мен също. Искам да ми отговорите на този въпрос, доктор Бъкман. Какво би могло да им даде повече време?

— Чакайте да помисля... Не съм свикнал да разсъждавам от гледна точка на космическата техника, нали знаете. Моята област по-скоро са гравитационните ускорения. Хм. — Очите на астрофизика странно заблуждаха и той за миг заприлича на идиот. — Трябва да допуснем период за набиране на инерция и много по-високо ускорение в метода на потегляне. Много по-високо.

— Колко време за набиране на инерция?

— По няколко часа за всеки час забавяне преди потеглянето. Капитане, не разбирам проблема ви. Защо да не пратят научноизследователски кораб за четирийсет минути? Защо смятате, че е боен? В края на краищата, „Макартър“ е едновременно и двете, а на

вас ви трябваше ужасно много време, за да потеглите. Аз бях готов много по-рано.

Блейн го изключи. „Ще му извия мършавия врат. После ще ме дадат на военен съд, но ще се оправдая с неизбежна самоотбрана. Ще призова за свидетели всички, които са го познавали. Няма начин да не ме признаят за невинен.“

— Какво откри, Джак?

— Корабът е потеглил за четирийсет минути.

— Значи все пак е боен.

— Така смята адмиралът, господин капитан. Доктор Хорват не беше убеден.

— Аз също, но трябва да сме готови. Освен това ни е необходима повече информация за сламкарите от онова, което хората на Хорват научават от нашата гостенка. Джак, искам да вземеш катера и да идеш на астероида, от който пристигна извънземната. На него няма признаци на живот, така че не би трябвало да е опасно. Виж какво е правила там сламкарката. Това може би ще ни даде някаква идея.

18. КАМЕННИЯТ КОШЕР

Хорас Бери наблюдаваше трийсетсантиметровите сламкарчета, които си играеха в клетката.

— Хапят ли? — попита той.

Досега не са ухапали никого — отвърна Хорват. — Даже когато лаборантите им взимаха кръв. — Търговецът го озадачаваше. Министър Хорват се смяташе за добър психолог — някога беше изоставил науката, за да се отдаде на политиката, която бързо трябваше да усвои — но не можеше да проникне в мисловните процеси на Бери. Спокойната му усмивка беше само маска — зад нея той хладнокръвно и дистанцирано гледаше извънземните като Бог, преценяващ съмнително създание.

„Господи, колко са грозни — мислеше си Бери. — Жалко. Няма да станат за домашни любимци, освен ако...“ Той се овладя, пристъпи напред и пъкна ръка през мрежата.

— Зад ухото — посъветва го Хорват.

— Благодаря. — Хорас се зачуди дали някое от зверчетата ще подуши дланта му. По-слабото се приближи и той предпазливо го почеса зад ухото, защото изглеждаше крехко и деликатно. Ала на съществуването явно му хареса.

„От тях ще станат страхотни домашни любимци — каза си Бери — и ще струват по няколко хиляди бройката. Известно време. Преди сензацията да заглъхне. Най-добре да ги продавам едновременно на всички планети. Ако се размножават извън естествената си среда, ако им осигуряваме необходимата храна, ако ги разпродам преди хората да престанат да ги купуват...“

— Аллах... То ми взе часовника!

— Обичат техниката. Не видяхте ли какво правят с фенерчето, което им дадохме?

— Това не ме интересува, Хорват. Как да си взема часовника? Как се отключва тази ключалка?

— Просто се пресегнете и си го вземете. Или оставете на мен. — Министърът опита. Клетката беше прекалено голяма и сламкарчето не

искаше да върне часовника. Хорват се разколеба. — Не искам прекалено много да ги смущавам.

— Хорват, този часовник струва осемстотин крони! Той не само показва часа и датата, но... — Бери замълча. — Освен това е противоударен. В рекламата ни се казва, че всеки удар, който повреди „Хронос“, ще убие и собственика. Извънземното едва ли ще може да му направи нещо.

Малката сламкарка сериозно и внимателно разглеждаше часовника. Търговецът се зачуди дали някой би намерил поведението ѝ за очарователно. Никой домашен любимец не се държеше така. Дори котките.

— Следите ли ги с камери?

— Разбира се — потвърди Хорват.

— Моята компания навярно ще пожелае да купи записа. За рекламни цели. — „И не само записа“ — помисли си Бери. В момента към тях се приближаваше извънземен кораб и Каргил беше заминал нанякъде с катера. Нямаше да може да изкопчи нищо от помощник-капитана, но Бъкман бе друг въпрос. Може би в края на краищата щеше да получи нещо в замяна на кафето, което пиеше астрофизикът...

Тази мисъл странно го натъжи.

Катерът бе най-големият космически съд в хангара. Плоската му горна повърхност прилепваше към люка на една от стените, така че да може направо да се влезе в него, защото в хангара обикновено нямаше въздух.

Макар и без Лангстъново поле и Олдърсънов двигател, той беше достатъчно мощен и с голям резервоар. Щитът на носа му ефикасно го предпазваше при навлизане в атмосфера от земен тип със скорост 20 километра в секунда. Бе предвиден за шестчленен екипаж, но имаше места за повече хора. Можеше да пътува между планети, но не и между звезди. И далеч по-малки от него кораби бяха останали в историята.

В момента вътре спяха шестима от екипажа. Бяха изхвърлили единия, за да направят място на Кроуфорд, когато заради триръката извънземна бяха изритали самия главен артилерист от каютата му.

Когато видя положението, Каргил се усмихна.

— Ще взема Кроуфорд — реши той. — Не ми се ще пак да го местим. Лафърти за боцман. Трима морски пехотинци... — Помощник-капитанът се наведе над списъка. — Стейли за юнкер. — Момчето с радост щеше да се възползва от възможността да докаже способностите си.

В катера цареше ред, но по левия борд, пробит от лазерите на „Непокорний“, имаше следи от странните преправки на Синклер.

Той остави багажа си в единствената каюта и обмисли плана за полета. Можеха да вземат цялото разстояние с 3 g. В действителност най-вероятно на отиване щяха да пътуват с 1, а на връщане с 5 g. Фактът, че на астероида няма ядрен реактор, не означаваше, че е необитаем.

Джак Каргил си спомняше бързината, с която сламкарката бе сглобила голямата кафемашина. При това без дори да знае какъв е вкусът на кафето! Дали не бяха надхвърлили етапа на ядрения синтез? Той си облече скафандър, плътно опънат по тялото му костюм със саморегулираща се температура, достатъчно порест, за да пропуска потта. Шлемът се закопчаваше за яката. В бой използваша тежки брони, но не и в изследователски мисии като тази.

По външната страна на корпуса не се забелязваха следи от повреди и ремонти. Част от топлинния щит висеше под носа на катера като огромна лопата. Виждаха се прозорците, куполът на пилотската кабина и дулото на основното им оръжие: лазерно оръдие.

В бойна обстановка катерът се използваше за разузнаване. Понякога с него атакуваха вражески боен кораб с повредени скенери. Сламкарите нямаха Лангстъново поле, така че лазерът щеше да е предостатъчен.

Каргил провери въоръжението по-внимателно от обикновено. Вече изпитваше страх от извънземните. Засега се боеше само той, но това положение щеше да се промени.

Вторият извънземен кораб бе по-голям от първия, ала изчисленията на масата му включваха сериозна допустима грешка в зависимост от ускорението (известно), разхода на гориво (изведен от температурата на двигателя), оперативната температура (изведена от

радиационния спектър, чийто пик се намираше в рентгеновия диапазон) и коефициента на полезно действие (чисто предположение). Когато се събереше всичко това, масата изглеждаше прекалено малка: приблизително отговаряше на кораб с тричленен екипаж.

— Но те не са хора — отбеляза Ренър. — Четирима сламкари тежат колкото двама мъже, само че не заемат толкова място. Не знаем какви са оборудването, въоръжението и защитните им средства. Очевидно не ги плашат тънките стени и това им позволява да правят по-големи пилотски кабинни...

— Добре — прекъсна го Род. — Ако не знаете, просто си го кажете.

— Не зная.

— Благодаря — търпеливо рече Блейн. — Има ли нещо, в което да сте сигурен?

— Колкото и да е странно, има, господин капитан. Ускорението. Не се е променяло, откакто забелязахме кораба. Това вече е изненадващо. Обикновено си играеш с двигателя, коригираш дребни грешки в курса... а даже да не го правиш, пак има промени. За да поддържат постоянно ускорение, трябва да полагат невероятни усилия.

Род разтри точката между веждите си.

— Това е сигнал. Съобщават ни точно къде отиват.

— Тук сте прав. Казват ни да ги изчакаме. — На лицето на Ренър се изписа странна усмивка. — А, знаем и още нещо. Профилът на кораба се промени. Сигурно са изхвърлили празни резервоари гориво.

— Как го установихте?

— Корабът е между нас и Въглищния чувал. От там се отразява достатъчно светлина, за да изчислим напречното сечение. Не сте ли забелязали цветовете на Въглищния чувал, господин капитан?

— Не. — Блейн се замисли за момент. — Бойните кораби не изхвърлят резервоари, нали? Но това не е гаранция. Само ни показва, че бързат.

Стейли и Бъкман заемаха задните седалки в триъгълната пилотска кабина. Докато катерът потегляше с ускорение $1 g$, юнкерът наблюдаваше затварящото се зад тях поле на „Макартър“. На черния

фон на Вьглищния чувал крайцерът сякаш стана невидим. Наоколо нямаше нищо друго освен небе.

Не се виждаха и звезди освен няколко горещи розови точки край очертанията на мъглявината, сякаш вселената свършваше там. „Като стена“ — помисли си Хорст.

— Погледнете го — рече Бъкман и юнкерът се сепна. — На Нова Шотландия има хора, които го наричат Божието лице. Суеверни идиоти!

— Да — отвърна Стейли. Суеверията бяха глупост.

— Оттук изобщо не прилича на човек и е десет пъти по-величествен! Ще ми се да можеше да го види зет ми. Той е член на Неговата църква.

Хорст му кимна в сумрака.

От всички познати човешки светове Вьглищния чувал се виждаше като черна дупка в небето. Същото би трябвало да се очаква и тук. Ала когато очите му се приспособиха, младежът забеляза следи от червено сияние. Мъглявината се разкриваше като безкрайни пластове тюлени завеси или като кръв, разтваряща се във вода. Колкото по-дълго наблюдаваше, толкова по-надълбоко проникваше погледът му. В рядката материя от прах и газ се очертаваха въртопи, спирали и потоци.

— Само си представете — да ми натресат неговист за зет! Опитвах се да го огромя — възбудено каза Бъкман, — ама този глупак просто не пожела да ме чуе.

— Никога не съм виждал по-красиво небе. Доктор Бъкман, от Окото на Мърчисън ли идва цялата тази светлина?

— Струва ви се невъзможно, нали? Опитвали сме се да открием други източници — флуоресценция, ултравиолетови звезди дълбоко в мъглявината, такива неща. Ако там вътре имаше някакви маси, щяхме да ги регистрираме с уредите си. Не е чак толкова невероятно, Стейли. Окото не е много далеч от Вьглищния чувал.

— На две светлинни години.

— Е, и какво от това? Ако пътят ѝ е свободен, светлината се движи по-бързо! — Зъбите на астрофизика проблеснаха под бледото многоцветно сияние на контролния пулт. — Мърчисън е пропуснал златна възможност, като не е проучил Вьглищния чувал. Разбира се, той не се е намирал от нужната страна на Окото и сигурно не се е

осмелил да се отдалечи много от трансферния пункт... и сега този шанс е наш, Стейли! Плътна междузвездна маса и червен супергигант точно в края на мъглявината, за да дава светлина! Погледнете натам, накъдето соча, Стейли — към ония течения, които се движат към въртопа. Като истински водовъртеж, нали? Ако вашият капитан престане да се тутка и ми даде достъп до корабния компютър, бих могъл да докажа, че това е протозвезда в процес на кондензация! Или обратното.

Временният чин на Бъкман бе по-висок от този на Стейли, но той беше цивилен. Във всеки случай, ученият не биваше да говори така за капитана.

— Ние използваме компютъра за други неща, доктор Бъкман.

Астрофизикът пусна ръката му.

— Ама са адски много. — Очите му заблуждаха, душата му сякаш потъна в гигантския воал от червеникав мрак. — Обаче има вероятност да не се наложи. Сламкарите трябва да са наблюдавали Въглищния чувал през цялата си история, стотици години, навярно дори хиляди. Особено ако са създали такава псевдонаука, като астрологията. Ако можем да разговаряме с тях... — Гласът му заглъхна.

— Чудехме се защо толкова държите да дойдете с нас — отбеляза Стейли.

— Какво? А, искате да кажете защо идвам на оная скала, нали? Стейли, не ми пука за какво я е използвала сламкарката. Интересува ме защо троянските пунктове са толкова гъсто населени.

— Смятате ли, че там ще открием някакъв отговор?

— Възможно е, в състава на скалата. Да се надяваме.

— Навярно ще съм в състояние да ви помогна — бавно каза юнкерът. — Завър, моят роден свят, има астероиден пояс и минна промишленост. Получих някаква представа за миньорството от чичовците си. Като дете и аз исках да стана миньор. — Той замълча и зачака Бъкман да повдигне неприятния въпрос.

— Чудя се какво ли се надява да открие там капитанът — рече астрофизикът.

— Той ми обясни. За астероида ни е известно само, че сламкарката се е интересувала от него — отвърна Стейли. — Когато разберем причината, ще знаем нещо за извънземните.

— Не е много — изсумтя ученият.

Стейли се отпусна. Или събеседникът му нямаше представа за лошата слава на Завър, или... не. Тактичен? Бъкман? Едва ли.

Сламкарското бебе се роди пет часа след като катерът на „Макартър“ се отправи към астероида. Раждането мина невероятно лесно. Мъничето бе голямо приблизително колкото плъх.

В лабораторията постоянно прииждаха космонавти, офицери и учени, дори капитанът намери повод да се отбие.

— Виж колко по-мъничка е долната лява ръка — каза Сали. — Оказахме се прави, Джонатан. Малките сламкари са произлезли от големите.

Някой се сети да доведе голямата извънземна. Тя изобщо не прояви интерес към новороденото, но издаде някакви звуци към другите. Едното извади часовника на Хорас Бери изпод възглавницата си и ѝ го подаде.

Когато можеше, Род наблюдаваше дейностите около сламкарското бебе. То изглеждаше прекалено развито за новородено — след няколко часа вече гризеше зеле и ходеше, макар че майка му обикновено го носеше с единия си чифт ръце. Тя се движеше бързо и миниатюрното създание очевидно не ѝ пречеше.

Междувременно извънземният кораб се приближаваше и дори в ускорението му да имаше промяна, тя беше прекалено незначителна, за да я регистрират.

Блейн прати на Каргил лазерно съобщение: „Ще пристигнат след седемдесет часа. Искам да се върнеш десет часа преди тях. Не позволявай на Бъкман да започва нещо, което няма да успее да свърши в този срок. Ако установиш контакт със сламкари, незабавно ми докладвай — и не се опитвай да разговаряш с тях, освен ако не е абсолютно наложително.“

„Слушам.“

„Това не е моя заповед, Джак, а на Кутузов. Вашата екскурзия не му допадна много. Само хвърлете един поглед на скалата и се връщайте.“

Астероидът се намираше на трийсет милиона километра от „Макартър“, което правеше около двацет и пет часова пътуване в

едната посока с ускорение $1 g$. С $4 g$ щяха да съкратят времето наполовина, но просто не си струваше, поне според Стейли.

— Но бихме могли да увеличим ускорението на една и половина гравитации, господин старши лейтенант — предложи юнкерът. — И няма да се мотаем толкова много.

— Блестящо предложение, Стейли — топло отвърна Каргил.

— Значи го приемате?

— Не.

— Но... защо, господин старши лейтенант?

— Защото не обичам излишното ускорение. Защото се изразходва повече гориво и може да се наложи „Макартър“ да се приближи до газовия гигант, за да събере водород. Никога не хвърляй горивото на вятъра, Стейли. Все някога ще ти потрябва. Освен това идеята е глупава.

— Тъй вярно.

— Глупавите идеи са за извънредни ситуации. Когато сме опитали всичко друго. Ако постигнат успех, влизат в учебниците. Иначе просто изпълняваш написаното в учебника, който в общи линии представлява сбор от глупави идеи, постигнали успех. — Каргил се усмихна на озадаченото изражение на юнкера. — Ще ти разкажа онази, с която аз влязох в учебника...

Юнкерите имаше на какво да се учат. Ако притежаваше способности и оцелееше, Стейли щеше да заема и по-високи чинове.

Каргил свърши разказа и си погледна часовника.

— Иди да поспиш, Стейли. После ще поемеш управлението.

От разстояние повърхността на астероида изглеждаше тъмна, груба и пореста. Той се завърташе за трийсет и един часа — според Бъкман, странно бавно. Нямаше признаци за живот: никакво движение, радиация или неестествен неутринов поток. Хорст Стейли провери за температурни колебания, но не откри.

— Това потвърждава, че скалата е пуста — каза той. — Формата на живот, еволюирала на първата планета, се нуждае от топлина, нали, докторе?

— Да.

Катерът се приближаваше. Петната, заради които астероидът изглеждаше порест, се превърнаха в дупки, после в зейнали ями с неправилна форма. Очевидно метеоритни кратери. Но толкова много?

— Нали ви казвах, че троянските пунктове са пренаселени — самодоволно рече Бъкман. — Астероидът сигурно редовно преминава през троянския куп... дайте ми увеличен образ на онзи голям кратер ей там, Каргил.

Черната яма изпълни половината от екрана. Около нея имаше по-малки дупки.

— Няма следа от кратерен ръб — рече старши лейтенантът.

— Забелязахте го, нали? Проклетата скала е куха. Ето защо регистрирахме толкова ниска плътност. Е, в момента не е обитаема, но някога трябва да е била. Даже са си осигурили удобно въртене. — Бъкман се обърна. — Каргил, трябва да претърсим този астероид.

— Да, но не вие. На скалата ще се спуснат само военни.

— Това е в моята област, по дяволите!

— Но безопасността е в моята, докторе. Лафърти, заобиколете скалата.

От другата страна на астероида имаше огромен кратер с форма на чаша.

— Целият е в мънички кратери... но това са кратери, а не дупки — каза помощник-капитанът. — Какво ви говори това, докторе?

— Нямам представа. Не и ако е естествено образуване...

— Бил е преместен! — възкликна Стейли.

— Странно, тъкмо както си мислех — отвърна Каргил. — Астероидът е бил преместен с термоядрени устройства. Бомбите са били взривявани една по една в кратера, за да отвежда енергията. И ние сме го правили. Дайте ми данните за радиацията, юнкер.

— Слушам. — Стейли излезе и се върна след минута. — Нищо, господин старши лейтенант. Абсолютно студен е.

— Наистина ли? — Каргил отиде да се убеди лично. Когато свърши, вдигна поглед от уредите и се намръщи. — Студен като сърце на пират. Ако са използвали бомби, трябва да са действали адски чисто. Това не бива да ме изненадва.

Катерът продължи да обикаля около летящата планина.

— Онова там би могло да е херметичен шлюз. — Стейли посочи един каменен купол, заобиколен от избледнели оранжеви кръгове.

— Да, но се съмнявам, че ще успеем да го отворим. Ще влезем през някоя от метеоритните дупки. И все пак... ще го разгледаме. Лафърти, спусни катера.

В докладите си го наричаха Кошерния астероид. В цялата скала бяха издълбани многостенни помещения, свързани с прекалено тесни за хора проходи, натъпкани с изсъхнали асиметрични мумии. Каквито и чудеса да бяха правила извънземните строители, изкуствената гравитация не се нареждаше сред тях. Във всички посоки минаваха коридори, по-големите стаи и складове бяха осеяни с издатини за хващане, куки за въжета и ниши.

Навсякъде се носеха мумии със зейнали усти. Височината им варираше от метър до метър и половина. Стейли избра няколко и ги прати на катера.

Имаше и машини, абсолютно загадъчни за юнкера и неговите хора. Стейли ги отделяше според странността им, а не според потенциалната им полза — нито една от тях не беше цяла.

— Няма метал — докладва той. — Каменни маховици и вероятно интегрирани вериги — керамика с примеси, нещо такова. Но почти няма метал, господин старши лейтенант.

Продължиха в случайна посока и накрая може би стигнаха до централната зала. Помещението бе гигантско, както и машината в средата му. От нея излизаха кабели, които можеха да са свръхпроводници, и това убеди Стейли, че тук се е намирал енергийният източник на астероида. Ала нямаше и следа от радиация.

Провряха се през тесни тунели между странни каменни блокове и откриха голяма метална кутия.

— Разрежете я — нареди юнкерът.

Лафърти включи лазерната си резачка. Тънкият зелен лъч не остави нито драскотина по златистата повърхност. Къде отиваше енергията, зачуди се Стейли. Дали по някакъв начин машината не я поглъщаше? Избилите по челото му капки пот му подсказаха отговора.

Той поиска данни за температурата. Металната кутия се беше нажежила. Когато Лафърти изключи лазера, тя бързо се охлади.

„Топлинен свръхпроводник.“ Стейли подсвирна в микрофона си и се зачуди дали няма да открие по-малък екземпляр. После опита да

отчупи парче от обвивката с клещи и те се огънаха като ламарина. Но заедно с тях се откъсна метална ивица.

Нямаше начин да претърсят Кошера с неговите тесни лъкатушни коридори. Трудно можеха да определят къде точно се намират, затова оставяха по пътя си знаци и използваха протоннолъчеви уреди, за да измерват разстоянията през тънките като черупка на яйце стени. Кошерният астероид не бе безопасно място за живот.

Но дъното на големия кратер беше много дебело.

„Радиация — помисли си Стейли. — Сигурно е имало остатъчна радиация. Иначе щяха да са издълбали и тази стена.“

Очевидно населението на астероида се бе увеличавало с невероятна бързина.

И после нещо беше избило всички.

А сега нямаше абсолютно никаква радиация. Преди колко време можеше да се е случило това?

Юнкерът замислено погледна малката тежка сламкарска машина, която Лафърти и Зол мъкнеха през тесния тунел. Вакуумното циментиране и движението на елементарни частици по вътрешната повърхност — това можеше да подсказва на учените на „Макартър“ кога е изоставен Кошерният астероид, но Стейли вече знаеше, че е било много отдавна.

19. ПОПУЛЯРНОСТТА НА КАНАЛ 2

Капелан Дейвид Харди наблюдаваше малките извънземни само по интеркома, защото по този начин не го въвличаха в безкрайните дискусии за същността им. Този научен въпрос интересуваше Хорват и хората му, но за капелан Харди тук се криеше нещо повече от интелектуално любопитство. Трябваше да определи дали сламкарите са човечи. Учените се питаха само дали са разумни.

Единият въпрос предхождаше другия, разбира се. Господ едва ли бе създал същества с душа, но без разум, ала бе напълно възможно да е сътворил разумни същества без душа или такива, чието спасение се постига по съвсем различен от познатия човешки начин. Те можеха дори да са някакъв вид ангели, макар че изглеждаха ужасно странно. Харди се усмихна и отново погледна извънземните. Голямата сламка спеше.

В момента малките също не вършеха нищо интересно. Нямаше нужда постоянно да ги наблюдава. И без това всичко вече бе холографирано и като лингвист на „Макартър“, щяха да му съобщят, ако се случеше нещо. Вече беше убеден, че дребните създания не са нито разумни, нито човечи.

Той тежко въздъхна. „Що е човек, та го помниш^[1], о, Господи? И защо на мен се пада да търся мястото на сламкарите в плана Ти?“ Е, поне въпросът бе ясен. Тълкуването на Божиите дела беше игра, стара колкото човечеството. И в сектора отвъд Въглищния чувал нямаше опитен от Харди в тази област.

Той бе свещеник от петнайсет, а капелан от дванайсет години, но едва сега започваше да смята това за своя професия. На трийсет и пет го бяха избрали за редовен професор в Имперския университет на Спарта, специалитет по древни и модерни човешки езици и езотеричното изкуство, наречено лингвистична археология. Доктор Дейвид Харди с удоволствие изследваше произхода на наскоро преоткрити, забравени от векове колонии. Като изучаваше езиците и думите им за общи предмети, той можеше да определи от коя част на

космоса са дошли първите заселници. Обикновено посочваше планетата и дори града.

В университета му харесваше всичко освен студентите. Не беше проявявал особено силна религиозност, докато совалката, в която пътуваше жена му, не се разби при приземяването си. Все още не бе съвсем сигурен как точно се е случило, но тогава дойде да го посети епископът и Харди сериозно се замисли за живота си — и постъпи в семинарията. След ръкополагането го пратиха на ужасно пътуване като капелан на студенти. В резултат той осъзна, че не е създаден за енорийски свещеник. А флотът набираше капелани и винаги се нуждаеше от лингвист и...

Сега, вече петдесет и две годишен, той седеше пред екрана на интеркома и гледаше четириръките чудовища, които си играеха със зелки. От лявата страна на бюрото му лежеше латинска кръстословица и отецът лениво я решаваше. „Domine, non sum...“

— Dignis, разбира се — подсмихна се Харди. Абсолютно същите думи, които беше казал на кардинала след като го назначиха за капелан на експедицията до Сламката. — „Господи, не съм достоен...“

„Никой от нас не е — бе му отвърнал кардиналът. — Но пък не сме достойни и за свещеническия си сан.“

„Да, ваше преосвещенство.“ Лингвистът отново погледна кръстословицата. В момента тя беше по-интересна от извънземните.

Род Блейн не би се съгласил с капелана, но капитанът нямаше толкова свободно време да наблюдава игривите създания. Интеркомът в каютата му настойчиво извънтя и на мястото на малките сламки се появи лицето на дежурния.

— Доктор Хорват иска да разговаря с вас.

— Свържете го.

Както обикновено, министърът беше образец за официална любезност. Навярно имаше опит в общуването с хора, които не може да си позволи да мрази.

— Добро утро, капитане. Направихме първите снимки на извънземния кораб. Реших, че трябва да ви съобщя.

— Благодаря, докторе. Ще ми ги покажете ли?

— Разбира се. — Екранът се раздели на две. Лицето на Хорват остана в едната половина, а в другата се появи мъглява сянка, дълга и тясна. Единият ѝ край беше по-широк от другия и изглеждаше прозрачен. Тесният завършваше с дълго жило. — Увеличихме образа и елиминирахме смущенията. Можем да се надяваме на по-чиста снимка едва когато се приближи до „Макартър“. — „Естествено — помисли си Род. — Сега е обърнат към нас с двигателя си.“

— Жилото навярно е ядрен двигател. — По снимката се плъзна светлинна стрелка. — А тези неща по предния край... Хм, чакайте да ви покажа графиката на плътността.

Снимката на дисплея се замени с фигура с формата на молив, заобиколена от редица много по-широки, едва забележими тороиди.

— Виждате ли? Вътрешно ядро, използвано за задвижване. Можем да се досетим какво има вътре: ядреният двигател и камерата за преработка на въздуха и водата за екипажа. Смятаме, че този отсек се изстрелва с линеен ускорител.

— Ами пръстените?

— Вероятно са надуваеми горивни резервоари. Както виждате, в момента някои са празни. Може да ги използват като жилищно пространство. Други несъмнено са били изхвърлени.

— Аха. — Докато Род разглеждаше силуета, Хорват внимателно го наблюдаваше. — Докторе, тези резервоари не може да са били на кораба, когато е потеглял — каза капитанът накрая.

— Точно така. Били са изстреляни към ядрото. Тъй като не са носили пътници, ускорението им може да е било много по-голямо.

— В линеен ускорител ли? Резервоарите не изглеждат метални.

— Да, не изглеждат.

— Горивото трябва да е водород, нали? Тогава как са ги изстреляли?

— Хм... не знаем. — Хорват пак се поколеба. — Може да е имало метално ядро, което също да са изхвърлили.

— Добре. Благодаря ви.

След кратък размисъл Род пушна снимките по интеркома. По него течеше почти всяка нова информация — използваха го като библиотека, развлекателен център и комуникатор. В промеждутъците между вахтите и дори по време на битка по един от каналите показваха записи на забавни програми, шахматни шампионати или спорт.

Естествено, извънземният кораб беше основната тема за разговори в каюткомпанията.

— В ония кухи понички има някакви сенки — заяви Синклер. — И се движат.

— Пътници. Или мебели — отвърна Ренър. — С други думи, поне първите четири отсека се използват като жилищно пространство. Което означава, че сламкарите може да са много.

— Особено — с влизането си прибави Род, — ако се нуждаят от толкова малко пространство като в миньорския кораб. Седнете, господа. Продължавайте. — Той даде знак на стюарда да му донесе кафе.

— По един за всеки на борда на „Макартър“ — каза Ренър. — Добре, че имаме толкова много свободно място, нали?

Блейн потръпна. Синклер изглеждаше така, като че ли следващото спортно предаване по интеркома може да е боксов мач между главния инженер и главния астрогатор...

— Какво мислиш за идеята на Хорват, Санди? — попита Ренър. — Теорията за изстрелването на горивните балони с метално ядро не ми се струва много вероятна. Не е ли по-логично резервоарите да са с метални обвивки? Освен...

— Да? — окуражи го Синклер. Кевин мълчеше.

— Какво искахте да кажете, Ренър? — попита Блейн.

— Няма значение, господин капитан. Глупава идея.

— Изплюйте камъчето, Ренър.

Макар и отскоро във флота, главният астрогатор започваше да разпознава заповедите.

— Слушам. Дойде ми наум, че при определена температура и налягане водородът става метал... Но това изисква условия като в ядрото на газов гигант.

— Ренър, нали не смяташ...

— Не, разбира се, че не, господин капитан. Просто ми хрумна.

Странната идея на Ренър продължаваше да измъчва Санди и по време на следващата вахта. Обикновено инженерите не дежуреха на мостика, но неговите техници тъкмо бяха направили цялостен ремонт на животоподдържащите системи там и той искаше да ги провери.

Както винаги, хората му се бяха справили отлично. Синклер доволно седна на командното кресло и се загледа в екрана на интеркома. Каналът, по който показваха сламкарите, имаше огромна популярност сред екипажа. Интересът се поделеше между голямата извънземна в каютата на Кроуфорд и малките. Голямата току-що беше свършила работата си по лампата и сега от тавана струеше червеникава, по-разсеяна светлина. В момента съществото режеше около един квадратен метър от леглото на главния артилерист, за да си освободи място за действие.

Санди се възхищаваше на сръчността ѝ. „Нека учените си спорят — помисли си той. — Тя определено е разумна.“

По Канал 2 показваха малките. Хората проявяваха към тях още по-голямо любопитство и забелязал вниманието, с което всички наблюдават сламкарчетата, Синклер иронично се усмихна. После екранът привлече погледа му и той внезапно се наведе напред. Съществата се съвкупяваха.

— Изключете това! — нареди главният инженер. Сержантът свързочник неохотно се подчини. Секунди по-късно на мостика се появи Ренър.

— Какво му стана на интеркома, Санди? — попита той.

— Нищо му няма — сковано отвърна Синклер.

— А, и тук е същото. Канал две не работи.

— Да, господин Ренър. Не работи по моя заповед.

Главният астрогатор се ухили.

— И кой според теб ще възрази срещу, хм, програмата?

— Човече, на този кораб няма да показваме мръсни картинки — при това на борда има капелан! Да не споменавам за дамата.

Въпросната дама също гледаше Канал 2 и когато го изключиха, остави вилцата си и напусна столовата. После се затича, без да обръща внимание на смаяните погледи наоколо. Когато стигна в лабораторията, се беше запъхтяла. Малките извънземни продължаваха недискретните си занимания. Тя застана до клетката и известно време ги наблюдава. След това, без да се обръща конкретно към никого, каза:

— Когато ги преглеждахме, и двете бяха женски.

Никой не ѝ отговори.

— Променят пола си! — възкликна Сали. — Обзалагам се, че се дължи на бременността. Как мислите, доктор Хорват?

— Струва ми се вероятно — бавно отвърна министърът. — Всъщност... почти съм сигурен, че онова отгоре беше майката на новороденото. — Той почти заекваше. И се бе изчервил.

— О, Боже! — промълви момичето.

Едва сега осъзнаваше как изглежда. Почти всички култури в сектора отвъд Вьглищния чувал се характеризираха с изключителна свенливост...

А тя, имперската дама, бързаше да види как две извънземни правят любов, така да се каже.

Искаше ѝ се да извика, да обясни. „Това е важно! Тази промяна на пола сигурно се отнася за всички сламкари. Тя оказва въздействие върху начина им на живот, върху психиката и историята им. Това показва, че малките бързо стават самостоятелни... Дали новороденото вече е отбито, или «майката», сега мъжкар, продължава да отделя мляко дори след промяната на пола? Това се отразява върху всичко в сламкарите, върху всичко. Затова бързах толкова...“

Вместо това Сали припряно си тръгна.

[1] Псалтир 8: 5 — Б.пр. ↑

20. НОЩНА ВАХТА

Колкото и да бе чудно, в юнкерския кубрик цареше тишина. Откакто тримата младши лейтенанти се бяха пренесли при шестимата юнкери, тук обикновено се вдигаше врява до небето. Потър облекчено въздъхна, когато видя, че всички други освен Уитбред спят. Въпреки глупавите си шеги, Джонатан беше един от малкото му приятели на борда на „Макартър“.

— Как е астрономията? — тихо попита Уитбред, който лежеше в хамака си. — Моля те, Гавин, подай ми кутия бира.

Потър взе и за себе си.

— Там долу е истинска лудница, Джонатан. Мислех, че когато открият обитаемия свят, ще стане по-нормално, но не е.

— Хм. Локализирането на планети е нещо обичайно във флота — отвърна Уитбред.

— Във флота може да е обичайно, но това е първото ми пътуване в дълбокия космос. Докато обсъждат нови теории, които са ми абсолютно непонятни, те ме карат да върша повечето работа. Предполагам, ще кажеш, че ми е от полза.

— Разбира се.

— Много ти благодаря. — Потър отпи от бирата си.

— Какво научихте досега?

— Доста неща. Има една луна, нали знаеш, така че нямахме проблем да изчислим масата. Гравитацията на повърхността е около нула цяло осемдесет и седем от стандартната.

— Точно колкото ускорението на сондата на сламкарката. Нищо изненадващо.

— Но те са в атмосферата — разпалено отвърна Потър. — Установихме и градски центрове. Неутринови излъчвания, бурни въздушни стълбове над ядрени реактори, електромагнетизъм — навсякъде, по всички континенти и дори в моретата. Планетата е пренаселена — благоговейно каза младият юнкер. Беше свикнал с безлюдната Нова Шотландия. — Вече имаме карта. Когато си тръгвах, тъкмо довършвах глобуса. Искаш ли да го видиш?

— Естествено. — Уитбред слезе от хамака си и двамата се спуснаха две палуби по-надолу, за да отидат в царството на учените. Повечето цивилни работеха в отсеците със сравнително висока гравитация близо до корпуса на „Макартър“, но спяха във вътрешността на кораба.

Сто и дващест сантиметровият глобус беше инсталиран в едно малко помещение, използвано от астрономите. При нормални обстоятелства тук се помещаваха ремонтните групи. Сега нямаше никого. Прозвучаха три сирени, оповестяващи последната вахта.

Бе картирана почти цялата планета, освен южния полюс, и глобусът показваше наклона на оста ѝ. Увеличителните телескопи на крайцера бяха дали картина, много напомняща на земната: различни оттенъци на синьо, червени пустини и бели планински върхове. Снимките бяха направени в различно време и на много честоти, така че облачните покривки да не скриват прекалено повърхността. Обозначените със златни точки промишлени центрове осейваха целия свят.

Докато Уитбред внимателно го разглеждаше, Потър наля кафе от колбата на доктор Бъкман. Кой знае защо, астрофизикът винаги имаше най-хубавото кафе на кораба — поне по-хубаво от онова на юнкерите.

— Потър, защо имам чувството, че планетата прилича на Марс?

— Нямам представа. Какво е Марс?

— Четвъртата планета в земната слънчева система. Не си ли бил в Нови Анаполис?

— Аз съм от сектора отвъд Въглищния чувал, не забравяй.

Джонатан кимна.

— Е, кадетите от колониите сигурно прескачат тази част от обучението. Жалко. Може би капитанът ще успее да уреди нещо за теб. Най-интересна е последната тренировъчна задача, когато те карат да кацнеш на Марс с минимален разход на гориво, а после да го направиш със запечатани резервоари. За да намалиш скоростта, трябва да използваш атмосферата, а тя изобщо не е много.

— Звучи забавно.

Джонатан продължаваше да гледа към глобуса.

— Това ме измъчва, Гавин. Наистина. Да идем да питаме някого.

— Командир Каргил още е на Кошерния астероид. — Като старши лейтенант, Каргил официално отговаряше за обучението на

юнкерите. Но пък за разлика от много други офицери, се отнасяше с младежите търпеливо.

— Може би горе все още има някой. — Двамата се запътиха към мостика и видяха Ренър с петна засъхнала пяна по брадичката.

Уитбред му обясни проблема си.

— И ми прилича на Марс, господин Ренър. Но не зная защо.

— Нямам представа — отвърна главният астрогатор. — Никога не съм бил в земната слънчева система. — Търговските кораби нямаше защо да стигат по-далеч от орбитата на Нептун, макар че като родина на човечеството, земното слънце бе централен трансферен пункт към други системи. — А и не съм чувал нищо хубаво за Марс. Важно ли е?

— Не зная. Сигурно не.

— Но явно го смяташ за важно.

Джонатан не отговори.

— В тази планета наистина има нещо странно. Прилича на всеки друг свят в Империята, освен... Или може би е просто защото зная, че там живеят извънземни чудовища, а? Хм, след пет минути имам среща с капитана за по чаша вино. Само да си облека куртката. Ще го попитаме.

Ренър изчезна в каютата си преди Уитбред и Потър да успеят да възразят. Гавин обвинително погледна колегата си. Пак щеше да го вкара в беда.

Ренър ги поведе надолу по стълбището към кулата, в която се намираше дежурната каюта на капитана. На бюрото отпред седеше отегчен морски пехотинец. Уитбред го познаваше — вакуумният дестилатор на сержант Малоуни правеше най-доброто ирландско уиски в целия флот. Малоуни се стремеше към качество, не към количество.

— Естествено, поканете юнкерите — каза Блейн. — До завръщането на катера нямам много работа. Заповядайте, господа. Вино, кафе или нещо по-силно?

Уитбред и Потър избраха шери, въпреки че още от единайсетгодишен Гавин предпочиташе скоч. Седнаха на малки съгъваеми столове, които се закачваха за скобите по пода на каютата. Наблюдателните люкове бяха отворени и корабното поле — изключено, така че над тях се издигаше грамадата на „Макартър“. Род

забеляза нервните погледи на юнкерите и се усмихна. Отначало всички реагираха така.

— Какъв е проблемът? — попита той. Уитбред му обясни.

— Разбирам. Господин Потър, бихте ли показали глобуса по интеркома? Благодаря. — Блейн разгледа образа на екрана. — Хм. Нормално изглеждащ свят. Цветовете са малко особени. Облаците изглеждат... мръсни. Нищо чудно. В атмосферата има всевъзможни боклуци. Това ви е известно, нали, господин Уитбред?

— Тъй вярно. — Юнкерът сбърчи нос. — Мръсна работа.

— Точно така. Но процентното съдържание на хелий удивлява Бъкман. Чудя се дали вече е решил загадката. Имаше няколко дни... По дяволите, Уитбред, наистина прилича на Марс. Но защо?

Джонатан сви рамене. Вече съжеляваше, че е повдигнал въпроса.

— Очертанията не са много ясни. Винаги е така. — Род разсеяно отнесе кафето и ирландското си уиски до екрана на интеркома. Официално не знаеше откъде идва алкохолът. Но Кели и неговите морски пехотинци знаеха, че капитанът има богати запаси. Цилер обичаше сливовица и това бе изисквало от Малоуни извънредна изобретателност.

Блейн проследи очертанията на едно малко море.

— Сушата не може да се отличи от водата, но облаците приличат на постоянни образувания... — Той отново разгледа картата. — Това море е почти кръгло.

— Да. Това също. — Ренър показва един едва забележим пръстен от острови, много по-голям от морето, което беше посочил капитанът. — И тук — вижда се само част от дъгата на тези ниски хълмове.

— Навсякъде има кръгове — потвърди Род. — Също като на Марс. Това е. Марс в продължение на четири милиарда години е обикалял през астероидния пръстен на земната слънчева система. Но тук няма много астероиди и всички са в троянските пунктове.

— Повечето кръгове не са ли прекалено малки за това, господин капитан? — попита Гавин.

— Така е, Потър. Наистина.

— Но какво означава това? — замислено рече Уитбред.

— Поредната загадка за Бъкман — отвърна Блейн. — Ще му хареса. А сега предлагам да използваме свободното си време за нещо

по-полезно. Радвам се, че доведохте младите господа, господин Ренър. Случайно да играете бридж?

Оказа се, че играят, но Уитбред нямаше късмет. Изгуби почти цялата си едnodневна заплата.

Завръщането на катера сложи край на играта. Каргил незабавно се яви в капитанската каюта и докладва за експедицията. Носеше информация, две непонятни сламкарски машини, които в момента разтоварваха в хангара, и парче златист метал, което държеше в облечените си в дебели ръкавици ръце. Блейн благодари на Ренър и юнкерите за бриджа и те разбраха недвусмисления намек, макар че Уитбред с удоволствие би останал.

— Аз си лягам — каза Потър. — Освен...

— Да? — окуражи го Джонатан.

— Няма ли да е интересно как ще реагира господин Кроуфорд, когато види каютата си? — дяволито попита Гавин.

На пълното лице на Уитбред бавно плъзна усмивка.

— Наистина, Потър. Наистина. Да побързаме!

Струваше си. Юнкерите не бяха сами в заседателната зала край хангара, когато, по молба на Джонатан, сержантът свързочник показа каютата по интеркома.

Кроуфорд не ги разочарова. Ако приятелите му не го бяха спрели, щеше да извърши ксеноцид, първото престъпление от такъв вид в човешката история. Той така се разбесня, че научи дори капитанът, в резултат на което от патрул главният артилерист направо застъпи на вахта.

Бъкман повика Потър и побърза да отиде в астрономическата лаборатория, убеден, че младият юнкер е объркал всичко. Свършената работа приятно изненада астрофизика. Достави му удоволствие и очакващото го кафе. Колбата винаги беше пълна и Бъкман започваше да свиква с това. Знаеше, че го снабдява Хорас Бери.

Половин час след пристигането на катера търговецът знаеше за парчето златист метал. Това вече бе странно — и потенциално ценно. Древните наглед сламкарски машини също можеха да донесат печалба... Само да имаше начин да получи достъп до катерния компютър! Ала уменията на Набил не бяха толкова всеотрядни.

По-късно щеше да разговаря с Бъкман на чаша кафе, но това можеше да почака, можеше да почака. А на следващия ден щеше да пристигне извънземният кораб. Експедицията несъмнено щеше да се окаже изключително ценна — и флотът си мислеше, че го наказва, като не му позволява да се грижи за бизнеса си! Наистина, без личното присъствие на Бери нямаше да има увеличаване на печалбите, но фирмата нямаше и да пострада, а с онова, което научеше тук, „Имперска компания за автонетика“ можеше да стане най-могъща в Асоциацията на имперските търговци. Ако флотът смяташе, че сега АИТ им създава проблеми, само трябваше да почакаат, докато начело застане Хорас Бери! Той лукаво се усмихна. Видял изражението на господаря си, Набил нервно се прегърби и се опита да не му се набива на очи.

Долу в хангара хванаха Уитбред на работа — така правеха с всеки, който минеше оттам. Каргил беше донесъл от Кошерния астероид много неща и трябваше да ги разопаковат. Джонатан находчиво прояви желание да помага на Сали преди помощник-капитанът да му е намерил друга задача.

Разтоварваха скелети и мумии за антропологическата лаборатория. Имаше големи колкото кукли крехки сламкарчета като живите създания в сержантския кубрик. Други скелети — според Стейли най-многобройни в Кошера — бяха като сламкарската миньорка, в момента настанена в каютата на Кроуфорд.

— Ха! — извика Сали, когато започнаха да разопаковат поредната мумия.

— Какво има? — попита Уитбред.

— Погледни я, Джонатан. Прилича на извънземната от сондата. Или не? Наклонът на челото не е такъв... но те са избрали за пратеник в Нова Каледония най-интелигентния си представител, разбира се. Това е бил първият контакт с извънземни и за тях.

Една от мумиите беше малка, с дребна главичка и големи крехки ръце. Пръстите ѝ бяха отчупени. Имаше суха длан, която Каргил бе открил да се носи из Кошера, различна от всички останали: костите бяха здрави, прави и дебели, ставите — големи.

— Артрит? — зачуди се Сали. Внимателно я прибраха и продължиха със следващата кутия, в която намериха останки от стъпало с малък остър шип на петата и твърда като конско копито

предна част. — Мутации? — замислено рече тя и се обърна към юнкер Стейли, който работеше с тях. — Нали каза, че нямало никаква радиация?

— Да, точно така... хм, Сали — потвърди Хорст. — Но някога радиацията трябва да е била ужасна.

Сали потръпна.

— Колко ли отдавна е било това? Преди хиляди години? Зависи какви бомби са използвали, за да преместят астероида.

— Няма начин да определим — каза Стейли. — Но всичко определено изглежда адски древно, Сали. Като Хеопсовата пирамида на Земята. Даже по-дрвно.

— Това не е доказателство, Хорст.

— Не е. Но наистина е старо. Чувствам го.

Анализът на находките трябваше да почака. Само разтоварването и подреждането им отне първата вахта и всички бяха уморени. В един и половина Сали се прибра в каютата си, а Стейли отиде в юнкерския кубрик. Джонатан Уитбред остана сам.

Бе изпил прекалено много кафе в капитанската каюта и се чувстваше бодър. Можеше да поспи по-късно. Всъщност налагаше се да се наспи, защото извънземният кораб щеше да се приближи до „Макартър“ по време на предобедната вахта. Ала дотогава оставаха девет часа, а Уитбред беше млад.

В коридорите блестяха половината от светлините на корабния ден. Нямахше почти никого и вратите на всички каюти бяха затворени. Цареше тишина.

Но дневното напрежение оставаше. В тази чужда система „Макартър“ никога нямаше да е напълно спокоен. А някъде в космоса беше невидимата цилиндрична грамада на „Ленин“. Уитбред си спомни за огромните лазерни оръдия на имперския миноносец, които в момента бяха насочени срещу тях.

Джонатан обичаше нощните вахти, защото най-после можеше да остане сам. Ако искаше, можеше да поговори с други дежурни, с работещи до късно учени — само че този път като че ли всички спяха. Е, добре, щеше да погледа сламкарчетата по интеркома, да изпие една

последна чаша кафе, да почете малко и да си легне. Хубавото на първата вахта бе, че имаше свободни лаборатории, в които да поседи.

Включи интеркома на Канал 2, но екранът остана мътен. Той се намръщи за миг, после се усмихна и се запъти към сержантския кубрик.

Честно казано, Уитбред очакваше да завари две съвкупяващи се сламкарчета. Юнкерите сами трябваше да си намират развлечения.

Джонатан отвори вратата — и нещо жълто-кафяво се стрелна между краката му. В семейството му бяха отглеждали кучета и рефлексите му бяха добре развити. Той отскочи, затръшна вратата, за да не избяга още нещо, после погледна към коридора.

Видя го съвсем ясно в мига преди то да се шмугне в камбуза. Едно от малките извънземни, понесло нещо на раменете си, навярно новороденото.

Другата възрастна трябваше все още да е в сержантския кубрик. Уитбред се поколеба за момент. Беше хващал много кучета, но това същество се криеше в камбуза и не го познаваше, не познаваше гласа му и по дяволите, не беше куче. Юнкерът свъси вежди. Изобщо нямаше да е забавно. Той се насочи към най-близкия интерком и повика вахтения офицер.

— Боже Господи! — възкликна Кроуфорд. — Казвате, че една от ония гадинки все още е в кубрика, така ли? Сигурен ли сте?

— Съвсем не, господин Кроуфорд. Всъщност не съм проверявал вътре, но забелязах само едно от извънземните.

— Не влизайте в кубрика — нареди главният артилерист. — Застанете до вратата и не пускайте никого вътре. Трябва да се обадя на капитана. — Той се намръщи. Блейн можеше да му откъсне главата за това, че го измъква от леглото заради някакво избягало зверче, но нали имаше изрична заповед незабавно да докладва за всичко, свързано със сламкарите.

Род бе от онези щастливи хора, които могат светкавично да се събуждат. Той внимателно изслуша Кроуфорд и нареди:

— Добре, пратете двама души да сменят Уитбред и кажете на юнкера да е на разположение. По-късно ще разговарям с него. Вземете взвод морски пехотинци и събудете готвачите. Накарайте ги да

претърсят камбуза. — Капитанът затвори очи и се замисли. — Никой да не влиза в кубрика, докато не дойде доктор Хорват. — Блейн изключи интеркома. Трябваше да се обади на министъра.

И да докладва на адмирала. Не. Щеше да го отложи, докато не научи какво точно се е случило. Но не можеше да отлага дълго. Той си облече куртката и събуди Хорват.

— Избягали ли са? Как? — попита министърът. Той не бе от щастливите хора. Очите му бяха зачервени, рядката му коса стърчеше във всички посоки, устните му примлясваха — очевидно не усещаше особено приятен вкус.

— Не знаем — търпеливо поясни Род. — Камерата е била изключена. Един от офицерите ми отиде да провери. — Това щеше да е достатъчно за учените. „Проклет да съм, ако позволя на някакви цивилни да измъчват хлапето. Ако някой трябва да му набие обръчите, това ще съм аз.“ — Докторе, ако дойдете в кубрика незабавно, ще си спестим много време.

В коридора гъмжеше от хора. Хорват, в измачкан червен копринен халат, четирима морски пехотинци, Лейтън, младшият вахтен офицер, Уитбред, Сали Фаулър, облечена в дълъг пеньоар, но вече с измито лице и завързана с шал коса. Трима готвачи мърмореха и дрънчаха с тенджери в камбуза, докато търсеха сламкарчето. Няколко пехотинци безпомощно се оглеждаха наоколо.

— Затръшнах вратата и погледнах към коридора — обясняваше Уитбред. — Другото може да е побягнало в обратната посока...

— Но смятате, че все още е тук.

— Тъй вярно.

— Добре, ще се опитаме да влезем, без да го изпуснем.

— Хм... хапят ли, господин капитан? — попита един ефрейтор от морската пехота. — Може би ще е по-добре да раздадем на хората ръкавици.

— Не е необходимо — увери ги Хорват. — Досега никого не са хапали.

— Слушам — отвърна ефрейторът.

— И за кошерните плъхове казаха същото — измърмори един от войниците, но никой не му обърна внимание. Шестима мъже и една жена се подредиха в полукръг около Хорват, който се канеше да отвори вратата. Напрегнати и мрачни, въоръжените морски пехотинци бяха

готови на всичко. Род за първи път изпита диво желание да се засмее, ала успя да го потисне. Но онова бедно зверче...

Хорват бързо влезе в кубрика. Нищо не избяга навън.

Зачакаха.

— Добре — извика министърът. — Виждам го. Влизайте един по един. Под масата е.

Мъничето ги наблюдаваше внимателно. Когато го обкръжиха, то се предаде и Сали го гушна.

— Клетото създание — промълви тя. Сламкарчето се оглеждаше, очевидно уплашено.

Уитбред проучи останките от камерата. Някак беше станало късо съединение. Металът и пластмасата се бяха стопили. Въздушнопречиствателните системи на „Макартър“ все още не бяха премахнали неприятната миризма. В мрежата на клетката зад камерата зееше голяма дупка. Блейн се приближи, за да я разгледа.

— Сали — попита той, — възможно ли е да са достатъчно интелигентни, за да го направят нарочно?

— Не! — едновременно отвърнаха момичето и Хорват.

— Мозъкът им е прекалено малък — прибави министърът.

— Аха — каза Уитбред. Но мислено отбеляза, че камерата е била в клетката.

Повикаха двама техници от свързочното отделение, за да закърпят дупката. Те запоиха отгоре нова мрежа и Сали върна съществото вътре. Техниците монтираха нова видеокамера, този път извън решетката. Никой не каза нищо.

По време на вахтата търсенето продължи. От женската и новороденото нямаше и следа. Опитаха се да получат помощ от голямата сламкарка, но тя очевидно не ги разбираше — или не я интересуваше. Накрая Блейн се върна в каютата си да поспи няколко часа. Когато се събуди, извънземните все още не бяха открити.

— Можем да пуснем след тях поровете — предложи Каргил в каюткомпанията по време на закуска. Един от артилеристите гледаше чифт големи колкото котки гризачи, с които почистваше бака от мишки и плъхове.

— Те ще удушат сламкарчетата — възрази Сали. — Извънземните не са опасни. Поне не са по-опасни от плъхове. Не можем да ги убием!

— Ако не ги намерим скоро, адмиралът ще удуши мен — изсумтя Род. После се качи на мостика и нареди на Стейли:

— Свържете ме с адмирала.

— Слушам. — Юнкерът заговори в комуникатора.

След секунди на екрана се появи набръчканото брадато лице на адмирал Кутузов. Главнокомандващият се намираше на собствения си мостик и пиеше чай. Род внезапно си помисли, че всъщност Кутузов никога не е разговарял с него от друго място. Кога спеше този човек? Капитанът докладва за изчезналите извънземни.

— И все още нямате представа какво представляват, така ли? — попита адмиралът.

— Съвсем не, господин адмирал. Има няколко хипотези. Най-вероятната е да са родствени на сламкарите по същия начин, по който маймуните са родствени на човека.

— Много интересно, капитане. Предполагам, че тези хипотези обясняват какво правят маймуни на астероиден миньорски кораб. Не съм забелязал на борда ни да има маймуни, капитан Блейн.

— Съвсем не, господин адмирал.

— Сламкарската сонда пристига след три часа — изръмжа Кутузов. — А малките са избягали снощи. Странно съвпадение, капитане. Според мен те са шпиони.

— Шпиони ли, господин адмирал?

— Да, шпиони. Учените са ви казали, че не били разумни същества. Възможно е, но дали са способни да запаметяват? Едва ли. Вие ми обясните за техническите умения на голямата. Тя е заповядала на малките да върнат часовника на оня търговец. Капитане, при никакви обстоятелства не ѝ позволявайте да влезе в контакт с избягалите. Нито пък на който и да било друг голям извънземен. Ясно ли е?

— Тъй вярно...

— Чудите се защо, нали? Ако има някаква вероятност тези гадинки да научат тайните на двигателя и полето...

— Да, господин адмирал. Ще се погрижа да бъде изпълнено.

— Гледайте да го направите, капитане.

Блейн остана известно време втренчен в мътния екран, после се обърна към Каргил.

— Джак, ти си служил при адмирала, нали? Какво представлява в действителност под легендарния си образ?

Помощник-капитанът седна до командното кресло на Род.

— Още бях юнкер, когато той беше капитан. Всички го уважавахме. Той е най-суровият офицер във флота и не проявява снизхождение към никого, най-малко към себе си. Но когато се сражаваш под негово командване, има по-голяма вероятност да се върнеш жив.

— И аз така съм чувал. Спечелил е повече битки от всеки друг във флота, но, Господи, какво сурово копеле е!

— Да, господин капитан. — Каргил внимателно се вгледа в лицето му. — Никога не сте били на Света Екатерина, нали?

— Не.

— Неколцина от екипажа са оттам. На „Ленин“ са повече, разбира се. Във флота има адски много катеринци, господин капитан. И знаете ли защо?

— Досещам се.

— Планетата е била заселена от руснаците във флота на стария Кодоминиум — каза Каргил. — Когато избягали от земната слънчева система, те пратили жените и децата си на Екатерина. По време на Войните на формирането понесли тежки удари. После Завър без предупреждение нападнал Света Екатерина и започнали Войните за наследството. Планетата останала вярна, но...

— Като Нова Шотландия — отбеляза Род.

Помощник-капитанът кимна.

— Точно така. Верни на Империята фанатици. Съвсем естествено, като се има предвид историята им. Живели са в мир само когато Империята е била силна.

Блейн замислено кимна, после отново се обърна към екраните. Имаше начин да зарадва адмирала.

— Стейли — изръмжа той, — предай на сержант Кели да нареди на всички морски пехотинци да търсят избягалите сламкарчета. Заповядвам да стрелят на месо. Ако е възможно, да се опитват да не ги убият, но да стрелят. И пуснете ония порове в камбуза.

21. ПОСЛАНИЦИТЕ

Докато извънземният кораб се приближаваше, пламтящият му двигател скриваше всички подробности от конструкцията му. „Макартър“ чакаше с вдигнати щитове и насочени оръдия. „Ленин“ наблюдаваше от сто километра разстояние.

— Бойна готовност едно, Стейли — тихо нареди Блейн. Юнкерът хвана голямата червена ръчка, в момента включена на бойна готовност две, и я завъртя обратно на часовниковата стрелка. Зави сирената за пълна бойна готовност, после из стоманените коридори отекна запис на бойна тръба.

— Внимание, внимание. Бойна готовност едно, бойна готовност едно.

Офицери и екипаж се втурнаха към бойните си постове — артилеристи, свързочници, морски пехотинци. Готвачи и интендантите се присъединиха към техническите групи. Санитари организираха медицински пунктове из целия крайцер — всичко това бързо и безшумно. Род се изпълни с гордост. Цилер му бе поверил дисциплиниран кораб и той продължаваше да е такъв, слава Богу.

— Свързочно отделение готово за бой — съобщи свързочникът на мостика.

— Артилерийска бойна част готова за бой.

— Морска пехота готова за бой.

— Стейли, свободните пехотинци да продължат да търсят изчезналите сламкарчета — заповяда Блейн.

— Слушам.

— Техническо отделение готово за бой.

Извънземният кораб се насочваше към „Макартър“. Ядреният пламък на двигателя му се отразяваше в щитовете на крайцера.

— Не е толкова горещ, господин капитан — съобщи по интеркома Синклер. — Полето ще издържи поне двацет минути. И топлината не е фокусирана, няма да има горещи точки.

Род кимна. Беше стигнал до същото заключение, но когато имаше възможност, трябваше да провери. Светлината на екрана

ставаше все по-силна.

— Не проявява враждебност — каза той на Ренър. — Даже да е боен кораб.

— Не съм сигурен, че е боен, господин капитан. — Главният астрогатор изглеждаше съвсем спокоен. Дори извънземните да ги атакуваха, той щеше да остане по-скоро зрител, отколкото участник в сражението. — Поне са насочили пламъка на двигателя си настрани. Знак на любезност.

— По дяволите, пламъкът се увеличава, частично се просмуква в нашето Лангстъново поле и те могат да видят какво ни причинява.

— Не се бях сетил за това.

— Морската пехота докладва, че в коридорите на палуба „В“, отсек два̀сет, има цивилни.

— Проклятие! — извика Блейн. — Това е при астрономите. Освободете коридорите!

— Сигурно е Бъкман — ухили се Ренър. — Няма да им е лесно да го върнат в каютата му.

— Да. Стейли, наредете на пехотинците да отведат Бъкман в каютата му. Дори насила, ако се наложи.

Уитбред се усмихна. „Макартър“ се намиреше в космически дрейф. Как щяха да се справят войниците в такива условия?

— Торпедна бойна част готова за бой. Торпедата са насочени.

— Един от готвачите видял малкото — съобщи Стейли. — Морските пехотинци отиват натам.

Извънземният кораб бе съвсем близо. Двигателят му излъчваше ослепително бял пламък. „Маневрира блестящо“ — помисли си Блейн. Изобщо не бяха променили скоростта. Очевидно вярваха на всичко — на двигателите, на компютрите, на сензорите си...

— Машинно отделение готово за бой. Полето включено на максимум.

— Пехотинците са върнали доктор Бъкман в каютата му — съобщи Стейли. — Доктор Хорват е на интеркома. Иска да протестира.

— Изслушайте го, Стейли. Но побързайте.

— Артилерийската бойна част докладва, че всички оръдия са насочени срещу извънземния кораб.

Всички на борда бяха готови. Екипажът чакаше на бойните си постове.

Кулата с наблюдателната каюта на Блейн стърчеше от корпуса на крайцера и в бой се превръщаше в първата удобна мишена.

Всички свободни отсеци във вътрешността на кораба бяха претъпкани с хора, докато външните палуби пустееха, разчистени за ремонтните групи.

А извънземният съд бързо се приближаваше. Все още се виждаше само като ослепителна светлина, ядрена струя, разгръщаща се, за да обхване Лангстъновото поле на „Макартър“.

— Артилерийска бойна част докладва: сламкарският кораб се движи с нула цяло осемдесет и седем гравитация.

— Нищо ново — прошепна Ренър.

Светлината изпълни екрана — и помръкна. В следващия момент извънземният съд грациозно се плъзна с изключен двигател край крайцера, сякаш беше пристанал на невидим док. Намираще се в относителна неподвижност спрямо „Макартър“. Род зърна сенки, които се движеха в надуваемите пръстени в предния му край.

Главният астрогатор изсумтя и се намръщи.

— Проклети фукльовци!

— Стегнете се, Ренър.

— Извинете. Не съм чувал за по-невероятно астрогационно постижение. Ако някой ми го беше разказал, щях да го обвиня в лъжа. Те за какви се мислят? — Ренър кипеше от гняв. — Ако някой астрогатор се опита да изпълни такъв номер, веднага ще го изхвърлят. Стига да оцелее след катастрофата, разбира се.

Блейн кимна. Сламкарският пилот не си бе оставил никаква възможност за грешки. И...

— Сгрешил съм. Това не може да е боен кораб. Само го погледнете.

— Да. Крехък като пеперуда. Бих могъл да го смачкам с ръка.

Род се замисли за миг, после даде заповед.

— Трябва ми доброволец за първия контакт с кораба сам, с невъоръжен скутер. И... поддържайте бойна готовност едно.

Имаше прекалено много доброволци.

И естествено юнкер Уитбред беше сред тях. Нали вече го бе правил?

Сега чакаше в скутера и гледаше през поляризирания си пластмасов визьор как вратите на хангара се отварят.

Вече го беше правил. Сламкарската миньорка не го бе убила, нали? Чернотата пред него се развълнува. Внезапно през една пролука в Лангстъновото поле проблеснаха звезди.

— Достатъчно е голяма — разнесе се в дясното му ухо гласът на Каргил. — Тръгвайте, Уитбред. Успех и... късмет.

Уитбред включи реактивните дюзи. Скутерът се издигна, прелетя през отвора и се озова в звездния космос, осветен от далечното сияние на Окоето на Мърчисън. Лангстъновото поле отново стана плътно. Нямаше връщане назад.

„Макартър“ представляваше рязко очертана неестествена чернота. Юнкерът бавно я заобиколи. Сламката и извънземният съд ярко блестяха над тъмния ръб.

Уитбред не бързаше. Корабът постепенно се уголемяваше. Централната му част бе тънка и дълга като копие. По бордовете му имаше люкове, антени и други, непонятни неща. От средата стърчеше квадратна черна перка, навярно радиаторна повърхност.

В широките прозрачни пръстени, които опасваха предния край, се движеха фигури. Виждаха се достатъчно ясно, за да предизвикват ужас: смътно хуманоидни, но странно изкривени тела.

Четири тороида. Сенки във всички тях.

— Използват всичките си горивни резервоари за жилищно пространство — докладва Уитбред. — Едва ли биха могли да се върнат на планетата си без наша помощ.

Гласът на капитана:

— Убеден ли сте?

— Тъй вярно. Възможно е да има вътрешен резервоар, но малък.

Почти беше стигнал до извънземния кораб. Юнкерът намали скоростта, плавно спря точно до прозрачните пръстени и отключи люка на херметичния шлюз.

В предния край на металното тяло незабавно се отвори овална врата. Навън се появи сламкар, обгърнат в прозрачна обвивка. Извънземният зачака.

— Искам разрешение да напусна... — започна Джонатан.

— Разрешавам. Докладвайте винаги, щом сметнете за нужно. Иначе действайте по своя преценка. Морската пехота е в готовност,

Уитбред, така че не викайте за помощ, освен ако не е наложително. Ще дойдат бързо. А сега — късмет.

Гласът на Каргил замлъкна и отново се включи капитанът.

— Не поемайте големи рискове, Уитбред. Не забравяйте, че трябва да останете жив, за да докладвате.

— Тъй вярно.

Когато юнкерът приближи до люка, сламкарят грациозно отстъпи назад и комично увисна във вакуума, като с голямата си лява ръка се държеше за някаква стърчаща от корпуса халка.

— Целият корпус е осеян с такива неща — каза в микрофона Джонатан. — Корабът не може да е бил изстрелян от атмосферата.

Той спря в овалния отвор и кимна на леко усмихнатия извънземен. После малко насмешливо заяви:

— Искам разрешение да се кача на борда.

Съществуването се поклони от кръста — или може би просто кимаха така? Ставата на гърба му се намираше под раменете — и посочи към кораба с двете си десни ръце.

Херметичният шлюз беше тесен — очевидно пригоден за размерите на сламкарите. Уитбред забеляза три хлътнали бутона в мрежа от сребърни ленти. Електрическа верига. Създанието видя, че той се колебае, пресегна се покрай него и натисна един, после втори.

Люкът зад Уитбред се затвори.

Посредничката чакаше шлюзът да се херметизира. Удивляваше я странната структура на извънземния, симетричността и неестествените връзки на костите му. Явно не беше родствен на позната форма на живот. И корабът му се бе появил на мястото, което посредничката наричаше „Смотаняшкия пункт“.

Още повече я озадачи неспособността му да херметизира шлюза без нейна помощ.

Сигурно идваше в качеството на посредник. Трябваше да е разумно същество. Нали? Или първо бяха пратили животното? Не, определено не. Не можеха да са чак толкова различни — това щеше да е смъртна обида за всяка култура.

Вътрешният люк на шлюза се отвори. Тя влезе и го заключи. Извънземният чакаше в коридора и го изпълваше като тапа в гърло на

бутилка. Посредничката свали скафандъра си и остана гола. Колкото и да беше различно, съществуването спокойно можеше да я помисли за воин. Искаше да го убеди, че не е въоръжена.

Поведе го към по-просторните сектори. Едрото тромаво създание се движеше трудно. Не се приспособяваше лесно към гравитацията. Спираше да надзърта през прозорците в отсеците на кораба и разглеждаше механизмите, които кафявите бяха инсталирали в коридора... нима разумно същество можеше да се държи така?

Искаше й се да го дръпне, за да го накара да побърза, но имаше вероятност извънземният да го схване като нападение. На всяка цена трябваше да избягва това.

За момента щеше да се отнася с него като с господар.

Имаше ускорителна зала: двацет и шест огънати койки, наредени в три колони, всички подобни на преобразеното легло на Кроуфорд. Ала не бяха и съвсем еднакви. Сламкарката вървеше пред него, изящна като делфин. Късата й козина беше на несиметрично разположени дъговидни кафяви и бели ивици. Около слабините и подмишниците й растяха гъсти кичури бели косми. Уитбред я намираше за красива. В момента стоеше и го чакаше — нетърпеливо, каза си той.

Опита се да не мисли за това, че е попаднал в капан. В клаустрофобично тесния коридор цареше сумрак. Юнкерът се загледа в някаква редица свързани с помпи резервоари — навярно охлаждаща система за водородно гориво. Сигурно водеше към черната перка навън.

Проблесна светлина.

Отворът бе голям, достатъчно голям дори за Уитбред. Вътре: слаби слънчеви лъчи, като по време на гръмотевична буря. Той последва сламкарката в някакво помещение, което сигурно беше един от тороидите. Незабавно го заобиколиха извънземни.

Всички бяха еднакви, включително редуването на кафявите и бели ивици по козината им. Поне дванайсет усмихнати криви лица се взираха в него от учтиво разстояние и всички разговаряха помежду си с бързи пискливи гласове.

После бърбенето внезапно стихна. Един от сламкарите се приближи до него и изрече няколко кратки изречения, които можеха да са на различни езици, но бяха абсолютно неразбираеми за Уитбред.

Той сви рамене и протегна длани напред.

Съществуващото мигновено повтори жеста му с невероятна точност. Джонатан избухна в смях. Носеше се безпомощно в слабата гравитация, притискаше ръце към корема си и се кикотеше като дете.

— Добре, Уитбред — със сериозен, металически глас проговори в ухото му Блейн. — Смят се и всички останали. Въпросът е...

— О, не! Господин капитан, пак ли ме показват по интеркома?

— Въпросът е какво си мислят, че правиш сламкарите.

— Тъй вярно. Беше заради третата ръка. Не успях да се овладеея. — Джонатан отново стана сериозен. — Време е за стриптийза ми, господин капитан. Моля ви, изключете интеркома...

Датчикът на брадичката му светеше в жълто, разбира се. Бавно действаща отрова. Но този път нямаше да я диша. Той дълбоко си пое дъх, откопча шлема си и го свали. После, все още без да отваря уста, откачи кислородната бутилка от скафандъра си, захапа мундщука и включи въздуха. Работеше отлично.

Джонатан бавно започна да се съблича. Първо свали широкия гащеризон с електрониката и животоподдържащите системи на скафандъра. После дръпна циповете, които минаваха по крайниците и гърдите му. Без тях костюмът приличаше на трико. Еластичните нишки следваха всички извивки на мускулатурата му, за да не позволят на тялото му да експлодира във вакуума. С тяхна помощ собствената му кожа в известен смисъл се превръщаше в скафандър и потните му жлези играеха ролята на терморегулационна система.

Докато се събличаше, бутилката плуваше пред него. Сламкарите бавно се приближиха и един от тях — кафяв, без ивици, също като миньорката на борда на „Макартър“ — посегна да му помогне.

Уитбред извади от комплекта си с инструменти универсално лепило и се опита да залепи шлема си за прозрачната пластмасова стена, но не успя. Кафявият извънземен незабавно разбра проблема му. Той (тя, то) взе някаква тубичка и намаза шлема, който веднага залепна за гладката повърхност. Джонатан насочи камерата към него.

Ако сламкарите бяха хора, биха се подредили един до друг, сякаш не биха могли да разговарят удобно, ако не установят коя посока

е „нагоре“. Всички сламкари обаче бяха под различни ъгли един спрямо друг и това, изглежда, ни най-малко не ги смущаваше. Те чакаха и се усмихваха.

Юнкерът се изправи пред тях съвсем гол.

Извънземните се приближиха да го разгледат.

Кафявият се отличаваеше от пъстрите си събратя. Той беше по-нисък от тях, с малко по-едри ръце и странна форма на главата. Доколкото Уитбред можеше да определи, приличаше на миньорката. Другите бяха като мъртвия от сондата със светлинното платно.

Съществото проучи костюма му и започна да прави нещо с комплекта инструменти, но останалите докосваха Джонатан, опипваха мускулатурата и ставите му, търсеха места, чието притискане да предизвиква рефлексии.

Двама зяпаха стиснатите му зъби. Други проследяваха костите му: ребра, гръбначен стълб, череп, таз, стъпала. После се заеха с дланите му, като се опитваха да движат пръстите му в невъзможни положения. Макар че внимаваха, всичко бе извънредно неприятно.

Бърборенето им постепенно се усилваше. Някои звуци бяха толкова високи, че звучаха като тихи писъци и подсвирквания, но зад тях се чуваха мелодични тонове. Един от изразите като че ли постоянно се повтаряше с висок тенор. Сламкарите внезапно се скупчиха зад гърба на младежа, като възбудено сочеха гръбначния му стълб. Един от тях му даде знак, като започна да се навежда и да се изправя. Ставите му изпъкваха така, сякаш гърбът му е счупен на две места. На Уитбред почти му се пригади, но схвана идеята. Той зае ембрионална поза, изправи се, после пак се сви. Десетина малки извънземни ръце заопипваха гръбнака му.

После отстъпиха назад. Остана само едно от създанията, което явно го покани да разгледа неговата (нейната) анатомия. Джонатан поклати глава и се извърна. Това бе работа на учените.

Той взе шлема си и заговори в микрофона:

— Готов съм да докладвам, господин капитан. Не съм сигурен какво да правя. Да се опитам ли да доведе някой от тях на борда на „Макартър“?

— В никакъв случай — нервно отвърна капитанът. — Можете ли да излезете от кораба им?

— Тъй вярно. Ако се наложи.

— Предпочитаме да го направите. Обадете се по секретния канал, Уитбред.

— Хм... слушам. — Юнкерът се обърна към сламкарите, посочи шлема си, после херметичния шлюз, облече си скафандъра с помощта на кафявия, закопча го и си сложи шлема. Един от пъстрите го отведе при люка.

Навън нямаше удобно място да закачи осигурителното си въже, но неговият извънземен придружител разбра какво му трябва и залепи за повърхността на кораба кука. Не изглеждаше много здрава. Джонатан се намръщи. Къде бе халката, за която се беше хванал сламкарят на идване? Нямаше я. Защо?

Поне „Макартър“ бе наблизко. Ако куката се счупеше, щяха да го спасят. Уитбред предпазливо се отблъсна от корпуса, увисна в празното пространство и насочи мерника на шлема си точно към антената, стърчаща от абсолютно черното поле на крайцера. След това натисна с език бутончето „СЕКРЕТНА ВРЪЗКА“.

От шлема му бликна тънък лъч кохерентна светлина. Друг проблесна от крайцера и проследи неговия до малка вдлъбнатина в шлема. В мрака около нея се очерта пръстен — ако имаше изтичане на енергия, „Макартър“ щеше да го коригира, а ако изтичането водеше към трети пръстен около антената на Уитбред, мигновено щеше да прекъсне връзката.

— Тук Уитбред, господин капитан — обади се той. В гласа му прозвучаха раздражени и в същото време озадачени нотки. „В крайна сметка — помисли си юнкерът, — все пак имам право на някакво мнение. Нали?“

Блейн отговори незабавно.

— Уитбред, тази секретност не цели само да ви причини затруднения. Сламкарите още не знаят езика ни, но могат да запишат разговорите ни и по-късно да го научат. Разбирате ли ме?

— Ами... тъй вярно. — Мили Боже, Стареца наистина мислеше далновидно.

— Вижте, Уитбред, не можем да приемем нито един извънземен на борда на „Макартър“, докато не решим проблема с малките. Не бива да заподозрат нищо. Ясно ли е?

— Тъй вярно.

— Отлично. Пращам ви катера с група учени — след като вие подготвихте почвата, така да се каже. Между другото, справихте се чудесно. Имате ли да отбележите нещо?

— Да, господин капитан. Първо, на борда има две деца. Видях ги да висят на гърбовете на възрастни индивиди. По-едри са от нашите сламкарчета и козината им е като на големите.

— Още едно доказателство за миролюбивите им намерения — отвърна Блейн. — Нещо друго?

— Ами, нямах възможност да ги преброя, но изглежда, че са двайсет и трима кафяво-бели и двама кафяви като астероидната миньорка. Двете деца бяха с кафявите. Не знам защо.

— Все някога ще сме в състояние да разговаряме с тях. Добре, Уитбред, пращаме ти учените. Ренър, чувате ли ме?

— Тъй вярно.

— Подгответе курс. Искан „Макартър“ да се отдалечи на петдесет километра от извънземния кораб. Не зная какво ще направят сламкарите, когато потеглим, но катерът вече ще е там.

— Местите кораба, така ли, господин капитан? — удивено попита главният астрогатор. На Уитбред му се искаше да изръкопляска, но се сдържа.

— Да.

Известно време никой не каза нищо.

— Добре — отстъпи Блейн. — Ще ви обясня. Адмиралът е много обезпокоен за сламкарчетата. Той смята, че могат да се разприказват за кораба. Имаме заповед да не дадем на малките възможност да влязат в контакт с възрастен извънземен, а един километър е прекалено малко разстояние.

Отново последва мълчание.

— Това е всичко, господа. Благодаря ви, Уитбред — каза Род. — Господин Стейли, съобщете на доктор Харди, че вече може да се качи на катера.

„Е, сега е мой ред“ — помисли си капелан Харди, пълен човек със замечтани очи и червена коса, която започваше да посивява. Освен да води неделните служби, през по-голямата част от експедицията свещеникът съзнателно не беше напускал каютата си.

Дейвид Харди не бе темерут. Всеки можеше да го посети на чаша кафе, уиски, партия шах или дълъг разговор и мнозина го правеха. Просто не обичаше тълпите. Нямаше как да опознае човек в тълпа.

Освен това запазваше професионалната си склонност да не обсъжда работата си с аматьори и да не публикува резултатите, докато не събере достатъчно доказателства. В момента, каза си той, това нямаше да е възможно. А и какво всъщност представляваха извънземните? Определено бяха разумни. Определено бяха интелигентни. И определено имаха място в божествения замисъл на вселената. Но какво?

Екипажът пренесе на катера багажа на Харди. Аудио библиотека, няколко купчини детски книжки, справочна литература (малко: катерният компютър имаше връзка с корабната памет, но Дейвид въпреки това обичаше книгите, колкото и да бяха непрактични). Имаше и някои уреди: два екрана с микрофони и електронни филтри за пречистване на звука. Беше се опитал сам да натовари всичко, но старши лейтенант Каргил го разубеди. Морските пехотинци щяха да го направят много по-бързо и предпазливостта на капелана изобщо не можеше да се сравнява с тяхната — ако нещо се случеше, щяха да си имат работа с Кели.

При херметичния шлюз Харди срещна Сали. И тя не пътуваше с малко багаж. Ако зависеше от нея, щеше да носи всичко, дори скелетите и мумиите от Кошерния астероид, но капитанът ѝ бе позволил и да вземе само холограмите си и даже тях трябваше да крие, докато не установи какво е отношението на сламкарите към разкопаването на гробове. Според описанията на Каргил, извънземните нямаша погребални обреди, но това ѝ се струваше абсурдно. Всички имаха погребални обреди, дори най-примитивните човешки култури.

Не можеше да вземе и извънземната миньорка, както и малкото, което отново беше станало женско. Поровете и морските пехотинци продължаваха да търсят изчезналото сламкарче и новороденото (защо бе избягало с бебето, а не с майка му?). Чудеше се дали присъствието ѝ на борда на катера не се дължи на врявата, която бе вдигнала след заповедта на Род да стрелят на месо. Знаеше, че не е справедлива към капитана. Той изпълняваше нарежданията на адмирала. Но това не бе

правилно! Малките нямаше да причинят зло на никого. Човек трябваше да е параноик, за да се страхува от тях.

Тя последва капелан Харди в каютата на катера, където завариха доктор Хорват. Тримата щяха да са първите учени на извънземния кораб и Сали се вълнуваше. Имаше да учи толкова много неща!

Антрополог — вече се смяташе за напълно квалифицирана специалистка и нямаше кой да ѝ възрази, — лингвист и Хорват, известен физик преди да се заеме с политика. Министърът бе единственият безполезен от групата, но високият пост му осигуряваше място на борда. Тя не смяташе, че същото се отнася и за нея, макар да си го мислеха половината от учените на „Макартър“.

Трима учени, боцман, двама опитни космонавти и Джонатан Уитбред. Никакви морски пехотинци, никакви оръжия. Вълнението почти заглушаваше страха, който къкреше някъде дълбоко в нея. Не биваше да носят оръжие, разбира се, но щеше да се чувства по-добре, ако с тях пътуваше Род Блейн. Ала нямаше начин.

По-късно щяха да дойдат още хора. Бъкман — с милион въпроси, щом Харди решише езиковия проблем. Биолози. Офицер, навярно Кроуфорд, за да проучи оръжията на сламкарите. Инженер. Всеки друг, но не и капитанът. Кутузов едва ли щеше да му позволи да напусне кораба си, колкото и миролюбиви да се окажеха извънземните.

Внезапно изпита носталгия. На Спарта имаше дом, съвсем близо до столицата. Спарта беше център на цивилизацията. Когато завърши университета, бе взела решение да се изгради като личност, а не да стане украшение на нечия мъжка кариера. В момента обаче ѝ се искаше да е украшение, особено на подходящия мъж, само... Не. Трябваше да остане независима жена.

В единия край на каютата имаше ускорително кресло и дъговиден пулт. Това беше артилерийският мостик — каква ти каюта! Но бяха монтирани седалки и сгъваеми маси за игри и хранене.

— Разгледахте ли катера? — попита Хорват.

— Моля?

— Попитах: „Разгледахте ли катера?“ Навсякъде има амбразури. Свалили са оръдията и торпедата, но амбразурите си стоят. Що за посланически кораб е това?

Харди се откъсна от размислите си.

— Вие как бихте постъпили на мястото на капитана?

— Щях да използвам невъоръжен кораб.

— Няма такива — спокойно отвърна свещеникът. — Поне не такива, на които да можете да живеете, както щяхте да научите, ако бяхте разгледали хангара. — Богослуженията се провеждаха там, ала министърът не присъстваше на тях. Това си бе негова работа, но спокойно можеше да му го напомни.

— Прекалено е очевидно, че катерът е разоръжен боен кораб!

Харди кимна.

— Сламкарите рано или късно трябва да научат нашата страшна тайна. Ние сме войнствен вид, Антъни. Такава ни е природата. И все пак идваме с напълно разоръжен боен кораб. Не мислите ли, че това ще подсказва нещо на извънземните?

— Но това е толкова важно за Империята!

Дейвид Харди отново кимна. Научният министър имаше право, макар че навярно изхождаше от грешни аргументи.

Катерът леко се разтърси и потегли. Род го наблюдаваше на екраните на мостика и изпитваше безпомощно раздразнение. В момента, в който се приближеше до извънземния кораб, към него щеше да се насочи една от батареите на Кроуфорд — а Сали Фаулър се намираше на борда на малкия разоръжен съд.

Първоначално бяха имали намерение да доведат сламкарите на „Макартър“, но това нямаше да е възможно, докато не откриеха малките. В известен смисъл това го радваше. „Започвам да ставам параноик — помисли си той. — Като адмирала.“

Междувременно нямаше и следа от сламкарчетата и всички бяха нервни.

— Готови сме да потеглим, господин капитан — съобщи главният астрогатор. — Аз ще поема управлението.

— Добре. Действайте, Ренър.

Прозвуча сигнал за ускорение и „Макартър“ плавно започна да се отдалечава от извънземния кораб — а също от катера и Сали Фаулър.

22. СЛОВЕСНИ ИГРИ

Душът: найлонов чувал със сапунена вода с млад мъж вътре. Отворът на чувала беше херметично затворен около шията му. С помощта на четка с дълга дръжка Уитбред се търкаше навсякъде, където го сърбеше — с други думи, по цялото тяло. Юнкерът с наслада се раздвижваше и протягаше. На сламкарския кораб бе толкова тясно! Толкова клаустрофобично!

Когато се изкъпа, отиде при другите в каютата.

Капеланът, Хорват и Сали Фаулър, всички с еднакви обувки с магнитни подметки за ниска гравитация, всички застанали с глави „нагоре“. До този момент Джонатан никога не би забелязал такова нещо.

— Господин министър — каза той, — имам заповед да се поставя на ваше разположение.

— Много добре, господин... Уитбред — проточи Хорват. Изглеждаше притеснен и замислен. И тримата изглеждаха така.

Капеланът с усилие заговори:

— Виждате ли, всъщност никой от нас не знае какво да прави. Никога не сме установявали контакт с извънземни.

— Те са дружелюбни. Искане да разговаряме — отвърна юнкерът.

— Добре. Добре, но това с нищо не ми помага — нервно се засмя свещеникът. — Как беше, Уитбред?

Той се опита да им обясни. Тясно, докато не стигнеш в пластмасовите тороиди... крехко... безсмислено да се мъчиш да различиш сламкарите един от друг, освен че кафявите по нещо се различаваха от кафяво-белите...

— Не са въоръжени — отбеляза младежът. — Разглеждах кораба цели три часа. На борда няма място, където да крият големи оръжия.

— Не ви ли се струваше, че не ви показват всичко?

— Хм, не.

— Като че ли не сте много уверен — остро рече Хорват.

— О, съвсем не, господин министър. Просто си спомних за работилницата. Една от каютите беше пълна с инструменти — подът, таванът, навсякъде. На две от стените имаше съвсем елементарни неща: свредели, триони със странни дръжки, болтове и отвертки. Неща, които познавам. Видях пирони и нещо като чук с голяма плоска глава. Приличаше на домашна работилница. Но забелязах и много сложни уреди, чието предназначение ми е напълно непонятно.

Извънземният кораб се носеше точно до предния прозорец. Вътре се движеха нечовешки сенки. Сали също ги наблюдаваше... Хорват сухо му напомни:

— Казахте, че извънземните не криели нищо.

— Така мисля. Но съм убеден, че специално ме заведоха в онази каюта. Не зная защо, но ми се струва, че това беше нещо като тест за интелигентност. И аз не го издържах.

— Единствената сламка, с която имахме възможност да контактуваме, не разбира и най-елементарните жестове — рече капеланът. — А сега вие ми казвате, че тези извънземни ви подлагали на тестове за интелигентност...

— И разбираха знаците ми. Всъщност удивително бързо. Да. Те са различни. Видяхте записите.

Харди уви кичур от оредяващата си червена коса около възлестия си пръст и леко го подръпна.

— От камерата в шлема ви ли? Да, Джонатан. Според мен си имаме работа с два вида сламкари. Едните са луди учени и не могат да говорят. Другите... говорят — неуверително завърши той. Свещеникът усети, че си играе с косата си, и я приглади. — Надявам се, че бързо ще науча езика им.

Всички се страхуваха, осъзна Уитбред. Особено Сали. И даже капеланът, който винаги изглеждаше невъзмутим. Всички се ужасяваха от първия ход.

— Други впечатления? — попита Хорват.

— Постоянно си мисля, че корабът е предназначен за свободно падане. Целият е в лепкави ивици. И надуваеми мебели. Тороидите са свързани с къси коридори, широки колкото самите тях. При ускорение би трябвало да са като отворени капаци на пода без начин да се заобиколят.

— Странно — замисли се министърът. — Корабът се движеше само допреди четири часа.

— Точно така. Коридорите трябва да са нови. — Тази мисъл му хрумна внезапно. Онези коридори трябваше да са нови...

— Но това означава още нещо — тихо каза Харди. — Вие споменахте, че мебелите са разположени под всевъзможни ъгли. Когато сламкарите ви говореха, всички видяхме, че не ги интересува в каква посока са застанали. Като че ли са се приспособили към свободното падане. Като че ли са еволюирали в такива условия...

— Но това не е възможно — възрази Сали. — Не е възможно, обаче... имате право, доктор Харди! Хората винаги се ориентират спрямо нещо. Даже опитните морски пехотинци, които са прекарвали в космоса целия си живот! Само че никой не може да еволюира при свободно падане.

— Достатъчно древна раса би могла — отвърна капеланът. — Вземете и несиметричните им ръце. Дали е еволюционно усъвършенстване? Не е зле да имаме предвид тази теория, когато разговаряме с тях. — „Ако изобщо сме в състояние да разговаряме“ — мислено прибави той.

— Гръбначният ми стълб направо ги побърка — каза Уитбред. — Като че ли никога не бяха виждали гръбнак. — Юнкерът замълча за миг. — Не зная дали са ви казали. Аз се съблякох гол пред тях. Беше справедливо да... научат с какво си имат работа. — Младежът не можеше да погледне към Сали.

— Не се смей — рече тя. — И аз ще трябва да направя същото.

Уитбред рязко повдигна глава.

— Какво?

Сали внимателно подбра думите си. „Не забравяй провинциалния морал“ — напомни си момичето и заби очи в пода.

— Каквото и да са решили да скрият от извънземните капитан Блейн и адмирал Кутузов, няма защо да пазим в тайна съществуването на два човешки пола. Те имат право да знаят как се размножаваме, а аз съм единствената жена на борда на „Макартър“.

— Но ти си племенница на сенатор Фаулър!

Тези думи я накараха да се усмихне.

— Няма да им казваме. — Сали рязко се изправи. — Тръгваме, боцман Лафърти. — Въпреки слабата гравитация, тя грациозно се

завъртя, като истинска имперска дама. — Благодаря ти за загрижеността, Джонатан. Господин капелан, можете да ме последвате веднага щом ви повикам. — И излезе.

— Чудех се защо всички сме толкова нервни — доста по-късно рече Уитбред.

— Тя настоя — като гледаше право напред, отвърна Хорват.

Когато пристигна, Сали се обади на катера. Същият извънземен, който беше посрещнал Уитбред — или поне еднакъв — ѝ се поклони и учтиво я покани на борда. Капеланът, който наблюдаваше сцената на екрана, рязко се наведе напред.

— Това полукимване много напомня на вашето, Уитбред. Той е блестящ имитатор.

Няколко минути по-късно Сали отново се свърза с тях, този път без образ. Намираше се в един от тороидите.

— Отвсякъде съм заобиколена със сламкари. Мнозина носят малки уреди. Джонатан, дали...

— Повечето нямаха нищо. Как изглеждат тези уреди?

— Ами, един прилича на полуразглобена камера, друг има екран като осцилоскоп. — Пауза. — Хм, започва се. Край на връзката. — Изщракване.

В продължение на двацет минути не знаеха нищо за Сали Фаулър. Тримата мъже неспокойно се въртяха на местата си, приковали погледи в мътния дисплей на интеркома.

Когато тя най-после се обади, гласът ѝ звучеше бодро.

— Добре, господа, можете да дойдете.

— Идвам. — Харди откопча предпазния си колан и бавно заплува към херметичния шлюз. Изглеждаше облекчен. Чакането бе свършило.

На мостика около Род цареше обичайното оживление. За да се занимава с нещо, той беше наредил на юнкер Стейли да проведе симулирано учебно нападение на морската пехота срещу извънземния кораб. Чисто теоретично, разбира се — но това спасяваше Блейн от

мрачните мисли. Когато Хорват се обади, капитанът сърдечно възкликна:

— О, докторе! Как сте?

Министърът почти се усмихваше.

— Много добре, благодаря, капитане. Доктор Харди отиде при лейди Сали. Пратих и вашия човек Уитбред.

— Чудесно. — Род усети неприятен бодеж между лопатките. Значи Сали бе преживяла това изпитание...

— Капитане, господин Уитбред спомена, че на извънземния кораб имало нещо като работилница. Той смята, че са изпитали уменията му да борави с инструменти. Удивен съм, че сламкарите могат да преценяват тези ни способности.

— Хм, могат. Създаването и използването на оръдия на труда е основна...

— Да, да, капитане, но ние не сме създатели на оръдия! А лингвист, антрополог, политик — аз — и неколцина военни. Прекалено дълго се опитвахме да научим нещо за тях, вместо да ги впечатлим със собствената си интелигентност.

Блейн се замисли.

— Ами, самите кораби... но имате право, докторе. Ще ви пратя някого. На борда все трябва да има някой, който да се справи добре с такава изпитание.

Когато връзката прекъсна, Род натисна един от бутоните на интеркома.

— Кели, вече можеш да освободиш половината от хората си.

— Слушам. — Лицето на сержанта не проявяваше никакви следи от емоция, ала Блейн знаеше колко неудобен е бойният скафандър. В момента всички морски пехотинци на борда на „Макартър“ се намираха в хангара в пълно бойно снаряжение.

Род повика Синклер.

— Възникна необичаен проблем, Санди. Трябва ни някой, който да има опит в работа с инструменти и да е готов да иде на извънземния кораб. Ако ми посочиш неколцина души, ще попитам за доброволци.

— Няма нужда, господин капитан. Аз ще отида.

Блейн се сепна.

— Ти ли, Санди?

— Да, защо не, господин капитан? Да не би да нямам опит с инструменти? Не мога ли да поправа всичко, което някога е работило? Моите момчета са достатъчно добри, за да поддържат „Макартър“. Обучил съм ги. Няма да ви липсвам...

— Почакай малко, Санди.

— Да?

— Добре. Всеки, който е способен да издържи такава проверка, познава полето и двигателя. Въпреки това е възможно адмиралът да не те пусне.

— На борда няма друг, който да научи всичко за извънземния кораб, господин капитан.

— Да. Добре, иди да те прегледат в лазарета. И ми кажи кого да пратя, ако не ти позволят.

— Джакс, Лий Батсън или всеки друг от момчетата ми, освен Тъмс Меншчиков.

— Меншчиков. Това не беше ли техникът, който спаси шестимата, заклещени в торпедния отсек по време на сражението с „Непокорний“?

— Тъй вярно. Освен това две седмици преди битката ви поправи душа.

— А, да. Добре, Санди. — Той изключи и се огледа наоколо. Наистина нямаше работа на мостика. Екраните показваха извънземния кораб, към който бяха насочени най-големите лазерни оръдия на „Макартър“. Сламкарите с нищо не заплашваха крайцера му. Сега при Сали бяха Харди и Уитбред... Блейн се обърна към Стейли. — Разработете план за спасителна операция, като приемете, че в пълна бойна готовност са само половината морски пехотинци.

Когато Харди и Уитбред пристигнаха, Сали почти не им обърна внимание. Вече беше напълно облечена и под слабата филтрирана светлина на Сламката прокарваше ръце по тялото на един (една) от кафяво-белите, огъваше лакътната и раменната му става и опипваше мускулите, като през цялото време диктуваше в ларингофона си.

— В заключение смятам, че те са друг подвид, но родствен на кафявите, навярно достатъчно, за да се размножават помежду си. Това ще покаже генетичният им код, когато анализираме пробите на Нова

Шотландия. Трябва да внимаваме с въпросите си, докато не научим табутата им. Очевидно не съществува полова дискриминация като в Империята. Всъщност преобладават женските. Един от кафявите индивиди е мъжки и се грижи за две новородени. Те са отбити или поне не забелязах на борда кърмеща женска — или мъжкар. Предполагам, че за разлика от човечеството след Войните за наследството, тук не се наблюдава намаляване на броя на майките и следователно няма културен механизъм, изразяващ се в прекалени грижи за женските, какъвто се е запазил в Империята. Не откривам обяснение на въпроса защо сред кафяво-белите няма новородени, макар да е възможно незрелите сламкари, които видях, да са техни деца и кафявите да играят ролята на възпитатели. Забелязва се определена тенденция кафявите да вършат цялата техническа работа. Разликата между двата подвида е очевидна, ако не и драстична. Ръцете на кафявите са по-едри и по-развити, наклонът на челата им е по-голям. По-дребни са. Въпрос: кои са по-еволуирали като създатели на оръдия на труда? Кафяво-белите имат малко по-голям мозъчен обем, ръцете на кафявите са по-големи. Засега не съм видяла мъжки кафяво-бял. Кафявите са по един от двата пола. Дали това е случайно, или може да ни даде ключ към тяхната култура? А може би е нещо биологично? Край на записа. Добре дошли на борда, господа.

— Някакви проблеми? — попита Уитбред.

Сали носеше найлонова качулка, стегната около шията ѝ като чувал на корабен душ. Очевидно не използваше респиратор. Найлонът слабо променяше гласа ѝ.

— Абсолютно никакви. Определено научих много, както и те от... хм, от тази оргия. Какво ще правим сега?

Езикови уроци.

Имаше една дума: „фюнч(щрак)“. Когато капеланът посочи към себе си и каза „Дейвид“, сламкарят, когото гледаше, имитира жеста му с долната си дясна ръка и отвърна: „Фюнч(щрак)“, като изщрака с език.

Чудесно. Но Сали рече:

— Моята сламкарка също се казваше така, струва ми се.

— Искате да кажете, че съм избрал същия индивид ли?

— Не, едва ли. Освен това ми е известно, че „фюнч(щрак)“ — тя внимателно произнесе думата, но накрая провали всичко, като се изкиска — не означава „сламкара“. Проверих.

Капеланът се намръщи.

— Сигурно всички лични имена ни звучат еднакво. А може да означава „ръка“ — предположи той. За това имаше класически пример, толкова стар, че навярно идваше от доатомната епоха. Харди се обърна към друг извънземен, посочи към себе си и каза: — Фюнч(щрак)? — Произношението му бе почти съвършено и свещеникът не се разсмя.

— Не — отвърна сламкарят.

— Бързо го усвоиха — отбеляза Сали.

Уитбред също опита. Той заплува сред извънземните, като се сочеше и повтаряше „Фюнч(щрак)?“ Получи четири ясно произнесени отрицателни отговора преди един обърнат с главата надолу сламкар да го потупа по коляното.

— Фюнч(щрак)? Да.

И така: трима сламкари казваха „фюнч(щрак)“ на човек. Всеки на различен човек, но не и на друг. И така?

— Може да означава нещо като „Аз съм придаден към теб“ — каза Уитбред.

— Правдоподобно обяснение — съгласи се Харди. Дори блестящо, но нямаше достатъчно данни — дали момчето не бе налучкало?

Навсякъде около тях пъплека сламкари. Някои от уредите, които носеха, можеха да са камери или записващи устройства. Други издаваха звуци, когато хората говореха, на екранчетата на трети се появяваха криви оранжеви линии. Извънземните обърнаха известно внимание на устройствата на Харди, особено немият кафяв мъжкар, който разглоби осцилоскопа и отново го сглоби пред очите му. Сега образите изглеждаха по-ясни и контролните функции се изпълняваха по-бързо. Интересно. И само кафявите правеха такива неща.

Всички се включваха в езиковите уроци. Те се превърнаха в игра. Посочваш и казваш думата, след което сламкарите я запомнят.

Извънземните бърникаха вътрешностите на уредите им, настройваха ги и понякога с птичи чуруликания ги подаваха на някой кафяв. Гамата на гласовете им бе поразителна — за секунди преминаваха от бас към тенор.

Харди усещаше напредването на времето. Стомахът му бе празен, но той се отнасяше към протестиращото му къркорене с разсеяно презрение. Респираторът дразнеше ноздрите му. Очите му

смъдяха от сламкарската атмосфера, която проникваше под защитните му очила, и му се искаше да е избрал или шлем, или найлонов чувал като на Сали. Сламката представляваше бледа точка, която бавно се движеше по заоблената прозрачна стена. Сухият въздух от бутилката постепенно го обезводняваше.

Всичко това му показваше напредването на времето, ала капеланът не му обръщаше внимание. Изпълваше го странна радост. Дейвид Харди изпълняваше мисията на живота си.

Въпреки уникалната ситуация той реши да се придържа към традиционната лингвистика. Имаше безпрецедентни трудности с „длан“, „лице“, „уши“ и „пръсти“. Оказа се, че пръстите на десните ръце имат общо наименование, тези на лявата — друго. За клепнало и щръкнало ухо имаше различни думи. Изобщо не съществуваше понятието „лице“, макар че незабавно разбраха английската дума и, изглежда, я сметнаха за ценно откритие.

Беше смятал, че мускулите му са се приспособили към слабата гравитация, но сега започваха да му създават проблеми. Не го отдаваше на умора. Не знаеше къде е изчезнала Сали и това не му направи впечатление. Това просто означаваше, че възприема и нея, и сламкарите като колеги, ала в същото време показваше колко е изтощен. Харди се смяташе за образован човек, но онова, което момичето наричаше „синдром на прекалени грижи за жените“, бе дълбоко вкоренено в имперската култура — особено във флота.

Едва когато въздухът му свърши, успяха да го убедят да се върне на катера.

Вечерята им беше проста и другите бързаха да сравнят наблюденията си. Милостиво оставиха Харди да се нахрани. Въпреки че очевидно бе най-любопитен, Хорват не позволяваше на никого да разпитва капелана. Накрая той позволи на един от екипажа да отнесе таблата му и вдигна поглед. Три изгарящи от нетърпение лица телепатично излъчваха милиони въпроси към него.

— Добре се справят с английския — започна Дейвид. — Ще ми се да можех да кажа същото за собствения си напредък.

— Те се упражняват — отбеляза Уитбред. — Когато чуят нова дума, започват да я повтарят, използват я в изречения... Никога не съм

виждал такова нещо.

— Защото не си наблюдавал внимателно доктор Харди — отвърна Сали. — В университета са ни преподавали този метод, но самата аз не го владее добре.

— Така е при повечето млади хора. — Лингвистът се протегна. Вече не чувстваше празнота в стомаха си. Но го измъчваше мисълта, че сламкарите са по-добри от него в собствената му област. — Обикновено младежите нямат търпение за лингвистика. В този случай обаче вашият ентузиазъм ми помага, тъй като извънземните съвсем професионално насочват усилията ви. Между другото, Джонатан, къде изчезнахте?

— Изведох моя фюнч(щрак) навън и му показах скутера. Нямахше какво повече да му обяснявам в кораба и не исках да го водя тук. Може ли да го правим?

— Естествено — усмихна се Хорват. — Попитах капитан Блейн и той каза, че го оставя на нашата преценка. На катера нямало нищо тайно. Само че ми се ще да организираме нещо специално, например малка церемония, как мислите? В края на краищата, освен астероидната миньорка, сламкарите никога не са били на човешки кораб.

Харди сви рамене.

— Те не направиха нищо, когато се качихме на борда им. Но освен ако цялата им раса няма фантастична дарба за езици — хипотеза, която отхвърлям — те сигурно са провели своята специална церемония преди да потеглят от планетата си. Пратили са специалисти по лингвистика. Не бих се изненадал, ако нашите фюнч(щрак)и са техният еквивалент на професори.

Уитбред поклати глава. Другите го погледнаха и юнкерът най-после заговори. Гордееше се, че е измислил начин, позволяващ на младши офицер да прекъсва висшестоящите.

— Корабът е напуснал сламкарската планета само часове — може би дори по-малко от час — след пристигането на „Макартър“ в тяхната система. Как са имали време да съберат специалисти?

— Не знаех — бавно отвърна Харди. — Но въпреки това трябва да са някакви експерти. Каква полза от такива фантастични езикови способности сред обикновеното население? И фантастични е меко казано. И все пак успяхме малко да ги озадачим. Забелязахте ли?

— Работилницата ли? — попита Сали. — Предполагам, че би могла да се нарече така. Отведоха ме там точно след като ви оставих, доктор Харди, и не изглеждаха поразени от мен. Но наистина ми направи впечатление, че вие останахте там много по-дълго от мен.

— Какво правихте вътре? — попита Дейвид.

— Ами, нищо. Разглеждах инструментите. Стаята беше претъпкана с боклуци... между другото, скобите на стените не са достатъчно здрави, за да понесат истинска гравитация, убедена съм. Трябва да са направили работилницата след като са пристигнали тук. Но така или иначе, тъй като всичко ми беше абсолютно непонятно, не обърнах сериозно внимание на помещението.

Харди склучи длани като за молитва, после засрамено вдигна очи. Бе придобил този навик дълго преди да стане свещеник и не можеше да се избави от него, ала жестът не говореше за набожност, а за съсредоточаване.

— Не сте направили нищо и те не са проявили любопитство. — Той се замисли. — Аз ги разпитвах за имената на уредите. Прекарах там доста дълго време и моят фюнч(щрак) изглеждаше изненадан. Може да греша, но наистина мисля, че интересът ми към инструментите го обезпокои.

— Опитахте ли се да използвате някой от тях? — попита Уитбред.

— Не. А вие?

— Ами, поиграх си малко...

— Как реагираха?

Джонатан сви рамене.

— През цялото време ме наблюдаваха. Не забелязах промяна в поведението им.

— Да. — Харди отново склучи длани, но този път не се усети. — Има нещо странно в тази стая и в реакцията им към нашия интерес. Но се съмнявам, че ще научим причината, докато капитан Блейн не ни прати своя експерт. Знаете ли кой ще дойде?

Хорват кимна.

— Главният инженер Синклер.

— Хм — неволно измърмори Джонатан Уитбред. Всички го погледнаха и той се усмихна. — Ако сламкарите са се озадачили от

вас, господин капелан, само си помислете какво ще им мине през главите, когато чуят командир Синклер.

На боен кораб човек няма средно тегло. По време на продължителните периоди на бездействие онези, които обичат да ядат, се развличат с ядене. И затлъстяват. Но хората, които посвещават живота си на някаква кауза — включително мнозина от онези, които остават във флота — са склонни да забравят за храната. Тя не е в състояние да задържи вниманието им.

Санди Синклер седеше на ръба на масата за прегледи и гледаше право пред себе си. Просто си беше такъв: не можеше да погледне човек в очите, докато е гол — ВИСОК, СЛАБ и ЖИЛЕСТ.

Една трета от кожата му представляваше розова зараснала тъкан. По време на експлозия остри метални парчета бяха оставили дълъг белег по ребрата му, бяха го изгорили пламъци и капки разтопен метал. Космическите сражения оставят рани, ако човек изобщо оцелее.

Лекарят бе двайсет и три годишен весел младеж.

— Двайсет и четири години служба, а? И сте участвали в битки?

— И ти ще получиш своя дял белези — изръмжа Синклер, — ако останеш достатъчно дълго във флота.

— Не зная защо, но ви вярвам. Е, вие сте в блестяща форма за своите четирийсет години. Можете да издържите един месец при слаба гравитация, но ще се подсигурирам и ще ви връщаме на „Макартър“ два пъти седмично. Излишно е да ви казвам да продължавате с упражненията.

На следващия ден Род Блейн на няколко пъти се обажда на катера, но едва вечерта успя да намери някой друг освен пилота. На сламкарския кораб беше отишъл дори Хорват.

Капелан Харди изглеждаше изтощен и доволен. На лицето му грееше триумфална усмивка, под очите му имаше големи тъмни кръгове.

— Възприемам го като урок по смирение, господин капитан. Те са далеч по-добри от мен в собствената ми област — е, поне в лингвистиката. Реших, че най-бързият начин да усвоя речта им е първо

да ги науча на английски. Без компютърна помощ човешкото гърло не е в състояние да говори езика, или по-точно езиците им.

— Съгласен съм. За това ще е нужен цял оркестър. Слушах ги. Всъщност, господин капелан, тук почти няма какво друго да правим.

Харди се усмихна.

— Съжалявам. Ще се опитаме да докладваме по-често. Между другото, в момента доктор Хорват показва катера на група сламкари. Особено ги интересува двигателят. Кафявият искаше да го разглоби, но пилотът не му позволи. Казаха сте, че на този кораб няма тайни, нали?

— Естествено, но навярно засега е рано да ги оставяте да бърникат двигателя. Какво е мнението на Синклер?

— Не зная. — Харди изглеждаше озадачен. — Цял ден го държат в онази стая. Още е там.

Блейн разтри точката между веждите си. Бе получил необходимата информация, но капелан Харди не беше точно човекът, с когото искаше да разговаря.

— Хм, колко сламкари има на борда?

— Четирима. По един за всеки от нас: за мен, доктор Хорват, лейди Сали и господин Уитбред. Изглежда, са ги определили за наши водачи.

— Четирима. — Род се опитваше да свикне с тази мисъл. Макар да не бе секретен, катерът се числеше към бойния флот на Негово величество и присъствието на група извънземни на борда му му се струваше безумно. Хорват знаеше опасността, която поема. — Само четирима ли? Синклер няма ли водач?

— Колкото и да е странно, не. Неколцина го наблюдават в работилницата, но към него не е придаден конкретен сламкари.

— Очевидно същото се отнася за боцмана и космонавтите на катера, нали?

— Да. — Харди се замисли. — Странно. Като че ли отнасят командир Синклер към обикновения екипаж.

— Възможно е просто да не харесват флота.

Дейвид Харди сви рамене, после внимателно рече:

— Господин капитан, рано или късно ще трябва да ги поканим на борда на „Макартър“.

— Боя се, че за това не може да става и дума.

Капеланът въздъхна.

— Е, тъкмо затова повдигам въпроса сега, за да го решим. Те доказаха, че ни имат доверие, господин капитан. На кораба им не остана нито сантиметър, който да не сме видели или поне да не сме анализирали с уредите си. Уитбред ще потвърди, че там няма и следа от оръжие. Накрая ще започнат да се чудят какви ужасни тайни крием на борда си.

— Ще ви кажа нещо. Има ли извънземни наоколо?

— Не. А и още не са научили английски чак толкова добре.

— Не забравяйте, че ще го научат. Не забравяйте и за записващите устройства. Вижте, вие имате проблем — с извънземните и Творението. Империята има друг. Отдавна говорим за великите галактически магьосници, които някой ден ще се появят и ще решат дали да приемат човечеството при себе си. Само че стана тъкмо обратното, нали? Трябва да решим дали да позволим на сламкарите да напуснат пределите на системата си. Докато въпросът не бъде решен, не можем да им покажем Лангстъновите генератори, Олдърсъновия двигател, нашите оръжия... не можем да им покажем дори каква част от „Макартър“ е жилищно пространство. Това ще им издаде прекалено много за способностите ни. Имаме да крием много и ще го крием.

— Отнасяте се с тях като с врагове — тихо отвърна Дейвид Харди.

— И решението не зависи нито от вас, нито от мен, докторе. Освен това искам да получа отговорите на някои въпроси преди да се убедя, че извънземните са наши приятели. — Род извърна очи от свещеника. „И не съжалявам, че решението не зависи от мен — помисли си той. — Но накрая ще поискат и моето мнение. Като бъдещ маркиз на Круцис, ако не като нещо друго.“

Знаеше, че ще стане дума за това, и беше готов.

— Първо, защо ни пратиха кораб от планетата? Защо не от троянския куп? Той е много по-близо.

— Когато мога, ще ги попитам.

— Второ, защо са четирима? Може да не е нещо важно, но бих искал да зная защо са определили по един водач на всеки от учените и Уитбред, но не и на екипажа?

— Това е съвсем логично. Дали са водачи на четиримата, които ги учат...

— Точно така. Но откъде го знаят? Например откъде са знаели, че на борда ще е доктор Хорват? И третият въпрос е какво строят в момента?

— Добре, господин капитан. — Харди не изглеждаше ядосан, а натъжен. На Род щеше да му е по-трудно да отказва на капелана, отколкото на Хорват... отчасти защото беше негов изповедник. А той отново щеше да повдига този въпрос, капитанът бе убеден в това.

23. МОСТЪТ

През следващите седмици на „Макартър“ кипеше енергична дейност. Учените денонощно обработваха информацията от катера и всеки искаше незабавна помощ от флота. Оставаше и проблемът с избягалите малки, но това се беше превърнало в игра, която крайцерът губеше. В столовата дори се залагаха пари, че сламкарчетата са мъртви, но телата им не бяха открити. Род Блейн продължаваше да се безпокои, ала нямаше какво да направи.

Той позволи на морските пехотинци да дежурят с нормални униформи. Нищо не заплашваше катера и бе смешно да държи мъжете в неудобните бойни брони. Вместо това усили наблюдението на пространството около кораба, но никой — или нищо — не се опитваше да се приближи, да избяга или да им прати съобщение. Междувременно данните за извънземната физиология и психология изправяха на нокти биолозите, астрономите продължаваха да картират обитаемата планета, Бъкман се разтреперваше винаги, когато някой друг се опиташе да използва астрономическото оборудване, а Блейн се мъчеше да поддържа дисциплината в претъпкания си крайцер. Уважението му към Хорват нарастваше всеки път, щом се наложеше да играе ролята на посредник в спор между учени.

На борда на катера цареше още по-голямо оживление. Командир Синклер незабавно бе отишъл на извънземния кораб. Изтекоха три дни преди една от кафяво-белите да започне неотлъчно да го следва. Беше необичайно мълчалива, но изглежда, се интересуваше от машините на катера, за разлика от другите им водачи. Главният инженер и неговият фюнч(щрак) прекарваха дълги часове на борда на сламкарския кораб, ровичкаха в ъглите и проучваха всичко.

— Момчето имаше право за работилницата — докладва на капитана Синклер. — Това е нещо като несловесните тестове за интелигентност, които щабът е разработил за новобранците. Някои от уредите са повредени и моята задача е да ги поправа.

— Какво им е?

Споменът накара Синклер да се подсмихне. Беше му трудно да обясни шегата на Блейн. Чукът с голяма плоска глава всеки път удрял някой от пръстите му. Трябвало да го балансира. Лазерът се загревал прекалено бързо... оказало се сложно, защото не генерирал нужната честота. Санди решил проблема, като удвоил честотата — Бог знае как. Освен това научил повече за компактните лазери, отколкото знаел преди. Имало и други подобни тестове.

— Те са интелигентни, господин капитан. Нужна е невероятна изобретателност, за да измислиш такива задачи, без да издадеш прекалено много. Но не могат да ми попречат да проучвам кораба им... Господин капитан, вече зная достатъчно, за да реконструирам корабните совалки, така че да са по-рационални. Или да спечеля милиони крони с проектиране на миньорски кораби.

— Значи когато се върнеш, ще напуснеш флота, а, Санди? — попита Род, но широко се усмихна, за да покаже, че не говори сериозно.

През втората седмица Род Блейн също получи фюнч(щрак).

Едновременно се чувстваше поразен и поласкан. Сламкарката приличаше на всички останали: кафяво-бели ивици, усмихнато криво лице, толкова ниска, че можеше да я потупа по главата — ако някога я видеше лично, което никога нямаше да се случи.

Всеки път, щом се обадеше на катера, тя бе там, винаги щастлива да види Блейн и да разговаря с него. И всеки следващ път английският ѝ ставаше все по-добър. Разменяха по няколко думи и толкова. Той нямаше време за фюнч(щрак), нито се нуждаеше от такъв. Не беше негова работа да преподава английски на извънземна и я виждаше само по телефона. Какъв смисъл имаше от водач, с когото никога нямаше да се срещне?

— Изглежда, ви смятат за важен — бе сериозният отговор на Харди.

Заслужаваше си да помисли за това, докато командваше лудницата на кораба си. А и извънземната изобщо не се оплакваше.

Хорас Бери почти не участваше в събитията през този невероятен месец. Не получаваше никакви новини от катера и с нищо не можеше да допринесе за научната работа на кораба. Нямаше и

много слухове, които иначе винаги бяха от полза. Връзката с катера като че ли прекъсваше на мостика, а търговецът нямаше други приятели сред учените, освен Бъкман. Блейн беше престанал да показва всичко по интеркома. За първи път, откакто бяха напуснали Ново Чикаго, Бери се чувстваше като в затвор.

Това го измъчваше повече, отколкото би трябвало, макар да знаеше причината. През целия си живот се бе опитвал да контролира всичко около себе си: по целия свят, на разстояние от светлинни години и в продължение на десетилетия. Екипажът на крайцера се отнасяше с него като с гост, а не като с господар, а там, където не беше господар, Хорас Бери бе затворник.

Губеше и пари. Някъде в забранените отсеци на „Макартър“, недостъпни за всички останали, освен за неколцина учени, физиците проучваха златистия метал от Кошерния астероид. Трябваше да минат седмици, за да плъзне слухът, че става въпрос за свръхпроводник на топлина.

Материалът щеше да е безценен и търговецът разбираше, че трябва да получи проба от него. Дори знаеше и как да го направи, но съдържаше нетърпението си. Не още! Щеше да открадне пробата точно преди „Макартър“ да се върне на Нова Шотландия. Въпреки цената, там щяха да го очакват негови кораби.

Информацията за Кошерния астероид, която получи от Бъкман, беше по-скоро забавна, отколкото полезна.

— О, забравете за него — бе възкликнал астрофизикът. — Той е бил преместен там. Кошера няма нищо общо с образуването на куповете в троянските пунктове и сламкарите дотолкова са променили вътрешната му структура, че не може да се каже нищо за самата скала...

Така. Извънземните произвеждаха свръхпроводници на топлина. А и малките. Търсенето на бегълците му доставяше удоволствие. Сламкарчетата печелеха. От странни места изчезваше храна: от каюткомпаниите, каюти, отвсякъде другаде, освен от самия камбуз. Поровете не можеха да ги надушат. Дали съществата не бяха сключили „сделка“ с гризачите, чудеше се Бери. Извънземните определено бяха... извънземни, и все пак първата нощ поровете бяха уловили следите им.

Ловът го забавляваше, но... Това го научи на нещо: че е трудно да хванеш сламкарче. Ако искаше да продаде колкото може повече от тях, трябваше да ги държи в сигурни клетки. После пък идваше проблемът да намери двойка за разплод. Колкото по-късно заловяха създаденията, толкова по-малка ставаше вероятността да убеди флота, че са безопасни, дружелюбни животинки.

Бери аплодираше и двата отбора и търпеливо чакаше. Седмиците се нижеха.

Вътрешността на извънземния кораб постоянно се променяше. Синклер и Уитбред периодично проверяваха дали не са се появили оръжия, макар че дори да откриеха такива, може би нямаше да ги разпознаят.

Един ден Харди и Хорват се отбиха в наблюдателната каюта на капитана след час в гимнастическия салон на „Макартър“.

— Към кораба им се приближава резервоар с гориво съобщи на Род министърът. — Изстрелян е с линеен ускорител горе-долу по същото време, по което са потеглили и самите те, но по друга орбита. Би трябвало да пристигне след две седмици.

— Значи това било. — Блейн и офицерите му се бяха безпокоили за безшумния обект, който бавно се насочваше към тях.

— Значи сте знаели, така ли? Можехте да ни споменете.

— Ще трябва да го докарат — замислено рече капитанът. — Хм. Чудя се дали някой от влекачите ми не може да им помогне. Дали ще ни позволят?

— Не виждам защо не. Ще ги попитаме — отвърна Дейвид Харди. — Още нещо, господин капитан.

Род усети, че предстои деликатен въпрос. Хорват караше капелана да отправя всички молби, които Блейн можеше да отхвърли.

— Сламкарите искат да построят мост между катера и посланическия кораб — каза Харди.

— Става дума за временна структура. Имаме нужда от нея. — Министърът замълча за миг. — Това е само предположение, нали разбирате, но ние смятаме, че за тях всички структури са временни. При потеглянето си трябва да са имали ускорителни кресла, но сега ги няма. Пристигнаха без гориво за обратния път. Почти сме сигурни, че

през първите три часа след идването си са преустроили животоподдържащата система за слабата гравитация.

— Всичко е преходно — услужливо прибави свещеникът. — Но това не ги безпокои. Изглежда, дори им харесва.

— Огромна разлика от човешката психология — сериозно каза Хорват. — Възможно е никога да не създават нищо трайно. Нито Сфинкс, нито пирамиди, нито паметник на Вашингтон, нито мавзолей на Ленин.

— Докторе, не ми допада идеята за свързването на двата кораба.

— Но, господин капитан, този мост ни е нужен. Хората и извънземните постоянно се движат насам-натам и всеки път трябва да използват скутера. Освен това сламкарите вече са готови да започнат работа...

— Може ли да отбележа, че ако свържат корабите, вие и всички на борда ще се превърнете в заложници на добрата им воля?

— Убеден съм, че можем да имаме доверие на сламкарите, капитане — възрази Хорват. — Отношенията ни с тях са чудесни.

— Ние и сега сме техни заложници — спокойно каза капелан Харди. — Ако се нуждаем от закрила, ще ни я осигурят „Макартър“ и „Ленин“. Ако не ги уплашат бойните кораби... е, положението ни беше ясно още когато отидохме там.

Блейн изскърца със зъби. Можеше да се раздели с катера, но не и с екипажа му. Синклер, Сали Фаулър, доктор Хорват, капеланът — най-ценните хора на „Макартър“. И все пак Харди очевидно имаше право. Въпреки риска от отмъщението на крайцера сламкарите можеха да ги убият във всеки момент.

— Кажете им да действат — най-после реши Род. Мостът с нищо нямаше да увеличи опасността.

Работата започна веднага щом капитанът даде разрешение. Структурата представляваше тръба от тънък метал с гъвкави връзки и се извиваше от корпуса на извънземния кораб към катера като живо същество. Сламкарите плуваха около нея в слабите си наглед скафандри. От главния илюминатор на катера те почти приличаха на хора. Почти.

Очите на Сали се замъглиха. Светлината бе някак странна — бледото сияние на Сламката, черни космически сенки, тук-там изкуствени проблясъци, всичко се отразяваше от заоблената метална повърхност. Измамната перспектива ѝ причиняваше главоболие.

— Постоянно се чудя откъде взимат метала — каза Уитбред. Както обикновено по време на почивка, юнкерът седеше до нея. — На борда на кораба им нямаше излишни материали, нито първия път, когато го разгледах, нито сега. Сигурно използват онова, което имат.

— Това не би трябвало да ни изненадва — отбеляза Хорват.

След вечеря се бяха събрали около главния илюминатор с кутии чай или кафе в ръце. Сламкарите бяха станали горещи почитатели на чая и шоколада, но не можеха да понесат кафето. Фюнч(щрак)ите седяха при тях на подковообразната пейка за слаба гравитация. Бяха усвоили човешкия навик да се ориентират в една и съща посока.

— Вижте колко бързо работят — рече Сали. — Мостът сякаш расте пред очите ти. — Зрението ѝ отново се замъгли. Стори ѝ се, че някои от работниците са много далеч зад другите. — Онази с оранжевите ивици трябва да е кафява. Очевидно ръководи строежа, как мислите?

— Освен това върши повечето работа — прибави Синклер.

— Странна логика — отвърна Харди. — Ако знае достатъчно, за да дава нареждания, трябва да е в състояние да върши нещата по-добре от останалите, нали? — Той разтърка очи. — Аз ли съм се побъркал, или някои от сламкарите наистина са по-дребни от другите?

— Така изглежда — потвърди Сали.

Уитбред се втренчи в строителите на моста. Много от тях като че ли работеха далеч зад посланическия кораб — докато трима не минаха пред него.

— Някой опитвал ли се е да наблюдава строежа с телескопа? — предпазливо попита той. — Лафърти, бихте ли го включили?

На екрана всичко се виждаше шокиращо ясно. Някои от извънземните бяха дребни — достатъчно, за да се вмъкват във всички пролуки. И имаха по четири ръце.

— Често... често ли използвате тези създания като работници? — попита Сали своя фюнч(щрак).

— Да. Много са полезни. На вашите кораби няма ли същества с... подобна функция? — Сламкарката изглеждаше изненадана. Сали

имаше чувството, че хората удивляват нейната водачка повече от останалите извънземни. — Смяташ ли, че това ще обезпокои Род?

— Но какво представляват? — без да обръща внимание на въпроса, настоя момичето.

— Те са... работници — отвърна сламкарката. — Полезни... животни. Учудва те, че са дребни, така ли? Значи вашите са големи?

— Хм, да — разсеяно измърмори Сали и погледна към другите. — Искат ми се да видят тези... животни отблизо. Някой ще дойде ли с мен?

Уитбред вече навличаше скафандръра си, всички останали също.

— Фюнч(щрак) — каза извънземната.

— Боже Господи! — избухна Блейн. — За телефонистка ли те използват вече?

Извънземната заговори бавно, като внимаваше с произношението. Граматиката ѝ не бе блестяща, но всеки следващ път тя поразяваше капитана с възприемчивостта си.

— Защо не? Говоря езика достатъчно добре. Мога да запаметявам съобщенията. Мога да използвам записващото устройство. Когато ти не си свободен, нямам никаква работа.

— Не мога да ти помогна.

— Зная. Уплаших един от космонавтите — самодоволно прибави тя.

— Боже, успя да стреснеш и мен. Има ли някой при теб?

— Боцман Лафърти. Всички други хора отсъстват. Отидоха да разгледат... тунела. Когато е готов, няма да се налага космонавтите да ги придружават до другия кораб. Ще оставиш ли съобщение?

— Не, благодаря, по-късно пак ще се обадя.

— Сали трябва скоро да се върне — каза сламкарката. — Как си? Как е положението на кораба?

— Нормално.

— Винаги си предпазлив, когато стане дума за кораба. За военните тайни ли се безпокоиш? Не ме интересува корабът, Род. Аз съм ти фюнч(щрак). Това означава много повече от водач. — Тя направи странно движение. Блейн и преди беше виждал този жест, когато съществото се разстроеше или раздражеше.

— Какво точно означава фюнч(щрак)?

— Аз съм придадена към теб. Ти си проект, шедьовър. Трябва да науча колкото може повече за теб. Трябва да стана специалистка по теб, милорд Родерик Блейн, а ти трябва да станеш моя научна област. Не ме интересува твоят гигантски, тромав, ужасно проектиран кораб, а твоето отношение към него и хората на борда, властта ти над тях, грижите ти за тяхното благосъстояние и така нататък.

Как щеше да реши този проблем Кутузов? Като прекрати контакта ли? По дяволите!

— Никой не обича да го наблюдават.

— Допускахме, че ще реагираш така. Но, Род, ти си тук, за да ни изучаваш, нали? Следователно и ние, от своя страна, имаме право да изучаваме теб.

— Така е — въпреки усилията си, сковано отвърна Блейн. — Но ако някой се смущава, докато разговаряте с него, причината навярно е точно в това.

— Мътните го взели! — възкликна неговата фюнч(щрак). — За първи път срещаме разумни същества от вид, различен от нашия. Защо очаквате да не се смущавате от нас? — Тя докосна плоския център на лицето си с показалеца на горната си дясна ръка, после я отпусна, сякаш засрамена. Странен жест.

Някъде на катера се разнесе шум.

— Почакай за момент — каза сламкарката. — А, това са Сали и Уитбред. — Тя повиши глас. — Сали? Обажда се капитанът. — После стана от стола и на нейно място седна Сали. На лицето ѝ се изписа принудена усмивка.

— Привет, капитане. Какво ново?

— Работа, както обикновено. Как е при вас?

— Изглеждаш смутен, Род. Странно преживяване, нали? Не се безпокой, тя не ни чува.

— Добре. Не съм сигурен, че ми харесва някаква извънземна да ми чете мислите. Нали не са телепати?

— Не. И предполагам, че понякога грешат. — Сали прокара пръсти през разрошената си от шлема на скафандъра коса. — Много грешат. Водачката на командир Синклер отначало не разговаряше с него. Смятаха го за кафяв, нали знаеш, работник идиот. Какво става с малките?

Обикновено и двамата избягваха тази тема и Род се зачуди защо Сали повдига въпроса.

— Още ги няма. Нито следа. Може и да са умрели някъде и никога да не ги открием. Но другата е при нас. Струва ми се, че не е зле при следващото си идване да я видиш, Сали. Възможно е да е болна.

Тя кимна.

— Утре ще дойда. Род, наблюдава ли внимателно работната група на извънземните?

— Не особено. Мостът вече изглежда почти готов.

— Да... Род, те използват за грубата работа дресирани малки.

Капитанът я зяпна тъпо.

Сали неспокойно се огледа.

— Дресирани малки. В скафандри. Не знаехме, че на кораба има сламкарчета. Предполагам, че са плашливи — сигурно се крият, когато на борда има хора. Но в крайна сметка се оказа, че са обикновени животни.

— Животни! — „Боже мой. Какво ще каже Кутузов?“ — Това е много важно, Сали. Можеш ли довечера да дойдеш, за да ми разкажеш всичко? Ти и всеки друг, който знае нещо по въпроса.

— Добре. Командир Синклер в момента ги наблюдава. Род, тези зверчета са фантастично дресирани. И могат да се промъкват на места, на които иначе би се наложило да използваш роботи.

— Представям си. Кажете ми честно, Сали. Има ли някаква вероятност малките да са разумни?

— Не. Просто са дресирани.

— Просто са дресирани. — Ако бяха живи, избягалите сламкарчета на „Макартър“ щяха да проучат крайцера от носа до кърмата. — Сали, някой от извънземните може ли да ме чуе?

— Не. Използвам слушалка и не сме им разрешавали да бърникат в техниката ни.

— Поне така си мислиш. Сега внимателно ме изслушай. После искам да разговаряш насаме с всички останали на катера — един по един. Някой казал ли е нещо за избягалите сламкарчета?

— Не. Нали ни предупреди да не говорим за това? Какво има, Род?

„Какво има ли?“

— За Бога, в никакъв случай не споменавайте за това. Предай и на другите. Искам довечера всички да дойдете тук. Време е да обобщим информацията си за сламкарите, защото утре сутрин трябва да докладвам на адмирала. — Блейн беше пребледнял. — Предполагам, че ще мога да изчакам дотогава.

— Разбира се, че ще можеш. — Сали се опита да се усмихне очарователно, ала не се получи много добре. Никога не бе виждала Род толкова обезпокоен и това я плашеше. — Ще пристигнем след около час. А, ето го и господин Уитбред. Моля те, Род, престани да се тревожиш.

24. ДОБРИТЕ ДУХЧЕТА

Каюткомпанията на „Макартър“ бе претърпана. Всички места на голямата маса бяха заети от офицери и учени, други седяха наоколо. Свързочниците бяха инсталирали на една от стените голям екран. Стюарди сервираха кафе. Всички безгрижно бърбеха. Но не и Сали. Момичето си спомняше бледото лице на Блейн и не можеше да се отпусне.

Когато капитанът влезе, офицерите и сержантите се изправиха. Някои от цивилните също; други се престориха, че не го забелязват, а неколцина погледнаха към него и просто се извърнаха. Род измърмори: „Свободно“ и бавно седна на мястото си. На Сали ѝ се стори, че изглежда още по-загрижен.

— Кели.

— Тук.

— Каюткомпанията осигурена ли е откъм подслушване?

— Доколкото е възможно, господин капитан. Поставих охрана и проверих шахтите.

— Какво става? — попита Хорват. — От кого се пазите?

— От всеки и всичко... нямам предвид присъстващите, докторе. Трябва да ви предупредя, че този разговор е строго секретен. Всички ли са запознати с частта от имперския устав, която се отнася за издаване на секретна информация?

Офицерите и учените закимаха. Веселото настроение внезапно изчезна.

— Някой да не е съгласен? За протокола — няма такива. Доктор Хорват, преди три часа сте открили, че сламкарчетата са отлично дресирани животни, обучени за техническа работа. Вярно ли е?

— Да. Определено. И ужасно се изненадахме, уверявам ви! Това открива пред нас невероятни възможности — ако се научим да ги командваме, ще са ни от огромна полза.

Род разсеяно кимна.

— Има ли вероятност някой да е разбрал по-рано? Който и да е?

Разнесе се смутено мърморене, но никой не отговори.

— За протокола — няма такива — ясно произнесе капитанът.

— За какъв протокол говорите? — попита Хорват. — И защо толкова ви безпокои този въпрос?

— Доктор Хорват, разговорът се записва, защото може да се използва като доказателство пред военен съд. Напълно е възможно срещу мен да бъдат повдигнати обвинения. Ясен ли съм?

— Какво... Боже! — ахна Сали. — Да те изправят пред военен съд? Защо?

— За държавна измяна — отвърна Блейн. — Виждам, че повечето от офицерите ми не са изненадани. Милейди, господа, имаме строга заповед лично от вицекраля да пазим в тайна от извънземните имперската военна техника и особено Лангстъновото поле и Олдърсъновия двигател. През последните седмици на борда на моя кораб са на свобода животни, способни да проучат тази техника и вероятно да предадат данните на други сламкари. Сега ясен ли съм?

— Да. — Хорват се замисли. — И сте обезопасили тази стая... Наистина ли смятате, че малките разбират какво си говорим?

Род сви рамене.

— Смятам, че е възможно да запаметяват разговори и да ги повтарят. Но дали все още са живи? Кели?

— От седмици няма и следа от тях. Нищо не липсва от складовете с провизии. Поровете не надушват миризмата им. Според мен са мъртви, господин капитан.

Блейн разтри точката между веждите си, после припряно свали ръката си.

— Сержант, някога чувал ли си за „духчета“ на този кораб?

Лицето на Кели не изразяваше изненада. Всъщност не изразяваше абсолютно нищо.

— Духчета ли, господин капитан?

— Да не си се побъркал, Род? — заекна Сали. Всички погледнаха към нея и никой не изглеждаше добронамерен. „О, божичко — помисли си тя, — някои от тях наистина знаят за какво говори. О, божичко.“

— Казах „духчета“, сержант. Чували ли сте за тях?

— Ами, не официално. Напоследък някои от космонавтите като че ли вярват в мъничкия народ. Не виждам нищо лошо. — Но Кели

изглеждаше смутен. Бе чувал за духчетата и не беше докладвал, а сега капитанът, неговият капитан можеше да пострада...

— Някой друг? — попита Блейн.

— Хм, господин капитан?

Род трябваше да проточи шия, за да види кой говори. Юнкер Потър седеше до отсрещната стена, почти скрит зад двама биолози.

— Да, Потър?

— Някои момчета от моя наряд, господин капитан, твърдят, че ако оставиш храна — овесена каша, останки от столовата, каквото и да е — в коридорите или под койката си, наред с нещо повредено, после го намираш поправено. — Потър се огледа нервно. Очевидно смяташе, че говори глупости. — Един от космонавтите спомена за „духчета“. Реших, че се шегува.

След Потър се осмелиха да се обадят още десетина други. Дори от учените. Микроскопи с по-фина настройка от най-добрите уреди, произведени от „Лайка“. Ръчно изработена лампа в биологичната лаборатория. Ботуши и обувки, пригодени за индивидуалните особености на краката.

— Кели — попита Блейн, — колко от морските ти пехотинци са с модифицирани пистолети като твоя и на господин Ренър?

— Хм, не зная, господин капитан.

— В момента виждам един. Ти, Полизавски, откъде се сдоби с това оръжие?

Морският пехотинец запелтечи. Не беше свикнал да разговаря с офицери, особено с капитана, и определено не и когато капитанът е в лошо настроение.

— Хм, ами, оставих пистолета си и пакетче пуканки до койката и на сутринта беше готов, господин капитан. Точно както казаха другите.

— И не си намерил това за достатъчно необичайно, за да докладваш на сержант Кели, така ли?

— Хм, господин капитан... с момчетата си помислихме, че... хм, докторът говореше за халюцинации в космоса и ние, хм...

— Освен това, ако бяхте докладвали, аз щях да сложа край на всичко това — довърши изречението Блейн. О, Господи, по дяволите! С какво щеше да се оправдае пред адмирала? Че е бил зает, прекалено зает да решава спорове между учените... Но фактът си оставаше. Беше занемарил капитанските си задължения — и ето ти го резултата!

— Не преувеличавате ли малко? — попита Хорват. — В крайна сметка, капитане, инструкциите на вицекраля са от времето, когато не знаехме почти нищо за сламкарите. Вече ни е ясно, че не са опасни и определено не се държат враждебно.

— Надявам се, докторе, че не предлагате да отменим имперска заповед.

На лицето на Хорват бавно плъзна усмивка.

— О, не. Изобщо не намеквам такова нещо. Но ми се струва, че когато тази политика неизбежно се промени, всичко това ще изглежда малко глупаво, капитан Блейн. Всъщност детинско.

— Мерете си приказките! — извика Синклер. — Така не се говори с капитана!

— Спокойно, Санди — намеси се старши лейтенант Каргил. — Доктор Хорват, предполагам, че нямате представа от военно разузнаване, нали? Не, разбира се. Но виждате ли, в разузнаването трябва да се ръководим от възможностите, не от намеренията. Ако потенциален враг е в състояние да ви стори нещо, трябва да сте нащрек, независимо какви според вас са неговите планове.

— Точно така — потвърди Род. Синклер продължаваше да кипи в отсрещния край на масата и нямаше да е нужно много, за да избухне отново. — Затова първо трябва да установим какви са способностите на малките. Като съдя по строежа на моста и информацията за „духчетата“, те са доста големи.

— Но въпреки това те си остават животни — настоя Сали и погледна разярения Синклер, сардонично усмихнатия Хорват и загрижения Блейн. — Не разбирам. Тази история с поправените уреди... хм, да, в това отношение са блестящи, но това не е разум. Главите им са прекалено малки. Колкото повече мозъчна тъкан използват за инстинкта си да поправят уреди, толкова по-малко остава за другите мозъчни функции. Няма обоняние и вкус. Късогледни са. Ориентацията им в космоса е добра и могат да се дресират, но не правят оръдия, само ги ремонтират или усъвършенстват. Разум! — избухна момичето. — Кое разумно същество би пригодило дръжката на четката за зъби на господин Батсън според особеностите на дланта му?... Що се отнася до това да ни шпионират... Не. Никой не може да ги е дресирал така. А и са избрани съвсем случайно. — Сали се огледа наоколо, за да види дали е успяла да ги убеди.

— Наистина ли сте сигурни, че избягалите сламкарчета все още са живи? — разнесе се топлият глас с новошотландски акцент на ветеринаря доктор Блевинс. — Моето сламкарче умира, капитане. Не мога да го спася. Вътрешно отравяне, дегенериране на жлезите — симптомите са подобни на остаряване.

Блейн бавно поклати глава.

— Ще ми се да можех да се съглася с вас, докторе, но на кораба се носят прекалено много истории за духчета. Преди тази среща разговарях с някои от офицерите. Никой не е искал да докладва, първо, за да не го помислим за луд, и второ, защото духчетата са били прекалено ценни. Въпреки всички ирландски легенди на сержант Кели на космически кораб никога не се е появявало същество от мъничкия народ — значи трябва да са сламкарчетата.

Последва продължително мълчание.

— В края на краищата какво лошо правят? — попита Хорват. — Духчетата даже са полезни, капитане.

— Ха! — Думите на министъра нямаха нужда от коментар. — Полезни или не, веднага след този разговор ще стерилизираме кораба. Синклер, организира ли евакуацията на хангара? — попита Род.

— Тъй вярно.

— Тогава действай. Отвори всичките му отсеци. Командир Каргил, искам вахтените да са в бойни скафандри. Останалите си помислете какво от багажа ви няма да издържи на вакуума. Когато свършим с хангара, морските пехотинци на Кели ще ви помогнат да свалите вещите си долу и ще обезвъздушим целия кораб. Веднъж завинаги ще сложим край на духчетата.

— Но...

— Това е глупаво...

— Културите ми ще загинат...

— Проклетите военни винаги са...

— Наистина ли ще го направи?

— Слушам, господин капитан...

— За какъв се мисли той, по дяволите...

— Тишина! — разцепи въздуха ревът на Кели.

— Наистина ли трябва да приложиш толкова строги мерки, Род? — попита Сали.

Той сви рамене.

— И аз ги смятам за мили. И какво от това? Ако не го направя аз, ще го направи адмиралът. Всички ли сме единоподушни, че сламкарчетата не са шпиони?

— Поне не съзнателно — отвърна Ренър. — Но, господин капитан, знаете ли за случая с джобния компютър?

— Не.

— Голямата сламкарка разглобила джобния компютър на госпожица Фаулър. И после го сглобила. Работи.

— Хм — Блейн кисело сбърчи лице. — Но това е била голямата кафява сламкарка.

— Която може да говори с малките. Тя накара сламкарчетата да върнат часовника на господин Бери — каза Ренър.

— Трябва да съобщя на екипажа, господин капитан — рече Каргил. — Не съм им казал нищо. Всички си мислят, че правим учение.

— Чудесна идея, Джак. Питам ви сериозно, какви са възраженията ви срещу избиването на тези гадинки? Голямата сламкарка направи същото и ако, както твърдите, те наистина са животни, трябва да има още много. Няма да разсърдим извънземните. Нали?

— Няма — съгласи се Сали. — Но...

Род решително поклати глава.

— Имаме много основания да ги убием, а не чух нито един аргумент в тяхна защита. В такъв случай смятам въпроса за приключен.

— Но това е прекалено драстична мярка, капитане — продължи да упорства Хорват. — Какво толкова имаме да пазим?

— Олдърсъновия двигател. И непряко, цялата Империя, но главно двигателя — сериозно отвърна Каргил. — И не ме питайте защо смятам, че трябва да пазим Империята от сламкарите. Не зная, но... мисля, че трябва.

— Няма да запазите двигателя в тайна. Те вече го имат — обади се Ренър. Когато всички в каюткомпанията се обърнаха към него, главният астрогатор иронично се усмихна.

— Какво?! — възкликна Род? — Откъде?

— Кой е предателят? — попита Синклер. — Само назови името на този мерзавец!

— Хей! По-спокойно — каза Ренър. — Те вече имат двигателя, господин капитан. Научих едва преди час. Всичко е записано, ще ви покажа. — Той се изправи и се приближи до големия екран. Запрескачаха образи, докато астрогаторът намери нужното място. После се обърна към другите.

— Приятно е да си в центъра на вниманието... — Яростният поглед на Блейн го накара да замълчи. — Това е разговор между мен и... хм, моята сламкарка. Ще разделя екрана, за да виждате и двама ни. — Той си поигра с контролния пулт и дисплеят оживя: Ренър на мостика на „Макартър“, неговата фюнч(щрак) — на посланическия кораб. Главният астрогатор превъртя записа на бързи обороти, докато открие точно каквото му трябва.

— Може да сте дошли отвсякъде — каза извънземната. — Макар че най-вероятно идвате от недалечна звезда, като например... е, мога да я посоча. — На екрана зад нея се появи звездна карта. Тя посочи с горната си дясна ръка. Звездата беше Нова Каледония. — Знаем, че имате мигновен двигател, заради мястото, на което се появихте.

Ренър се наведе напред.

— Мястото, на което сме се появили ли?

— Да. Появихте се точно в... — Тя като че ли търсеше точната дума. После очевидно се предаде. — Ренър, трябва да ти разкажа за едно легендарно създание.

— Давай. — Ренър си поръча кафе. Кафето и историите обикновено вървяха заедно.

— Да го наречем Смотаняка, ако искаш. Той е... Понякога е като мен, кафяв, луд учен, безумец — понякога. Постоянно забърква разни каши, въпреки най-добрите си намерения.

В каюткомпанията на „Макартър“ се разнесе тихо шушукане.

— Например? — попита на екрана Ренър.

Сламкарката се замисли.

— Когато някой град става толкова пренаселен, че се появява непосредствена опасност от колапс... когато храната и водата в града едва достигат и всички трябва да полагат невероятни усилия, за да запазят равновесието... когато целият транспорт се използва за доставка на жизненоважни провизии... тогава Смотаняка вдига боклукчиите на стачка за по-добри условия на труд.

В каюткомпанията избухна смях.

— Струва ми се, че го познавам — усмихна се на екрана Ренър.
— Продължавай.

— Съществува Смотаняшки двигател. Той кара корабите да изчезват.

— Страхотно.

— Теоретично би трябвало да е мигновен двигател, ключ към свободното придвижване във вселената. На практика той кара корабите да изчезват завинаги. Двигателят е открит, построен и многократно изпитван и корабите винаги изчезват с всички на борда, но само ако го използваш правилно, имай предвид. Корабът трябва да е на точно определено място, което трудно се локализира прецизно, и машините трябва да правят точно каквото казват теоретиците, иначе нищо няма да се получи.

Ренър вече се смееше — и на екрана, и в каюткомпанията.

— Разбирам. И ние сме се появили в този Смотаняшки пункт. Което ви кара да заключите, че сме разкрили тайната на двигателя.

— Да.

— И какви ни прави това?

Извънземната разтегли устни в усмивка — смущаващо хищна, смущаващо човешка... Ренър ги остави добре да разгледат тази усмивка преди да изключи екрана.

Последва продължително мълчание.

— Е — накрая се обади Синклер, — това беше достатъчно ясно, нали? Те знаят за Олдърсъновия двигател, но не и за Лангстъновото поле.

— Защо смятате така, командир Синклер? — попита Хорват. Всички едновременно се опитаха да му обяснят, но гърленият глас на главния инженер надвика останалите.

— Корабите на тия чудовища изчезват, но само на точно определено място, нали така? Значи познават двигателя. Но никога не се завръщат, защото попадат в нормалното пространство на оная червена звезда. Това е ясно като бял ден.

— Да — тъжно кимна министърът. — И тъй като няма какво да ги предпазва... В крайна сметка, това е вътрешността на звезда, нали?

Сали потръпна.

— А вашата сламка каза, че многократно правили опити. Но, господин Ренър, другите извънземни никога не са споменавали за

астрогация или нещо подобно. Моята фюнч(щрак) ми разказа за Смотаняка като за някаква стара легенда.

— А пък моята говори за него като за инженер, който винаги използва утрешни средства, за да реши днешни проблеми — прибави Синклер.

— Някой друг? — попита Род.

— Ами... — Капелан Дейвид Харди изглеждаше смутен. Пълното му лице се бе изчервило. — Моята фюнч(щрак) казва, че Смотаняка измислял религии. Странни, извънредно логични и абсолютно неприложими религии.

— Достатъчно — рече Род. — Изглежда, аз съм единственият, чиято сламкарка не е споменавала за Смотаняка. — Той се замисли. — Предполагам, всички ще се съгласим, че извънземните наистина имат Олдърсънов двигател, но не и Лангстъново поле.

Присъстващите кимнаха. Хорват се почеса по ухото.

— Спомням си историята за откритието на Лангстън и не се изненадвам, че сламкарите нямат поле. Удивен съм, че са създали двигателя, макар че неговите принципи могат да се изведат от астрофизическите проучвания. Полето обаче е било чисто случайно изобретение.

— Е, какво ще правим, след като ни е известно, че знаят за съществуването му? — попита Род.

— Нямам представа — призна Хорват.

В стаята се възцари пълна тишина. Зловещо мълчание. Накрая се разнесоха шушукания. Сали се разсмя.

— Всички изглеждате толкова сериозни. Да речем, че имат и двигателя, и полето. Сламкарите обитават само една планета. Не са враждебно настроени, но даже да бяха, наистина ли смятате, че щяха да представляват опасност за Империята? Род, какво би могъл да направи в момента „Ленин“ на сламкарската планета?

Напрежението се стопи. Тя имаше право, разбира се. Извънземните дори нямаха бойни кораби. Нямаха Лангстъново поле и дори да го създадяха, как щяха да се научат на космическа тактика? Бедните миролюбиви сламкари, какъв противник можеха да са те за Човешката империя?

Не се усмихваше единствено Каргил.

— Просто не зная, милейди — сериозно каза той. — А наистина ми се ще да знаех.

Хорас Бери не беше поканен на съвещанието, ала знаеше за него. Докато срещата все още продължаваше, в каютата му дойде един морски пехотинец и учтиво, но твърдо го изведе навън. Не му обясни къде го води и скоро стана ясно, че и самият той не знае.

— Сержантът нареди да остана с вас и да съм готов да ви заведа при останалите, господин Бери.

Търговецът скришом го огледа. Какво щеше да направи този войник за сто хиляди крони? Не, нямаше нужда. Поне засега. Блейн не можеше да нареди да го разстрелят. За миг се уплаши. Дали Стоун не се бе разприказвал?

Аллах, никой не се намираше в безопасност... Абсурд. Даже Стоун да беше издал всичко, Империята не можеше да прати съобщение на „Макартър“. Бяха отрязани от вселената също толкова сигурно, колкото и сламкарите.

— Значи трябва да останеш с мен. Командирът ти каза ли къде трябва да отида?

— Не, господин Бери.

— Тогава ме заведи в лабораторията на доктор Бъкман. Защо не? И на двамата ще ни е по-удобно.

Редникът се замисли.

— Добре, елате.

Бери завари приятеля си в отвратително настроение.

— Да опаковам всичко, което не може да издържи на вакуума — мърмореше астрофизикът. — Без да ми дадат никакво обяснение. — Вече беше събрал част от оборудването си в кашони и големи найлонови чували.

Напрежението на търговеца сигурно също се проявяваше външно. Безсмислени заповеди, часови пред вратата... отново се чувстваше като затворник. Трябваше му известно време, за да успокои Бъкман. Накрая ученият се стовари на един от столовете и си взе чаша кафе.

— Напоследък не ви виждам често — въздъхна той. — Зает ли бяхте?

— На този кораб няма почти никаква работа за мен. Никой не ми казва нищо — спокойно отвърна Бери, а това изискваше доста самообладание. — Какво става тук?

— Не зная. Опитах се да попитам капитана, той е на съвещание. Опитах се да се оплача на Хорват. И той е на съвещание. Щом ги няма, когато ти трябват, каква полза от тях?

Откъм коридора се разнесе шум: носеха нещо тежко. Понякога евакуираха корабите, за да се избавят от плъховете...

Точно така! Искаха да убият малките! Хвала на Аллах, беше действал навреме. Бери облекчено се усмихна. От онази нощ, в която бе оставил кутия баклава до вдигнатия визьор на скафандъра си, имаше по-добра представа за ценността на сламкарчетата. Едва не беше изгубил всичко.

— Какво научихте за астероидите в троянския пункт? — попита той.

Бъкман се сепна, после се засмя.

— От един месец не съм мислил по този въпрос, Бери. Проучвахме Вьглищния чувал.

— Ясно.

— Открихме маса... навярно протозвезда. И източник на инфрачервена светлина. Газовете и прахът сякаш са лепкави... разбира се, това е заради магнитните полета. Научаваме фантастични неща за динамиката на прашните облаци. Когато си помисля за времето, изгубено с ония скали... а проблемът излезе толкова банален!

— Продължавайте, Бъкман. Не спирайте на най-интересното място.

— А? О, ще ви покажа. — Астрофизикът отиде при интеркома и прочете поредица от числа. Не се случи нищо.

— Странно. Някой идиот го е засекретил. — Той затвори очи и изрецитира нови числа. — А, ето.

На екрана се появиха мъгляви астероиди. Някои бяха с неправилна форма, други — почти сферични, повечето бяха осеяни с кратери...

— Съжалявам за лошото качество на образа. Най-близките скали са на доста голямо разстояние... но просто трябваше да използваме телескопите на „Макартър“. И знаете ли какво открихме?

— Не. Освен... — На всички имаше кратери. Поне по един. Три дълги, тесни астероида един след друг... и всеки с дълбок кратер в единия край. Една от скалите почти приличаше на кашу и кратерът се намираше от вътрешната страна на извивката ѝ. Ако през средата на кратерите се прокараше въображаема линия, тя щеше да мине през центъра на масата на астероидите.

Бери усети, че в гърдите му едновременно се надигат страх и смях.

— Да, разбирам. Открили сте, че всички астероиди изкуствено са били преместени на сегашните си места. И затова сте изгубили интерес към тях.

— Естествено. Като си помисля, че очаквах да установя нов космически принцип... — Бъкман сви рамене и отпи от кафето си.

— Не сте казали на никого, нали?

— Казах на доктор Хорват. Защо, смятате ли, че той е засекретил информацията?

— Възможно е. Бъкман, според вас колко енергия е нужна за преместването на такава скална маса?

— Ами, не зная. Адски много. Всъщност... — Лицето му грейна.

— Интересен проблем. Ще ви съобщя, щом свършат с тая идиотщина.

— Той продължи да събира багажа си.

Търговецът потръпна.

25. СЛАМКАРКАТА НА КАПИТАНА

— Оценявам вашата загриженост за сигурността на Империята, адмирале — каза Хорват и тежко кимна на намръщения мъж на екрана. — Наистина. Факт е обаче, че трябва да приемем поканата на сламкарите, иначе спокойно можем да се връщаме обратно. Тук няма какво повече да научим.

— Блейн, съгласен ли сте с това? — Лицето на адмирал Кутузов беше безизразно.

Род сви рамене.

— Мисля, че се налага да послушаме съвета на учените, господин адмирал. Според тях от това разстояние не можем да получим повече информация.

— Значи искате да влезете в орбита около планетата на сламкарите, така ли? Това ли препоръчвате? За протокола?

— Тъй вярно. Или да се върнем на Нова Шотландия, а не смятам, че знаем достатъчно за извънземните.

Кутузов бавно си пое дъх и стисна устни.

— Вие си имате вашата работа, аз си имам моята, адмирале — напомни му Хорват. — Да, добре е да пазим Империята от вероятната заплаха, която представляват сламкарите, но трябва и да се запознаем с тяхната наука и техника. Уверявам ви, това не е лесно. В някои отношения са толкова напреднали, че... хм, нямам думи да го опиша.

— Точно така. — Кутузов удари с юмруци по страничните облегалки на командното си кресло. — Тяхната техника превъзхожда нашата. Те знаят нашия език, а вие твърдите, че никога няма да сме в състояние да научим техния. Те знаят за Олдърсъновия ефект, вече са наясно и със съществуването на Лангстъновите полета. Може би е най-добре да си идем вкъщи, доктор Хорват. Още сега.

— Но... — започна министърът.

— И все пак — продължи главнокомандващият — не ми се ще да вода война с тези сламкари, без да зная почти нищо за тях. Какви са планетарните им защитни средства? Кой ги управлява? Забелязах, че

въпреки цялата си работа, не можете да отговорите на тези въпроси. Дори нямате представа кой командва техния кораб.

— Вярно е — решително кимна Хорват. — Положението е изключително странно. Честно казано, понякога си мисля, че нямат командир, но, от друга страна, като че ли се случва да искат инструкции от кораба си... и после пък въпросът с половете.

— Игрчки ли си играете с мен, докторе?

— Не, не — раздражено отвърна Хорват. — Ще ви обясня. Откакто дойдоха, всички кафяво-бели са женски. Освен това кафявата женска забременя и роди кафяво-бяло. И сега е мъжкар.

— Известно ми е за промените на пола им. Може някой от кафяво-белите да е бил мъжкар малко преди да пристигне посланическият кораб.

— Допуснахме тази възможност. Но ни се струва по-вероятно кафяво-белите да не се размножават поради пренаселеността на тяхната планета. Всички остават женски — може дори да са стерилни, тъй като кафявата е майка на кафяво-бяло като тях. Кръстоска между кафяв и нещо друго? Това означава, че на посланическият кораб има други същества.

— На борда на посланическият кораб има адмирал — твърдо отвърна Кутузов. — Също като при нас. Убеден съм. Какво им обяснявате, когато питат за мен?

Род чу зад себе си изсумтяване и предположи, че Кевин Ренър се опитва да сподави смеха си.

— Колкото може по-малко, господин адмирал — каза Блейн. — Само, че се подчиняваме на заповедите на „Ленин“. Според мен не знаят името ви, нито дали ни командва един човек, или съвет.

— Добре — почти се усмихна главнокомандващият. — Също колкото знаете за тяхното командване и вие, нали? Помнете ми думата: на борда на техния кораб има адмирал и той ви иска в орбита около планетата. А моят проблем е дали ще науча нещо повече, ако ви позволя да го направите.

Хорват прати умолителен поглед към небесата, техните чудеса и всичките им светии. Как можеше да се работи с такъв човек, питаха очите му.

— Някакви следи от сламкарчетата? — продължи Кутузов. — Още ли имате „духчета“ на борда на „Макартър“?

Род потръпна от убийствения сарказъм.

— Съвсем не. Евакуирахме хангара и отворихме люковете. После преместихме там всички пътници и екипажа и обезвъздушихме „Макартър“. Обгазихме машинното отделение с цифоген, изляхме въглероден моноксид във всички отвори, отново обезвъздушихме и след като се върнахме в жилищните отсеци, повторихме операцията на хангара. Малките са мъртви, господин адмирал. Открихме труповете им. Бяха двайсет и четири. Последния намерихме едва вчера. Беше доста разложен след три седмици...

— И вече няма следа от духчета, така ли? Или от мишки?

— Съвсем не. Плъхове, мишки, сламкарчета — всички са мъртви. Другото сламкарче, онова, което не беше избягало, и то умря, господин адмирал. Ветеринарят смята, че е от старост.

Кутузов кимна.

— Значи този проблем е решен. Ами голямата извънземна?

— Болна е — отвърна Блейн. — Проявява същите симптоми като на малкото.

— Това ми напомня за още нещо — намеси се Хорват. — Искам да попитам сламкарите какво да направим за болната миньорка, но Блейн не ми дава без ваше разрешение.

Адмиралът се пресегна, взе чаша чай и шумно започна да духа горещата течност.

— Другите знаят ли, че миньорката е при вас?

— Да — отвърна министърът и когато Кутузов, го стрелна с гневен поглед, припряно прибави: — Изглежда, го знаеха още от самото начало. Никой от нас не им го е казвал, сигурен съм.

— Значи знаят. Питали ли са ви за нея? Искали ли са да я видят?

— Не. — Хорват отново свъси вежди. — Не, не са питали. Всъщност не проявяват абсолютно никаква загриженост за нея, не повече, отколкото за сламкарчетата — самите те евакуират кораба си, адмирале, сигурно сте виждали снимките. И те са избили гадинките. Тези създания сигурно се плодят като плъхове. — Министърът замълча и се намръщи още повече. После внезапно продължи: — Така или иначе, искам да попитаме другите какво да правим с болната миньорка. Не можем просто да я оставим да умре.

— Това навярно би било най-лесно за всички — замислено отвърна Кутузов. — Е, добре, докторе. Попитайте ги. Това едва ли

може да им разкрие нещо важно за Империята. Но ако настоят да я видят, Блейн, трябва да им откажете. Ако се наложи, миньорката ще умре — измислете някакъв трагичен нещастен случай. Ясно ли е? Тя не бива да разговаря с други сламкари, нито сега, нито в бъдеще.

— Слушам — безизразно каза Род. Чудеше се дали е съгласен с решението на адмирала. Трябваше да е шокиран, но...

— Все още ли искате да ги питате при тези обстоятелства, докторе? — рече Кутузов.

— Да. Така или иначе, не очаквах друго от вас. — Хорват стисна устни. — А сега да се върнем на основния въпрос: сламкарите ни поканиха да влезем в орбита около тяхната планета. Можем само да предполагаме какви са основанията им. Според мен искрено желаят да установят търговски и дипломатически връзки с нас и това е единственият логичен начин да го направим. Няма данни за други причини. Вие, разбира се, си имате собствени теории...

Кутузов весело се засмя.

— Всъщност, докторе, аз спокойно бих могъл да съм на същото мнение. Но какво значение има това? Моята задача е да гарантирам сигурността на Империята. Не е важно какво мисля. — Адмиралът студено погледна от екрана. — Добре, капитане, давам ви разрешение да действате. Но първо подгответе торпедните системи на кораба си. Не можем да оставим „Макартър“ в ръцете на сламкарите. Разбирате ли?

— Тъй вярно.

— Отлично. Можете да потеглите, капитане. „Ленин“ ще ви следва. На всеки кръгъл час пращайте записи на всяка нова информация, която получите. Сигурно разбирате, че ако корабът ви бъде изложен на опасност и има дори най-малък риск за „Ленин“, аз няма да се опитам да ви помогна. Основното ми задължение е да отнеса информацията в Империята, включително — ако се случи — за това как сте загинали. — Адмиралът се обърна към Хорват. — Е, докторе, още ли искате да отидете на сламкарската планета?

— Разбира се.

Кутузов се засмя.

— Действайте, капитан Блейн. Действайте.

Влекачите на „Макартър“ бяха докарали цилиндър, голям наполовина колкото посланическият кораб: контейнер от порест материал, пълен с течен водород. Сега резервоарът беше закачен за тороидните жилищни пространства. Тънкото жилище, което насочваше плазмения поток към ядрения двигател, също бе променено. Сламкарите го бяха извили настрана в съответствие с новия център на масата. Корабът беше силно наклонен назад към двигателя си и приличаше на дребна жена в напреднала бременност, която се опитва да върви бързо.

Ръководени от един от кафявите, кафяво-белите демонтираха моста и използваха материала, за да построят пръстеновидни платформи, поддържащи крехките тороиди. Други работеха в кораба, а три малки кафяво-бели фигури си играеха сред тях. Вътрешността отново се променяше като насън. Мебелите за слаба гравитация придобиха нов вид. Подовете станаха вертикални спрямо новата инерциална посока.

На борда на катера вече нямаше сламкари: всички бяха заети, но продължаваха да поддържат контакт. Юнкерите се редуваха да помагат на извънземния кораб.

Уитбред и Потър местеха койките в ускорителната зала, за да направят място за три по-малки легла. Работата не изискваше умения, а мускули. От челата им под филтърните шлемове се стичаше пот, подмишниците им бяха подгизнали.

— Чудя се как ви миришем — рече Гавин. — Не ми отговаряй, ако въпросът не ти е приятен.

— Малко е трудно да се каже — съвършено имитира новошотландския му акцент неговата сламкарка. — Аз съм длъжна да разбирам всичко за своя фюнч(щрак), господин Потър. Възможно е прекалено да съм се вживяла в тази роля. Миризмата на чиста пот нямаше да ми е неприятна, даже да не работехте за нас. Какво ви е толкова смешно, господин Уитбред?

— Извинявай. Заради акцента е.

— Какъв акцент? — удиви се Гавин.

Уитбред и неговата сламкарка избухнаха в смях.

— Ами, наистина е смешно — отвърна тя. — Нещо ви е трудно да ни различавате.

— Тъкмо обратното — възрази Джонатан Уитбред. — Постоянно трябва да броя ръцете, за да разбера дали разговарям с Ренър, или с фюнч(щрак)а на главния астрогатор. Моля те, ела да ми помогнеш, Гавин... И сламкарката на капитан Блейн. Едва успявам да се сдържа да не заста на мирно, после тя казва нещо и аз пак се изпъвам като струна. Дава заповеди, като че ли е капитан на катера, и ние се подчиняваме. Адски е объркващо.

— И все пак — рече сламкарката на Уитбред, — понякога се чудя. Фактът, че мога да те имитирам, не означава, че те разбирам...

— Това е обичайният ни метод, стар, колкото хълмовете, дори колкото някои планини. И действа. Какво друго бихме могли да направим, фюнч(щрак) на Джонатан Уитбред?

— Просто се чудех, нищо повече. Вие хората сте толкова сложни, Уитбред. Командвате и се подчинявате с еднаква лекота. Как го постигате? Сръчни сте...

— Вие също — отвърна Джонатан, макар да съзнаваше, че това е меко казано.

— Но бързо се уморяваме. А вие просто продължавате да работите, нали? Ние не.

— Хм.

— И не можем да воюваме... Е, стига за това. Ние ви подражаваме, за да ви разбираме, но вие сякаш изпълнявате хиляди роли. А това изключително затруднява честното, работливо изцъклено чудовище.

— Кой ви каза за изцъклените чудовища? — възкликна Уитбред.

— Господин Ренър, кой друг? Приех го като комплимент — към чувството ни за хумор, разбира се.

— Доктор Хорват ще му откъсне главата. Би трябвало да сме извънредно предпазливи в отношенията си с извънземните. Да не нарушаваме табутата им и така нататък.

— Доктор Хорват — рече Потър. — Това ми напомня, че доктор Хорват искаше да ви попитаме нещо. Нали знаете, че на борда на „Макартър“ имаме кафява?

— Естествено. Миньорка. Корабът ѝ посети „Макартър“, после се върна празен. Беше очевидно, че е останала при вас.

— Тя е болна — каза Гавин. — Положението ѝ се влошава. Доктор Блевинс смята, че проявява признаци на хранително

заболяване, но не е в състояние да ѝ помогне. Имате ли представа какво може да ѝ липсва?

Уитбред предполагаше, че знае защо Хорват не е попитал за кафявата своята сламкарка: ако извънземните поискаха да видят миньорката, щеше да се наложи да им откажат по личната заповед на адмирала. Министърът смяташе това за глупаво, ала не можеше да не се подчини. Заповедите си бяха заповеди.

Сламкарите не отговориха незабавно и Уитбред продължи:

— Биолозите са опитали много неща. Нови храни, анализ на храносмилателните течности на кафявата, рентгенови снимки за тумор. Дори сменили атмосферата в каютата ѝ, за да е като на вашата планета. И нищо. Била тъжна, виела, почти не се движела. Слабеела. Козината ѝ започнала да капе.

— Значи не знаете какво може да ѝ е, така ли? — с необичайно безизразен глас попита сламкарката на Уитбред.

— Не знаем — призна той.

Извънземните втренчено ги наблюдаваха и юнкерите се почувстваха неловко. Сега изглеждаха абсолютно еднакви — плуваха в едно и също полусвито положение, с едни и същи усмивки. Индивидуалните им разлики не се забелязваха. Навярно всичко бе само заради позата...

— Ще ви донесем храна — внезапно каза сламкарката на Потър. — Възможно е да сте познали и причината за болестта наистина да е такава. — Двете извънземни се отдалечиха. Малко по-късно тази на Уитбред донесе херметично затворен чувал, пълен със зърно, големи колкото сливи плодове и парче сурово месо. — Сварете месото, накиснете зърното и ѝ дайте плодовете сурови — рече тя. — И проверете йонизацията във въздуха на каютата ѝ.

Момчетата потеглиха към катера с открит скутер.

— Държаха се много странно — отбеляза Потър. — Струва ми се, че преди малко се случи нещо много важно.

— И аз мисля така.

— Но какво?

— Може да са решили, че сме се отнасяли зле с кафявата. Или се чудят защо не сме я довели тук. Или пък обратното: удивени са, че полагаме толкова грижи за обикновена кафява.

— Възможно е също просто да са били уморени и само така да ни се е сторило. — Потър включи предните дюзи, за да намали скоростта.

— Погледни назад, Гавин.

— Не ме разсейвай. — Той внимателно приземи скутера, после се озърна.

Извън кораба бяха работили повече от десет сламкари. Пръстеновидните подпори на тороидите не бяха довършени... ала всички извънземни припряно се прибираха вътре през херметичния шлюз.

Посредничките се втурнаха в тороида, като отскачаха от стените, за да не си пречат. Повечето по един или друг начин показваха, че са фюнч(щрак)и на извънземните. Почти не използваха долните си десни ръце. Опитваха се да застанат с глави, ориентирани в една и съща посока.

Господарката беше бяла. Кичурите под мишниците и около слабините ѝ бяха дълги и нежни като козина на ангорска котка. Когато всички се събраха, тя се обърна към сламкарката на Уитбред и заповяда:

— Разказвай.

Кафяво-бялата обясни за случая с юнкерите.

— Сигурна съм, че говореха сериозно — заключи тя.

— Съгласна ли си? — попита господарката водачката на Потър.

— Да, напълно.

Надигна се панически шепот — и на сламкарски езици, и на английски. После господарката отново заговори и се възцари тишина.

— Какво им отговорихте?

— Че болестта спокойно може да е свързана с неправилно хранене...

Посредничките избухнаха в поразително човешки смях, но не и онези, които още нямаха придадени фюнч(щрак)и.

— ... и им дадохме храна за инженерката. Това няма да помогне, разбира се.

— Успяхте ли да ги заблудите?

— Трудно е да се каже. Не сме способни да ги лъжем в очите. Нашата специалност е друга — отвърна сламкарката на Потър.

В тороида се разнесе шушукане. Господарката ги остави известно време, после продължи:

— Какво би могло да означава това? Обяснете.

— Няма начин да са чак толкова различни от нас — отговори една от фюнч(щрак)ите. — Те водят войни. Споменаваха за цели обезлюдени планети.

— Смятаме, че знаем какво кара човеците да воюват — намеси се друга. В движенията ѝ имаше нещо грациозно, по човешки женствено. Господарката го намери за гротескно. — Повечето животни и на нашия, и на техния свят инстинктивно се предават на по-силния, което не позволява на видовете да се самоизтребват. Човеците използват оръжия и това отслабва този инстинкт.

— Но някога и при нас е било същото — обади се трета. — Преди еволюирането на стерилни посреднички. Не споменахте ли, че човеците нямат посредници?

— Те нямат същества, чиято задача е да водят преговори между потенциални врагове — поясни сламкарката на Сали Фаулър. — Човеците са аматьори във всяко отношение, едновременно умеят много неща, но нито едно свършено. И преговорите им се водят от аматьори. Когато не постигнат резултат, избухва война.

— Те са аматьори и като господари — прибави друга сламкарка и нервно разтри центъра на лицето си. — Редуват се да играят ролята на господар. По средата на бойните си кораби разполагат „морски пехотинци“, в случай че задните отсеци поискат да станат господари. И все пак, когато говори „Ленин“, капитан Блейн се подчинява на заповедите като кафяв. Трудно е да си фюнч(щрак) на полугосподар.

— Съгласна съм — каза сламкарката на Уитбред. — Моят не е господар, но някой ден ще стане.

— Нашата инженерка откри много възможности за усъвършенстване на уредите им — започна друга. — Не можем да отнесем доктор Харди към никоя класа...

— Престанете — нареди господарката и глъчката стихна. — Имаме конкретен проблем. Какво научихте за възпроизводството им?

— Те не говорят за това с нас. Трудно е да разберем нещо. Изглежда, че на борда има само една женска.

— Само ЕДНА женска ли?

— Доколкото можем да преценим.

— Останалите безполови ли са?

— Явно не. И все пак женската не е бременна и откакто сме тук, не е забременявала.

— Трябва да разберем — заяви господарката. — Но дискретно. С небрежни въпроси, като внимавате да разкривате колкото се може по-малко информация за нас. Ако подозрението ни се окаже вярно... възможно ли е наистина да е така?

— Това противоречи на всички еволюционни принципи — отвърна една от сламкарките. — Индивидите, които оцеляват до зряла възраст, трябва да предадат гените си на следващото поколение. Тогава как...

— Те са извънземни. Не забравяйте, че са извънземни — напомни сламкарката на Уитбред.

— Трябва да научим. Изберете една от вас, формулирайте въпроса си, после определете човека, на когото ще го зададете. Останалите избягвайте тази тема, освен ако те не започнат първи.

— Смятам, че не трябва да крием нищо. — Създанието докосна центъра на лицето си, за да си даде увереност. — Те са извънземни. Възможно е да са единствената ни надежда. С тяхна помощ навярно ще успеем да сложим край на древната последователност на Циклите.

Господарката се изненада.

— Няма да разкривате принципната разлика между нас и човеците. Те не бива да я научат.

— Аз твърдя обратното! — извика другата. — Изслушайте ме! Те имат свои методи — постоянно решават проблеми... — Останалите се нахвърлиха отгоре ѝ. — Не, изслушайте ме! Трябва да ме изслушате!

— Смотанячка — удивено рече господарката. — Изолирайте я. Информацията ѝ ще ни е нужна. Не придавайте никого към нейния фюнч(щрак). Напрежението я е побъркало.

Блейн остави катера да поведе „Макартър“ към планетата с 0.780 g. Съзнаваше, че крайцерът е извънземен боен кораб, способен да унищожи половината им свят, и не му се щеше да мисли за оръжията,

които можеха да са насочили към него несигурните сламкари. Искаше посланическият кораб да пристигне първи — не че това щеше да му помогне.

На катера нямаше почти никого. Учените живееха и работеха на борда на „Макартър“, въвеждаха данни в компютърните банки, проверяваха, кодираха и докладваха откритията си на капитана, който, от своя страна, ги препращаше на „Ленин“. Можеха да ги съобщават направо на флагмана, разбира се, ала рангът си имаше своите привилегии. Официалните вечери и игрите на бридж започваха да се превръщат в дискуссионни клубове.

Всички бяха загрижени за кафявата миньорка. Състоянието ѝ постоянно се влошаваше и тя ядеше също толкова малко от сламкарската храна, колкото и от провизиите на „Макартър“. Доктор Блевинс ѝ правеше безкрайни изследвания, ала не постигаше никакъв резултат. На свобода сламкарчетата се бяха закръглили и разплодили, което караше ветеринаря да се пита дали не са яли нещо особено, например взривни смеси или кабелна изолация. Но каквото и да предлагаше на пациентката си, очите ѝ ставаха все по-мътни и козината ѝ капеше на кичури. Един ден тя съвсем престана да се храни. На следващия умря.

Хорват не бе на себе си от ярост.

Блейн реши, че е редно да се обади на посланическият кораб. Усмивнатият кафяво-бял, който му отговори, можеше да е само сламкарят на Хорват, макар че капитанът едва ли би признал по какво е разбрал.

— Мога ли да говоря с моята фюнч(щрак)? — попита Род. Сламкарят на министъра го караше да се чувства неловко.

— Боя се, че не, капитане.

— Добре. Обаждам се, за да ви съобщя, че кафявата, която беше на борда на „Макартър“, е мъртва. Не зная какво означава това за вас, но ние направихме всичко възможно. Целият научен екип на кораба се опита да я излекува.

— Убеден съм, капитане. Това няма значение. Може ли да получим тялото ѝ?

Род се замисли за миг.

— За съжаление, не. — Нямаше представа какво биха могли да научат от трупа на извънземната, но навярно започваше да усвоява

уроците на Кутузов. Дали под козината ѝ нямаше някаква микротатуировка... И защо сламкарите не се вълнуваха за кафявата? Определено не можеше да ги попита. Трябваше да се благодари, че смъртта ѝ не ги е разстроила. — Предайте поздравите ми на моята фюнч(щрак).

— И аз имам лоша новина — каза сламкарят на Хорват. — Капитане, вие вече нямате фюнч(щрак). Тя полудя.

— Какво? — Това съобщение го смая повече, отколкото смяташе, че е възможно. — Полудяла ли? Защо? Как?

— Капитане, мисля, че не сте в състояние да проумеете напрежението, на което беше подложена. Някои сламкари дават заповеди, други правят и поправят уреди. Ние не се отнасяме към нито една от тези категории. Ние посредничим. Можем да изпълняваме ролята на някой, който дава заповеди, това не представлява трудност за нас, но извънземен, който дава заповеди... Това вече е прекалено. Тя... Как да се изразя? Бунт. Вашата дума е „бунт“. Ние нямаме подходящ термин. В момента е под наблюдение, но е най-добре повече да не разговаря с извънземни.

— Благодаря ти — каза Род. След като усмихнатото лице изчезна, капитанът остана неподвижен в продължение на цели пет минути. Накрая въздъхна и започна да диктува доклада си до „Ленин“. Чувстваше се така, сякаш е изгубил част от себе си и я чака да се завърне.

ЧАСТ ТРЕТА
ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ СЪС СМОТАНЯКА

26. СЛАМКАРСКАТА ПЛАНЕТА

ПЪРВАТА ПЛАНЕТА ОТ СИСТЕМАТА НА СЛАМКАТА:
Граничен обитаем свят в сектора отвъд Въглищния чувал. Първична звезда: жълто джудже клас G2, отдалечено на около 10 парсека от секторната столица Нова Каледония. Обикновено наричано Сламката в Окоето на Мърчисън (вж. съответната статия) или Сламката. Маса: 0.91 от тази на земното слънце; светлинно излъчване: 0.78.

Планетата има отровна атмосфера, която може да се диша с помощта на филтри. Противопоказна за хора, страдащи от сърдечносъдови и белодробни заболявания. Кислород: 16%. Азот: 79.4%. Въглероден двуокис: 2.9%. Хелий: 1%. Сложни въглеводороди, включващи кетони: 0.7%.

Гравитация: 0.780 от стандартната. Радиусът на планетата е 0.84, а масата ѝ — 0.57 от стандартната. Планета с нормална плътност. Период на въртене: 0.937 стандартни години или 8,750.005 часа. Планетата е наклонена под 18° с полуос от 0.93 АЕ (137 млн. км). Температурите са ниски, полюсите са необитаеми и покрити с лед. Екваториалните и тропическите райони са умерени до горещи. Местният ден продължава 27.33 часа.

Единствената луна е малка и разположена наблизо. Тя е от астероиден произход и на обратната ѝ страна има кратер, типичен за планетоидите в системата на Сламката. Лунният ядрен генератор и енергийно-излъчвателната станция са важни източници за планетната цивилизация.

Топография: 50% океан, големи ледени шапки. По-голямата част от сушата се характеризира с равен терен. Планинските вериги са ниски и силно ерозирали. Горите са малко. Обработваемите площи са култивирани.

Най-специфични особености са кръглите образувания, които могат да се забележат навсякъде. Най-малките са ерозирали и лесно се различават, докато най-големите се виждат само от орбита.

Макар че физическите характеристики на планетата представляват известен интерес, особено за еколози, занимаващи се с

въздействието на разумния живот върху планетографията, вниманието е насочено главно към местните обитатели...

До катера се приближиха два скутера и на борда се качиха фигури в скафандри. Когато хората и сламкарите се съблякоха, космонавтите с облекчение предадоха управлението на юнкерите и се върнаха на „Макартър“. Младежите нетърпеливо заеха местата си в пилотската кабина и разгледаха пейзажа под тях.

— Трябва да ви предупредим, че всички контакти с вас ще минават през този кораб — каза Уитбред на своята фюнч(щрак). — Съжалявам, но не можем да ви поканим на борда на „Макартър“.

Тя изрази мнението си за заповедта със съвсем човешко свиване на рамене. Подчинението не изискваше напрежение нито от нея, нито от човека.

— Какво ще правите с катера, когато си тръгнете?

— Той е подарък — отвърна Джонатан. — Навярно бихте могли да го изложите в музей. Капитанът иска да знаете някои неща за нас...

— А други пази в тайна. Естествено.

От орбита цялата планета изглеждаше на кръгове: морета, езера, дъговидна планинска верига, река, залив... Един от заливите беше ерозирали и почти скрит от гора. Щеше да е абсолютно незабележим, ако не попадеше точно на линията на планинска верига и не прекъсваше гръбнака на континента като човешки крак, настъпил змия. Точно в средата на големия колкото Черно море воден басейн имаше остров.

— Магмата трябва да е изригнала там, където астероидът е разцепил кората — каза Уитбред. — Можеш ли да си представиш какъв грохот е предизвикал?

Сламкарката кимна.

— Нищо чудно, че сте преместили всички астероиди в троянските пунктове. Това е причината, нали?

— Не зная. От онези древни времена не са се запазили много документи. Предполагам, че след като са били събрани накуп, астероидите са били по-лесни за металодобив.

Юнкерът си спомни, че на Кошерния астероид не бяха установили нито следа от радиация.

— Кога точно се е случило всичко това?

— О, поне преди десет хиляди години. Уитбред, от кога датират най-старите ви документи?

— Не зная. Мога да попитам някого. — Той погледна надолу. Пресичаха границата между деня и нощта — която представляваше поредица от дъги. Тъмната половина сияеше от безброй градове. Така навярно бе изглеждала Земята по времето на Кодоминиума, но световите на Империята не бяха толкова гъсто заселвани.

— Погледни напред. — Сламкарката посочи една огнена точица на хоризонта. — Това е спускателната совалка. Вече можем да ви покажем нашия свят.

— Мисля, че вашата цивилизация е много по-древна от нашата — отвърна Уитбред.

Оборудването и личният багаж на Сали бяха вече на катера и сега малката ѝ каюта изглеждаше гола и пуста. Тя стоеше до илюминатора и наблюдаваше сребрилата стрела, която се приближаваше към „Макартър“. Сламкарката ѝ не гледаше натам.

— Имам доста неделикатен въпрос — каза извънземната.

Момичето се обърна към нея. Навън сламкарският кораб беше спрял и от крайцера излетя совалка.

— Казвай.

— Какво правите, когато не искате да имате деца?

— О, божичко! — засмя се Сали. Тя бе единствената жена сред близо хиляда мъже — в мъжко общество. Макар предварително да беше знаела, че ще е така, все още ѝ липсваха момичешките разговори. Брак, бебета, домакинска работа, скандали: всичко това представляваше част от цивилизования живот. Но не бе имала представа колко голяма част, докато не я застигна бунтът на Ново Чикаго, и онова време още повече ѝ липсваше. Понякога в отчаянието си разменяше рецепти с готвачите на „Макартър“, ала единственият друг женски ориентиран ум в радиус от светлинни години наоколо беше... нейната фюнч(щрак).

— Фюнч(щрак) — напомни ѝ сламкарката, — не бих повдигала този въпрос, но ми се струва, че трябва да зная — имаш ли деца на борда на кораба?

— Аз ли? Не! — отново се засмя Сали. — Изобщо не съм омъжена.

— Омъжена ли?

Момичето ѝ обясни какво е брак. Опита се да не пропусне нито едно основно положение. Понякога забравяше, че сламкарката е извънземна.

— Сигурно ти звучи странно — завърши тя.

— „Няма да скрия нищо от теб“, както би казал господин Ренър. — Имитацията беше блестяща, дори жестовете. — Мисля, че обичаите ви са странни. Съмнявам се, че ще възприемем много от тях, като се имат предвид психологическите ни разлики.

— Ами... да.

— Но се омъжваш, за да имаш деца. Кой отглежда децата, родени без брак?

— Има благотворителни организации — мрачно отвърна Сали. Не успя да скрие отвращението си.

— Разбирам, че ти никога не би... — Сламкарката тактично замълча.

— Не, разбира се, че не.

— Как? Не защо, а как?

— Ами... нали знаеш, че мъжете и жените трябва да имат сексуална връзка, за да направят бебе, също като вас — внимателно ви разгледах.

— Значи, ако не сте женени, просто не можете... да го правите, така ли?

— Точно така. Естествено, ако жената харесва мъжете, но не иска да поеме последствията от това, може да пие хапчета.

— Хапчета ли? Как действат? С хормони ли? — Сламкарката изглеждаше заинтригувана, макар и някак разсеяна.

— Да. — Бяха разговаряли за хормоните. Извънземната физиология също включваше химически катализатори, ала от съвсем различен характер.

— Но почтената жена не използва хапчета, нали? — попита извънземната.

— Не.

— Кога ще се омъжиш?

— Когато намеря подходящия мъж. — Сали се поколеба и прибави: — Може вече да съм го намерила. — Само че проклетият глупак вече можеше да е женен за кораба си.

— Тогава защо не се омъжиш за него?

Момичето се засмя.

— Не искам да прибързвам, защото после може да се разкайвам. Винаги мога да го направя. — Внушаваната ѝ в годините на следването обективност я накара да отбележи: — Поне през следващите пет години. Ако дотогава не се омъжа, ще съм стара мома.

— Стара мома ли?

— Хората ще ме смятат за странна. — После любопитно попита: — Какво става, ако сламкарите не искат деца?

— Ние нямаме сексуални връзки — отвърна извънземната.

Спускателната совалка се долепи до катера с едва доловимо разтърсване.

Совалката приличаше на тъпа стрела, покрита с предпазен материал. Пилотската кабина беше просторна и прозрачна. Нямахше други прозорци. Когато Сали и нейната сламкарка стигнаха до входа, момичето с изненада видя пред себе си Хорас Бери.

— На Сламката ли слизате, ваше превъзходителство? — попита тя.

— Да, милейди. — Търговецът изглеждаше също толкова удивен. Той влезе в свързващия ръкав и видя, че извънземните са използвали стар космически номер — налягането в отсрещния край бе по-ниско, така че да „изсмуче“ пътниците натам. В совалката имаше място за всички: за Ренър, Сали Фаулър, капелан Харди — Бери се зачуди дали всяка неделя ще го връщат на „Макартър“ — за доктор Хорват, юнкерите Уитбред и Стейли, за двама космонавти, които не познаваше, както и за сламкарските им водачи. Свой фюнч(щрак) нямаха само трима от тях. Той се развесели, когато забеляза, че седалките само отчасти потвърждават страховете му: по четири една до друга, със сламкарска до всяка от човешките. Докато закопчаваха предпазните си колани, му стана още по-смешно. Бяха с една по-малко.

Но доктор Хорват влезе в кабината и се настани до кафявия пилот. Бери бе на първия ред, където седалките бяха само по две. Една

от извънземните седна до него. В гърлото му заседна буца. „Аллах е милостив, аз... Не!“ Нямахте от какво да се бои и не беше направил нищо опасно.

И все пак... при всеки инцидент на борда на „Макартър“ офицерите можеха да открият какво е направил със скафандъра си.

Скафандърът е най-личната вещ, която притежава космонавтът, много по-лична от лулата или четката за зъби. Въпреки това някои бяха предоставили скафандрите си на грижите на невидимите духчета. По време на дългото пътуване до извънземната планета командир Синклер беше проучил направените от тях промени.

Бери знаеше от Набил, че създанията са удвоили ефикасността на рециклиращите системи. Главният инженер бе върнал скафандрите на собствениците им — и се беше заел да приведе тези на офицерите в същия вид.

Сега в една от кислородните бутилки на търговеца имаше половин литър въздух и две сламкарчета в криогенен сън. Поемаше огромен риск. Можеше да го хванат. Малките можеха да умрат от опиятите. Някой ден можеше да му потрябва повече кислород и да се задуши. Ала Бери винаги бе готов да поема рискове, стига това да му донесе достатъчна печалба.

Когато се обади по интеркома, беше сигурен, че са го разкрили. На екрана в каютата му се появи сержант.

— Търсят ви, господин Бери — злобно се усмихна космонавтът и превключи. Преди да успее да се изненада, търговецът се озова пред извънземен.

— Фюнч(щрак) — каза съществото и вирна глава. — Изглеждате смутен. Няма начин да не знаете значението на думата.

Бери бързо възвърна самообладанието си.

— Разбира се. Нямах представа, че някоя от вас ме наблюдава. — Тази идея изобщо не му допадна.

— Не, господин Бери, току-що ме придадоха към вас. Господин Бери, мислили ли сте да дойдете на нашата планета?

— Не, съмнявам се, че ще ми позволят да напусна кораба.

— Капитан Блейн разрешава, ако желаете. Господин Бери, ние ще сме ви извънредно признателни, ако обсъдите с нас възможностите за търговия между Сламката и Империята. Това ще е изгодно и за двете страни.

„Да! Кълна се в брадата на Пророка, такъв шанс...“ Той незабавно се бе съгласил. Набил можеше да пази скритите сламкарчета.

Но сега, докато седеше на борда на спускателната совалка, му беше трудно да овладее страховете си. Бери погледна сламкарката до себе си.

— Аз съм фюнч(щрак) на доктор Хорват — каза тя. — Отпуснете се. Тези кораби са много стабилни.

— Добре — рече той. Разполагаше поне с няколко часа. Набил вече трябваше да е отнесъл кислородната бутилка в един от херметичните шлюзове на „Макартър“, където тя щеше да е в безопасност сред стотици други. Извънземният кораб несъмнено превъзхождаше подобните човешки съдове — ако не поради друга причина, поне заради желанието на сламкарите да не излагат на опасност живота на посланиците. Но не това караше стомаха му да се свива от страх и не от това му горчеше в устата...

Совалката леко се наклони. Спускането започна.

За изненада на всички, пътуването мина скучно. Въпреки случайните промени в гравитацията нямаше силни разтърсвания. Усетиха три последователни едва доловими поклащания като от спускане на колесници, след което корабът остана неподвижен.

Излязоха в херметичната камера. Въздухът беше нормален и наоколо не се виждаше нищо освен надуваемата структура. Погледнаха назад към кораба и смаяно зяпнаха.

Защото сега той приличаше на делтаплан. От стените на невероятната стрела бяха изникнали най-различни криле и махателни устройства.

— Какво пътуване, а? — ликуващо каза Хорват. — Целият кораб промени формата си. Крилете не са с панти — просто се появиха, сякаш са живи! Дюзите се отварят и затварят като усти! Наистина трябваше да го видите. Ако командир Синклер някога слезе тук, трябва да му отстъпим място до прозореца — изкиска се той. Не забеляза гневните погледи.

В отсрещния край на сградата се отвори надуваем шлюз и оттам излязоха трима кафяво-бели сламкари. Когато единият от тях се запъти

право към него, в гърлото на Бери отново се надигна страх.

— Фюнч(щрак) — каза извънземният.

Устата му внезапно пресъхна.

— Не се бойте — рече той. — Не мога да чета мислите ви.

Ако искаше да го успокои, определено не биваше да го казва.

— Научих, че професията ви е такава.

Съществуването се засмя.

— Наистина, но не мога да го правя. И ще научавам само онова, което ми показвате вие. — Изобщо не му звучеше така, както се възприемаше търговецът. Сигурно изучаваше хората като цяло, но само толкова.

— Вие сте мъжки — отбеляза Бери.

— Аз съм млад. Когато стигнаха до „Макартър“, другите бяха женски. Господин Бери, навън ви очакват коли и наблизко сме ви осигурили жилище. Елате да разгледате нашия град, после можем да поговорим по работа. — Сламкарят го хвана за китката с двете си тънки десни ръце. Усещането бе извънредно странно. Търговецът се остави да го поведе към херметичния шлюз.

„Не се бойте. Не мога да чета мислите ви“ — беше казало съществуването. Очевидно бе прочело мислите му. На много преоткрити светове от Първата империя се носеха слухове за съществуване на телепати, но никога не бяха откривали такива, хвала на Аллах. Това чудовище твърдеше, че не притежава телепатични способности. Докосването му не беше отвратително, макар че сънародниците на Бери мразеха да ги докосват. Беше се сблъсквал с прекалено много чужди обичаи и култури, за да се влияе от предразсъдъците на детството си. Но този сламкар се държеше странно успокояващо — а той не бе чувал това да е присъщо на фюнч(щрак)ите. Защо се опитваше да го успокои?

Не можеше да го изкуши нищо друго освен желанието за печалба. Дори тераформирането на световите от системата на Нова Каледония по време на Първата империя не говореше за индустриално могъщество, което да може да се сравнява с преместването на астероидите в троянските пунктове на втората планета.

— Добрият търговски продукт — тъкмо казваше сламкарят — не бива да е прекалено обемен. Трябва да открием онези стоки, които са

дефицитни тук и често срещани в Империята — или обратното. Предвиждам големи печалби от вашето посещение...

Отидоха при другите в херметичния шлюз. През големите прозорци се виждаше космодрумът.

— Перчат се, мамка им — измърмори Ренър и когато търговецът го погледна въпросително, посочи с ръка. — Няма нито метър свободно пространство.

Бери кимна. Около малката писта се издигаха високи правоъгълни небостъргачи, построени плътно един до друг. Само на изток се виждаше зелен пояс. Ако някоя совалка катастрофираше, щеше да предизвика истинско опустошение — но сламкарските совалки явно не катастрофираха.

Очакваха ги три коли: две за пътниците и една за багажа. Седалките за хората заемаха две трети от мястото във всяка от тях. Търговецът замислено кимна. Извънземните нямаха нищо против пренаселеността. Веднага щом хората се настаниха, кафявите шофьори потеглиха. Машините се движеха безшумно и съвсем плавно.

Високи грозни сгради се извисяваха над тях и пронизваха небесата. Черните улици бяха широки, но много оживени, и сламкарите шофираха като побъркани. Миниатюрни превозни средства се разминаваха по сложно криволичещи маршрути само на сантиметри едни от други. Трафикът не беше съвсем безшумен. Носеше се постоянно ниско буботене от стотици мотори, от време на време нарушавано от пискливи брътвежи, които можеше да са ругатни.

Когато престанаха да треперят пред всеки потенциален сблъсък, хората забелязаха, че всички други шофьори също са кафяви. В повечето коли се возеха пътници, понякога кафяво-бели, друг път чисто бели. Последните бяха по-едри и козината им изглеждаше като копринена — и докато шофьорите им не отваряха уста, те постоянно ругаеха.

Министър Хорват се обърна към спътниците си на задната седалка.

Докато се приземявахме, успях да разгледам сградите — на всички покриви има градини. Е, господин Ренър, радвате ли се, че дойдохте? Очаквахме офицер, но не и вас.

— Беше най-разумно да пратят мен — отвърна Кевин Ренър. — Аз бях най-свободният офицер на борда, както се изрази капитанът.

Известно време няма да се налага да чертая курсове. — Астрогаторът се бе навел напред и напомняше на куче, подало глава през прозореца на автомобил.

Едва сега видяха тротоарите, които минаваха на височината на първия етаж покрай небостъргачите. Пешеходците не се различаваха добре. Имаше бели, кафяво-бели и... други.

Сред белите крачеше нещо високо и симетрично. Трябва да имаше три метра, с малка безуха глава, потънала между полегатите мускули на раменете. Под двете си мишници носеше по една голяма кутия. Движеше се като валяк — сякаш нищо не можеше да го спре.

— Какво е онова там? — попита Ренър.

— Работник — отвърна сламкарката на Сали. — Носач. Не са много интелигентни...

Но Ренър вече напрягаше очи, за да види нещо друго, с ръждивочервена козина. На ръст бе колкото собствената му сламкарка, но с по-малка глава и докато вдигаше и свиваше десните си ръце, главният астрогатор зърна дългите му тънки пръсти, които му напомниха за паяци. Той докосна своята фюнч(щрак) по рамото и посочи.

— Ами онова?

— Лекар — каза тя. — Ние сме специализиран вид, както може би вече сте се убедили. Всички те са родствени помежду си, така да се каже...

— Да. Ами белите?

— Те дават заповедите. На борда на кораба имаше бяла.

— Да, досетихме се. — Поне адмиралът се бе досетил. За какво друго щеше да се окаже прав?

— Какво мислите за нашата архитектура?

— Грозна е. Индустриално ужасна — призна Ренър. — Знаех, че представите ви за красота ще се различават от нашите, но... Всъщност имате ли естетични модели?

— Няма да скрия нищо от вас. Имаме, но не са като вашите. И все още не разбирам какво намирате в арките и колоните...

— Фройдистка символика — отвърна главният астрогатор. Сали изсумтя.

— Така повтаря и сламкарят на Хорват, но досега не съм чула смислено обяснение — рече извънземната. — Междувременно, какво е

мнението ви за колите ни?

Сред профучаващите покрай тях двуместни автомобилчета нямаше две, които да си приличат — сламкарите, изглежда, не бяха открили преимуществата на стандартизацията — но хората се возеха в ниски лъскави лимузини с аеродинамична форма и плавни очертания.

— Красиви са — отвърна Сали. — Специално за нас ли сте ги направили?

— Да — каза нейната фюнч(щрак). — Улучили ли сме вкусовете ви?

— Абсолютно. Извънредно сме поласкани — рече момичето. — Трябва да ви е струвало много... — Тя замълча. Ренър се обърна да проследи погледа ѝ и ахна.

Някога бе имало такива замъци в тиролските Алпи на Земята. И все още си бяха там, но астрогаторът беше виждал само техни копия на други светове. Сред грозните здания в сламкарския град се издигаше приказен палат с високи заострени кули.

— Какво е това? — попита той.

— Там ще се настаните — поясни сламкарката на Сали. — Районът е херметично изолиран, има гараж и коли на ваше разположение.

Хорас Бери наруши възцарилата се тишина:

— Вие сте изключителни домакини.

Още от първия ден започнаха да го наричат „Замъка“. Несъмнено го бяха проектирали и построили специално за тях. Имаше достатъчно място за трийсетина души.

Красотата и разкошът му бяха в традициите на Спарта — с няколко дразнещи нотки.

Уитбред, Стейли, Сали, доктор Харди и доктор Хорват проявиха добри обноски. Те сдържаха смеха си, докато техните фюнч(щрак)и ги отвеждаха по стайте. Старши космонавтите Джаксън и Вайс благоговейно мълчаха и внимаваха да не изтърсят нещо глупаво. Народът на Хорас Бери се гордееше с пословичното си гостоприемство — иначе търговецът смяташе всички обичаи за странни, освен на Левант.

Но народът на Ренър уважаваше искреността и главният астрогатор знаеше, че тя прави живота много по-лесен за всеки. Освен във флота. Там се беше научил да си държи езика зад зъбите. За щастие, неговата фюнч(щрак) имаше подобни възгледи.

Той разгледа определения му апартамент. Двойно легло, голям гардероб, диван и масичка, всичко смътно напомнящо на снимките, които бе показвал на сламкарите. И беше пет пъти по-голям от неговата каюта на борда на „Макартър“.

— Тук има място човек да се поразхвърли — с огромно удоволствие отбеляза Ренър. Във въздуха не се усещаше никаква миризма. — Страхотно сте се справили с пречистването на въздуха.

— Благодаря.

Френският прозорец обхващаше цялата предна стена. Навън се извисяваше градът. Повечето небостъргачи бяха по-високи от Замъка. Величественият залез на хоризонта сияеше във всички нюанси на червеното. По тротоара бързаха пъстри петна, главно ръждиви и кафяви, но и много бели. Ренър погледа малко, после се обърна.

До леглото му имаше ниша със скрин и две странни неща, които астрогаторът разпозна. Приличаха на онова, което кафявата бе направила с койката в каютата на Кроуфорд.

— Защо две? — попита той.

— Придават ни кафяв.

— Ще те науча на един нов израз. „Личен живот“. Това е човешка потребност...

— Знаем какво е личен живот. — Сламкарката със закъснение се сепна. — Да не намеквате, че би трябвало да се отнася и за отношенията между човек и неговия фюнч(щрак)?

Ренър тържествено кимна.

— Но... но... Изпитвате ли някакво уважение към традициите, Ренър?

— Трябва ли?

— Не. По дяволите. Добре, Ренър. Ще поставим врата. С ключалка ли?

— Да. Трябва да прибавя, че и с всички останали навярно ще е така, независимо дали ви го кажат.

Леглото, диванът и масичката не се отличаваха с познатите сламкарски нововъведения. Дюшекът беше прекалено твърд, но това

нямаше значение. Ренър надзърна в банята и избухна в смях. Тоалетната бе пригодена за слаба гравитация, почти като онази на катера, и имаше златна дръжка за пускане на вода, излята във форма, напомняща кучешка глава. Ваната беше... странна.

— Трябва да я опитам — каза той.

— И ми кажете какво мислите. Видяхме някои снимки на вани във вашите книги, но те изглеждаха смешно от гледна точка на анатомията ви.

— Точно така. Никой никога не е правил хубава вана. На снимките нямаше много тоалетни, нали?

— Да, наистина.

— Ммм. — Ренър започна да скицира. Когато свърши, сламкарката попита:

— С колко вода работи това?

— С много. Прекалено много за космически кораб.

— Хм, ще видим какво можем да направим.

— О, и най-добре да монтирате втора врата между банята и дневната.

— Пак ли личен живот?

— Да.

Вечерята бе като официалните приеми в дома на Сали на Спарта, но не съвсем. Слугите — безмълвни, внимателни, почтителни, ръководени от сламкарката на доктор Хорват — бяха работници, високи метър и половина. Храната идваше от камбуза на „Макартър“, освен предястието, някакъв подобен на пъпеш плод, подсладен с жълт сос.

— Гарантираме, че не е отровен — каза фюнч(щрак) на Ренър. — Открихме някои храни, за които сме сигурни, и търсим още. Но трябва да рискувате с вкуса. — Сосът убиваше киселината на „пъпеша“ и го правеше много приятен.

— Можем да търгуваме с такива плодове — рече Бери. — Предпочитаме кораб със семена, не с пъпеша. Трудно ли се отглежда?

— Ни най-малко, но изисква култивиране — отвърна неговият сламкар. — Ще ви дадем възможност да анализирате почвата. Забелязахте ли други неща, които си струва да разменяме?

Търговецът се намръщи и погледна към чинията си. Всички прибори бяха златни: чинии, вилици и ножове, дори бокалите за вино, макар да имаха форма на фин кристал. И все пак не можеха да са от злато, защото не провеждаха топлина и бяха абсолютни копия на пластмасовите, които се използваха на катера — чак до отпечатаните по краищата марки на производителя.

Всички очакваха отговора му. Търговските възможности щяха да окажат сериозно влияние върху отношенията между Сламката и Империята.

— По пътя към Замъка търсех сред вас признаци на разкош. Не видях други, освен предназначенията специално за човешки същества. Може би не съм успял да ги разпозная.

— Разбирам думата, но разкошът не ни е присъщ. Ние — говоря за онези, които дават заповедите, естествено — повече наблюдаваме на властта, територията, поддържането на домакинство и династия. Стремим се да осигурим подходящо положение в живота за нашите деца.

Бери обърна внимание на важната информация: „Говоря за онези, които дават заповедите“. Имаше си работа със слуга. Не. С агент. Трябваше да го има предвид и да установи доколко са обвързващи обещанията на неговия фюнч(щрак). Той се усмихна.

— Жалко. Предметите на разкоша се търгуват добре. Ще разберете затруднението ми да открия подходящи разменни стоки, когато ви кажа, че едва ли ще е изгодно да купуваме от вас злато.

— И аз така си помислих. Трябва да видим дали ще успеем да намерим нещо по-ценно.

— Може би произведения на изкуството?

— Изкуство ли?

— Оставете на мен — обади се сламкарката на Ренър, после премина на писклив, чуруликащ език и в продължение на двайсетина секунди говореше изключително бързо. Накрая погледна хората. — Извинете ме, но така е най-лесно.

— Ясно — рече фюнч(щрак) на Бери. — Разбирам, че ви интересуват оригиналите, нали?

— Ако е възможно.

— Естествено. За нас копието има същата стойност като оригинала. Имаме много музеи. Ще уредя да ви ги покажем.

Оказа се, че всички искат да отидат.

Когато се прибра от вечеря и видя новата врата на банята, Уитбред едва не се засмя.

— Господин Ренър ни обясни някои неща за личния живот — рече неговата сламкарка и посочи вратата, която сега отделяше стаята от нейната ниша.

— О, не е било необходимо — отвърна Джонатан. Не бе свикнал да спи сам. Ако се събудеше през нощта, с кого щеше да си приказва, докато заспи?

Някой почука. Старши космонавт Вайс — от Плоскост, спомни си юнкерът.

— Може ли да поговорим насаме, господин юнкер?

— Ясно — каза сламкарката на Уитбред и отиде в нишата. Извънземните бързо усвояваха човешката концепция за личен живот. Джонатан покани Вайс в стаята.

— Имаме проблем — започна космонавтът. — Двамата с Джаксън де. Дойдохме да ви помагаме, нали знаете, да носим багажа, да чистим, такива неща.

— Точно така. Но местните ще ви облекчат от това задължение. Към всички нас са придадени инженери.

— Тъй вярно. Но има още нещо. На нас с Джаксън също ни определиха по една кафява. И... и...

— Фюнч(щрак)и.

— Тъй вярно.

— Е, просто не трябва да приказвате за някои неща. — Космонавтите и без това не знаеха много за същността на Лангстъновото поле.

— Тъй вярно, това ни е известно. Никакви военни истории, нищо за въоръжението и двигателя на кораба.

— Точно така. Иначе се чувствайте в отпуска. Пътувате първа класа, с прислужници и местни водачи. Отпуснете се. Не споменавайте нищо, заради което адмиралът ще ви обеси, но не си правете труда да разпитвате за местния квартал с червените фенери и не се безпокойте за разходите. Само се молете да не ви приберат горе със следващата совалка.

— Слушам, господин юнкер. — Вайс неочаквано се усмихна. — Знаете ли, тъкмо затова постъпих във флота. Непознати светове. Това ни обещаваха, когато ни вербуваха.

— „Далечни златни градове...“ Да, и аз също.

Уитбред застана до панорамния прозорец. Градът сияеше с милиони светлини. Повечето от мъничките автомобили бяха изчезнали, но по улиците продължаваха да се носят големи безшумни лимузини. Пешеходците се движеха по-спокойно. Джонатан забеляза нещо високо, което тичаше сред белите, сякаш са неподвижни. То заобиколи един едър носач и се скри от поглед.

27. ТУРИСТИЧЕСКА ОБИКОЛКА

Ренър се събуди преди разсъмване. Докато се къпеше в забележителната вана, сламкарите му бяха донесли дрехи. Той се довери на избора им. Дискретно бяха оставили пистолета му при облеклото и след като помисли малко, главният астрогатор го пъхна под цивилното сако, изтъкано от някакви чудни лъскави нишки. Не му се щеше да носи оръжие, но уставът си оставаше устав...

Всички се събраха на закуска. Изгряващото слънце сияеше през големия панорамен прозорец също като залеза — във всички оттенъци на червеното. Денят на Сламката бе с няколко часа по-дълъг от стандартния. Вечерите щяха да са по-дълги, а когато сутрин се събудеха, все още щеше да е изгрев.

За закуска им поднесоха големи варени яйца. Под черупката бяха като предварително изпържени с нещо като малка черешка в средата.

— Музеят е само на няколко преки. — Сламкарката на доктор Хорват енергично потри десните си ръце. — Какво ще кажете да се поразходим? Струва ми се, че няма да е зле да си облечете по-топли дрехи.

Всички сламкари имаха този проблем: кои ръце да използват, за да имитират човешките жестове. Ренър очакваше фюнч(щрак) на Джаксън да се побърка — старшият космонавт беше левак.

Разходиха се. Иззад ъглите ги брулеше студен вятър. Слънцето бе голямо и мътно — в този ранен час човек можеше да гледа право към него. На два метра под тях пъплеха безброй автомобилчета. Мирисът на сламкарския въздух едва доловимо се просмукваше през филтърните им шлемове, както и тихото бръмчене на колите и пискливите извънземни гласове.

Човешката група се движеше сред тълпи от сламкари във всички цветове — и никой не им обръщаше внимание. После се появиха неколцина бели пешеходци и любопитно спряха да ги разгледат.

Бери се чувстваше неловко и се опитваше да не се отделя от другите. Явно не искаше да го зяпат така. Самият главен астрогатор привлече вниманието на една бяла в напреднала бременност с огромна

изпъкналост високо над сложната става на гърба ѝ. Той ѝ се усмихна, олюля се на пети и се завъртя кръгом. Неговата фюнч(щрак) зачурулика с високи тонове и бялата се приближи. Само след секунди пет-шест сламкарки прокарваха ръце по гръбначния му стълб.

— Точно така! Малко по-високо — каза Ренър. — Добре, сега ме почешете там. Ох. — Когато белите се отдалечиха, той ускори крачка, за да настигне другите. Неговата сламкарка трябваше да се затича, за да не изостане.

— Надявам се да не се заразя от вашата непочтителност — рече тя.

— Защо? — сериозно попита Ренър.

— Когато си тръгнете, ще ни възложат друга работа. Не, не се стряскайте. Щом сте били годен за флота, аз лесно ще мога да задоволя онези, които дават заповеди. — Стори му се, че долавя в гласа ѝ тъга, ала не бе сигурен. Дори лицата на сламкарите да разкриваха чувствата им, той не се беше научил да чете израженията им.

Наближиха музея. Подобно на останалите сгради, той бе с правоъгълна форма, но фасадата му беше от стъкло или подобен материал.

— Имаме много места, които отговарят на вашето понятие „музей“ — обясняваше сламкарят на Хорват, — и тук, и в други градове. Този беше най-близо и в него са изложени картини и скулптури.

Над тях се извиси триметрово създание, което носеше на главата си обемист товар. Женска, позна Ренър по продълговатата изпъкналост високо в стомаха ѝ, която показваше, че е бременна. Очите ѝ бяха като на животно, без типичния за разума блясък. Създанието се изравни с тях и ги изпревари, без да забавя ход.

— Изглежда, че бременността не пречи на сламкарите — каза той.

Към него се завъртяха кафяво-бели рамене и глави.

— Не, разбира се — потвърди неговата сламкарка. — Трябва ли?

С тази задача се зае Сали Фаулър. Тя внимателно се опита да обясни колко безполезни са бременните човешки жени.

— Това е една от причините, поради които сме склонни да създаваме доминирани от мъжете общества. И... — Когато стигнаха

Музея, момичето продължаваше да чете лекция за проблемите на бременността.

Горният праг на входната врата достигаше до носа на Ренър. Таваните бяха по-високи — косата му се триеше в тях. Доктор Хорват трябваше да ходи с наведена глава.

И осветлението бе прекалено жълто.

И картините бяха закачени прекалено ниско.

Условията за разглеждане не бяха идеални. А и цветовете на самите платна бяха странни. Министърът и неговата фюнч(щрак) оживено разговаряха. Той ѝ беше обяснил, че за човек синьо и жълто прави зелено. Сламкарското око имаше структурата на човешкото: сферична форма, приспособяеми леци, рецепторни нерви по задната страна. Но извънземните рецептори бяха различни.

И все пак картините бяха въздействащи. В централната зала — с триметров таван, слава Богу — групата спря пред улична сцена. Кафяво-бял сламкар се бе покатерил върху покрива на автомобил и очевидно държеше реч пред тълпа от кафяви и кафяво-бели, докато на небето зад него пламтеше кървавочервен залез. На всички лица бе изписана една и съща безизразна усмивка, но Ренър долови някакво агресивно излъчване и внимателно се вгледа. Мнозина носеха инструменти, винаги в левите си ръце, някои бяха счупени. Самият град гореше.

— Казва се „Върнете се към задачите си“. Ще ви направи впечатление, че постоянно се повтаря темата за Смотаняка — каза сламкарката на Сали. И продължи нататък преди момичето да успее да я помоли за по-подробно обяснение.

Следващото платно показваше полусламкар, висок и слаб, с малка глава и дълги крака. Той излизаше от гора и тичаше по посока на зрителя. Дъхът му се виеше като мъгла.

— „Куриера“ — съобщи сламкарката на Харди.

После идваше нова сцена на открито: десетки кафяви и бели, които ядяха край буен лагерен огън. Наоколо проблясваха червени животински очи. Целият пейзаж бе в тъмночервено и в небето на фона на Вьглищния чувал сияеше Окото на Мърчисън.

— Не можете да познаете какво си мислят и чувстват, нали? Тъкмо от това се бояхме — рече сламкарят на Хорват. — Несловесно общуване. Вашите знаци се различават от нашите.

— Предполагам — отвърна Бери. — Всички тези картини могат да се продават, но хората ще ги възприемат само като нещо любопитно... макар че като такива ще са доста ценни заради огромния потенциален пазар и ограничения източник. Само че никой няма да ги разбира. От кого са?

— Тази е много стара. Виждате, че е нарисувана на самата стена и...

— Но от какъв вид са художниците? Кафяво-бели ли?

Сламкарите нетактично се разсмяха.

— Всички тези произведения на изкуството са създадени от кафяво-бели — поясни сламкарят на търговеца. — Нашата специалност е общуването. Изкуството е общуване.

— Един бял никога ли няма какво да каже?

— Разбира се. Той има посредник, който говори вместо него. Ние превеждаме. Много от тези платна са графично изразени аргументи.

Вайс се влачеше след тях и мълчеше. Ренър забеляза това и тихо го попита:

— Някакъв коментар?

Космонавтът се почеса по брадичката.

— Хм, не съм бил в музей от началното училище... но понякога картините се рисуват просто за да са красиви, нали?

Във всички зали имаше само два портрета. И двата на кафяво-бели, представени от кръста нагоре. Чувствата, изглежда, се предаваха с езика на тялото, не с изражение на лицето. Фигурите бяха странно осветени и ръцете им изглеждаха неестествено разкривени. На Ренър му се сториха зловни.

— Зловни ли? Не! — каза неговата сламкарка. — Този тук е изобретил смотаняшката сонда. А другият много отдавна е измислил универсален език.

— Използва ли се още?

— В известен смисъл. Но се е променил, разбира се. Езиците винаги се променят. Синклер, Потър и Вери не говорят на същия език като теб. Понякога звуците са подобни, но несловесните знаци са съвсем различни.

На влизане в скулптурната зала главният астрогатор настигна Вайс и каза:

— Ти си прав. В Империята има картини, които просто доставят естетическа наслада. Но не и тук. Забеляза ли разликата? Няма пейзажи без сламкари, които да правят нещо на фона им. Почти няма портрети, освен онези двата, които са изкривени снимки. Всъщност всичко е изкривено. — Той се обърна към своята фюнч(щрак). — Нали така? Картините, които ни показва, са били нарисувани преди вашата цивилизация да изобрети фотоапарата. Не са обикновени изображения.

— Знаете ли колко много работа изисква рисуването, Ренър?

— Никога не съм опитвал. Но се досещам.

— Тогава можете ли да си представите, че някой ще си направи труда да рисува, без да има какво да каже?

— Не е ли достатъчно просто да покажеш, че планините са красиви? — рече Вайс.

Извънземната сви рамене.

Статуите не бяха толкова странни, колкото картините. Разликите в багрите и светлината не пречеха на възприятието. Повечето изобразяваха сламкари, но не бяха обикновени портрети. Скулптурна група на извънземни, подредени по височина: носач, трима бели, девет кафяви и двайсет и седем сламкарчета? Не, всички бяха от бял мрамор и имаха формата на господари. Бери безизразно ги разгледа.

— Идва ми наум, че ще имам нужда от обяснения на всяка от статуите, за да мога да ги продавам. Или дори да ги подарявам.

— Неизбежно е — отвърна неговият фюнч(щрак). — Ето тази например разкрива една от религиите от миналия век. Душата на родителите се разделя, за да се въплъти в децата, после отново във внуците им и така до безкрай.

Друга показваше сламкари, изваяни от червен пясъчник. Имаха дълги тънки пръсти, повече от нормалното на лявата длан, а лявата ръка бе сравнително малка. Лекари? Лъч от зелено стъкло ги разсичаше като коса: лазерно оръжие, насочвано от някой невидим. Фюнч(щрак)ите не проявиха желание да говорят за това.

— Неприятен момент от нашата история — каза сламкарят на Бери и с тези думи сложи край на въпроса.

Една от композициите изобразяваше битка между неколцина мраморни бели и десетки непознати фигури от червен пясъчник. Червените бяха слаби и заплашителни, и въоръжени не само със зъби и нокти. В средата имаше някаква странна машина.

— Тази скулптура е много интересна — рече сламкарката на Ренър. — Традицията позволява на посредничките като нас да искаме от господарките нужните ни транспортни средства. Някога една посредничка се възползвала от това право и поръчала да ѝ построят машина на времето. Ако желаете, мога да ви я покажа, тя е в другия край на континента.

— Работеща машина на времето ли?

— Не, Джонатан. Изобщо не я завършили. Накрая нейната господарка полудяла.

— О, жалко — разочаровано каза Уитбред.

— Никой не я е изпробвал — продължи сламкарката. — Възможно е теоретичните принципи да са грешни.

Машината приличаше на малък циклотрон с кабинка... и много приличаше на Лангстънов генератор.

— Това ме впечатлява — каза Ренър на своята фюнч(щрак). — Значи по всяко време можете да поискате каквото и да е транспортно средство, така ли?

— Точно така. Ние имаме дарба за общуване, но основната ни задача е да разрешаваме противоречия. Сали ни е разказвала за вашите, хм, да ги наречем расови проблеми, свързани с употреба на оръжия и с инстинкта да се предавате на по-силния. Тъкмо това е довело до нашата еволюция. Способни сме да обясняваме различните възгледи. Понякога липсата на общуване може да придобие опасни размери — обикновено точно преди война по някое от онези статистически съвпадения, които те карат да вярваш в случайността. Ако нашият вид винаги има достъп до транспорт — дори само до телефон или радиостанция — няма почти никаква вероятност да се стигне до война.

На лицата на хората се изписа благоговейно изражение.

— Мн-о-ого хубаво — рече Ренър. После внезапно прибави: — Чудя се дали бихте могли да поискате със същата цел и „Макартър“.

— Според законите и традицията, да. Иначе — не бъдете глупак.

— Добре. Тези неща, които се бият около машината на времето...

— Легендарни дракони — поясни сламкарят на Бери. — Защищават я от действителността.

Главният астрогатор си спомни за древни испански картини, датиращи от времето на черната чума в Европа, образи на живи мъже и жени, нападнати от възкръснали мъртъвци. На фона на белите сламкари червените фигури имаха същия мършав, костелив вид и излъчваха почти осезаема злоба.

— А защо машина на времето?

— Посредникът смятал, че едно историческо събитие се е случило заради липсата на общуване. И решил да го поправи. — Сламкарката на Ренър сви рамене. — Смотаняк. Същото е и със смотаняшката сонда. Един небесен наблюдател открил доказателства, че на планета от недалечна звездна система има живот. Някакъв смотаняшки посредник веднага пожелал да установи контакт с извънземните. Събрал огромни финансови и промишлени средства, достатъчно, за да окажат въздействие върху цивилизацията ни. Сондата била построена, монтирали ѝ светлинно платно и я изстреляли с лазерни оръдия към...

— Звучи ми познато.

— Да. Много по-късно към Нова Каледония била пратена друга смотаняшка сонда. Решихме, че именно тя ви е позволила да ни откриете.

— Точно така. За съжаление, пилотът беше мъртъв, но сондата наистина стигна до нас. Тогава защо продължавате да я наричате „смотаняшка сонда“? Е, няма значение — каза Ренър. Неговата сламкарка се кикотеше.

Пред музея ги очакваха две лимузини. Около тях хвърчаха автомобилчета — без да намаляват скоростта и без да се блъскат в тях.

— Господин Ренър! — възкликна Стейли. — Вижте!

До съседната сграда бе спряла кола. Кафявият шофьор и неговият бял пътник бяха слезли и белият енергично крачеше към ъгъла. Кафявият натисна два лоста в предната част на машината и я

натисна отстрани. Тя се сгъна като акордеон и стана широка около половин метър. Шофьорът побърза да настигне господаря си.

— Те се сгъват! — удиви се юнкерът.

— Естествено — потвърди сламкарката на Ренър. — Можете ли да си представите какво задръстване щеше да е иначе? Хайде, влизайте в лимузините.

— За нищо на света не бих се возил на някоя от тия малки смъртоносни играчки — отбеляза главният астрогатор, когато се настаниха.

— О, съвсем безопасни са — отвърна неговата фюнч(щрак). — Не че е безопасна самата кола, разбира се. Всичко е заради шофьорите. Кафявите нямат инстинкт за лична територия. Освен това постоянно усъвършенстват автомобилите си, така че просто не е възможно нещо да се повреди.

Лимузините потеглиха. Сградите наоколо бяха еднакви, улиците винаги се пресичаха под прав ъгъл. За Хорват това определено бе съзнателно построен град, а не естествено развило се селище. Някой го беше проектирал и бе наредил да го издигнат. Дали всички градове бяха такива? Тук нямаше и следа от постоянните нововъведения на кафявите.

Не, забеляза той, имаше. Не в принципния план, а например в уличното осветление. На някои постройки имаше широки електролуминесцентни ивици. На други бяха закачени летящи балони, които въпреки вятъра бяха неподвижни. Понякога от двете страни или в средата на улиците минаваха осветителни тръби.

А и квадратните автомобили — всеки се отличаваше по нещо от останалите: по фаровете, по следите от ремонти или по начина на сгъване.

Лимузините спряха.

— Пристигнахме — съобщи сламкарят на Хорват. — Зоопаркът. По-точно, резерват на формите на живот. При изграждането му по-скоро е търсено удобството на обитателите му, отколкото на посетителите.

Министърът и спътниците му озадачено се огледаха. Отвсякъде ги заобикаляха високи правоъгълни постройки. Никъде нямаше открито пространство.

— Наляво. Сградата, господа, сградата! Да не би някой закон да забранява зоопаркът да се намира в сграда?

Оказа се, че зоопаркът е шестетажно здание с необичайно високи за сламкарите тавани, които приличаха на небе. Таванът на първия етаж представляваше синя шир, осеяна с бели облаци. Ако се съдеше по слънцето, тъкмо минаваше пладне.

Навлязоха във влажна джунгла, чийто характер постоянно се променяше. Въпреки че нямаше клетки, животните не можеха да ги достигнат, макар очевидно да не разбираха, че са затворени.

Едно от дърветата напомняше на огромен бич с дълбоко забита в земята дръжка. От увития около стъблото „ремък“ растяха снопове кръгли листа. Под него стоеше животно, приличащо на гигантски сламкар, и втречено наблюдаваше Уитбред. Ноктите на двете му десни ръце бяха остри и извити, от устата му стърчаха бивни.

— Това е разновидност на носачите — поясни сламкарят на Хорват, — но не се поддава на одомашняване. Можете да видите защо.

— Изкуствената околна среда е поразителна! — възкликна министърът. — Никога не съм виждал толкова добра имитация. Но защо не сте построили част от зоопарка на открито? Защо да имитираш околната среда, когато тя вече съществува?

— Не съм сигурен. Но резултатът е налице.

Вторият етаж представляваше пясъчна пустиня. Въздухът беше приятно сух, небето бе светлосиньо, само хоризонтът тъмнееше в жълто-кафяво. Растенията бяха месести, но без бодли. Някои имаха формата на дебели листа на лилия. По повечето личаха отпечатъци от зъби. Откриха животното, оставило тези следи, създание, напомнящо на гол бял бобър с щръкнали квадратни зъби. То не се уплаши от тях.

На третия етаж валеше силен дъжд. В илюзорната далечина проблясваха мълнии. Хората отказаха да влязат, защото не бяха облечени подходящо за такова време. Сламкарите изглеждаха полуядосани, полуразкаяни. Изобщо не им беше хрумвало, че дъждът ще смути гостите им, защото самите те го обичаха.

— И това няма да е за последен път — предупреди ги сламкарката на Уитбред. — Ние ви изучаваме, но не ви познаваме. Както и да е, пропускате някои от най-интересните растения. Може би някой друг ден, когато изключат дъжда...

На далечните изкуствени хълмове на четвъртия етаж се виждаха кръгли колиби. Под дисковидния листак на ниски чадъровидни дървета растяха червени и светлолилави плодове. До едно от тях стояха двама дребни топчести протосламкари. Десните им ръце сякаш бяха съвсем къси. Те тъжно погледнаха към групата, после единият се пресегна и откъсна светлолилав плод. Лявата му ръка бе достатъчно дълга.

— Още един непрактичен представител на нашия вид — каза сламкарят на Хорват. — Вече са измрели, освен в резервата. — На извънземния сякаш му се искаше по-бързо да продължат нататък. Откриха други двама сред леха с пъпеши — същите като онези, които бяха опитали на вечеря, отбеляза Харди.

Сред широко тревисто поле мирно пасеше семейство животни с копита и рунтава козина. Само едно от тях, което очевидно стоеше на пост, се обърна да погледне към посетителите.

— Разочарован сте. Защо? — разнесе се глас зад Уитбред.

Юнкерът изненадано се обърна.

— Разочарован ли? Не! Интересно е.

— Сгрешила съм — отвърна неговата фюнч(щрак). — Ще ми се да разменя няколко думи с господин Ренър. Ще дойдете ли?

Групата се бе разделила. Тук нямаше възможност да се загубят и всички се наслаждаваха на усещането на тревата под краката си: високи спираловидни зелени стъбла, по-меки от обикновена морава, почти като килим в салона на богато имение.

— Да? — усетил, че го наблюдават, любезно попита главният астрогатор.

— Господин Ренър, струва ми се, че сте малко разочарован от нашия зоопарк.

Уитбред потръпна. Ренър се намръщи.

— Да, и аз се опитвах да открия причината. Не би трябвало да се чувствам така. Това е цял извънземен свят, събран в една сграда заради нас. Уитбред, и при вас ли е така?

Джонатан неохотно кимна.

— Точно така. Това е извънземен свят, събран в една сграда заради нас, нали? Колко зоопарка си виждал в Империята?

Младежът се замисли.

— Шест, включително на Земята.

— И всички са като този, само че тук илюзията е по-пълна. Очаквали сме нещо много по-великолепно. А не е. Това просто е друг извънземен свят, освен разумните сламкари.

— Логично е — съгласи се сламкарката на Уитбред. Навярно гласът ѝ звучеше малко натъжено и хората си спомниха, че техните домакини никога не са виждали извънземен свят. — Но е жалко — рече тя.

Ала следващият етаж наистина ги порази.

Доктор Хорват първи слезе от асансьора и се закова на място. Намираше се на градска улица.

— Май че сме сбъркали... вратата... — Той замълча. За миг му се стори, че полудява.

Градът бе абсолютно пуст. Имаше съвсем малко автомобили, но те бяха разбити и по някои се забелязваха следи от огън. Част от сградите се бяха срутили и покриваха улицата с планини от останки. Към него с писукане се понесе плътна черна маса, отдалечи се и потъна в черните дупки на купищата развалини.

Полазиха го тръпки.

— Какво има, докторе? Не може да нямате животни, еволюирали в градски условия.

— Нямаме — отвърна министърът.

— Имаме — каза Сали Фаулър. — Плъхове и една разновидност въшки, които живеят само по хората. Но мисля, че това е всичко.

— А ние имаме много — рече сламкарят на Хорват. — Навярно ще можем да ви покажем някои... макар че са плашливи.

От разстояние малките черни създания по всичко приличаха на плъхове. Харди засне глутницата, която припряно търсеше къде да се скрие. Надяваше се по-късно да направи увеличение. После видяха някакво доста едро животно, почти незабележимо, докато не се приближиха до него. Козината му абсолютно повтаряше цвета и шарките на тухлите, към които се притискаше.

— Като хамелеон — отбеляза Сали. Наложил се да обясни какво е това.

— Ето още едно. — Нейната сламкарка посочи към същество с бетонна окраска, свито до една сива стена. — Пазете се, има зъби.

— Къде намират храна?

— В градините на покривите. Макар че ядат и месо. Един от видовете е насекомояден... — Извънземната ги отведе на „покрив“, издигнат на два метра над улицата. Сред буйните овошки и зърнените растения видяха мъничко безръко двуного, което изстрелваше еднометровия си език. Устата му сякаш бе пълна с орехи.

На шестия етаж ги посрещна парещ студ. Небето беше оловносиво. Над безкрайна ледена тундра навяваше сняг на парцали. Харди настоя да останат, защото в този леден ад гъмжеше от живот — храсти и ниски дървета, някакво едро кротко животно, което не им обърна внимание, космат скоклив заек с големи кръгли уши и без предни лапи. Трябваше почти насила да измъкнат капелана навън, иначе просто щеше да замръзне в снега.

В Замъка ги очакваше вечеря: корабни запаси и резени плосък зелен сламкарски кактус, широк седемдесет и пет и дебел три сантиметра. Вкусът на червената му пихтиеста сърцевина много напомняше на месо. Ренър го хареса, но не и другите. Затова пък се нахвърлиха на останалото, като не преставаха оживено да разговарят. Навярно бяха толкова изгладнели заради по-дългия ден.

— Имаме известна представа какво би желал да види турист в непознат град — каза сламкарката на Ренър, — поне според вашите туристически филми. Музеи. Седалището на правителството. Паметници. Уникална архитектура. Може би магазини и нощни клубове. И най-вече, начина на живот на местните. — Тя неодобрително махна с ръце. — Налага се да пропуснем някои от тези неща. Нямаме нощни клубове. Малкото количество алкохол не ни оказва никакво влияние. Големите обаче ни убиват. Ще имате възможност да чуете нашата музика, но честно казано, няма да ви хареса. Правителството се изразява просто в срещи на посреднички, които могат да се провеждат навсякъде. Господарките живеят където си искат и като цяло изпълняват договорите със своите посреднички. Ще видите някои от нашите паметници. Що се отнася до начина на живот, вие вече го изучавате.

— Ами начинът на живот на белите? — попита Харди. После продължително се прозя.

— Той е прав — намеси се сламкарката на капелана. — Би трябвало да можем да видим господарска семейна резиденция. Сигурно ще получим разрешение... — Извънземната премина на пискливия си роден език.

Сламкарите се замислиха.

— Би трябвало да е възможно — каза тази на Сали. — Ще видим. А сега да си починем.

Часовата разлика взимаше своето. Хорват и Харди се прозяха, запремигнаха, изненадано се огледаха, извиниха се и се оттеглиха. Бери все още се държеше. Ренър се зачуди колко продължава денят на родната планета на търговеца. Самият той имаше достатъчно космически опит, за да се приспособява към всякакви условия.

Но компанията се разпръскваше. Сали им пожела лека нощ и с видимо олюляване се качи в спалнята си. Главният астрогатор предложи на останалите да попеят, не получи подкрепа и се отказа.

Към кулата водеше вито стълбище. Той любопитно продължи по коридора, стигна до един херметичен шлюз и си помисли, че сигурно води към кръглия балкон навън. Нямаше желание да диша местния въздух. Чудеше се дали балконът изобщо е предвиден за използване... после си помисли за пръстен, опасващ тънка кула... дали сламкарите не си играеха с фройдисткия символизъм?

Навярно. Той отвори вратата на стаята си.

Отначало си помисли, че е сбъркал вратите. Цветовете бяха поразителни: оранжеви и черни, съвсем различни от бледокафявите тонове, които беше видял сутринта. Но скафандърът на стената носеше неговите отличия. Той се огледа и се опита да реши дали промяната му харесва.

Всичко останало изглеждаше същото... не, в стаята бе по-топло. Предната вечер го беше измъчвал кучешки студ. Ренър надникна в нишата на сламкарите. Да, отвътре го лъхна леден въздух.

Неговата сламкарка стоеше облеганата на вратата и го наблюдаваше с обичайното си изражение. Той смутено ѝ се усмихна, после продължи обиколката из апартамента.

Банята бе точно като на скицата му. Не — вътре нямаше вода.

По дяволите, можеше да провери само по един начин.

Когато погледна, чинията лъщеше от чистота. Ренър изсипа вътре чаша вода, която изчезна, без да остави нито капчица. Повърхността не оказваше триене.

Трябваше да го спомене на Бери. Империята поддържаше бази на безвъздушни луни. На други светове пък не достигаше вода или нямаше енергия за нейното рециклиране. Утре. Сега му се спеше.

Левант се въртеше около оста си за 28 часа и 40.2 минути. Бери бързо се беше приспособил към стандартния ден на „Макартър“, макар според него човек по-лесно да свикваше с по-дългия ден, отколкото с по-късия.

Той изчака, докато неговият фюнч(щрак) прати кафявия за кафе. Набил му липсваше... но дали кафявият не притежаваше повече умения от прислужника му? Вече сериозно бе подценил силата на кафяво-белите. Очевидно неговият сламкар можеше да управлява всяко превозно средство на планетата и все пак работеше за някой, когото търговецът не познаваше. Сложно положение.

Кафявият се върна с кафето и с още една кана, пълна с бледокафява течност, която не вдигаше пара.

— Дали е отровна? Много вероятно — рече неговият фюнч(щрак). — Може да ви навредят замърсителите или бактериите. Това е вода.

Бери нямаше навик прекалено бързо да пристъпва към работа. Нетърпеливият бизнесмен, смяташе той, лесно се заблуждава. Дори не подозираше, че мнението му се гради на хилядолетна традиция. Ето защо двамата с извънземния разговаряха за много неща...

— „За обувки, кораби, восък за печати, зеле и царе“ — цитира търговецът и забелязал очевидния интерес на сламкаря, му обясни какво значи всичко това. Събеседникът му изглеждаше особено заинтригуван от различните форми на управление.

— Струва ми се, че преди да прочета този Луис Карол — отвърна неговият фюнч(щрак), — трябва да науча много повече за човешката култура.

Накрая Бери отново повдигна въпроса за предметите на лукса.

— Предмети на лукса. Да, по принцип съм съгласен — отвърна сламкарят. — Ако се продават добре, те могат да се изплатят дори само

с намалените разходи за гориво. Това трябва да е вярно даже с вашия смотаняшки двигател. Но има ограничения.

Бери вече се бе сетил за някои.

— Разкажете ми за тях.

— Кафе. Чай. Вино. Предполагам, че търгувате с вино, нали?

— Моята религия го забранява. — Бери непряко снабдяваше отделни светове с вино, но не можеше да повярва, че сламкарите ще проявят интерес.

— Това няма значение. Ние не понасяме алкохол и не обичаме кафе. Същото навярно се отнася и за другите ви деликатеси, макар че може би си струва да опитаме.

— Самите вие не търгувате ли със стоки на лукса?

— Не. С власт над другите, безопасност, трайност на обичаи и династии... както обикновено, говоря от името на господарките. Търгуваме с тези стоки от тяхна страна, но и с дипломация. Продаваме трайни и необходими неща, умения... Какво мислите за нашите произведения на изкуството?

— Докато все още са редки, ще се продават на добра цена. Но ми се струва, че повече ще търгуваме с идеи.

— Моля?

— Например тоалетната и принципите ѝ на действие. Също с различни свръхпроводници. Открихме нещо подобно на един от астероидите ви. Можете ли да го произвеждате?

— Убеден съм, че кафявите ще измислят начин. — Сламкарят махна с ръка. — Няма да има проблеми. Вие сигурно също имате какво да ни предложите. Земя например. Ще искаме да купим земя за нашите посолства.

Навярно щяха да им я дадат безплатно, помисли си Бери. Но за тази раса земята трябваше да е буквално безценна — без хората те никога нямаше да получат повече от това, което имаха в момента. Щеше да им трябва и земя за селища. Техният свят просто се пръскаше по шевовете. Търговецът беше видял градските светлини от орбита — плътно сияние, заобикалящо тъмни океани.

— Земя — съгласи се той — и зърно. Има различни култури, които растат под слънца като вашето. Убедени сме, че можете да ядете някои от тях. Възможно е дори да виреят тук по-добре от вашите. Самата храна никога не носи печалба, но семената са друг въпрос.

— Навярно и вие ще имате да ни продадете идеи.

— Не съм сигурен. Вие притежавате невероятна изобретателност.

Сламкарят махна с ръка.

— Благодаря. Но все още не сме създали всичко, което може да се създаде. И ние имаме смотаняшки двигател, но генераторът на силово поле...

— Ако ме застрелят, ще изгубите единствения търговец в тази система.

— Аллах е... Исках да кажа, властите ви наистина ли са решени да запазят своите тайни?

— Възможно е да променят мнението си, когато ви поопознаят. Освен това аз не съм физик — отвърна търговецът.

— Хм. Не изчерпахме въпроса за произведенията на изкуството, Бери. Нашите творци имат свободен достъп до материали и почти никакви ограничения. По принцип търговията с такива стоки между Сламката и Империята ще улесни общуването. Никога не сме се опитвали да насочим изкуството си към извънземен разум.

— В книгите и записите на доктор Харди ще откриете много такива произведения.

— Трябва да ги проучим. — Сламкарят замислено отпи от мръсната си вода. — Стана дума за кафе и вино. Колегите ми забелязали сред вашите учени и офицери... как да се изразя?... дълбок културен интерес към вината.

— Да. Произход, възраст, марки, издръжливост при слаба гравитация, видове вина, които вървят със съответните храни. — Бери сбърчи лице. — Нищо не разбирам от вина. Струва ми се досадно и прекалено скъпо някой от корабите ми да се движи с постоянно ускорение, само за да не се утаи виното. Защо просто не го центрофугират?

— Ами кафето? Всички пият кафе. Кафето зависи от произхода, почвата, климата, начина на печене. Видях запасите ви.

— На борда на „Макартър“ имам много повече. Да... любителите на кафе също са различни. Културни особености. На свят с американски произход като Плоскост не обичат мазното кафе, предпочитано на Нови Париж, а левантинското им се струва прекалено сладко и силно.

— Ясно.

— Чували ли сте за „Синята планина“ от Ямайка? Този вид расте на самата Земя. Ямайка е голям остров, който не е бил бомбардиран, и мутациите са били изкоренявани през вековете след разпадането на Кодоминиума. Не се продава. Военни кораби го превозват до имперския дворец на Спарта.

— Какво е на вкус?

— Както ви казах, то е запазено за двореца... — Бери се поколеба. — Добре. Достатъчно ме познавате. Никога повече няма да платя толкова много, но не съжалявам.

— Флотът ви подценява, защото не разбирате от вина. — Сламкарят очевидно не се шегуваше. Безизразното му лице бе типично търговско. Също като на Бери. — Много глупаво от тяхна страна, разбира се. Ако знаеха колко много неща могат да се научат за кафето...

— Какво предлагате?

— Обяснете им за кафето. Използвайте собствените си запаси.

— Но офицерите на крайцера ще ги стопят за по-малко от седмица!

— По този начин ще им докажете близостта между вашата и тяхната култура. Или тази идея не ви допада? Не, Бери, не ви чета мислите. Вие не обичате флота и сте склонен да подчертавате разликите помежду ви. Навярно и те разсъждават по същия начин.

— „Не ви чета мислите!“ — Търговецът овладя надигналата се в гърдите му ярост — и изведнъж го осени. Знаеше защо извънземният постоянно повтаря тези думи. За да го изкарва от равновесие. По време на търгуване.

Той широко се усмихна.

— Една седмица си струва добрата воля. Е, когато се върнем в орбита, ще последвам съвета ви. Аллах знае, че имат много да учат за кафето. Може би дори ще успее да им покаже как да използват кафеварките си.

28. НА КАФЕ

Род и Сали седяха сами в капитанската наблюдателна каюта. Екраните на интеркома бяха изключени и лампичките на статусния пулт над бюрото на Блейн светеха в зелено. Род протегна дългите си крака и отпи от чашата си.

— Знаеш ли, откакто напуснахме Нова Каледония, за първи път оставаме насаме. Приятно е.

Тя неуверено се усмихна.

— Но нямаме много време... сламкарите ни очакват и трябва да продиктувам... Още колко можем да останем в системата, Род?

Блейн сви рамене.

— Зависи от адмирала. Вицекрал Мерил нареди да се върнем колкото може по-скоро, но доктор Хорват иска да научи повече. Аз също. Сали, все още не можем да отговорим на основния въпрос! Не знаем дали сламкарите представляват опасност за Империята.

— Род Блейн, ще престанеш ли да се държиш като обикновен офицер? Няма абсолютно никакви доказателства, че сламкарите са враждебно настроени. Не забелязахме нито следа от оръжие...

— Зная — кисело отвърна той. — И това ме безпокои. Сали, някога чувала ли си за човешка цивилизация, която да не е имала войници?

— Не, но сламкарите не са хора.

— Мравките също, но имат воини... Възможно е да си права, заразявам се от подозрителността на Кутузов. Като става дума за това, той иска по-често да му докладвам. Знаеш ли, че на всеки час пращаме цялата необработена информация на „Ленин“? Даже им пратихме сламкарски артефакти и някои от изобретенията на духчетата...

Момичето се засмя. Блейн се напрегна за миг, после се присъедини към нея.

— Извинявай, Род. Зная, че трябва да ти е било много трудно да кажеш на адмирала, че на кораба ти има духчета... но наистина беше смешно!

— Да. Смешно. Така или иначе, пращаме всичко на „Ленин“ — а ти смяташ мен за параноик! Кутузов го проверява в космоса, после го запечатва в контейнери с цифоген и ги събира извън кораба! Мисля, че го е страх от зараза. — Интеркомът сигнализира. — Уф, по дяволите! — Той се обърна към екрана. — Капитанът слуша.

— Капелан Харди иска да ви види, господин капитан — съобщи часовият. — С него са господин Ренър и учените.

Род въздъхна и безпомощно погледна Сали.

— Покани ги и повикай стюарда ми. Предполагам, че ще пийнат по нещо.

Така и стана. Накрая всички се настаниха и в каютата не остана свободно място. Блейн поздрави членовете на експедицията до Сламката, после взе от бюрото си лист хартия.

— Първи въпрос: имате ли нужда от моите бойци? Разбрах, че нямало какво да правят.

— Е, престоят им там няма да навреди на никого — отвърна доктор Хорват. — Но наистина заемат място, от което биха могли да се възползват учени.

— С други думи — не — обобщи капитанът. — Чудесно. Оставям на вас да изберете кои от хората ви ще ги заместят, доктор Хорват. Следващият въпрос: трябва ли ви морски пехотинци?

— Мили Боже, не — възрази Сали и бързо погледна към министъра, който ѝ кимна. — Сламкарите не проявяват абсолютно никаква враждебност, дори построиха Замъка специално за нас. Великолепен е! Ех, да можеш да дойдеш да го видиш!

Род горчиво се засмя.

— Но не мога. По заповед на адмирала. Същото се отнася за всеки офицер, който има представа от конструкцията на Лангстънов генератор. — Той кимна. — Но съм съгласен с Кутузов, че ако изпаднете в беда, двама морски пехотинци няма да са ви от особено голяма полза. А и не ми допада идеята да дадем на сламкарите възможност да приложат номера с фюнч(щрак)ите върху войници. Оттук произтича и следващият въпрос. Доктор Хорват, присъствието на господин Ренър удовлетворява ли ви? Може би трябва да го помоля да почака навън, докато ми отговаряте.

— Глупости. Господин Ренър ни е много полезен. Капитане, ограничението, за което току-що споменахте, отнася ли се за моите

хора? Забранено ли ми е да отведа на планетата физик, да речем?

— Да.

— Но доктор Бъкман разчита да го взема с нас. Сламкарите отдавна са изучавали Окото на Мърчисън и Въглищния чувал... откога, господин Потър?

Юнкерът неловко се размърда.

— От хиляди години — накрая отвърна той. — Само че...

— Какво, Потър? — окуражи го Род. Потър бе малко срамежлив и трябваше да се избави от този недостатък. — Говорете.

— Слушам. В наблюденията им има празноти, господин капитан. Сламкарите изобщо не са споменавали за това, но доктор Бъкман твърди, че било очевидно. Според мен те понякога просто губят интерес към астрономията, но доктор Бъкман не може да го разбере.

— Наистина не би могъл — засмя се капитанът. — Колко важни са тези наблюдения, Потър?

— За астрофизиците навярно са от първостепенно значение, господин капитан. През цялата си история са наблюдавали супергиганта. Той ще се превърне в свръхнова и после в черна дупка — а сламкарите казват, че знаели кога точно.

Юнкер Уитбред прихна. Всички се обърнаха към него. Джонатан едва се сдържаше.

— Извинете ме, господин капитан... но бях там, когато Гавин го разказа на Бъкман. Окото щяло да експлодира между четири и четири и половина сутринта на двацет и седми април — през два милиона седемстотин седемдесет и четири хиляди и двацета година. Помислих, че доктор Бъкман ще се задуши. После започна да прави своя проверка. Това му отне трийсет часа...

Сали се усмихна.

— И едва не уби своя фюнч(щрак) — прибави тя. — Когато неговият вече не издържаше, накара да му превежда сламкарката на доктор Хорват.

— Да, но установи, че са прави — каза Уитбред. Юнкерът се прокашля и имитира сухия глас на Бъкман: — Адски точно, господин Потър. Накарах математиците и астрономите да го изчислят.

— Проявявате неочакван артистичен талант, господин Уитбред — каза старши лейтенант Каргил. — Жалко, че не показвате такъв напредък и по отношение на астрогацията. Господин капитан, струва

ми се, че доктор Бъкман може да получи всичко нужно и тук. Няма причина да слиза на планетата.

— Съгласен съм. Доктор Хорват, отговорът ми е не. Освен това... наистина ли искате да прекарате една седмица заедно с Бъкман? Няма нужда да ми отговаряте — прибави капитанът. — Кого ще вземете?

Хорват свъси вежди.

— Де Вандалия, предполагам.

— Да, моля ви — бързо каза Сали. — Трябва ни геолог. Опитах се да взема проби от скалите и не научих нищо за планетния строеж. Само развалини.

— Искате да кажете, че нямат скали ли? — попита Каргил.

— Имат скали, разбира се. Гранит, лава и базалт — но не са там, където би трябвало. Всичко е използвано за стени, плочи или покриви. В един от музеите видях някои ядра, но не разбрах нищо от тях.

— Почакай малко — рече Род. — Искаш да кажеш, че си излязла навън и си копала на случайно място, нали? И навсякъде си открила останки от града, така ли? Дори в обработваеми земи?

— Ами, няхах време за сериозни разкопки. Но наистина навсякъде имаше руини. Под град като Ню Йорк от двехилядната година намерих няколко кирпичени колиби без водопровод. Мисля, че на планетата се е развила цивилизация, загинала преди около две хилядолетия.

— Това обяснява празнотите в наблюденията — каза Блейн. — Но... защо са допуснали загиването на цивилизацията? — И погледна Хорват, но той само сви рамене.

— Имам идея — рече Сали. — Замърсителите във въздуха... някъде по време на Кодоминиума на Земята не е ли имало проблем със замърсяването от двигателите с вътрешно горене? Да речем, че сламкарите са създали цивилизация, основана на изкопаеми горива, които са се изчерпали. Не е ли възможно да се върнат в желязната епоха преди да открият ядрената енергия и плазмената физика? Изглежда, радиоактивните им метали са ужасно дефицитни.

— В такъв случай наистина е нужен геолог — съгласи се Род, — и за разлика от доктор Бъкман, той трябва да е на самата планета. Мисля, че въпросът е уреден, нали, доктор Хорват?

Научният министър кисело кимна.

— Но все пак не ми харесва флотът да се намесва в нашата работа. Кажете му, доктор Харди. Това трябва да престане.

— Да, съгласен съм, че един геолог ще е много по-полезен, отколкото астрофизик, Антъни. И... господин капитан, самият аз се намирам в затруднено положение. Като учен, не мога да одобря всички тези ограничения на контактите ни със сламкарите. Като представител на Църквата, имам непосилна задача. А като офицер... струва ми се, че трябва да се съглася с адмирала.

Всички изненадано се обърнаха към него.

— Удивен съм, доктор Харди — каза Хорват. — Забелязали ли сте някакви доказателства за военни действия на Сламката?

Харди внимателно склочи длани и заговори през пръстите си.

— Не. И тъкмо това ме безпокои, Антъни. Известно ни е, че сламкарите водят войни: класата на посредниците е еволюирала, дори може би съзнателно е била създадена, за да ги спре. Мисля, че невинаги са успявали. Тогава защо сламкарите крият оръжията си от нас? Поради същата причина, поради която и ние крием нашите. Това е очевидният отговор. Но помислете: ние не крием факта, че имаме оръжия, нито дори характера им. Но те...

— Навярно ги е срам — отвърна Сали. Изражението на Род я накара да потръпне. — Не исках да кажа това... но тяхната цивилизация е по-стара от нашата и може да се срамуват от жестокото си минало.

— Възможно е — призна Харди и замислено подуши брентито си. — А може и да не е така, Сали. Останах с впечатлението, че сламкарите крият нещо важно — при това го крият точно под носа ни, така да се каже.

Последва продължително мълчание. Хорват презрително бърчеше нос.

— И как го правят, доктор Харди? — накрая попита научният министър. — Системата им на управление се изразява в неофициални преговори между представителите на господарската класа. Всеки град изглежда почти автономен. Сламката на практика няма планетарно правителство, а вие смятате, че заговорничат срещу нас, така ли? Не е много логично.

Харди отново сви рамене.

— Ако се съди по онова, което видяхме, доктор Хорват, вие определено сте прав. И все пак не мога да се избавя от чувството, че крият нещо.

— Те ни показаха всичко — настоя министърът. — Даже домовете на господарите, където обикновено не приемат посетители.

— Когато дойдохте, Сали тъкмо започваше да ми разказва за това — бързо се намеси Род. — Заинтригуван съм. Как живее класата на сламкарските воители? Като имперската аристокрация ли?

— Предполагането ви е съвсем вярно — изтъкна Хорват. Двете сухи мартинита си казваха думата. — Има много прилики — макар че идеята за лукс на сламкарите коренно се различава от нашата. Земя. Прислуга. Такива неща. — Той си взе нова чаша и продължи: — Всъщност посетихме две семейства. Едното живееше в небостъргач близо до Замъка. Изглежда, контролират цялата сграда: магазини, лека промишленост, стотици кафяви, червени, работници и... о, десетки други касти. Другият бял обаче беше нещо като провинциален барон. Работната сила живее в еднакви къщи, построени в дълги редици, а нивите са помежду им. Имението на „барона“ беше в средата.

Род се замисли за собствения си роден дом.

— Имението на Круцис е заобиколено от села и ниви — но след Войните за наследството всички селища са били укрепени, разбира се. Както и самото имение.

— Странно — рече Хорват. — И там имаше укрепено пространство. С голям двор в средата. Хм, като става дума за това, подолните етажи на всички жилищни небостъргачи са без прозорци и с големи градини. Абсолютно независими. Това им придава доста военен вид. Няма нужда да съобщаваме за тези наши впечатления на адмирала, нали? Той определено би заподозрял милитаристични тенденции.

— А убеден ли сте, че няма да е прав? — попита Джак Каргил. — Ако съдя по онова, което чух, всички тези господари имат независими крепости. Покривни градини. Кафяви, които поправят машините — жалко, че не можем да опитомим няколко, за да помагат на Синклер. — Той забеляза убийствения поглед на капитана си и припряно прибави: — Така или иначе, провинциалният барон навярно би имал повече шансове за победа в битка, но и двете места ми приличат на крепости. Както и всички други дворци, за които чух.

Доктор Хорват се мъчеше да се овладее, а Сали Фаулър безуспешно се опитваше да скрие усмивката си. Накрая се разсмя.

— Командир Каргил, сламкарите пътуват в космоса и имат ядрена енергия от векове. Ако сградите им все още приличат на крепости, трябва да търсите причините в традициите им! Вие сте военен специалист — нима тези къщи ще ви спасят от съвременните оръжия?

Помощник-капитанът нямаше какво да ѝ отговори, но изражението му показваше, че не е убеден.

— Казвате, че се опитват да правят къщите си независими, така ли? — попита Род. — Дори в града ли? Но това наистина е глупаво. Нали трябва да се снабдяват с вода.

— Там често вали — отвърна Ренър. — По три от всеки шест дни.

Блейн погледна главния астрогатор. Сериозно ли говореше?

— Знаете ли, че има сламкари леваци? — продължи Ренър. — При тях всичко е наопаки. Имат две леви шестопръсти ръце и една голяма дясна. Издутината на черепа е от дясната страна.

— Трябваше ми половин час, за да забележа — засмя се Уитбред. — Новият сламкар се държеше точно като стария на Джаксън. Сигурно го бяха инструктирали.

— Леваци — рече Род. — Защо не? — Поне бяха променили темата. Стюардите им поднесоха обяд и всички се нахвърлиха на храната. Когато свършиха, бе време групата да се връща на Сламката.

— Останете за момент, господин Ренър — каза капитанът и изчака всички освен Каргил да излязат. — Трябва ми офицер там долу и вие сте единственият, от когото мога да се лиша, като в същото време спазя ограниченията на адмирала. Но макар че нямате оръжие, освен пистолетите си, нито морски пехотинци, в крайна сметка това е военна експедиция и вие я ръководите.

— Тъй вярно — озадачено отвърна Ренър.

— Ако се наложи да застреляте човек или сламкар, ще го направите ли?

— Тъй вярно.

— Много бързо ми отговаряте на този въпрос, Ренър.

— Но внимателно съм го обмислил — още когато реших да постъпя във флота. Ако бях преценил, че не съм способен да убия

никого, щях да го съобщя на своя капитан.

Блейн кимна.

— Следващият въпрос. В състояние ли сте да реагирате навреме, ако възникне ситуация, изискваща военни мерки? Даже да е безнадеждно?

— Да, струва ми се. Господин капитан, може ли да ви кажа нещо друго? Наистина искам да се върна и...

— Говорете спокойно, Ренър.

— Господин капитан, вашата фюнч(щрак) е полудяла.

— Известно ми е — спокойно отвърна капитан Блейн.

— Мисля, че хипотетичната фюнч(щрак) на адмирала би полудяла още по-бързо. Нуждаете се от единствения офицер на борда на този кораб, който е най-малко склонен на военен начин на мислене.

— Вървете, господин Ренър. И успех.

— Слушам. — На излизане от каютата главният астрогатор не се опита да скрие кривата си усмивка.

— Ще го направи, господин капитан — каза Каргил.

— Надявам се. Джак, смяташ ли, че моята сламкарка е полудяла именно заради военния ни начин на мислене?

— Съвсем не — категорично отвърна помощник-капитанът.

— А от какво тогава?

— Не зная. Не зная много неща за тези изцъклени чудовища. Сигурен съм само в едно и това е, че те научават за нас повече, отколкото ние за тях.

— О, я стига, Джак. Те водят хората ни навсякъде, където пожелаят. Сали казва, че полагали всички усилия — е, за тях не е толкова трудно — но така или иначе, били много отзивчиви. Не криели нищо. Винаги си се страхувал от сламкарите, нали? Имаш ли представа защо?

— Не, господин капитан. — Каргил внимателно се вгледа в лицето на Блейн и реши, че командирът му не го обвинява в липса на смелост. — Просто имам лошо предчувствие. — Той сведе очи към джобния си компютър. — Трябва да побързам, господин капитан. Господин Бери иска да му помогна с кафето.

— Бери... Джак, исках да си поговорим за него. Сега неговият сламкар живее на посланическия кораб. Бери се пренесе на катера. За какво си приказват?

— Би трябвало да водят търговски преговори...

— Естествено. Но Бери знае много за Империята. Икономика, промишленост, флот, с колко отцепници трябва да воюваме — за каквото и да си помислиш, той сигурно е наясно.

Каргил се усмихна.

— Той не позволява на дясната си ръка да знае колко са пръстите на лявата, господин капитан. Не би дал безплатно нищо на сламкаря. Освен това се погрижих да не му съобщи нищо, което вие да не одобрите.

— Как?

— Казах му, че подслушваме всеки сантиметър от катера. — Усмивката му стана още по-широка. — Естествено, той знае, че не сме в състояние едновременно да подслушваме всички каюти, но...

Род също се усмихна.

— Предполагам, че това е достатъчно. Добре, тръгвай. Сигурен ли си, че искаш да му помогнеш?

— По дяволите, господин капитан, идеята беше моя. Ако Бери научи готвачите да правят по-хубаво кафе, дори може би ще си променя мнението за него. Между другото, защо е затворник на борда на кораба?

— Затворник ли? Командир Каргил...

— Господин капитан, целият екипаж знае, че в присъствието на този човек има нещо странно. Носят се слухове, че бил замесен в бунта на Ново Чикаго и че Адмиралтейството ви е наредило да го задържите. Така е, нали?

— Някой много дрънка, Джак. Както и да е, не мога да ти кажа нищо.

— Естествено. Заповедта си е заповед, господин капитан. Но забелязвам, че не се опитвате да го отречете. Е, логично е. Вашият старец е по-богат от Бери — чудя се колко души във флота биха се продали. Малко е страшно да имаме затворник, който е в състояние да купи цяла планета. — Каргил бързо излезе в коридора и се насочи към главния камбуз.

Предната вечер разговорът някак случайно се беше насочил към кафето и Бери им разказа за историческата смеска „Мока-Ява“, която

все още се отглеждала на места като Макасар, както и за прекрасната комбинация от чиста „Ява“ и „Груа“ от Света на принц Самуал. Знаел историята на „Синята планина“ от Ямайка, ала не и вкуса ѝ. Когато свършваха десерта, той предложи „дегустация на кафе“ по същия начин, по който би предложил дегустация на вино.

Това бе великолепен край на превъзходна вечеря. Бери и Набил се движеха като магьосници сред филтри, кипяща вода и надписани на ръка етикети. Всички гости се веселяха и това някак правеше търговеца друг човек — беше им трудно да го възприемат като познавач на каквото и да е.

— Но най-голямата тайна е да поддържаш уредите идеално чисти — каза той. — Горчивите мазнини на вчерашното кафе се натрупват, особено в кафеварките.

Накрая Бери предложи на следващия ден да провери машините за кафе на „Макартър“. Каргил, който смяташе кафето за също толкова важно за боеспособния кораб, колкото торпедата, с радост прие. И сега наблюдаваше брадатия търговец, който проверяваше голямата кафеварка.

— Определено е поддържана както трябва — каза Бери. — Абсолютно чиста е и кафето не е претопляно прекалено често. За обикновено кафе е отлично, командире.

Озадачен, Джак Каргил си наля чаша и го опита.

— Хм, по-добро е от онова в каюткомпанията.

Помощник-капитанът забеляза, че готвачите се споглеждат. Направи му впечатление и още нещо. Той прокара показалец по кафемашината и по кожата му остана мазно кафяво петно.

Търговецът направи същото, помириша пръста си и го докосна с език. Каргил близна мазнината — имаше вкус на най-ужасното кафе, което някога беше пил от страх да не заспи на вахта. Той отново погледна към машината.

— Духчета — изръмжа старши лейтенантът. — Разглобете я.

Изпразниха я и я разглобиха — доколкото можеха. Части, които преди се държаха на винтове, сега бяха запоени. Но тайната на вълшебната кафеварка, изглежда, се криеше в избирателната пропускливост на металния корпус, който отделяше старите мазнини.

— Моята компания би желала да купи тайната от флота — каза Бери.

— С удоволствие ще ви я продадем. Добре, Цифрен, откога е така?

— Не зная. — Готвачът се замисли. — Може би от два месеца.

— Беше ли така преди да стерилизираме кораба и да убием сламкарчетата?

— Хм, тъй вярно. — Но отговорът бе колеблив и Каргил намръщено напусна столовата.

29. ЧАСОВНИКАРИ

Джак отиде в капитанската каюта.

— Мисля, че пак си имаме духчета, господин капитан. — И обясни защо.

— Разговарял ли си със Синклер? — попита Род. — Господи, Джак, адмиралът ще се побърка. Сигурен ли си?

— Съвсем не. Но имам намерение да открия. Убеден съм обаче, че когато почиствахме кораба, не сме оставили непроверено нито едно място. Къде може да са се скрили?

— Първо ги намери. Добре, повикай главния инженер и пак претърсете крайцера, Джак. И този път не пропускайте нищо.

— Слушам.

Блейн се обърна към интеркома и натисна няколко клавиша. На екрана се появи всичко известно за сламкарчетата. Не беше много.

Членовете на експедицията до Сламката бяха видели в града хиляди от мъничките създания. Сламкарката на Ренър ги наричала „часовникари“ — функцията им била да помагат на кафявите „инженери“. Големите сламкари твърдели, че часовникарите не били интелигентни, но притежавали вродена способност да поправят инструменти и уреди, както и типичния сламкарски инстинкт да се подчиняват на по-висшите касти. Нуждаели се от дресиране, но за това до голяма степен се грижели възрастните часовникари. Подобно на другите подчинени касти, те представлявали форма на богатство и възможността да поддържат голям брой часовникари, инженери и други по-нисши видове била мярка за могъществото на господарите. Последното заключение принадлежеше на капелан Харди и не беше категорично доказано.

Каргил позвъни след един час.

— Пипнахме ги, господин капитан — мрачно докладва старши лейтенантът. — Във въздушния абсорбатор-преобразувател на втората палуба — спомняте ли си онова полустопено нещо, което поправи Санди?

— Да.

— Е, вече не стърчи в коридора. Според Санди просто не било възможно да работи. В момента ровичка нещо из него — но за мен е достатъчно. Пипнахме ги.

— Морските пехотинци да са в бойна готовност. Отивам на мостика.

— Слушам. — Каргил отново се обърна към абсорбатора. Синклер беше вдигнал капака и си мърмореше нещо.

Механизмите бяха променени. Кожухът изглеждаше различно. Нямаше го втория филтър, инсталиран от главния инженер, а първият бе неузнаваем. В найлонова торбичка се отделяше тиня, която бързо се изпаряваше.

— Да — рече Синклер. — И всички останали типични следи, командир Каргил. Запоени винтове, липсващи части и така нататък.

— Значи са били духчетата.

— Да — кимна Санди. — Мислехме, че сме ги убили преди месеци. Миналата седмица проверих абсорбатора. Тогава си беше нормален.

— Но къде са се крили? — попита Каргил. Главният инженер не отговори. — А сега, Санди?

Синклер сви рамене.

— Предлагам да претърсим хангара, господин помощник-капитан. Това е най-малко използваното помещение на борда.

— Добре. — Старши лейтенантът отново включи интеркома. — Господин капитан, ще проверим хангара — но се боя, че няма никакво съмнение. На кораба има живи духчета.

— Действайте, Джак. Трябва да докладвам на „Ленин“. — Род дълбоко си пое дъх и стисна страничните облегалки на командното си кресло, сякаш започваха сражение. — Свържете ме с адмирала.

Суровото лице на Кутузов се появи на екрана. Блейн бързо му описа обстановката.

— Не зная колко са, господин адмирал — завърши той.

— Офицерите ми търсят нови следи от сламкарчетата.

Главнокомандващият кимна. Последва продължително мълчание, по време на което адмиралът гледеше към нещо над лявото рамо на Род.

— Капитане, изпълнихте ли заповедта ми относно мерките за сигурност? — попита той накрая.

— Тъй вярно. Постоянно следим излъчванията от и към „Макартър“. Нищо.

— Поне доколкото ни е известно — поправи го Кутузов. — Възможно е тези създания да са установили контакт с други сламкари. Ако е така, на борда на „Макартър“ вече няма тайни. В противен случай... Капитане, наредете на експедицията да се върне на крайцера и се пригответе за незабавно отпътуване към Нова Каледония. Ясно ли е?

— Тъй вярно — изсумтя Блейн.

— Не сте ли съгласен?

Род се замисли. Представяше си какъв вой ще надигнат Хорват и другите, когато им съобщят. И за своя изненада откри, че Кутузов е прав.

— Съгласен съм, господин адмирал. Но ако успея да изтребя гадинките...

— Как бихте могли да сте сигурен, капитане? Щом напуснем тази система, можем да разглобим „Макартър“ на части, без да се страхуваме, че сламкарчетата ще се свържат с другите. Докато сме тук, постоянно сме изложени на тази опасност и аз нямам намерение да поема риска.

— Какво да обясня на сламкарите, господин адмирал? — попита Род.

— Кажете им, че на кораба ви е избухнала епидемия. И че сте принудени да се върнете в Империята. Можете да им съобщите, че сте получили заповед от своя командир. Ако по-късно се наложи да даваме още обяснения, външното министерство ще има достатъчно време да се подготви. Засега това е достатъчно.

— Слушам. — Лицето на Кутузов изчезна. Род се обърна към вахтения офицер. — Кроуфорд, след няколко часа потегляме обратно. Съобщете на командирите на отделения, после ме свържете с Ренър на Сламката.

В Замъка прозвуча приглушена сирена. Кевин Ренър сънливо се надигна. От екрана на интеркома, появил се в една от картините на стената, го гледаше неговата сламкарка.

— Търси ви капитанът — събщи тя.

Главният астрогатор потърси с очи джобния си компютър. На „Макартър“ приближаваше обед, но в Замъка все още беше полунощ. Той стана и се приближи до екрана. Изражението на Блейн светкавично го накара да се разсъни.

— Слушам, господин капитан.

— На „Макартър“ има извънредно положение, господин Ренър. Налага се да помолите сламкарите да докарат всички ви на борда.

— Доктор Хорват няма да иска да дойде, господин капитан — отвърна Ренър. Мислите му бясно запрепусаха. Тук ставаше нещо и щом го усещаше самият той, нямаше начин да не разберат и извънземните.

Блейн кимна.

— Въпреки това ще се подчини. Погрижете се за това.

— Слушам. Ами нашите сламкари?

— Могат да дойдат на катера заедно с вас — отвърна капитанът. — Не е чак толкова сериозно. Обикновено ИП.

Трябваша му няколко секунди, за да осъзнае значението на думите на Блейн.

— Слушам. Идваме.

Върна се до леглото си и седна. Докато се обуваше, се опитваше да анализира ситуацията. Сламкарите не можеха да знаят военните шифри, но ИП означаваше „извънредно произшествие“ и Блейн го беше казал прекалено нехайно.

„Добре — помисли си Ренър. — Сламкарите са наясно, че командвам експедицията. Нещо се е случило и трябва да изведе заложниците от планетата, без да събудя подозрения. С други думи, сламкарите не бива да разберат, че има извънредно произшествие, което едва ли е възможно.“

— Фюнч(щрак) — напомни за себе си неговата сламкарка. — Какво има?

— Не зная — отвърна Ренър. Беше си самата истина.

— И не искате да знаете — рече сламкарката. — В беда ли сте?

— И това не зная — каза той. — Чу капитана. Сега как да събера всички посред нощ?

— Оставете това на мен.

Обикновено в хангара нямаше въздух. Вратите бяха толкова огромни, че известно изтичане просто бе неизбежно. По-късно Каргил щеше да нареди да ги херметизират, но в момента двамата със Синклер извършваха проверката си във вакуум.

Когато влязоха вътре, всичко изглеждаше на мястото си.

— Хм — рече помощник-капитанът. — Какво щеше да направиш, ако беше сламкарче?

— Щях да изкарам совалките навън и да използвам хангара като резервоар.

— Има такива кораби. Но тази задача не е по силите на няколко духчета. — Каргил застана на вратата. Не беше сигурен какво търси и нямаше представа защо постоянно гледа в краката си. Трябваше му известно време, за да осъзнае, че нещо не е наред.

Нямаше я...

... пролуката между двете правоъгълни крила на вратата.

Той озадачено се огледа. Нищо. Вратите бяха част от корпуса. Моторите на пантите, всеки от които тежеше по няколко тона, бяха изчезнали.

— Санди?

— Да?

— Къде са вратите?

— Ами... Мамка му, вие стоите върху тях... Не мога да повярвам.

— Запечатали са ни вътре. Защо? Как? Как са работили във вакуум?

Синклер се втурна към херметичния шлюз. Пултът...

— Индикаторите са зелени — каза той. — Всичко е наред — според тях.

— Опитай вратите. — Каргил се хвана за една от сгъваемите скоби.

— Индикаторите показват, че вратите се отварят. Продължават да се отварят... готово. — Санди се обърна. Нищо. Бежовият под изглеждаше също толкова плътен, колкото и всички останали части от корпуса.

Помощник-капитанът изруга. После скочи от огромната скоба върху някогашната врата на хангара... и пропадна през пода като през езерна повърхност.

Наложи се да изтеглят Каргил от Лангстъновото поле. Беше затънал до гърдите в безформена черна тиня. Краката му замръзваха, сърцето му биеше съвсем бавно. Полето поглъщаше всички движения.

— Трябваше да потопя и главата си — каза той, когато го измъкнаха. — Така пише във всички справочници. Да приспя мозъка си преди да се забави сърдечният ми ритъм. Но, Господи, откъде можех да зная!

— Какво се случи? — попита Синклер.

Каргил отвори уста, затвори я, после отново я отвори.

— Нямам думи да го опиша. Беше като чудо. Все едно че вървах по вода. Санди, наистина беше поразително!

— Но изглеждаше и малко странно.

— Убеден съм. Нали разбираш какво са направили? Копеленцата реконструират „Макартър“! Вратите пак са си там, но корабите вече могат да минават през тях. При извънредно положение дори не трябва да евакуираме хангара.

— Ще съобщя на капитана — каза Синклер и се обърна към интеркома.

— Къде са се крили, по дяволите? — попита Каргил. Механиците, които го бяха изтеглили, мълчаха. Санди също. — Къде? Къде не сме търсили?

Все още чувстваше краката си студени. Започна да ги разтрива. На екрана се появи измъченото лице на Род Блейн. Каргил с усилие се изправи. В същия момент из кораба прозвучаха сирени.

— Внимание. Нарушител на борда. Всички в бойни скафандри. Морските пехотинци да се явят в хангара с личното си оръжие и бойни скафандри.

— Оръдията! — извика Джак.

— Моля? — попита Синклер. Блейн погледна помощника си.

— Оръдията, господин капитан! Не сме търсили в оръдията. Проклятие, какъв глупак съм, никой ли не се сети за оръдията?

— Възможно е — съгласи се главният инженер. — Господин капитан, предлагам да наредите да донесат поровете.

— Късно е, Санди — отвърна Род. — В клетката им има дупка. Вече проверих.

— По дяволите! — възкликна Каргил с нещо като уважение. — Мътните ги взели! — Той се обърна към въоръжените морски пехотинци, които вече влизаха в хангара. — Последвайте ме. — Помощник-капитанът вече не смяташе сламкарчетата нито за избягали домашни любимци, нито за паразити. От този момент те бяха вражески нарушители.

Втурнаха се към най-близката оръдейна кула. Един сепнат артилерист скочи, когато в контролната му каюта влетяха помощник-капитанът, главният инженер и взвод пехотинци в бойни скафандри.

Каргил провери пулта. Всичко изглеждаше нормално. Той се поколеба, после отвори капака.

Лещите и фокусиращите пръстени на оръдие номер 3 бяха изчезнали. Вътре гъмжеше от духчета. Джак ужасено отскочи — и по бронята на скафандъра му пробягаха лазерни импулси. Старши лейтенантът изруга, грабна от ръцете на най-близкия пехотинец контейнер цифоген и го пхна в отвора. Нямаше нужда да отваря кранчето.

Контейнерът се нагорещи и през него проблесна лазерен лъч. Когато съскането стихна, наоколо се надигна жълта мъгла.

Пространството в оръдие номер 3 беше пълно с мъртви сламкарчета, скелети на плъхове, електронни части и стари обувки.

— Държали са вътре десетки плъхове — извика Каргил. — После сигурно са ги изяли. И сигурно са се изяждали и помежду си...

— Ами другите оръдия? — замислено попита Синклер. — По-добре да побързаме.

От коридора се разнесе писък. Изхвърленият от поста си артилерист се строполи на пода. На хълбока му разцъфтя яркочервено петно.

— Във вентилатора! — извика той.

Един ефрейтор от морската пехота разби решетката. От бойния му скафандър се надигна дим и той отскочи назад.

— Ухапа ме, за Бога! — Войникът смаяно зяпна абсолютно кръглата дупка на рамото си, докато трима други пехотинци стреляха с лазерните си пистолети към бързо отдалечаващото се същество. Някъде зави сирена.

Каргил се хвърли към интеркома.

— Господин капитан...

— Зная — прекъсна го Блейн. — Накарали сте ги да се раздвижат из целия кораб. В момента на десетки места са избухнали пожари.

— Боже мой, господин капитан, какво ще правим?

— Пратете войниците си да изтребят гадинките в оръдие номер две — нареди Род. — После повикайте ремонтните групи. — Той се обърна към друг екран. — Някакви инструкции, господин адмирал?

На мостика кипеше оживена дейност. Един от облечените в бойни скафандри рулеви скочи от мястото си и викна:

— Там! — И безпомощно насочи усъвършенстваното си от духчетата оръжие.

— Вие не контролирате кораба си — безизразно каза Кутузов.

— Тъй вярно. — Никога не му се бе налагало да прави толкова трудно признание.

— Жертви в коридор номер дваисет — съобща свързочникът.

— Научното отделение — рече Род. — Пратете там всички свободни пехотинци да помогнат на цивилните да облекат скафандрите си. Навярно можем да обгазим целия кораб...

— Капитан Блейн, основната ви задача е да се върнете в Империята с максимум информация.

— Тъй вярно...

— Което означава, че цивилните на борда на „Макартър“ са по-важни от крайцера. — Кутузов говореше спокойно, но устните му бяха свити презрително. — От значение са и извънземните артефакти, които все още не са прехвърлени на „Ленин“. Капитане, наредете всички цивилни да напуснат кораба ви. Ще изкарам нашите совалки извън защитното поле. Пратете двама сигурни офицери да придружат учените. После пригответе за транспортиране всички сламкарски артефакти, които смятате за важни. Можете да се опитате да овладеете контрола над кораба си, стига това да не ви попречи да изпълните заповедите ми — но трябва да действате бързо, защото ако засечем от „Макартър“ други излъчвания, освен по секретния канал, ще ви взривя.

Блейн спокойно кимна.

— Слушам.

— Значи се разбрахме. — Изражението на главнокомандващия изобщо не се промени. — Попътен вятър, капитан Блейн.

— Ами катерът ми? — попита Род. — Господин адмирал, трябва да се свържа с катера...

— Аз ще съобщя на катера, капитане. Вашият кораб прекъсва всякакви връзки.

— Слушам. — Блейн се огледа. Морските пехотинци бяха извадили оръжията си, един от свързочниците се суетеше над проснатия си на пода другар.

„Господи, мога ли да се доверя на интеркома?“ — зачуди се Род. После прати заповедите си по куриер и даде знак на трима пехотинци да го придружат.

— Сигнал от господин Ренър, господин капитан — събщи свързочникът.

— Не отговаряйте — изръмжа Блейн.

— Слушам. Да не отговарям.

Битката за „Макартър“ продължи.

30. КОШМАР

На катера пътуваха дванайсет души и двама кафяво-бели. Сламкарите бяха пратили другата група направо на посланическия кораб, но водачите на Уитбред и Сали бяха останали с тях.

— Няма смисъл — каза сламкарката на Джонатан. — Ежедневно се срещаме с господаря.

Навярно имаше смисъл. Катерът беше претърпан и совалката на „Макартър“ още не бе пристигнала.

— Защо се бавят? — попита Ренър. — Лафърти, свържете се с крайцера.

— Не отговарят, господин Ренър. — Пилотът изглеждаше озадачен.

— Сигурен ли сте, че комуникаторът не е повреден?

— Преди час работеше — отвърна Лафърти. — Хм, получаваме сигнал. От „Ленин“.

На екрана се появи лицето на капитан Михайлов.

— Налага се да помолите извънземните да напуснат кораба — каза той.

Реакцията на сламкарите едновременно изразяваше развеселеност, изненада и малко обида. Те си тръгнаха, като хвърляха въпросителни погледи назад. Уитбред сви рамене. Стейли остана неподвижен. Щом фюнч(щрак)ите влязоха в херметичния шлюз, Хорст затвори люка зад тях.

Михайлов отстъпи мястото си на Кутузов.

— Господин Ренър, пратете всички на борда на „Ленин“. Да облекат скафандрите си. Една от совалките ми ще дойде да ги вземе. Ще спуснем въже за цивилните, които ще се подчиняват на заповедите на пилота й. Трябва да носят достатъчно въздух за един час в космоса. Междувременно няма да се свързвате с „Макартър“. Ясно ли е?

Ренър мъчително преглътна.

— Тъй вярно.

— Няма да качвате на борда извънземни, освен ако аз не ви наредя.

— Но какво да им кажа, господин адмирал? — попита главният астрогатор.

— Кажете им, че адмирал Кутузов е параноичен глупак, господин Ренър. А сега изпълнете заповедите ми.

— Слушам. — Екранът помътня.

— Сега пък той ми чете мислите... — изохка Ренър.

— Какво става, Кевин? — попита Сали. — Вдигат ни посред нощ, водят ни тук... Сега Род не ни отговаря, а адмиралът иска с риск за живота си да обидим сламкарите. — Говореше като истинска племенница на чичо си — имперска дама, която се е опитала да съдейства на военните, но вече ѝ е дошло до гуша.

Доктор Хорват негодуваше още повече.

— Няма да участвам в това, господин Ренър. Нямам намерение да обличам скафандър.

— „Ленин“ се приближава до „Макартър“ — небрежно отбеляза Уитбред, който гледаше през илюминатора. — Главнокомандващият го е заобиколил със совалки... струва ми се, че някой прехвърля въже.

Всички се обърнаха натам. Лафърти фокусира телескопа на катера и го включи към екраните. След малко по въжетата, опънати към совалките на „Ленин“, започнаха да се движат фигури в скафандри.

— Напускат „Макартър“ — удивено каза Стейли. Ъгловатото му лице се сгърчи. — Една от совалките се приближава насам. Трябва да побързате, милейди. Няmate много време.

— Нали ви казах, никъде няма да ходя — настоя доктор Хорват.

Юнкерът докосна пистолета си. Атмосферата в каютата се нажежи.

— Докторе, спомняте ли си какво е заповядал на адмирал Кутузов вицекарл Мерил? — внимателно попита Ренър. — Да унищожи „Макартър“, но да не допусне сламкарите да научат секретна информация. — Говореше спокойно, почти шеговито.

Министърът понечи да каже нещо. Изглежда, не можеше да владее лицевите си мускули. Накрая безмълвно се обърна към шкафа със скафандрите. Сали го последва.

След дегустацията Хорас Бери се бе прибрал в каютата си. Обичаше да работи до късно вечер и да спи следобед. Макар че в момента нямаше работа, навикът си оставаше навик.

Събуди го корабната сирена. Някой заповядваше на морските пехотинци да облекат бойните си скафандри. Той изчака, но дълго време не се случи нищо. После усети зловонието. Започна да се задушават. Смрад на машини и човешки тела — и ставаше все по-силна.

Прозвуча нова аларма.

— Пригответе се за обезвъздушаване на кораба. Всички да облекат скафандри. Пригответе се за обезвъздушаване на кораба.

Набил уплашено хлипаше.

— Глупак! Обличай си скафандъра! — извика Бери и се втурна да вземе своя. Едва след като вдиша нормалния корабен въздух, отново се заслуша в предупрежденията.

Гласовете звучаха странно. Не идваха по интеркома — някой крещеше в коридорите.

— Цивилните да напуснат кораба. Всички цивилни да се пригответ за напускане на кораба.

„А стига бе!“ Търговецът се усмихна. За първи път се случваше такова нещо. Дали провеждаха учение? Навън отново се надигна врява. Покрай каютата му мина взвод морски пехотинци в бойни скафандри и с насочени напред оръжия. Усмивката на Бери изчезна и той се огледа, за да види какво би могъл да спаси.

В коридора се появи офицер и с излишно висок глас започна да издава заповеди. Цивилните трябвало да напуснат „Макартър“ по въже. Можели да носят по една чанта, но едната им ръка трябвало да остане свободна.

„Кълна се в брадата на Пророка!“ Каква можеше да е причината за този хаос? Дали бяха взели златистия метал от астероида? Определено нямаше да се сетят за безценната самопочистваща се кафемашина. Какво трябваше да вземе той?

Гравитацията забележимо отслабна. Бери бързо събра вещите, необходими на всеки пътник, без да мисли за цената им. Пак можеше да си купи предмети на лукса, но...

Сламкарчетата. Трябваше да вземе кислородната бутилка от херметичния шлюз. Ами ако го пратеха в друг?

Той припряно опакова багажа си. Два куфара — Набил щеше да носи единия. След като вече имаше инструкции, прислужникът бързо възвърна самообладанието си. От коридора продължаваха да се носят викове, покрай вратата на каютата минаваха космонавти и морски пехотинци.

Скафандърът му започна да се надува. Въздухът в кораба намаляваше. Очевидно не ставаше дума за учение. Част от научното оборудване не можеше да издържи на вакуум — и никой не идваше в каютата да провери скафандъра му. При нормални обстоятелства флотът нямаше да рискува живота на цивилни.

— До всички цивилни. Отидете до най-близкия херметичен шлюз на левия борд — нареди безизразен глас. В кризисна ситуация военните винаги говореха така. Това окончателно го убеди. — Евакуирането на цивилните ще се извърши само през шлюзовете на левия борд. Ако не сте сигурни за посоката, попитайте всеки офицер или космонавт. Моля, движете се бавно. Има достатъчно време за евакуирането на целия персонал.

Левият борд? Чудесно. Набил предвидливо беше скрил кислородната бутилка в най-близкия херметичен шлюз. Хвала на Аллах, че той се намираше на левия борд. Бери даде знак на прислужника и започна да се придвижва покрай стената, като се държеше за скобите. Набил грациозно го последва — бе натрупал много опит, откакто бяха пленници на „Макартър“.

В коридора уплашено се тълпяха хора. Зад себе си търговецът видя взвод морски пехотинци, които изведнъж започнаха да стрелят в посоката, от която бяха дошли. Последва ответен огън и из стоманения кораб заплуваха яркочервени капки кръв. Лампите на тавана премигнаха.

— Продължавайте, продължавайте — измърмори някакъв сержант. — Бог да благослови пехотата.

— По какво стрелят? — попита Бери.

— По сламкарчета — изръмжа сержантът. — Ако превземат този коридор, бягайте бързо, господин Бери. Копеленцата имат оръжие.

— Духчета ли? — Не можеше да повярва на ушите си. — Духчета!

— Да, господине, корабът гъмжи от тия гадинки. Реконструирали са въздушната инсталация според своите нужди... Побързайте, моля

ви. Пехотинците няма да издържат дълго.

Бери се придърпа за една от скобите и заплува към края на коридора, където един старши космонавт сръчно го подхвана и го насочи към завоя. Духчета? Но нали бяха прочистили кораба...

Около херметичния шлюз се беше струпала навалица. Постоянно прииждаха още цивилни. Хорас си проби път към шкафа с кислородните бутилки. Все още бе там. Той извади празния резервоар и го подаде на Набил, който го закачи на гърба му.

— Не е необходимо — каза му някакъв офицер. Бери ясно го чу — тук имаше въздух. Но нали не бяха минали през херметични врати? Духчетата! Бяха направили невидима херметична преграда, като онази на миньорския кораб! Трябваше да я притежава!

— Човек никога не знае — измърмори той на офицера. Военният сви рамене и даде знак на следващите двама да влязат в шлюза. После дойде редът на Хорас.

Камерата се затвори. Бери докосна прислужника по рамото и посочи. Набил се хвана за въжето и изчезна в абсолютната чернота навън. Какво ги очакваше там? Търговецът затаи дъх. Един е Аллах и... Не! На раменете му висеше фалшивата кислородна бутилка с две сламкарчета в криогенен сън. Неизмеримо богатство! Техника, надхвърляща всички постижения на Първата империя! Безкраен поток от изобретения и усъвършенствания. Само че... що за джин беше пуснал от бутилката?

Излязоха през малък отвор в полето на „Макартър“. Отвсякъде ги заобикаляше космически мрак и пред тях се извисяваше още потъмня грамада. От други отвори в полето също водеха въжета, по които пълзяха миниатюрни паяци. Зад Бери плуваше човек в скафандър, следван от още един. Набил и останалите пред него, и... Очите му бързо се приспособяваха. Започна да различава тъмночервеното сияние на Въглищния чувал, а петното отпред навярно бе полето на „Ленин“. Дали трябваше да мине и през него? Не, навън имаше по-малки кораби и космическите паяци изчезваха в тях.

Совалката се приближаваше. Бери се обърна и хвърли последен поглед към „Макартър“. През дългия си живот се беше сбогувал с безброй временни домове и крайцерът не се нареждаше сред най-приятните. Замисли се за техниката, която щяха да унищожат. За усъвършенстванията от духчетата машини, за вълшебната кафеварка.

Жегна го мимолетно разкаяние. Екипажът на „Макартър“ изпитваше искрена благодарност за помощта му с кафето. Дегустацията бе минала добре. Навярно на „Ленин“...

Херметичният шлюз едва се различаваше. По въжето го следваше върволица от бежанци. Не виждаше катера, където се намираше неговият сламкар. Дали някога отново щяха да се срещнат?

Той погледна фигурата зад себе си. Човекът не носеше багаж и го настигаше, защото и двете му ръце бяха свободни. Светлината на „Ленин“ се отразяваше в скафандъра. После главата му леко се наклони и лъчите попаднаха точно във визьора.

Бери зърна вътре поне три чифта очи.

По-късно му се струваше, че никога през живота си не е действал толкова бързо. В продължение на секунда продължи смаяно да зяпа към скафандъра, докато мислите му отчаяно препускаха, после... Но хората, които бяха чули вика му, казваха, че звучал като писък на безумец, на човек, когото дерат жив.

Хорас запрати куфара си назад.

— Те са в скафандъра! Те са вътре! — Той изви ръце и свали кислородната бутилка от гърба си, вдигна я над главата си и я хвърли.

Скафандърът трмаво избегна куфара. Две от гадинките бяха в ръкавите и се опитваха да насочват пръстите... те изпуснаха въжето и се помъчиха да се изтеглят назад. Металният цилиндър улучи визьора и го разби.

После космосът се изпълни с гърчещи се телца, които бавно се отдалечаваха. С тях изчезна още нещо, нещо с форма на топка, нещо, което Бери позна. Ето как бяха заблудили офицера на вратата на херметичния шлюз. Отсечена човешка глава.

Търговецът плуваше на три метра от въжето. Той дълбоко си пое дъх. Добре: беше хвърлил празната кислородна бутилка. Аллах бе милостив.

От совалката на „Ленин“ скочи космонавт в скафандър, включи реактивната си раница и го изтегли на борда. Докосването накара Бери да потръпне. Навярно човекът се чудеше защо толкова напрегнато се визира във визьора му. А може би не.

31. РАЗГРОМ

„Макартър“ внезапно се наклони. Род включи интеркома и извика:

— Главен инженер Синклер! Какво правиш?

Едва успя да чуе отговора.

— Не съм аз, господин капитан. Нямам контрол над дюзите. Всъщност не мога да управлявам почти нищо.

— Господи! — простена Блейн. Лицето на Санди изчезна. Помътняха и другите екрани. Мостикът остана абсолютно изолиран. Род провери резервните системи. Нищо.

— Компютърът изключен — съобщи Кроуфорд. — Не получавам никаква информация.

— Опитай директната връзка. Свържи ме с Каргил — нареди Блейн на свързочника.

— Готово, господин капитан.

— Джак, какво е положението при вас?

— Лошо, господин капитан. Обсаден съм вътре и нямам друга връзка, освен директна. — „Макартър“ отново се наклони, този път назад. — Господин капитан! — възбудено каза Каргил. — Лейтенант Пайпър докладва, че духчетата се биели помежду си в главния камбуз!

— Господи, Джак, колко са тези чудовища?

— Не зная, господин капитан. Може би стотици. Трябва да са изкорубили всички оръдия. После са плъзнали навсякъде другаде. Те са...

— Джак! — извика Род. — Свързочник, имаме ли друга връзка с помощник-капитана?

Преди сержантът да успее да отговори, отново се разнесе гласът на старши лейтенанта:

— Две въоръжени сламкарчета изпълзяха от огневия пулт. Убихме ги.

Блейн отчаяно се замисли. Губеше всичките си командни вериги и не знаеше колко хора са му останали. Компютърът беше омагьосан.

Даже да възвърнеха контрола си над „Макартър“, имаше голяма вероятност корабът да не е в движение.

— Чуваш ли ме, Джак?

— Тъй вярно.

— Слизам в херметичния шлюз, за да разговарям с адмирала. Ако не ти се обадя до петнайсет минути, напуснете кораба. Петнайсет минути, Джак. Не повече.

— Слушам.

— Още сега събери екипажа. Само на левия борт, Джак — разбира се, ако „Ленин“ не се премести. В такъв случай офицерите на шлюзовете имат заповед да затворят дупките в полето.

Род се запъти към херметичните камери. В коридорите цареше хаос. Тук-там се носеха жълти облаци цифоген. Беше се надявал да унищожат сламкарчетата с газ, но не бяха успели и той нямаше представа защо.

Морските пехотинци бяха разбили някои от вътрешните стени и се бяха барикадирани зад останките.

— Цивилните евакуирани ли са? — попита капитанът дежурния офицер на шлюза.

— Тъй вярно. Доколкото знаем. Господин капитан, пратих хората да претърсят района, но не ми се ще да рискувам повторно. В цивилните отсеци е бъкано с духчета — като че ли живеят там или нещо подобно.

— Възможно е, Пайпър — отвърна Блейн, отиде при шлюза и застана с лице към „Ленин“. Комуникационният лазер премигна и Род увисна в космоса, като се опитваше да не мърда, за да поддържа отворен секретния канал.

— Какво е положението? — попита Кутузов. Блейн знаеше какво означава това и неохотно се подчини. — Какви мерки препоръчвате?

— Мисля, че трябва да напуснем „Макартър“ веднага щом помогнем на всички обкръжени космонавти.

— Ами вие?

— Аз ще командвам спасителния отряд, господин адмирал.

— Не. — Гласът на главнокомандващия излъчваше абсолютно спокойствие. — Приемам препоръката ви, капитане, но ви заповядвам да напуснете кораба си. Протоколирайте тази заповед, командир Борман — обърна се той към някого. — Наредете на екипажа да

напусне крайцера, предайте командването на помощника си и се явете на борда на втория катер на „Ленин“. Незабавно.

— Господин адмирал, моля за разрешение да остана на кораба си, докато не осигуря безопасността на екипажа.

— Не позволявам, капитане — безмилостно отсече Кутузов. — Известно ми е, че сте смел. Ще имате ли достатъчно смелост, за да останете жив, след като изгубите кораба си?

— Господин адмирал... — О, по дяволите! Род се завъртя към „Макартър“ и прекъсна секретната връзка. Пред херметичния шлюз се водеше битка. Няколко сламкарчета бяха пробили стената срещу барикадата на морските пехотинци и войниците обсипваха с огън отвора. Блейн изскърца със зъби и се извърна. — Господин адмирал, не можете да ми заповядате да изоставя хората си и да избягам!

— Не мога ли? Не искате да живеете повече, така ли, капитане? Мислите си, че ще шушукат зад гърба ви през остатъка от живота ви, и ви е страх от това, нали? И го казвате на мен? Изпълнете заповедта, капитан милорд Блейн.

— Не.

— Отказвате да изпълните заповед ли, капитане?

— Не мога да я приема. „Макартър“ все още е мой кораб.

Последва продължително мълчание.

— Всеотдайността ви към флотските традиции е достойна за възхищение, капитане, но е глупава. Възможно е да сте единственият офицер в Империята, който може да измисли защита срещу тази опасност. Вие знаете за извънземните повече от всеки друг. Вашата информация струва повече от кораба ви, повече от всеки човек на борда. Не мога да ви позволя да загинете, капитане. Ще напуснете „Макартър“ дори да се наложи да пратя нов капитан.

— Той няма да ме намери, господин адмирал. Извинете ме, имам работа.

— Спрете! — Нова пауза. — Добре, капитане. Ще сключа сделка с вас. Ако поддържате връзка с мен, ще ви позволя да останете на борда, докато всички не го напуснат. В момента, в който контактът прекъсне, вие вече няма да командвате крайцера. Налага ли се да пращам командир Борман?

„Проблемът е — помисли си Род, — че Кутузов е прав. «Макартър» е обречен. Каргил също може да евакуира екипажа.

Навярно наистина зная нещо важно. Но това е моят кораб!“

— Приемам предложението ви, господин адмирал. Така или иначе, най-добре ще ръководя операцията. Връзките с мостика са прекъснати.

— Отлично. Разчитам на думата ви.

Род се обърна към херметичния шлюз. Морските пехотинци бяха спечелили схватката и Пайпър му махаше с ръка. Блейн влезе вътре. В този момент по интеркома се обади помощник-капитанът.

— Тук командир Каргил.

— Да, Джак?

— Пробиваме си път с бой към левия борд, господин капитан. Синклер и хората му са готови за евакуация. Казва, че не можел да задържи машинното отделение без подкрепления. Току-що пристигна куриер, който ми съобщи, че в сержантския кубрик на десния борд били останали цивилни. При тях имало взвод морски пехотинци, но схватката била жестока.

— Имаме заповед да напуснем кораба, Джак.

— Тъй вярно.

— Трябва да спасим цивилните. Можеш ли да се насочиш към сержантския кубрик? Навярно ще успея да ти пратя помощ.

— Мисля, че мога, господин капитан. Но няма да стигна до Лангстъновия генератор!

— Ще се погрижа за това. Действай, Джак.

— Слушам.

Род дълбоко си пое дъх. Въздухът в скафандъра имаше остър металически вкус. Или изобщо не бе заради въздуха.

Изтече близо час преди една от совалките на „Ленин“ да се приближи до катера. Всички мълчаливо гледаха през илюминаторите.

— Сигнал от „Макартър“ през „Ленин“ — съобщи боцманът.

Лицето на екрана имаше чертите на Род Блейн, но в първия момент Сали не успя да го познае. Изглеждаше състарен и очите му бяха... мъртви.

— Какво става, Род? — попита момичето след продължителна пауза.

Блейн се взря в нея, после се извърна. Изражението му не се промени. Напомняше ѝ за нещо, затворено в бутилка в Имперския музей.

— Господин Ренър — каза Род. — Пратете всички на совалката на „Ленин“. Пилотът ѝ ще ви даде странни заповеди. Изпълнете ги безпрекословно. Няма да имате втора възможност, затова недейте да спорите. Правете точно каквото ви казват.

— Почакайте малко — извика Хорват. — Аз...

Блейн го прекъсна.

— Докторе, поради причини, които ще научите по-късно, нямаме време за обяснения. Правете каквото ви казват. — Той отново погледна Сали и в очите му проблесна бледа искрица. Може би загриженост. Или друго. Тя се опита да се усмихне, но не успя. — Моля те, Сали — промълви капитанът. — Направете точно каквото ви нареди пилотът. Вървете. Веднага.

Всички стояха като хипнотизирани. Сали дълбоко си пое дъх и се обърна към херметичния шлюз.

— Да тръгваме — каза тя. Отново се помъчи да се усмихне, но това само я накара да изглежда нервна.

Мостът между десния шлюз и посланическият кораб беше възстановен. Излязоха през левия борд. Екипажът на совалката вече бе прехвърлил въжета към катера.

Сали се изтегли по въжето и внимателно се вмъкна през люка. Херметичният шлюз се затвори и тя усети прииждането на въздуха.

Скафандърът плътно прилепваше по тялото ѝ. Отгоре носеше широк гащеризон.

— Налага се да ви претърся, милейди — гърлено ѝ каза офицерът от „Ленин“. Тя се огледа: в шлюза стояха двама морски пехотинци. Оръжията им не бяха насочени към нея — не съвсем. Но мъжете бяха нащрек и очевидно се страхуваха от нещо.

— Какво става? — попита момичето.

— По-късно ще ви обяснят, милейди — отвърна военният и ѝ помогна да свали кислородната бутилка от гърба си. Офицерът надзърна в шлема ѝ, после го прибра при гащеризона. — Благодаря ви — измърмори той. — Сега ще ви помоля да отидете в задната част на совалката. Скоро ще дойдат и другите.

Отношението към Ренър и останалите военни беше различно.

— Съблечете се — нареди офицерът. — Всичко, моля. Морските пехотинци дори не проявиха любезността леко да извърнат оръжията си. Когато свалиха всичко — Ренър трябваше да остави даже пръстена си в пластмасовия контейнер — ги пратиha в предната част на кораба. Друг офицер от морската пехота им заповяда да облекат бойни скафандри. Сега поне нямаше оръжия.

— Най-невероятният стриптийз, който съм виждал рече главният астрогатор на пилота. Боцманът кимна. Имате ли нещо против да ми кажете защо е всичко това?

— Вашият капитан ще ви обясни — отвърна боцманът.

— Пак ли духчета? — възкликна Ренър.

— Това ли е причината, господин Ренър? — попита Уитбред.

Ренър сви рамене. Положението му се струваше недействително. В совалката беше пълно с морски пехотинци и мнозина от тях бяха от „Макартър“. Сержант Кели безстрастно наблюдаваше от херметичния шлюз и държеше оръжието си насочено към люка.

— Всички са на борда — съобщи някои.

— Къде е капелан Харди? — попита Ренър.

— При цивилните — отвърна боцманът. — Един момент, моля. — Той включи комуникатора и на екрана се появи лицето на Блейн. — Секретна връзка, господин капитан.

— Благодаря ви. Стейли?

— Тук — обади се старшият юнкер.

— Господин Стейли, скоро тази совалка ще се насочи към „Ленин“. Цивилните и целият екипаж, освен боцман Лафърти, ще се прехвърлят на миноносеца, където ще бъдат претърсени. След като си тръгнат, вие ще поемете командването на първия катер на „Ленин“ и ще се върнете при „Макартър“. Ще се качите през десния борд непосредствено зад сержантския кубрик. Задачата ви е да влезете в тил на вражеските сили в този отсек и да ангажирате вниманието им, за да позволите на група цивилни и морски пехотинци да избягат. Пратете Кели и хората му в кубрика със скафандри за двацет и пет души. Всичко вече е на борда. Командир Каргил е освободил част от пътя.

— Слушам. — Стейли не можеше да повярва на ушите си и въпреки липсата на гравитация в совалката стоеше мирно.

Блейн едва не се засмя. Поне устните му леко потрепнаха.

— Врагът, господин Стейли, са неколкостотин сламкарчета. Вържени са с пистолети. Някои имат противогАЗи. Не са добре организирани, но са извънредно опасни. Убедете се, че в тази част на „Макартър“ няма други хора. След като изпълните тази задача, идете в столовата на екипажа и вземете кафемашината. Но проверете дали е празна, господин Стейли.

— Кафемашината ли? — възкликна Ренър. Зад него Уитбред поклати глава и прошепна нещо на Потър.

— Кафемашината, господин Ренър. Тя е реконструирана от извънземните и може да е от огромна стойност за Империята. Ще видите и други странни неща, господин Стейли. Преценете на място дали да ги вземете — но при никакви обстоятелства не изнасяйте навън нещо, в което може да са останали живи сламкарчета. И внимателно наблюдавайте хората си. Гадинките убиха няколко души и се вмъкнаха в бойните им скафандри. Не сме забелязали да са опитвали с обикновени, но бъдете извънредно предпазлив.

— Слушам — отвърна Стейли. — Може ли да си върнем контрола над кораба, господин капитан?

— Не. — Блейн видимо се мъчеше да се овладее. — Нямам много време. Четирийсет минути след като се качите на борда, активирайте всички конвенционални самоунищожителни системи, после включете брояча на торпедото, което заредихме. Когато свършите, елате при мен на главния херметичен шлюз. Петдесет и пет минути след качването ви на борда „Ленин“ ще открие огън по „Макартър“. Ясно ли е?

— Тъй вярно — тихо рече Хорст Стейли и извърна очи към другите. Потър и Уитбред неуверено отвърнаха на погледа му.

— Господин капитан — каза Ренър. — Напомням ви, че съм най-старшият офицер тук.

— Известно ми е, Ренър. И за вас имам задача. Ще върнете капелан Харди на катера на „Макартър“ и ще му помогнете да вземе каквото поиска. За багажа му ще дойде друга совалка от „Ленин“. Погрижете се всичко да бъде затворено в херметичния контейнер, който ще ни донесат.

— Но... господин капитан, аз би трябвало да командвам абордажната група!

— Вие не сте строеви офицер, Ренър. Спомняте ли си какво ми казахте вчера на обед?

Главният астрогатор си спомняше.

— Но не съм ви казвал, че съм страхливец — изскърца със зъби той.

— Зная. Освен това навярно сте най-непредвидимият ми офицер. Капеланът е информиран, че на борда на „Макартър“ е избухнала чумна епидемия и че се връщаме в Империята преди да сме се заразили. Това ще е официалната версия за пред сламкарите. Може и да не повярват, но Харди ще е по-убедителен, ако самият той е убеден в това. Трябва да го придружава човек, който е наясно с действителната ситуация.

— Някой от юнкерите...

— Върнете се на катера, господин Ренър. Стейли, изпълнете заповедта.

— Слушам.

Кипнал от гняв, главният астрогатор се подчини.

Трима юнкери и дванайсет морски пехотинци висяха на предпазните ремъци в главната каюта на совалката. Цивилните и останалите от екипажа се бяха прехвърлили на миноносеца и корабът се отдалечаваше от черната грамада на „Ленин“.

— Добре, Лафърти — каза Стейли. — Отведи ни до десния борт на „Макартър“. Ако никой не ни нападне, карай на таран, като се насочиш към резервоарния комплекс.

— Слушам. — Лицето на Лафърти остана абсолютно безизразно. Той беше едър мъж с яки кости, равнинец от Плоскост. Късата му коса бе пясъчноруса.

Специалните предпазни ремъци бяха предназначени за силни удари и юнкерите висяха в тях като мухи в чудовищни паяжини.

— Добре. Давай — нареди Стейли. Двигателят изрева.

Истинската защита на всеки боен кораб е Лангстъновото поле. Никой материален предмет не може да издържи на ужасната топлина на ядрените бомби и високоенергийните лазери. Тъй като онова, което

успее да проникне през полето и защитния огън, ще превърне всичко отдолу в пара, корпусът е сравнително тънък. Но само сравнително. Корабът трябва да е достатъчно здрав, за да не се влияе от високото ускорение.

Някои отсеци и резервоари обаче са големи и на теория могат да бъдат разбити със съответната инерция. На практика... Никой не бе извършвал абордаж по такъв начин, колкото и отчаяно да търсеше в паметта си Стейли. Но го пишеше в учебниците.

Продълговатото черно петно, което обгръщаше „Макартър“, се издигна отпред като плътна, неподвижна стена. После се вдигна атмосферният щит на совалката.

Един ужасен миг на преминаване през полето, следван от писък на метал. Спряха.

Стейли откопча предпазните си колани.

— Да вървим — нареди той. — Кели, разчисти пътя през онези резервоари.

— Слушам. — Морските пехотинци се втурнаха напред. Двама насочиха голяма лазерна резачка към изкривения метал, който преди бе представлявал вътрешна стена на водороден резервоар. От оръжието излизаха кабели, които изчезваха в смачкания катер.

Стената се срути. Част от нея падна и едва не смаза войниците. Нахлу силна струя въздух, която носеше трупове на сламкарчета.

Между отделните отсеци вече нямаше прегради, само камари останки, сюрреалистични машини и мъртви извънземни. Изглежда, нито един от тях не беше имал скафандър.

— Боже Господи! — промълви Стейли. — Добре, Кели, вземете скафандрите. Тръгваме. — Той се затича през развалините към следващия херметичен люк. — Вътре има въздух — каза юнкерът, пресегна се към комуникационната кутия на стената и включи микрофона си в нея. Има ли някой?

— Тук ефрейтор Хаснър — незабавно отговори от отсрещната страна. — Внимавайте, районът гъмжи от сламкарчета.

— Вече не — отвърна Стейли. — Какво е положението при вас?

— Имаме деветима цивилни без скафандри. Останаха живи трима морски пехотинци. Не знаем как да измъкнем учените.

— Носим скафандри — мрачно отвърна юнкерът. — Можете ли да предпазите цивилните, докато влезем? Тук няма въздух.

— Господи, да. Почакайте малко. — Нещо забръмча. Индикаторите показаха, че налягането вътре спада. После вратата се отвори. На прага на сержантския кубрик стоеше фигура в боен скафандър. Двата морски пехотинци зад Хаснър насочиха оръжието си към Стейли. А зад тях... Юнкерът ахна.

Цивилните бяха в отсрещния край на помещението. Носеха обичайните бели гащеризони на научния персонал. Стейли позна ветеринаря доктор Блевинс. Те разговаряха помежду си...

— Но тук няма въздух! — извика младежът.

— Тук не — потвърди ефрейторът. После посочи с ръка.

— Някаква невидима кутия, господин Стейли. Въздухът не може да излезе, но ние можем.

Стейли удивено поклати глава.

— Поеми командването, Кели. Отведи всички в предната част на кораба и вземете тази кутия, ако изобщо е подвижна!

— Подвижна е — отвърна Блевинс. Говореше в микрофона на шлема, който му бе дал сержантът, но все още не си го беше сложил. — Може да се включва и изключва. Ефрейтор Хаснър уби няколко сламкарчета, които работеха нещо по нея.

— Чудесно. Ще я вземем — изсумтя Стейли. — Води ги, Кели.

— Слушам! — Морският пехотинец предпазливо прекрачи невидимата бариера. Трябваше да упражни натиск. — Като... може би е нещо като Лангстъновото поле, господин Стейли. Само че не толкова плътно.

Юнкерът гърлено изръмжа и даде знак на колегите си.

— Кафемашината — каза той. — Лафърти. Крупман. Яновиц. Идвате с нас. — И излезе от кубрика.

В отсрещния край на коридора имаше двоен херметичен шлюз и Стейли посочи на Уитбред да го отвори. Ключалките поддадоха лесно и всички влязоха в малката камера, за да надникнат през дебелия стъкло в главния десен свързващ коридор.

— Изглежда нормално — прошепна Джонатан.

Наистина изглеждаше. Влязоха вътре и предпазливо се придвижиха напред, като се притискаха към стените на коридора. Накрая стигнаха до главната столова.

Стейли надзърна през прозорчето.

— Боже мили!

— Какво има, Хорст? — попита Уитбред и допря шлема си до неговия.

Вътре пъплеха десетки сламкарчета. Повечето носеха лазерни оръжия и стреляха във всички посоки. Нямаше никаква организация. Като че ли всеки се биеше срещу другите, макар че можеше да е така само на първи поглед. В столовата се носеше розова мъгла: сламкарска кръв. По пода се валяха мъртви и ранени.

— Няма да влизаме — прошепна Стейли. После си спомни, че радиостанцията му е изключена, и повиши глас. — Ще трябва да се откажем от кафемашината. — Продължиха по коридора и претърсиха отсека за оцелели хора.

Нямаше. Стейли поведе бойците си назад към столовата.

— Крупман, вземи Яновиц и обезвъздушете коридора — нареди той. — Пробийте стените, използвайте гранати — каквото и да е. После напуснете крайцера.

— Слушам. — Когато морските пехотинци се скриха зад завоя, юнкерите изгубиха връзка с тях. Радиостанциите на скафандрите им действаха само при пряка видимост. Но можеха да чуват. В „Макартър“ се разнасяха остри крясъци, скърцаше смачкан метал — и нито един познат звук.

— Това вече не е нашият кораб — промълви Потър.

Разнесе се свистене. В коридора нямаше въздух. Стейли хвърли термограната към стената на столовата и тичешком се скри зад ъгъла. Проблесна светлина. Той се хвърли напред и стреля с лазерния си пистолет по все още нажеженото до бяло петно в стоманата. Другите го последваха.

Стената започна да се издува и се пропука. В коридора засвистя въздух, носещ облак от мъртви сламкарчета. Хорст отключи люка и се опита да го отвори, но не успя. Юнкерите мрачно продължиха да обстрелват дупката, докато не стана достатъчно голяма, за да се вмъкнат вътре.

Нямаше следа от живи извънземни.

— Защо да не направим същото с целия кораб? — попита Уитбред. — Бихме могли да си го върнем...

— Възможно е — отвърна Стейли. — Лафърти. Вземи кафеварката и я занеси до левия борд. Давай, ние ще те прикриваме.

Боцманът им махна с ръка и изчезна по коридора.

— Нямах ли да е по-добре да тръгнем заедно с него? — рече Потър.

— Торпедата — изръмжа Стейли. — Трябва да взривим торпедата.

— Но, Хорст — възрази Джонатан, — защо все пак да не си върнем контрола над кораба? Не забелязах сламкачетата в скафандри...

— Не забравяй за магнитните кутии — напомни му Стейли. — Освен това имаме заповед. — Той посочи към задната част на крайцера и последва двамата си колеги. Сега, след като на борда не бяха останали хора, тримата бързаха, взривяваха херметичните шлюзове по пътя си и хвърляха гранати в коридорите зад люковете.

Торпедата бяха на местата си: Стейли и Уитбред бяха участвали в монтирането им от двете страни на Лангстъновия генератор. Само че... липсваше самият генератор.

Потър се пресегна към броячите, които щяха да взривят торпедото.

— Почакай — нареди Хорст, намери директен интерком и включи в него микрофона си. — До всички. Тук е юнкер Хорст Стейли. Намирам се в отсека на Лангстъновия генератор. Има ли някой?

— Тъй вярно, господин Стейли — отвърна му някакъв глас. — Един момент, свързвам ви с капитана.

Стейли му обясни положението.

— Генераторът е изчезнал, господин капитан, но полето изглежда стабилно, както винаги...

Продължително мълчание. Накрая Блейн злобно изруга, после каза:

— Закъснявате, Стейли. Имам заповед след пет минути да затворим отворите в полето и да се качим на совалките на „Ленин“. Няма да успеете да излезете преди миноносецът да открие огън.

— Тъй вярно. Какво да правим?

Род се поколеба.

— Ще оставя решението на адмирала. Останете където сте.

Внезапно в отсека нахлу ураганен вятър и ги събори на пода. Последва тишина.

— Има въздух — каза Потър. — Духчетата трябва да са поправили някоя от вратите.

— Това означава, че скоро ще са тук, проклети да са. — Тримата зачакаха.

— Защо се бави капитанът? — попита Джонатан. Никой не можеше да му отговори. Младежите напрегнато приклегнаха и извадиха оръжията си. Около тях „Макартър“ оживяваше. Новите му господари приближаваха.

— Няма да тръгна без юнкерите — каза Род.

— Убеден ли сте, че няма да могат да стигнат до задния ляв херметичен шлюз? — попита Кутузов.

— Не и за десет минути, господин адмирал. Духчетата контролират тази част на кораба. Хлапетата ще трябва да водят бой по целия път.

— Какво предлагате?

— Да използват спасителните лодки, господин адмирал. — В различни отсеци на крайцера имаше надуваеми спасителни лодки. Поне десетина се намираха в радиус от двайсет метра от Лангстъновия генератор. Бяха предназначени да позволят на бегълците да оцелеят няколко часа в случай, че корабът е непоправимо повреден — или се очаква да експлодира. В момента „Макартър“ отговаряше и на двете условия.

— Сламкарчетата може да са вградили в тях записващи устройства и предаватели — отвърна Кутузов. — Като начин да издадат на големите извънземни всички тайни на „Макартър“. — Той се обърна към някой друг. — Смятате ли, че е възможно, господин капелан?

Блейн чу гласа на капелан Харди.

— Не, господин адмирал. Сламкарчетата са животни. Винаги съм мислил така, така твърдят големите сламкари и всичко го потвърждава. Щяха да са способни на това само ако им заповядат. Хм, ако наистина са искали да се свържат със сламкарите, господин адмирал, бъдете уверен, че вече са го направили.

— Да — промърмори Кутузов. — Няма смисъл да жертваме тези офицери за нищо. Капитан Блейн, наредете им да използват спасителните лодки, но ги предупредете, че с тях не трябва да има сламкарчета. Когато потеглят, незабавно елате на борда на „Ленин“.

— Слушам. — Род облекчено въздъхна и повика генераторния отсек. — Стейли, адмиралът позволява да използвате спасителните лодки. Но внимавайте в тях да не проникнат сламкарчетата. Преди да се качите на някоя от совалките, ще ви претърсят. Задействайте торпедата и се махайте. Ясно ли е?

— Тъй вярно. — Хорст се обърна към другите юнкери.

— Спасителните лодки — изсумтя той. — Да вър...

Около тях проблесна зелена светлина.

— Спуснете визьорите! — извика Уитбред. Тримата залегнаха зад торпедата. Лазерът прониза стената на отсека и проби дупка в самия корпус. Въздухът със свистене излезе навън. Лъчът престана да се движи, но продължи да излива енергия в полето на кораба.

Стейли вдигна слънчевия си визьор, замъглен от сребристи метални изпарения, предпазливо се провря под лъча и погледна към източника му.

Шест сламкарчетата държаха тежка лазерна пушка. Някои от тях, вече мъртви и съсухрени, не изпускаха двете ръкохватки.

— Да побързаме — нареди Хорст и вкара ключ в ключалката на торпедния пулт. До него Потър направи същото. Двамата едновременно завъртяха ключовете — имаха десет минути да оцелеят. Стейли изтича при интеркома. — Задачата изпълнена, господин капитан.

Излязоха през херметичния люк и се насочиха към кърмата, като се придърпваха за скобите по стените на коридора. Състезанията при нулева гравитация бяха любим, макар и малко нарушаващ уставите спорт сред юнкерите и сега тримата се благодаряха на опита, който бяха събрали. Зад тях тиктакаше броячът...

— Би трябвало да е тук — каза Стейли, простреля люка, после проби достатъчно голям отвор в корпуса. Отново изсвистя въздух — кой знае как, сламкарчетата за пореден път се бяха затворили в зловонната атмосфера на родната си планета. Във вакуума се надигна мъгла от ледени кристалчета.

Потър откри контролния панел и разби стъкления капак с ръкохватката на пистолета си. Момчетата отстъпиха назад и зачакаха лодките да се надуют.

Вместо това се изду подът. Отдолу се появи редица конуси, всеки с двуметрова основа и около осем метра височина.

— Среднощното духче отново в атака — рече Уитбред.

Конусите бяха еднакви, направени от всевъзможни материали. Сламкарчетата сигурно бяха работили под палубата седмици наред, разкъсвайки лодките и другите механизми, за да ги заменят с тези... неща. В основата на всеки конус имаше ускорително кресло.

— Проверете ги — нареди Стейли. — Вижте дали някъде няма място, където да се крият духчета. — Нямаше. Всичко друго, освен коничния корпус, който беше плътен, представляваше открита решетка. Потър претърси навсякъде, докато другарите му стояха на пост.

Изведнъж долови движение с периферното си зрение, откачи една граната от колана си и се обърна. От стената на коридора се спускаше... скафандър. В двете си ръце държеше тежък лазер.

— Стой! — нервно каза Стейли. — Представи се!

Фигурата насочи оръжието си. Потър хвърли гранатата.

Яркозелена светлина прониза експлозията и проби една от коничните спасителни лодки.

— Човек ли беше? — извика Потър. — Човек ли? Ръцете му бяха странно извити! И краката му стърчаха напред... какво беше това?

— Враг — отвърна Стейли. — Мисля, че е най-добре да се махаме. Качвайте се на лодките, докато не са ги унищожили. — Той се покатери на наклоненото кресло в един от здравите конуси. След миг го последваха и другите.

Хорст видя един подвижен контролен пулт и го издърпа. Никъде нямаше надписи. Разумни или не, изглежда, всички сламкари от първи поглед разбираха действието на машините.

— Ще опитам с големия квадратен бутон — решително каза Стейли — Гласът му прозвуча странно кухо по радиостанцията на скафандъра — и натисна бутона.

Част от корпуса под него се взриви и конусът излетя като камък, изстрелян от прашка. Студ и мрак — вече беше извън полето.

От черното море изплуваха другите две лодки. Хорст отчаяно насочи антената на радиостанцията си към „Ленин“, който се извисяваше на по-малко от километър пред него.

— Тук юнкер Стейли! Спасителните лодки са реконструирани. Тримата сме и в лодките няма сламкарчетата...

От мрака изхвърча четвърти конус. Стейли се завъртя на седалката си. Приличаше на човек...

Три пистолета стреляха едновременно. Четвъртата лодка просия и се стопи, но юнкерите продължиха да натискат спусъците.

— Един от... хм... — Не знаеше какво да докладва. Радиостанцията можеше да се подслушва.

— Виждаме ви на екраните, юнкер — отвърна му глас със силен акцент. — Отдалечете се от „Макартър“ и чакайте да ви вземем. Изпълнихте ли задачата?

— Тъй вярно. — Стейли си погледна часовника. — Още четири минути, господин адмирал.

— Тогава побързайте — нареди гласът.

„Само че как?“ — зачуди се Хорст. Не знаеше как функционира пултът. Докато го разглеждаше, от дюзата на върха на конуса изригна пламък. Но той не бе докоснал нищо!

— Дюзата ми пак се задейства — съобщи Уитбред. Говореше спокойно — много по-спокойно, отколкото се чувстваше Стейли.

— И моята — прибави Потър. — На харизан кон зъбите не се гледат. Отдалечаваме се от кораба.

Тътенът продължаваше. Движеха се заедно с около 1 g. От едната им страна сияеше големият зелен полумесец на сламкарската планета. От другата бе мастилената чернота на Въглищния чувал и още по-тъмната грамада на „Ленин“.

32. „ЛЕНИН“

Младият руски юнкер се държеше с достойнство. Бойният му скафандър беше безупречен.

— Адмиралът ви кани на мостика — на отличен английски каза той.

Род Блейн неспокойно го последва. Минаха през херметичния шлюз на втория хангар на миноносеца. Морските пехотинци на Кутузов отсечено му отдадоха чест. Това само още повече разпали мъката му. Бе дал последните си заповеди, последен напусна кораба си. Сега беше наблюдател и навярно никога вече нямаше да му отдават почести като на гостуващ капитан.

Всичко на борда на флагмана му се струваше прекалено голямо, ала знаеше, че това е илюзия. С няколко изключения, отсеците и коридорите на големите бойни кораби бяха стандартизирани и той спокойно можеше да се намира на „Макартър“. „Ленин“ бе в бойна готовност — всички люкове бяха херметизирани и заключени. На по-важните места имаше часови, но иначе не срещнаха никого, което го зарадва. Не можеше да погледне в лицето бившите си подчинени. Нито пътниците си.

Мостикът на „Ленин“ наистина бе огромен. Както се полагаше на флагмански кораб, освен екраните и командните пултове имаше десетина кресла за бойния щаб на главнокомандващия. Род вдървено отговори на поздрава на адмирала и с признателност се настани на мястото на капитана. Дори не се замисли къде е командир Борман, помощникът на Кутузов.

Екраните над него показваха „Макартър“ от няколко страни. От крайцера се отдалечаваха последните совалки на „Ленин“. Дано Стейли да беше успял да изпълни задачата си. След няколко минути корабът щеше да се взриви. „И тогава с мен ще е свършено. Млад капитан, изгубил кораба си по време на първата си задача — няма да ме спаси даже влиянието на маркиза.“ В гърдите му се надигна сляпа омраза към Сламката и всичките ѝ обитатели.

— По дяволите, трябва да си го върнем на тая глутница... гадни животни! — възкликна той.

Кутузов изненадано го погледна, намръщи се, после се поотпусна.

— Да. Ако наистина са такива. Ами ако са нещо повече? Е, така или иначе, вече е късно.

— Тъй вярно. Задействали са торпедата. — Две водородни бомби. Лангстъновият генератор щеше да се изпари за милисекунди и „Макартър“ щеше... Тази мисъл го накара мъчително да сбърчи чело. Когато екраните проблеснеха, корабът му вече нямаше да го има. Род внезапно вдигна очи. — Къде са юнкерите ми, господин адмирал?

Кутузов изсумтя.

— Влязоха в ниска орбита и в момента са отвъд хоризонта. Когато всичко свърши, ще пратя совалка да ги вземе.

„Странно“ — каза си Блейн. Но по заповед на главнокомандващия те не можеха да дойдат направо на „Ленин“ и когато избухнеше „Макартър“, совалките нямаше да ги спасят. Предпазливостта им беше излишна, тъй като торпедата не отделяха голяма част от енергията си като рентгенови лъчи и неутриново излъчване. Ала можеше да ги разбере.

Броячите безшумно тиктакаха. Кутузов мрачно чакаше. После обвиняващо каза:

— Торпедата не избухнаха!

— Да, не избухнаха — въздъхна Род.

— Капитан Михайлов, пригответе главното оръдие за огън по „Макартър“. — Адмиралът насочи тъмните си очи към Род. — Това не ми харесва, капитане. Не чак толкова, колкото на вас. Но все пак не ми харесва. Предпочитате ли сам да издадете заповедта? Капитан Михайлов, ако позволите...

— Да, господин адмирал.

— Благодаря ви, господин адмирал. — Род дълбоко си пое дъх. — Огън!

Космическите битки са прелестна гледка. Корабите приближават като гладки черни яйца, двигателите им излъчват ослепителна светлина. Искренето на черните им бордове отбелязва експлозиите на

торпеда, избегнали лъчите на вторичните лазери. Главните оръдия изливат енергия в Лангстъновите полета, зелени и рубинени нишки отразяват междупланетния прах.

Полетата постепенно започват да сияят. Мътночервени, яркожълти, отровназелени — те поглъщат все по-големи количества енергия. Пъстрите яйца са обгърнати от червените и зелените нишки на лазерните оръдия и цветовете се променят.

Сега три зелени нишки свързваха „Ленин“ и „Макартър“. Крайцерът не направи опит да отвърне на удара. Полето му почервения. Там, където се сливаха лъчите, се образуваха жълти петна. Когато станеше бяло, полето щеше да се пренатовари и погълнатата енергия щеше да се освободи — и навътре, и навън. Кутузов озадачено наблюдаваше кораба.

— Капитан Михайлов, моля, върнете ни хиляда километра назад.
— Бръчките по челото на адмирала станаха по-дълбоки.

„Макартър“ сияеше в зелено с бледосинкави петна. Образът на екраните се отдалечи.

— Капитане, неподвижни ли сме спрямо „Макартър“? — попита главнокомандващият.

— Да, господин адмирал.

— Крайцерът като че ли се приближава.

— Да, господин адмирал. Полето му се разширява.

— Разширява ли се? — Кутузов се обърна към Род. — Имате ли някакво обяснение?

— Не, господин адмирал. — Блейн мечтаеше единствено за забрава. Този разговор го измъчваше. — Духчетата трябва да са реконструирали генератора, господин адмирал. А те винаги усъвършенстват всичко, върху което работят.

— Жалко, че трябва да го унищожим — промърмори Кутузов. — Сега отразяващата му повърхност е огромна...

Полето на „Макартър“ бе лилаво. То изпълваше екраните и главнокомандващият намали увеличението с десет пъти. Гигантски лилав балон на зелени въжета. Изтекоха десет минути. Петнайсет.

— Никой кораб не е оцелявал толкова време при лилаво поле — промълви адмиралът. — Все още ли сте убеден, че си имаме работа с животни, капитан Блейн?

— Учените са убедени, господин адмирал. Те убедиха и мен. Ще ми се доктор Хорват да беше тук — предпазливо прибави Род.

Кутузов изпъшка, сякаш го бяха ударили в корема.

— Този глупак! Пацифист. Той не би разбрал онова, което вижда.

— Продължиха да наблюдават още няколко минути.

Интеркомът иззвъня.

— Господин адмирал, сигнал от посланическия кораб — съобщил свързочникът.

Кутузов се намръщи.

— Ще се обадите ли, капитан Блейн?

— Моля?

— Отговорете на сламкарите. Не искам да разговарям пряко с врага.

— Слушам.

Лицето можеше да е на всеки сламкар, ала извънземният седеше със сковано изправен гръб и Род не се изненада, когато му каза:

— Аз съм фюнч(щрак) на доктор Хорват. Имам лоша новина за вас, капитан Блейн. И между другото, признателни сме за предупреждението ви — не разбираме защо унищожавате кораба си, но ако бяхме близо до него...

Блейн разтри точката между веждите си.

— Борим се с епидемия. Може би разрушаването на „Макартър“ ще реши проблема. Вижте, в момента сме малко заети. Каква новина искахте да ми съобщите?

— Да, разбира се. Капитане, трите малки съда, които избягаха от „Макартър“, се опитаха да влязат в атмосферата на Сламката. Съжалявам, но нито един от тях не оцеля.

Мостикът на „Ленин“ се завъртя пред очите му.

— Спасителните лодки са се опитали да влязат в атмосферата, така ли? Но това е глупаво! Не биха могли...

— Не, не, опитаха се да се приземят. Известно време ги наблюдавахме... Имаме записи, капитане. Лодките изгоряха...

— Проклятие! Можеха да се спасят!

— Ужасно съжаляваме.

Лицето на Кутузов не изразяваше абсолютно нищо.

— Записите — прошепна главнокомандващият.

Род кимна. Чувстваше се изтощен.

— Бихме искали да получим тези записи — каза той на сламкаря. — Сигурни ли сте, че никой от младите ми офицери не е оцелял?

— Напълно, капитане. Много сме натъжени. Естествено, нямахме представа, че ще направят такова нещо, и при тези обстоятелства не бяхме в състояние да им помогнем.

— Разбирам. Благодаря ви. — Блейн изключи екрана и отново погледна бойния дисплей.

— Значи няма нито трупове, нито останки — промърмори Кутузов. — Много удобно. — Той натисна един от бутоните на страничната облегалка на командното си кресло. — Капитан Михайлов, пратете катер да потърси юнкерите. — После се обърна към Род. — Няма да открием нищо, естествено.

— Не вярвате на сламкарите, нали, господин адмирал? — попита Блейн.

— А вие, капитане?

— Хм... не зная. Така или иначе, не виждам какво бихме могли да направим.

— Аз също, капитане. Катерът ще ги потърси и няма да намери нищо. Планетата е голяма. Даже да са оцелели и да са на свобода, можем да ги издирваме с дни и пак да не ги открием. А ако са пленени... няма да ги открием никога. — Той изпъшка. — Михайлов, погрижете се катерът да ги търси внимателно. И унищожете кораба с торпеда.

— Слушам. — Капитанът на „Ленин“ тихо заговори в микрофона си. Към „Макартър“ полетяха десетки торпеда. Не можеха да пробият полето — акумулираната енергия мигновено щеше да ги взриви. Но те избухнаха едновременно в свършено изчислен залп и по лилавата повърхност на крайцера пробяга мощна пъстроцветна светлинна вълна. Появиха се ослепително бели петна, после изчезнаха.

— Пробойни на девет места — съобщи главният артилерист.

— На колко? — невинно попита Род. „Макартър“ все още бе негов кораб и храбро се бореше за живота си...

Адмиралът изръмжа. Корпусът се намираще на петстотин метра под онази адска лилава стена — ярките проблясъци можеха да не са го достигнали или изобщо да не са го улучили.

— Продължавайте огъня. Нова торпедна атака — нареди Кутузов.

В космоса се понесе ново ято от смъртоносни стрели, които експлодираха по цялата искряща повърхност на полето. Просияха нови бели петна.

„Макартър“ представляваше лилав огнен балон с диаметър от един километър, завързан на въжета от зелена светлина.

Стюардът донесе на Род кафе и той разсеяно отпи. Имаше отвратителен вкус.

— Огън! — заповяда главнокомандващият и с омраза впи поглед в екраните. — Огън!

И ненадейно се случи. Полето на крайцера рязко се разшири, стана синьо, жълто... и изчезна. Забръмчаха автоматични скенери и увеличиха образа. Корабът се появи на дисплеите.

Корпусът му сияеше в червено, отделни части бяха стопени. Изобщо не би трябвало да е там. Когато полето бъдеше унищожено, всичко вътре се изпаряваше...

— Сигурно са се изпържили — механично рече Род.

— Да. Огън!

Нови зелени лъчи. „Макартър“ се промени, изду се и блъвна въздух във вакуума. Едно от торпедата го улучи и се взриви. Лазерните оръдия продължаваха да стрелят. Когато Кутузов най-последно нареди да престанат, не бе останало нищо друго, освен пара.

Род и адмиралът дълго гледаха празния екран. Накрая главнокомандващият въздъхна и каза:

— Повикайте совалките, капитан Михайлов. Връщаме се у дома.

33. НА ПЛАНЕТАТА

Три малки падащи конуса. И във всеки от тях — човек.

Първи беше Хорст Стейли. Можеше да вижда какво става отпред на един правоъгълен екран, но не и назад. Нямаше никаква друга защита от космоса, освен скафандъра си. Той предпазливо се завъртя, за да погледне към другите два конуса. Някъде далеч отвъд хоризонта бяха „Макартър“ и „Ленин“. Радиостанцията му нямаше такъв обхват, ала въпреки това юнкерът я настрои на съответната честота и повика флагманския кораб. Не получи отговор.

Всичко се бе случило ужасно бързо. Конусите бяха изстреляли ретроракети и когато се обади на „Ленин“, вече не можеше да се направи нищо. Навярно свързочниците имаха друга работа или той беше реагирал прекалено бавно — Хорст внезапно се почувства самотен.

Продължаваха да падат. Повече ракети нямаше.

— Хорст! — Гласът на Уитбред. — Хорст, лодките ще навлязат в атмосферата!

— Да. Просто се примири. Какво друго ни остава?

Въпросът бе реторичен. В самотната тишина трите малки конуса падаха към яркозелената планета. После: навлизане в атмосферата.

Не го правеха за първи път. Знаеха цветовете на плазменото поле, което се образува пред носа на кораба, цветовете, зависещи от химическия състав на атмосферния щит. Но сега нямаша никаква защита. Щеше ли да има радиация? Топлина?

През смущенията се разнесе гласът на Уитбред.

— Опитвам се да мисля като духче. Не е лесно. Те знаят за нашите скафандри. Би трябвало да са наясно колко радиация могат да издържат. И колко топлина.

— Отказвам се — обади се Потър. — Няма да сляза долу.

Стейли се помъчи да не обръща внимание на смеха им. Отговаряше за три живота и приемаше задачата си сериозно. Опитва се да отпусне мускулите си, докато чакаше топлина, турбулентност, недоловима радиация, премятане на конуса, мъки и смърт.

Покрай него се носеха пречупени от плазмата гледки. Кръгли морета и дъговидни реки. Покрити с лед планини и град, издигащ се по склоновете чак до снежните върхове. Океан — дали проклетите конуси можеха да плават? Пак суша. Започнаха да намаляват скоростта и детайлите на пейзажа постепенно се уголемяваха. Вече ги брулеше вятър. Лодки в езеро, безброй едва забележими точки. Ивица зелена гора, обградена с пътища.

Конусът на Стейли се разтвори и отвътре изскочи парашут. Юнкерът се сви на седалката си. Известно време виждаше само синьо небе. После — ненадейно разтърсване. Той изруга наум. Спасителната лодка се наклони и се прекатури.

В ушите му изкънтя гласът на Потър:

— Плъзгащият се лост в средата на пулта контролира дюзите! Потърси го. Разбира се, ако гадинките са направили лодките еднакви.

Жалко, че не го бе разбрал по-рано, помисли си Стейли.

— Спуснете се ниско над земята и останете там. Горивото може да свърши. Откри ли как се освобождава парашутът, Потър?

— Не. Той виси под мен. Пламъкът на дюзата вече трябва да го е изгорил. Къде си?

— Долу. Чакай само да се измъкна... — Стейли разкопча предпазните си колани, претърколи се по гръб, извади оръжието си и проби дупка в конуса, за да разгледа пространството под седалката. Вътре имаше омекотяваща материя. — Когато се приземите, проверете дали на лодките ви няма духчета — нареди юнкерът.

— По дяволите! Едва не се прекатурих — възкликна Уитбред. — Тези неща...

— Виждам те, Джонатан! — извика Потър. — Просто остани там. Ще дойда при теб.

— После потърсете парашута ми — заповяда Стейли.

— Не знам къде си. Може да сме на дващест километра един от друг. Сигналът ти не е много силен — отвърна Уитбред.

— Всичко по реда си — измърмори Хорст и внимателно разгледа конуса. Нямахше място, където да се скрие сламкарче и да оцелее по време на навлизането в атмосферата, но Стейли отново провери, за да е съвсем сигурен. После превключи честотата и се опита да се свърже с „Ленин“. Не очакваше отговор и не получи. Радиостанциите на скафандрите действаха само при пряка видимост и нарочно не бяха

много мощни, иначе целият космос щеше да кънти от разговори. Нищо в реконструираните спасителни лодки не приличаше на радиостанция. Дали духчетата изобщо бяха предвидили начин, по който корабокрушенците да повикат помощ?

Стейли неуверено се изправи. Трябваше му време, за да свикне с гравитацията. Навсякъде около него се простираха ниви, засадени с редуващи се лилави миниатюрни дървета с високи до гърдите корони от тъмни листа и ниски, натежали от зърно храсти.

— Все още не съм те открил, Хорст — обади се Уитбред. — Така няма да стигнем доникъде. Виждаш ли голяма ниска сграда, която отразява светлината като огледало? Това е единствената постройка наоколо.

Стейли я забеляза — нещо блестящо като метал на самия хоризонт.

— Ще се насочим към нея.

— Добре. Чакайте ме.

— Натам, Гавин — каза Джонатан.

— Ясно — разнесе се отговорът на Потър. Двамата продължиха да разговарят и Хорст Стейли се почувства много самотен.

— Хей! Горивото ми свърши! — извика Потър.

Уитбред видя, че другият конус пада. Върхът му се удари в земята и лодката се претърколи в храстите.

— Добре ли си, Гавин? — попита Джонатан.

Чу шумолене. И после:

— Уф, когато времето се разваля, ме наболява десният лакът... стара футболна травма. Продължавай докъдето стигнеш, Джонатан. Ще се срещнем при сградата.

— Добре. — Уитбред наклони конуса напред. Постройката постепенно се уголемяваше.

Наистина бе огромна. Отначало нямаше никаква идея за перспектива, но вече летеше към нея десетина минути.

Представляваше нисък купол с прави стени. Нямаше прозорци и никакви други особености, освен правоъгълен отвор, който можеше да е врата, смешно малка в сравнение с гигантската сграда. Покривът не отразяваше слънчевите лъчи като метал, а по-скоро като огледало.

Уитбред летеше ниско и съвсем бавно. Имаше нещо внушително в зданието, издигащо се сред безкрайните ниви. Това възпираше първоначалното му желание да побърза нагам — повече от страха, че горивото му ще свърши.

Не свърши. Сламкарчетата сигурно бяха променили химическия му състав — гадинките никога не правеха две еднакви неща. Уитбред се приземи точно пред правоъгълния вход. Отблизо той се извисяваше над него.

— Пристигнах — почти прошепна младежът, после се засмя на предпазливостта си. — Има врата. Голяма. Затворена е. Странно, насам не водят пътища и нивите стигат до самия купол.

Гласът на Стейли:

— Възможно е на покрива да кацат самолети.

— Едва ли, Хорст. Покривът е заоблен. Струва ми се, че тук не идват много посетители. Трябва да е някакъв склад. Или пък вътре има автоматична машина.

— По-добре не пипай нищо. Добре ли си, Гавин?

— Да, Хорст. Ще стигна при сградата след половин час. Виждам те.

Стейли се пригответе за дълъг преход. В спасителната лодка не забеляза никакви провизии. След кратък размисъл съблече бойния си скафандър и обикновения под него. В тях нямаше военни тайни. После настрои шлема като въздушен филтър и си го сложи. Взе радиостанцията от скафандъра и я закачи на колана си, след като направи последен неуспешен опит да се свърже с „Ленин“. Какво още? Радиостанция, найлонова опаковка вода, пистолет. Трябваше да му е достатъчно.

Стейли внимателно се вгледа в хоризонта. Не забеляза друга сграда — нямаше вероятност да сбърка. Той закрачи напред. Слабата гравитация улесняваше движенията му.

Половин час по-късно срещна първия сламкар. Никога не бе виждал такъв. Висок точно колкото растенията, той работеше сред редиците, заглаждаше почвата с ръце, изкореняваше плевели и ги оставяше между грижливо оформените бразди. Съществува го погледна, но въпреки че Хорст се приближи, се върна към работата си.

Не приличаше съвсем на кафяв. Кичурите под мишниците и около слабините му бяха по-гъсти, както и козината на трите ръце и краката му. Лявата му длан беше почти като на инженер, ала десните бяха с по пет къси пръста плюс странен израстък. Краката му бяха дебели, стъпалата — големи и плоски. Челото бе силно наклонено назад.

По-късно видя още много като него. Те го наблюдаваха достатъчно дълго, за да се убедят, че не унищожават растения, после изгубваха интерес. Хорст продължаваше да върви под яркото слънце към огледалната сграда. Тя се оказа много по-надалеч, отколкото си мислеше.

Юнкер Джонатан Уитбред чакаше. От постъпването му във флота това често му се случваше, но той беше едва на седемнайсет стандартни години, а на тази възраст чакането никога не е лесно.

Седеше край върха на конуса и главата му стърчеше над растенията. В града небостъргачите не му бяха позволявали да разгледа тази планета. Тук виждаше чак до хоризонта. Цялото небе бе кафяво, само над главата му изсветляваха сини отънъци. На изток се събираха тежки мръснобели облаци.

Слънцето също се издигаше точно над него. Младежът реши, че трябва да е близо до екватора, и си спомни, че градът, в който ги бяха завели, се намира далеч на север.

Освен усещането, че е на извънземен свят, наоколо нямаше нищо интересно. Очите му постоянно се връщаха към огледалната сграда. Накрая той се изправи и отиде да разгледа вратата.

Беше висока поне десет метра. Внушителна за Уитбред и направо гигантска за сламкарите. Но дали те изобщо се впечатляваха от размери? Съмняваше се. Вратата трябваше да е функционална — защо бе толкова голяма? Тежки механизми? Когато долепи слушалката си към гладката метална повърхност, не чу нито звук.

От едната ѝ страна беше монтирано табло. Под капака имаше нещо като заключващ механизъм с цифрова комбинация. И наистина бе такъв — само че нали сламкарите решаваха такива загадки от първи поглед? Обикновената ключалка щеше да има силата на надпис „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. А това беше нещо друго.

Потър пристигна задъхан. Шлемът му бе почти мокър от пот. На колана му висеше опаковка вода. Той активира малкия си високоговорител и изключи радиостанцията.

— Трябваше лично да опитам местния въздух. Вече зная какъв е. Е, какво откри?

Уитбред му показа. Той също настрои микрофона си. Нямаше нужда да излъчват разговорите си.

— Хм, ще ми се тук да беше доктор Бъкман. Това са сламкарски цифри — да, и тяхната слънчева система. Ключът е на мястото на Сламката. Дай да видя...

Джонатан го наблюдаваше с любопитство. Новошотландецът прехапа устни.

— Да. Разстоянието между газовия гигант и Сламката е три цяло седемдесет и два пъти по-голямо от това между планетата и местното слънце. — Той бръкна в джоба на ризата си и извади вездесъщата компютърна кутия. — Хм... три цяло осемдесет и осем на основа дванайсет. Накъде се върти шайбата?

— Защо комбинацията просто да не е нечий рожден ден? — попита Уитбред. Радваше се на пристигането на Гавин Потър. Радваше се на всеки човек на тази извънземна планета. Но бърникането на заключващия механизъм го безпокоеше. Наляво, надясно, наляво, надясно...

— Не забравяй заповедта на Хорст — спокойно каза Джонатан.

— Да не пипаме нищо. Голяма работа. Нали сме дошли да изучаваме сламкарите?

— Ами... — Интересна загадка. — Опитай пак наляво — предложи той. — Почакай. — Уитбред натисна символа, представляващ планетата. Той изщрака и хлътна. — Продължавай наляво.

— Добре. Сламкарските астрономически карти показват движението на планетите по посока обратна на часовниковата стрелка.

На третата цифра вратата започна да се плъзга нагоре.

— Успяхме! — извика Джонатан.

Вратата се издигна на метър и половина височина. Потър се обърна към приятеля си.

— А сега?

— Майтапиш се.

— Имаме заповед — бавно рече Гавин. Двамата седнаха между растенията и се спогледаха. После отново насочиха очи към купола. Вътре светеше. Виждаха се сгради...

Стейли бе вървял три часа, когато зърна самолета. Движеше се бързо и високо. Юнкерът му махна с ръка, макар че не очакваше да го забележат. Така и стана и той продължи напред.

После пак го видя. Беше зад него, този път много по-ниско. Машината се спусна надолу и изчезна зад хълмовете. Хорст сви рамене. Щяха да открият парашута и спасителната лодка. И следите му. Посоката бе очевидна. Нямаше къде другаде да отиде.

След няколко минути самолетът отново се появи. Носеше се право към него, вече по-бавно — очевидно го търсеше. Стейли започна да маха с ръце, въпреки че за миг му се прииска да се скрие. Глупава реакция. Трябваше да го намерят, въпреки че нямаше представа какво да им каже.

Самолетът замръзна във въздуха, после опасно бързо кацна сред растенията. Вътре седяха трима сламкари. Един от тях — кафяво-бял — незабавно скочи на земята.

— Хорст! — извика той с гласа на Джонатан. — Къде са другите?

Стейли посочи към купола. Дотам все още оставаше около един час път.

Сламкарката на Уитбред като че ли се обезпокои.

— Това проваля всичко. Хорст, наистина ли са вече там?

— Естествено. Чакат ме. От около три часа.

— О, Господи. Може да не са успели да влязат. Може Уитбред да не е влязъл. Хайде, Хорст. — Тя му даде знак да се качи в самолета. — Ще трябва някак да се напъхаш.

Вътре имаше още една кафяво-бяла. Пилотираше кафява. Сламкарката на Уитбред запя нещо, обхващащо пет октави, като използваше поне девет тона. Другата посредничка бясно размаха ръце. Направиха място на Стейли между седалките. Кафявата издигна самолета и го насочи към сградата.

— Може да не са влезли — повтори сламкарката на Джонатан. —
Може би.

Хорст се озадачи. Нещо не му харесваше.

— Какво има? — попита той.

Посредничката го изгледа странно.

— Може би нищо. — Другите двама сламкари не отговориха.

34. НАРУШИТЕЛИ

Уитбред и Потър смаяно зяпаха.

Куполът покриваше огромно пространство. Към средата на стената блестеше един-единствен източник на светлина, много напомнящ на следобедно слънце. Сламкарите използваха такова осветление в някои от небостъргачите, които Джонатан беше виждал.

Вътре се простираше малък град — но не съвсем. Нямаше никого. Не се чуваше нито звук, не се забелязваше движение, прозорците бяха тъмни. А сградите...

Сградите бяха ужасяващо несъвместими една с друга. Уитбред потръпна при вида на две стройни колони с безброй прозорци, извисяващи се от двете страни на нещо като гигантска средновековна катедрала, цялата пищно украсена с хиляди корнизи, пазени от сламкарски демони.

Имаше стотици архитектурни стилове и поне десетина различни равнища на техническо развитие. Високите геометрични структури пред тях не можеха да са построени без железобетон или нещо по-сложно. Но постройката, която се намираше най-близо до входа, бе от сушен на слънце кирпич. Стените на една правоъгълна конструкция бяха от частично посребрено стъкло. Други стени бяха от сив камък и многобройните им прозорци бяха само с капаци, без стъкла.

— Кепенци. Къщата трябва да е била тук преди да издигнат купола — отбеляза Потър.

— Очевидно. Куполът е почти нов. Онази... катедрала в средата е толкова стара, че още малко и ще се срути.

— Погледни натам. Онази параболично-хиперболична структура стърчи от стена. Но виж самата стена!

— Да, трябва да е била част от друга сграда. Бог знае колко е стара. — Стената бе дебела над един метър, порутена по краищата и отгоре. Дяланите каменни блокове сигурно тежаха по половин тон. Беше я нападнало някакво увивно растение, което навярно не й позволяваше да се доразруши.

Уитбред се наведе напред.

— Няма цимент, Гавин. Блоковете просто са наредени един върху друг. И въпреки това стената носи останалата част от сградата — която е бетонна. Строици са за векове.

— Спомняш ли си какво каза Хорст за Кошерния астероид?

— Че усещал древността му. Да. Точно така...

— Тук има постройки от най-различни епохи. Струва ми се, че е музей. Музей на архитектурата, а? И са го изграждали век след век. Накрая са издигнали купола, за да го защитят от природните стихии.

— Да...

— Като че ли се съмняваш.

— Куполът е дебел два метра и е метален. Какви природни стихии...

— Метеоритен дъжд например. Не, глупости. Те са преместили астероидите преди цяла вечност.

— Искам да хвърля един поглед на катедралата. Изглежда, тя е най-старата сграда тук.

Катедралата наистина беше музей. Всеки цивилизован човек в Империята би го разбрал. Всички музеи си приличат.

Вътре имаше стъклени витрини с древни експонати. Потър се загледа в една от табелките с дати и надписи.

— Мога да прочета цифрите — каза той. — Виж, числата са четири или петцифрени. И това е основа дванайсет!

— Веднъж моята сламкарка ме попита откога датират най-старите писмени сведения за нашата цивилизация. Откога датира тяхната, Гавин?

— Ами, тяхната година е по-къса... Петцифрено число. Преди някакво събитие — това отпред е знак за минус. Чакай да видя... — Той извади компютъра си и бързо започна да пише. — Това число би трябвало да е седемдесет и четири хиляди и нещо. Джонатан, табелките са почти нови.

— Езикът се променя. Сигурно често им се налага да превеждат надписите.

— Да... да, този символ ми е известен. „Приблизително“. — Потър бързо се прехвърляше от витрина на витрина. — Ето го пак. Не тук... там. Джонатан, ела да видиш това.

Беше много стара машина, някога желязна, сега цялата ръждясала. Имаше скица на първоначалния ѝ вид. Гаубица.

— Тук, на табелката. Този двоен знак за приблизителност означава обосновано предположение. Чудя се колко ли пъти е била превеждана?

Зала след зала. Откриха стълбище, което водеше нагоре. Стъпалата бяха ниски, но достатъчно широки за човешки крак. Горе имаше други зали. Таваните бяха ниски. Светлината идваше от редици крушки с нажежени жички, включващи се при влизане в помещението. Бяха монтирани внимателно, така че да не повредят тавана. Самата сграда трябваше да е паметник на културата.

Всички табелки си приличаха, но витрините бяха различни. Уитбред не се изненада. Нямаше два сламкарски артефакта, които да са абсолютно еднакви. Но това... Той се усмихна.

Върху асиметрична скулптурна рамка от метал с цвят на праскова лежеше стъклен балон, дълъг около пет и широк два метра. Изглеждаше съвсем нов. На рамката имаше табелка. Вътре бе изложена голям колкото ковчег дървен сандък, покрит с резба. В останките от капака можеше да се различи ръждясала телена мрежа. Върху него също имаше табелка. Под мрежата се виждаха тънкостенни керамични съдове с прелестни форми, някои счупени, други цели. Всеки беше обозначен с дата.

— Погледни тук — каза Потър. — Витрината е на около две хиляди години... това не може да е вярно, нали?

— Не... освен ако... — Уитбред прокара училищния си пръстен по стъкления балон. — И двете се драскат. Изкуствен сапфир. — Той опита с метала, който остави следа по камъка. — Възможно е да е на две хиляди години.

— Но сандъкът е на около две хиляди и четиристотин, а най-ранните съдове датират отпреди три хиляди. Виж как се променя стилът. Личи възходът и упадъкът на някаква школа или грънчарски стил.

— Смяташ ли, че дървеният сандък е от друг музей?

— Да.

Джонатан се засмя. Продължиха нататък. Уитбред посочи с ръка.

— Ето, това е същият метал, нали? — Малкото оръжие с две ръкохватки — трябваше да е автомат — носеше същата дата като

сапфирения балон.

Близо до стената на огромния купол имаше озадачаваща структура. Представляваше вертикална решетка от шестоъгълници, всеки образуван от двуметрови стоманени елементи. В някои от фигурите бяха монтирани дебели пластмасови рамки.

Потър забеляза слабата заобленост на конструкцията.

— Пак купол. Сферичен, с геометрични подпори. От него не е останало много — пък и не може да е покривал цялата площ.

— Прав си. Но не е бил разрушен от времето. Виж онези елементи до ръба — изкривени са. Може би торнадо? Тази част от континента изглежда равнинна.

На Гавин му трябваше известно време, за да го разбере. На тераформираната Нова Шотландия нямаше торнадо. Той си спомни лекциите по метеорология и кимна.

— Да. Може би. Може би. — Зад останките от предишния купол Потър откри скеле от разпадащ се метал под нещо като пластмасово покритие. Самата пластмаса изглеждаше изтляла и разядена. На табелката имаше две петцифрени дати. Скицата до нея показваше тесен, примитивен наглед автомобил с три седалки една зад друга. Капакът на двигателя бе вдигнат.

— Вътрешно горене — каза той. — Бях останал с впечатлението, че на планетата не достигат изкопаеми горива.

— Сали също смяташе така. И че когато са ги изчерпали, цивилизацията им е започнала да упада.

Но най-интересният експонат се издигаше зад огромен стъклен прозорец в стената — невероятно древна „кула“ със сложно орнаментирана бронзова плочка, върху която имаше друга, по-малка.

В „кулата“ се виждаше ракета. Въпреки дупките в бордовете и покриващата целия корпус ръжда, формата ѝ ясно се различаваше: издължен цилиндричен резервоар, много тънки стени, плавно заострен нос с пилотска кабина.

Юнкерите се запътиха към стълбището. На първия етаж трябваше да има друг прозорец...

Имаше. Двата коленичиха, за да разгледат двигателя.

— Нещо не разбирам... — започна Потър.

— Стил „НЕРВА“ — отвърна Уитбред. Почти шепнеше. — Атомна. Изключително ранен модел. Вкарваш някакво инертно гориво

през ядро от уран, плутон или нещо подобно. Отпреди епохата на ядрения синтез...

— Сигурен ли си?

Джонатан се замисли, после кимна.

— Да.

Разцепването на атомното ядро се бе развило след двигателите с вътрешно горене, ала в Империята все още имаше места, където използваха изкопаеми горива. Атомната енергия беше почти митична и докато момчетата гледаха ракетата, възрастта на експонатите около тях сякаш се спусна от стените като плащ и ги обгърна в тишина.

Самолетът кацна край оранжеви парцали от парашут и останки от конус. Вратата на купола зееше обвиняващо.

Сламкарката на Уитбред скочи на земята и се втурна към спасителната лодка. После зацвъртя на родния си език и кафявата отиде при нея.

— Отворили са го — каза кафяво-бялата. — Никога не бих си помислила, че Джонатан ще успее. Трябва да е бил Потър. Хорст, има ли някаква вероятност да не са влезли вътре?

Стейли поклати глава.

Сламкарката отново забърбори на кафявата.

— Пази самолета, Хорст — каза тя. После се обърна към другата кафяво-бяла, която слезе при тях и вдигна поглед към небето.

Инженерката взе скафандъра на Уитбред, пригоди нещо вместо липсващия шлем и запечата отвора на шията. После се прехвърли на кислородната бутилка. Скафандърът се изду и застана изправен като човек във вакуум. Извънземната завърза раменете с въжета и проби дупки в китките.

Разнесе се съскане на въздух и чучелото вдигна ръце. Налягането постепенно спадна и те се отпуснаха. Отново съскане — ръцете повторно полетяха нагоре...

— Това би трябвало да свърши работа — каза сламкарката на Уитбред. — Променихме твоя скафандър по същия начин, за да получим нормалната ви телесна температура. С малко късмет ще го взривят, без дори да проверят дали си вътре.

— Да го взривят ли?

— Обаче не бива да разчитаме на това. Ще ми се да можем да направим така, че да стреля по самолет...

Стейли хвана сламкарката за рамото. Кафявата го наблюдаваше с типичната си извънземна полуусмивка, която не означаваше абсолютно нищо. Екваториалното слънце блестеше високо в небето.

— Защо искат да ни убият? — попита юнкерът.

— Всички сте осъдени на смърт, Хорст.

— Но защо? Заради купола ли? Някакво табу ли има вътре?

— Заради купола, да. Но няма табу. За какво ни взимате, за първобитни същества ли? Знаете прекалено много, това е. Мъртвите не говорят. Хайде, трябва да ги намерим и да ги изведем навън.

Сламкарката на Уитбред се наведе и мина под вратата. Нямаше нужда: но Уитбред неизбежно щеше да стори така. Другата кафяво-бяла безмълвно я последва. Кафявата остана навън с неизменната си полуусмивка.

35. БЯГАЙ, ЗАЙЧЕ, БЯГАЙ

Видяха другите юнкери при катедралата. Докато се приближаваха, ботушите на Хорст Стейли глухо кънтяха. Уитбред погледна към тях и забеляза походката на сламкарката.

— Фюнч(щрак)? — попита младежът.

— Фюнч(щрак).

— Разглеждахме вашия...

— Нямаме време, Джонатан — прекъсна го тя. Другата кафяво-бяла нетърпеливо се размърда.

— Осъдени сме на смърт заради влизането ви в купола — безизразно рече Стейли. — Не зная защо.

Последва мълчание.

— Нито пък аз! — накрая отвърна Уитбред. — Това е просто музей...

— Да — потвърди сламкарката. — Трябвало е да се приземите точно тук. Това дори не е злополучна случайност. Вашите тъпи сламкарчета трябва да са програмирали конусите да не кацат във вода, градове или на планински върхове. А на обработваема земя. Е, това е мястото, където издигаме нашите музеи.

— Защо? — попита Потър. Ала като че ли вече знаеше. — Тук няма жители...

— Така че няма да ги бомбардират.

Тишината бе част от древността на това място.

— Гавин — каза сламкарката, — ти не си много изненадан.

Юнкерът се опита да потърка брадичката си. Шлемът му попречи.

— Едва ли има вероятност да ви убедим, че не сме научили нищо, нали?

— Не. Били сте вътре три часа.

— По-скоро два — намеси се Уитбред. — Хорст, всичко тук е фантастично! Музеи в музеите — има невероятно древни неща... това ли е тайната? Че вашата цивилизация е много стара? Не виждам защо го криете.

— Водили сте много войни — бавно рече Потър.

Сламкарката вирна глава.

— Да.

— Големи войни.

— Точно така. И малки.

— Колко?

— За Бога, Потър! Кой ги брой? Хиляди Цикли. Хиляди пъти връщане към дивачество. Смотаняка вечно се опитва да сложи край на това. До гуша ми е дошло. Според мен цялата господарска каста се е превърнала в Смотаняци. Мислят си, че могат да прекратят Циклите, като излязат в космоса и заселят други слънчеви системи.

Гласът на Хорст Стейли беше безизразен. Той внимателно се оглеждаше наоколо с длан върху ръкохватката на пистолета.

— И какво толкова смятат, че знаем?

— Ще ви кажа. И после ще се опитам да ви върна на кораба ви — живи... — Тя посочи другата сламкарка, която безучастно следеше разговора, подсвирна с уста и изцвъртя. — Най-добре я наричайте Чарли — продължи извънземната. — Няма да можете да произнесете името ѝ. Чарли представлява господар, който ще ви помогне. Може би. Така или иначе, нямате друг шанс...

— Какво ще правим сега? — попита Стейли.

— Ще се опитаме да ви отведем при господаря на Чарли. Там ще сте на сигурно място. — Подсвирване, изщракване, подсвирване. — Хм, наричайте го цар Петър. Ние нямаме царе, но той вече е мъжкар. Смята се за един от най-могъщите господари и след като поговори с вас, навярно ще се съгласи да ви отведе у дома.

— Навярно — замислено повтори Хорст. — Виж, каква е тази тайна, от която толкова се страхувате?

— По-късно. Трябва да побързаме.

Хорст Стейли извади пистолета си.

— Не. Сега. Потър, в този музей има ли нещо, с което да можем да се свържем с „Ленин“?

— Да... мислиш ли, че се налага да насочваш пистолета?

— Намери радиостанция!

— Виж, Хорст — настоя сламкарката на Уитбред. — Господарите знаят, че сте се приземили някъде тук. Ако се опитате да се свържете с кораба си, ще ви засекаат. А ако установите контакт, ще

унищожат „Ленин“. — Стейли понечи да възрази, но тя продължи: — О, да, в състояние са да го направят. Няма да е лесно. Онова ваше поле е много мощно. Но сами се убедихте на какво са способни нашите инженери, а още нямате представа какво могат воините. Видяхме как унищожават един от най-добрите ви кораби. Вече разбрахме как става. Смяташ ли, че вашият малък миноносец ще победи флотите на планетата и астероидните станции?

— Господи, Хорст, може и да е права — възкликна Джонатан.

— Трябва да съобщим на адмирала — колебливо отвърна Стейли, но ръката, в която държеше пистолета, не трепна. — Изпълни заповедта, Потър.

— Веднага щом е безопасно, ще получите възможност да се свържете с „Ленин“. — Гласът на сламкарката се извиси почти до писък, после отново стана нормален. — Повярвай ми, Хорст, няма друг начин. Освен това сами няма да можете да използвате комуникатор. Ще се нуждаете от нашата помощ, а ние няма да ви помогнем да извършите толкова глупава постъпка. Трябва да се махнем оттук!

Другата кафяво-бяла изцвъртя. Сламкарката на Уитбред ѝ отговори, после преведе:

— Ако не пристигнат войските на собствената ми господарка, ще го сторят воините на пазителя на музея. Не зная каква ще е неговата позиция. Чарли също няма представа. Пазителите са стерилни и не са амбициозни, но ревностно пазят онова, което вече имат.

— Ще ни бомбардират ли? — попита Уитбред.

— Докато сме вътре, не. Иначе ще унищожат музея, а музеите са изключително важни. Но пазителят ще прати войски — ако не го изпревари собствената ми господарка.

— Защо още ги няма? — попита Стейли. — Не чувам нищо.

— За Бога, може вече да идват! Виж, моята господарка — бившата ми господарка — спечели правото на проучванията върху хората. Тя няма да се откаже от него, затова няма да повика никой друг. Ще се опита да предотврати участието на местните и тъй като имението ѝ е около Замъка, ще мине време, докато доведе воините си. Разстоянието е около две хиляди километра.

— Онзи ваш самолет беше доста бърз — безизразно рече Стейли.

— Скоростна посредническа машина. Господарите са се договорили да не ги използват. Появата ви в нашата система и без това едва не предизвика война за правото на проучвания върху вас и транспортирането на воини с такъв самолет определено ще доведе до...

— Вашите господари никакви военни самолети ли нямат? — попита Уитбред.

— Естествено, само че са по-бавни. Но под тази сграда има метро...

— Метро ли? — предпазливо рече Стейли. Всичко се случваше прекалено бързо. Той контролираше положението, ала не знаеше какво да прави.

— Разбира се. Сламкарите понякога посещават музеи. Но разстоянието от Замъка е голямо. Кой знае какво ще направи в това време пазителят. Възможно е дори да забрани намесата на моята господарка. В такъв случай можете да сте сигурни, че ще ви убие, за да не позволи на други господари да водят сражение тук.

— Откри ли нещо, Гавин? — извика Стейли.

Потър се появи на вратата на една от модернистичните колони от стъкло и стомана.

— Нищо не ми прилича на комуникатор. А това е най-новата сграда. Всичко останало може да е ръждясало.

— Хорст, трябва да се махнем оттук! — отново настоя сламкарката на Уитбред. — Нямаме време за разговори...

— Онези воини могат да дойдат със самолети до следващата станция и да продължат с метро — напомни им Джонатан. — Най-добре да направим нещо, Хорст.

Стейли бавно кимна.

— Добре. С какво ще тръгнем? С вашия самолет ли?

— Няма да се съберем всички — отвърна извънземната.

— Но можем да пратим двама с Чарли и аз ще...

— Не — категорично я прекъсна Хорст. — Ще останем заедно. Можеш ли да повикаш по-голям самолет?

— Дори не съм сигурна, че ще успеем да избягаме с този. Навярно имаш право. Най-добре да останем заедно. Е, не ни остава друг избор, освен метрото.

— Което вече може да е пълно с врагове. — Стейли за миг се замисли. Куполът представляваше бомбоубежище и огледалото осигуряваше сигурна защита от лазери. Можеха да се скрият тук — но за колко време? Започваше да изпитва неизбежната параноя на войник във вражеска територия.

— Къде трябва да идем, за да се свържем с „Ленин“? — попита той. Това очевидно беше първата им задача.

— В имението на цар Петър. На хиляда километра оттук е, но никъде другаде няма необходимата техника, за да установите контакт, без да ви засекаат.

— И не можем да стигнем дотам със самолет. Добре. Къде е метрото? Трябва да устроим засада.

— Засада ли? — Сламкарката кимна. — Естествено. Не разбирам много от тактика, Хорст. Посредничките не воюват. Просто се опитвам да ви заведа при господаря на Чарли. Вие ще трябва да мислите за това да не ни убият по пътя. Мощни ли са оръжията ви?

— Обикновени пистолети.

— В музея има други. Нали затова са музеите. Но не зная кои действат.

— Струва си да опитаме. Уитбред, Потър. Идете да потърсите оръжие. Сега ми покажи къде е метрото.

Чарли очевидно разбираше разговора, макар че не бе изрекла нито дума на английски. Двете зачуруликаха и сламкарката на Уитбред посочи към катедралата.

— Там вътре. — После махна към статуите на „демоните“ по корнизите. — Всички други освен тези са безопасни. Това са войните — войници, телохранители, полиция. Те са убийци, при това изключително способни. Ако ги видите, плюйте си на петите.

— Да си плюем на петите ли? По дяволите! — измърмори Стейли и стисна пистолета си. — Чакам ви долу извика той на другите юнкери. — Ами вашата кафява?

— Няма проблем — отвърна извънземната и нададе остър писък.

Инженерката влезе в сградата и подаде нещо на Чарли. Двете кафяво-бели го разгледаха и сламкарката на Уитбред каза:

— Това са въздушни филтри. Ще ви трябват. Можете да си свалите шлемовете и да ги замените с тези маски.

— Радиостанциите ни... — понечи да възрази Хорст.

— Вземете ги. По-късно кафявата ще поработи и върху тях. Наистина ли искаш ушите ти да са запушени? А и кислородните бутилки няма да са вечни.

— Благодаря — отвърна Стейли, взе филтъра и го завърза на лицето си. Нещо като мека чашка покриваше носа му и от нея излизаше тръба, свързана с малка кутия, която той закачи на колана си. Беше истинско облекчение да свали шлема си, но не знаеше какво да прави с него. Накрая го завърза на пояса си, макар че той подскочаше и постоянно го удряше. — Добре, да вървим. — Говореше по-лесно без шлема, ала трябваше да свикне да не диша през устата си.

Надолу водеше спирална рампа. Много дълбока. Не се забелязваше движение, но Хорст съзнаваше, че е лесна мишена за всеки, който можеше да се крие в метрото. Мечтаеше си за гранати и взвод морски пехотинци. Ала бяха само той и двамата му другари. И извънземните. Посреднички. „Посредничките не воюват“ — беше казала сламкарката на Уитбред. Не биваше да го забравя. Поведението ѝ толкова напомняше на Джонатан, че понякога трябваше да брои ръцете, за да е сигурен с кого разговаря, но тя не воюваше. Както и кафявите.

Стиснал пистолета си, Стейли предпазливо се спускаше надолу пред сламкарите. Рампата свършваше с врата и той спря за миг пред нея. Вътре не се чуваше нищо. „По дяволите!“ — каза си юнкерът и влезе.

Озова се в пуст широк цилиндричен тунел с релси на дъното и равен перон отстрани. Отляво тунелът свършваше със скална стена. Другият край изчезваше в мрака. В скалата имаше отпечатьци като от ребра на гигантски кит.

Сламкарката пристъпи зад него и видя накъде гледа.

— Тук е имало линеен ускорител — преди някоя развиваща се цивилизация да използва метала.

— Не виждам мотриси.

— Ще повикам. Всеки посредник може да го направи.

— Не ти. Чарли — отвърна Хорст. — Или господарите знаят, че и ти участваш в заговора?

— Хорст, ако изчакаме мотриса, тя ще е пълна с воини. Пазителят знае, че си влязъл в сградата му. Нямам представа защо още не са тук. Сигурно спорят с моята господарка за юрисдикцията.

Юрисдикцията е много важна за господарите... и цар Петър навярно също подклажда огъня.

— Не можем да избягаме със самолет. Не можем да пресечем нивите пеш. Не можем да повикаме и мотриса — рече Стейли. — Добре. Нарисувай ми мотриса.

Тя започна да скицира на екрана на джобния му компютър — кутия на колела, универсална конструкция за машини, които едновременно трябва да побират колкото може повече пътници и да се паркират в ограничено пространство.

— Двигателите са в колелата. Управлението може да е автоматично...

— Не и на бойна мотриса.

— Пултът е тук отпред. Кафявите и воините може да са направили всевъзможни промени. Постоянно променят нещо, нали разбираш...

— Например броня. Бронирано стъкло и стени. Оръдия отпред. — Трите извънземни внезапно се напрегнаха и Хорст се заслуша. Не чу нищо.

— Стъпки — каза сламкарката на Уитбред. — Джонатан и Гавин.

— Възможно е. — Стейли безшумно се промъкна към входа.

— Спокойно, Хорст. Познавам ритъма.

Бяха открили оръжия.

— Това е страхотно — каза Уитбред и протегна напред някаква тръба с леци в предния край и приклад, очевидно предназначен за сламкарски рамене. — Не зная за колко време ще стигне енергията, но успях да пробия дупка в дебела каменна стена. Лъчът е невидим.

Стейли я взе.

— Тъкмо от такова нещо имаме нужда. По-късно ще ми разкажете за другите. А сега влезте вътре и стойте там. — Хорст зае позиция в края на перона, точно от едната страна на входа. Никой нямаше да го види, докато не излезеше от тунела. Чудеше се колко здрава е сламкарската броня. Дали можеше да спре лазерен лъч? Не чуваше нито звук.

„Глупаво е — каза си той. — Но какво друго мога да направя? Ами ако дойдат със самолети и кацнат пред купола? Трябваше да затворя вратата и да оставя някого там. Още не е късно.“

Момчето понечи да се обърне към другите, но в този момент чу тихо бръмчене. Странно — това го успокои. Нямахше нужда да взима повече решения. Хорст стисна по-здраво непознатото оръжие. Мотрисата бързо се приближаваше...

Беше много по-малка, отколкото очакваше: модел на трамвай, който профуча покрай него. Въздушната струя обрули лицето му. Машината рязко спря, докато Стейли насочваше лазерната пушка като вълшебна пръчка към нея. Дали някой щеше да слезе от отсрещната страна? Не. Оръжието работеше отлично. Лъчът наистина се оказа невидим, но металните стени на мотрисата се покриха с пресечени, нажежени до червено линии. Той се прицели в прозорците, в покрива, после скочи в тунела и стреля по дължината ѝ.

Приближаваше се втора мотриса. Стейли откри огън и по нея. По дяволите, откъде можеше да знае кога ще свърши енергията на лазера? Музеен експонат, за Бога! Другата мотриса профуча покрай него и по страните и останаха червени линии. Хорст отново насочи оръжието към тунела. Там нямаше нищо.

Не идваше трета мотриса. Добре. Той систематично продължи да обсипва с огън втората. Тя бе спряла точно зад първата — дали се беше задействала някаква автоматична противоударна система? Не знаеше. Затича се към двете машини. Уитбред и Потър се присъединиха към него.

— Казах ви да се криете!

— Съжалявам, Хорст — отвърна Джонатан.

— Това е военно положение, господин Уитбред. Можете да ме наричате Хорст, когато никой не стреля по нас.

— Слушам. Позволете да отбележа, че не е стрелял никой друг освен вас.

От мотрисите се носеше миризма: изгоряло месо. Сламкарките дойдоха при тях. Стейли предпазливо надникна в мотрисите и каза:

— Демони.

Юнкерите с интерес разгледаха труповете. Освен статуите, никога не бяха виждали същества от този вид. В сравнение с посредничките и инженерките те изглеждаха слаби и пъргави като хрътки. Десните им ръце бяха дълги, с дебели къси пръсти и само един палец. Другият ръб на дясната им длан бе покрит с твърда кожа.

Лявата ръка беше по-дълга, с пръсти като кренвирши. Под лявата мишница имаше нещо.

Зъбите им бяха дълги и остри като на чудовища от детски книжки и полузабравени легенди.

Чарли зацвъртя и след като не получи отговор, отново записука, този път по-остро. После даде знак на кафявата. Инженерката се приближи до вратата и внимателно я разгледа. Впила поглед в мъртвите воители, сламкарката на Уитбред стоеше като вкаменена.

— Внимавай за бомби! — извика Стейли. Кафявата не му обърна внимание и предпазливо заопипва рамката. — Пази се!

— Заредили са бомби, но кафявата ще ги види — съвсем бавно каза Чарли. — Ще я предупредя да внимава. — Говореше правилно и без никакъв акцент.

— Ти знаеш английски — удиви се Хорст.

— Не много добре. Трудно ми е да мисля на вашия език.

— Какво ѝ е на моята фюнч(щрак)? — попита Джонатан.

Вместо да отговори, Чарли пак зацвъртя. Звуците рязко се извисиха. Сламкарката на Уитбред като че ли се сепна и се обърна към тях.

— Извинявайте. Това са воините на моята... господарка. По дяволите, по дяволите, какво правя аз?

— Да влезем вътре — нервно каза Стейли. Той насочи лазера си, за да пробие дупка в стената на мотрисата. Кафявата продължаваше предпазливо да разглежда вратата, сякаш се страхуваше от нея.

— Позволете на мен, господин старши юнкер. — Уитбред сигурно се шегуваше. Той държеше къса сабя с дебел ефес. С плавно движение младежът изрязва квадратен отвор в метала. — Вибрира — каза Джонатан. — Поне така ми се струва.

През филтрите им проникваха няколко миризми. За сламкарките трябваше да е още по-лошо, но те не се оплакваха. Всички пропълзяха във втората мотриса.

— Не е зле да ги разгледаш — каза сламкарката на Уитбред. Вече изглеждаше много по-добре. — Опознай врага си. — Тя зацвъртя на кафявата, отиде при пулта, внимателно го проучи и седна на мястото на водача. Трябваше да избути мъртвия воин оттам.

— Погледни под лявата ръка — рече извънземната. — Това е втора лява ръка, атрофирала при повечето сламкарски подвидове. Само

че цялата е един нокът, като... — Тя се замисли за миг. — Като копито. Това е нож за изкормяне. И има достатъчно силен мускул.

Уитбред и Потър сбърчиха лица, после, по заповед на Стейли, започнаха да изхвърлят трупове на демоните през дупката в стената. Воините бяха като близнаци абсолютно еднакви, освен обгорените следи от лазера. Пръстите на краката и петите им бяха обвити в остра рогова материя. Един ритник — назад или напред — и край. Главите им бяха малки.

— Разумни ли са? — попита Джонатан.

— Според вашите стандарти, да, но не са много находчиви — отвърна неговата сламкарка. Говореше като Уитбред на изпит при старши лейтенанта, който отговаряше за учебната програма на юнкерите — прецизно, но безизразно. — Могат да поправят всяко оръжие, но не и да изобретят ново. А, има и един докторски вид, хибрид между истински лекар и воин. Полуразумен. Сигурно би могъл да се досетиш как изглеждат. Най-добре да накараш кафявата да хвърли един поглед на оръжията, които решите да запазите...

Мотрисата потегли без предупреждение.

— Къде отиваме? — попита Стейли.

Сламкарката на Уитбред изчурулика като присмехулник.

— В следващия град по линията...

— Те ще преградят пътя — прекъсна я Хорст. — На какво разстояние е?

— Ами... на петдесет километра.

— Когато стигнеш до средата, спри.

— Слушам — още по-точно имитира Джонатан тя. — Подценили са те, Хорст. Не мога да си го обясня по друг начин. Никога не съм чувала някой да е убивал воин. Освен друг воин. Или господар — понякога, не много често. Ние насъскваме воините едни срещу други. Така ограничаваме прираста им.

— Пфу — измърмори Уитбред. — Защо просто не... не ги отглеждате като домашни животни?

Извънземната се засмя — горчив, съвсем човешки, ужасяващ смях.

— Не сте ли се питали какво е убило инженерката на борда на вашия кораб?

Всички отговориха едновременно:

— Да.

— Разбира се.

— Естествено.

Чарли изцвъртя.

— Нека научат — отвърна ѝ сламкарката на Джонатан.

— Умряла е, защото не е имало кой да я оплоди. — Последва продължително мълчание. — Това е цялата тайна. Не се ли досетихте? Всички варианти от нашия вид трябва да забременяват след като известно време са били женски. Дете, мъжкар, женска, бременност, мъжкар, женска, бременност и така нататък. Ако не забременеят навреме, умират. Дори ние. А посредничките не могат да забременяват. Ние сме стерилни хибриди.

— Но... — Уитбред приличаше на хлапе, на което току-що са разкрили истината за Дядо Коледа. — До каква възраст живеете?

— Около двайсет и пет ваши години. Петнайсет години след съзряването. Но инженерите, фермерите и господарите — особено господарите! — трябва да забременяват не по-късно от две наши години. Вашата инженерка сигурно вече е приближавала този срок.

Продължиха в мълчание.

— Но... мили Боже — тихо каза Потър. — Това е ужасно!

— „Ужасно.“ Копеле такова. Разбира се, че е ужасно. Сали и нейните...

— Какво те измъчва? — попита Джонатан.

— Хапчетата против забременяване. Попитахме Сали Фаулър какво правят жените, когато още не искат да имат деца. Използват хапчета против забременяване. Но не и приличните момичета. Те просто не правят секс гневно каза извънземната.

Мотрисата се носеше по релсите. Хорст, който седеше в задната част, която сега се падаше отпред, и следеше тунела с насочено оръжие, се обърна. Двете кафяво-бели яростно гледаха хората. Устните им бяха разтворени и разкриваха зъбите им.

— Те просто не правят секс — повтори сламкарката на Уитбред и подсвирна. — Вече знаете защо водим войни. Вечни войни...

— Заради пренаселеността — рече Потър.

— Да. Винаги, когато диваците създадат цивилизация, сламкарите престават да умират от глад! Вие не знаете какво означава пренаселеност! Можем да ограничаваме раждаемостта при по-

нисшите подвидове, но какво да правят господарите със собственото си размножаване? Най-близкият ни аналог на вашите хапчета против забременяване е детеубийството!

— А това не е възможно — каза Гавин. — И затова всички се борите за останалата храна.

— Разбира се. — Сламкарката на Уитбред се поуспокои. — Колкото по-развита е цивилизацията, толкова по-продължителен е периодът на дивачество. И винаги се появява Смотаняка, който се опитва да сложи край на Циклите, и само още повече обърква нещата. Вече сме съвсем близо до колапса, ако не сте забелязали. Когато пристигнахте, се разгоря ужасна борба за правото върху вас. Спечели моята господарка...

Чарли изсвири и зацвъртя.

— Да. Цар Петър също опита, но не успя да получи достатъчно подкрепа. Не беше сигурен, че ще спечели войната с господарката ми. Сегашните му действия обаче навярно ще доведат до същия резултат. Няма значение. И без това скоро щеше да избухне.

— Вие сте толкова пренаселени, че отглеждате растения на покривите — отбеляза Джонатан.

— О, това просто е проява на предвидливост. Като използването на всяка свободна педя земя в градовете за земеделие. Някои винаги оцеляват, за да започнат новия Цикъл.

— Навярно е ужасно трудно да създадеш цивилизация дори без радиоактивни метали — каза Уитбред. — Всеки път трябва направо да преминаваш към водородно гориво.

— Естествено. Какво точно се опитваш да кажеш?

— Не съм сигурен.

— Е, така е било през цялата ни писана история, което е много време според вашите стандарти. Освен един период, през който открили радиоактивни метали в троянските астероиди. Там били оцелели неколцина и донесли цивилизацията на планетата. Металите били разработени от някаква по-стара цивилизация, но все още имало известно количество.

— Божиите очи — рече Джонатан. — Но...

— Спри мотрисата — нареди Стейли. Сламкарката на Уитбред изцвъртя и се подчини. — Безпокой ме мисълта за онова, към което се приближаваме — поясни той. — Нима начин да не ни чакат. Онези,

които убихме, не са се свързали с тях... а ако това са били воините на твоята господарка, къде са тези на пазителя? Пък и без това искам да видя как действат оръжията им.

— Накарай кафявата да ги провери — предложи извънземната. — Може да са някакъв капан.

Изглеждаха смъртоносни. И нямаше две еднакви. Най-разпространеният тип бе пушка, изстрелваща сачми, но имаше и лазери и гранати. Прикладите бяха съобразени с индивидуалните особености на притежателите им. Някои прилягаха само към горното дясно рамо, други и към двете. Мерниците бяха различни. Имаше два модела за леваци.

Едно от оръжията представляваше гранатохвъргачка с петнайсетсантиметрово дуло.

— Кажи ѝ да я погледне — каза Хорст.

Сламкарката на Уитбред я подаде на инженерката и взе от нея пушка със сачми, която прибра под пейката.

— Права бях. Това е капан. — Кафявата провери гранатохвъргачката и изцвъртя. — Тази е наред — преведе посредничката.

— Ами гранатите? — Те бяха от няколко различни вида. Инженерката отново каза нещо.

— Най-голямата граната е щяла да се взриви, ако се беше опитал да я заредиш — рече сламкарката на Джонатан. — Очевидно са приготвили достатъчно капани. Предполагам, че господарите ви смятат за нещо като глупави посредници. Отначало си мислехме така. Но тези уловки означават, че според тях можете да убивате воини.

— Страхотно. Предпочитам да ни смятаха за глупаци. Щяхме да загинем без музейния лазер. Като става дума за това, защо държите в музей действащи оръжия?

— Ти не схващаш смисъла на музея, Хорст. Той е за следващия Цикъл. Диваците създават нова цивилизация. Колкото по-скоро го направят, толкова по-късно ще настъпи колапсът, защото възможностите им ще нарастват по-бързо от населението. Разбираш ли? Забеляза ли ключалката на вратата?

— Не.

— Аз обаче я забелязах — обади се Потър. — Трябва да имаш известни астрономически познания, за да я отключиш. Предполагам,

че по този начин диваците не могат да влязат вътре, докато не са готови за това.

— Правилно. — Кафявата зачурулика и върна поредната граната на посредничката. — Поправила я е. Вече е безопасна. Какво възнамеряваш да правиш с нея, Хорст?

— Изберете ми още няколко. Потър, ти вземи онзи лазер. Близо ли сме до повърхността?

— Хм. Последната станция е съвсем плитко. Този район е равнинен. Значи... между три и десет метра.

— Наблизо има ли друг транспорт?

— На един час път. Хорст, да не се каниш да разрушиш тунела? Знаеш ли откога се използва това метро?

— Не. — Той се измъкна през дупката в стената и се отдалечи на няколко метра назад.

Тунелът бе абсолютно прав. Сигурно го бяха пробрили с лазер.

Зад него се разнесе гласът на сламкарката.

— От единайсет хиляди години!

Стейли стреля.

Гранатата се заби в тавана на тунела. Хорст се хвърли на земята и се сви, за да се предпази от ударната вълна. Когато отвори очи, отгоре се сипеха камъни и пръст.

Той взе нова граната.

Този път през отвора просия червеникава слънчева светлина. Юнкерът отиде да провери. Да, можеха да се покатерят по този склон.

Единайсет хиляди години.

36. ПРИСЪДАТА

— Пратете мотрисата напред без нас — каза Хорст. Сламкарката на Уитбред зачурулика и кафявата вдигна капака на контролния пулт. Работеше с ослепителна скорост. Джонатан си спомни за астероидната миньорка, живяла и умряла сякаш преди цяла вечност, когато „Макартър“ беше негов дом и сламкарите бяха дружелюбни, очарователни непознати.

Инженерката скочи навън. Мотрисата се поколеба, после плавно набра инерция. Всички се обърнаха към импровизираната рампа на Стейли и мълчаливо се заизкачваха.

Светът горе тънеше в червени отънъци. Безкрайни редове растения свиваха листата си в очакване на нощта.

Нещо в гъсталака помръдна. Три оръжия едновременно се вдигнаха. Създанието се затътри към тях...

— Спокойно — каза Хорст. — Това е фермерка.

Сламкарката на Уитбред се приближи до юнкерите и избърса с длани пръстта от козината си.

— Тук има много такива. Може дори да се опитат да запушат дупката. Фермерите не са особено интелигентни. Няма и нужда. А сега, Хорст?

— Ще се насочим към някакъв транспорт. Ако видите самолети... хм.

— Инфрачервени детектори — каза извънземната.

— В тези ниви има ли трактори? — попита Стейли.

— Вече всички са прибрани в гаражите. Обикновено не работят по тъмно... разбира се, фермерите могат да докарат някои, за да заровят дупката.

Хорст се замисли.

— В такъв случай няма да вземаме трактор. Прекалено е подозрително. Да се надяваме, че на инфрачервения екран ще изглеждаме като фермери.

Тръгнаха. Зад тях фермерката започна да изправя наклонените растения и да подравнява почвата около корените им. Тя си цвъртеше

нещо сама, но сламкарката на Джонатан не им преведе. Стейли разсеяно се зачуди дали фермерите изобщо говорят, или просто ругаят, но не попита. Трябваше да помисли.

Смрачаваше се. Появи се червено сияние: Окоето на Мърчисън. Пред тях проблеснаха жълти градски светлини. Вървяха мълчаливо. Юнкерите се оглеждаха и здраво стискаха оръжията си, извънземните ги следваха.

След известно време Стейли попита посредничката:

— И какво ще ти донесе всичко това?

— Стрдание. Унижение. Смърт.

— Това е следствието. Имах предвид защо го правиш.

— Не, Хорст. Имаш предвид защо не го е направила твоята фюнч(щрак).

Той я погледна. Наистина си задаваше този въпрос. Какво правеше неговата „близначка“, докато демоните преследваха собствения ѝ фюнч(щрак)? В гърдите му се надигна тъпа болка.

— И двете изпълняваме дълга си, Хорст, и твоята фюнч(щрак), и аз. Но за нея дългът е като... да речем старши офицер. Гавин...

— Да.

— Опитвах се да уговоря твоята фюнч(щрак) да дойде, но на нея ѝ е хрумнала смотаняшката идея да сложим край на Циклите, като пратим излишното ни население на други звезди. Поне нито една от двете няма да помогне на другите да ни открият.

— Мислиш ли, че могат?

— Хорст, твоята сламкарка трябва да знае точно къде се намиращ. А когато открие мъртвите воители, ще разбере.

— Най-добре следващия път, когато имаме възможност, да хвърляме чоп. Няма начин да предвиди резултата.

— Казах ти, тя няма да им помогне. Никой не очаква от посредничка да преследва собствения си фюнч(щрак).

— Но не сте ли длъжни да се подчинявате на заповедите на своите господари? — попита Стейли.

Тя бързо завъртя тялото си. Юнкерите никога не бяха виждали това движение, което очевидно не имитираше човешки жест.

— Виж — каза сламкарката. — Посредничките са създадени, за да предотвратяват войни. Ние представляваме господарите. Говорим от тяхно име. За да си вършим работата, трябва да имаме известна

независимост. Затова гениите инженери работят върху постигането на равновесие. Ако сме прекалено независими, преставаме да представляваме господарите както трябва. И избухват войни.

— Да — намеси се Потър. — А прекалената зависимост ви лишава от гъвкавост и пак избухват войни... — Той замълча за миг. — Но ако подчинението е типично за вида ви, просто няма да сте в състояние да ни помогнете сами. И ще ни заведете при друг господар, защото нямате друг избор.

Стейли стисна гранатохвъргачката.

— Вярно ли е?

— До известна степен — призна тя. — Не чак толкова, колкото си мислите. Но да, по-лесно е да избираме между много заповеди, отколкото да се опитваме да нарушим всички.

— И какво трябва да се направи според цар Петър? — попита Хорст. — Какво точно ни очаква?

Другата извънземна изцвъртя. Тази на Уитбред ѝ отговори. Разговорът бе прекалено продължителен за сламкари. Светлината на залеза отдавна беше изтляла и Окоето на Мърчисън сияеше сто пъти по-ярко, отколкото пълната земна Луна. Във Въглищния чувал нямаше други звезди. Нивите наоколо бяха тъмночервени с безброй мастиленочерни сенки.

— Честност — накрая отвърна Чарли. — Моят господар смята, че трябва да сме честни с вас. Че е по-добре да продължим да живеем в древната последователност на Циклите, отколкото да поемем риска от пълно унищожение и да обречем потомството си.

— Но... — заекна Потър. — Но защо да не колонизирате нови звезди? Галактиката е достатъчно голяма за всички. Нали няма да нападате Империята?

— Не, не — възрази сламкарката на Джонатан. — Дори моята господарка иска само да купи земя като бази на имперски светове и после да продължи извън границите ви. Целта е да колонизираме планети около Империята. Така ще можем да търгуваме. Едва ли ще се опитаме да живеем на едни и същи светове.

— Тогава защо... — започна Потър.

— Мисля, че няма да успеете да построите толкова много космически кораби — прекъсна го Уитбред.

— Ще ги строим на колониални планети и ще ги пращаме обратно — отвърна сламкарката. — Ще наемаме транспортни съдове от хора като Бери. Можем да плащаме повече от всеки друг. Но вижте, това не може да продължи дълго. Колониите ще се отцепят от нас. Ще трябва да започнем наново с още по-далечни бази. И на всеки заселен свят ще възникват проблеми с раждаемостта. Представяте ли си какво ще е след триста години?

Уитбред се опита. Безброй кораби като летящи градове. И Войни за наследството, като онези, унищожили Първата империя. Все повече и повече сламкари...

— Стоотици сламкарски светове, които разселват нашето постоянно множащо се население на нови планети! Милиарди господари, които се борят помежду си за територия и сигурност! Нужно е време, за да използваме вашия смотаняшки двигател. Време и гориво, за да обикаляме във всяка система в търсене на следващия смотаняшки пункт. После сламкарската сфера ще ни стане тясна. И ще трябва да навлезем навътре — в Човешката империя.

— Хм — промърмори Уитбред. Другите само погледнаха сламкарката и продължиха напред към града. Стейли стискаше гранатохвъргачката с две ръце, сякаш големината ѝ му действаше успокоително.

— И неминуемо ще ви завидим — прибави тя.

— На нас ли? Защо? Заради хапчетата за контрол на раждаемостта?

— Да.

Стейли изсумтя.

— Накрая ще се образува огромна сфера от сламкарски системи. Светлината на централните звезди дори няма да стига до периферията. Те ще враждуват помежду си. Вечна война, вечно загиващи цивилизации. Предполагам, че най-често използваният метод ще е спускане на астероид в слънцето на врага и презаселване на планетата след като звездата изстине. И тази сфера ще продължава да се разширява.

— Не съм сигурен, че сте в състояние да победите Империята — възрази Стейли.

— Знаеш ли с каква бързина се размножават нашите воители? О, остави това. Възможно е вие да ни изтребите. Сигурно ще запазите

няколко сламкари за зоопарковете си — няма нужда да се безпокоите за размножаването ни в изкуствени условия. Всъщност всичко това не ме интересува. Има голяма вероятност да предизвикаме колапс дори само като пренасочим прекалено голяма част от промишлеността си за построяването на космически кораби.

— Щом не се готвите за война с Империята — рече Хорст, — защо ние тримата сме осъдени на смърт?

— Четиримата. Господарката ми иска и моята глава... е, може би не. Ще ви направят дисекция.

Никой не се изненада.

— Осъдени сте на смърт, защото вече разполагате с достатъчно информация, за да разкриете всичко това и сами, вие и биолозите на „Макартър“. Много други господари подкрепят решението за убийството ви. Страхуват се, че ако сега избягате, вашето правителство ще види в нас пъплеща чума, която се разпространява в галактиката и представлява опасност за унищожението на Империята.

— Ами цар Петър? Той не иска ли да ни убият? — попита Стейли. — Защо?

Сламкарките отново зацвъртяха.

— Възможно е да реши да ви убие — отвърна тази на Уитбред. — Трябва да съм откровена с вас. Но иска да върне джина в бутилката — ако има начин хората и сламкарите да се върнат там, където бяхме преди да откриете нашата смотаняшка сонда, той ще се опита да го направи. Циклите са за предпочитане пред... цяла галактика от Цикли!

— Ами ти? — попита Уитбред. — Как виждаш ситуацията?

— Като вас — предпазливо каза сламкарката. — В състояние съм безпристрастно да съдя собствения си вид. Не съм предателка. — В извънземния глас прозвучаха умолителни нотки. — Аз съм съдия. И отсъждам, че връзката между нашите видове може да доведе единствено до взаимна завист, към вас заради хапчетата ви за контрол на раждаемостта, към нас заради по-висшия ни разум... Каза ли нещо?

— Не.

— Отсъждам, че разпространението на моя вид в космоса носи абсурдни рискове и няма да сложи край на Циклите. Само ще прави още по-ужасен всеки колапс. Ще се размножаваме по-бързо, отколкото се разпространяваме, докато колапсът не започне да обхваща стотици планети едновременно...

— Но ти издаваш своята безпристрастна присъда — рече Потър, — като възприемаш нашата гледна точка или по-скоро тази на Уитбред. Толкова много приличаш на Джонатан, че постоянно трябва да ти броим ръцете. Ами ако се откажеш от човешката си гледна точка? Възможно ли е присъдата ти... Хей!

Лявата ръка на извънземната стисна предницата на униформата му и го притегли надолу, докато носът му не се приближи на няколко сантиметра от лицето ѝ.

— Никога не говори така. Дори недей да си го помисляш. Оцеляването на нашата цивилизация, на всяка цивилизация, изцяло зависи от присъдата на моята класа. Ние разбираме всички гледни точки и отсъждаме по справедливост. Ако други посреднички стигнат до заключение, различно от моето, това си е тяхна работа. Възможно е да не разполагат с всички факти или да имат различни цели. Аз отсъждам на основата на доказателствата.

Тя го пусна. Потър се олюля назад. С пръстите на дясната си ръка сламкарката отстрани от ухото си цевта на пистолета на Стейли.

— Това беше излишно — каза Гавин.

— Но привлече вниманието ти, нали? Хайде, губим си времето.

— Почакай малко — тихо рече Хорст, но всички ясно го чува в нощната тишина. — Този цар Петър може да не ни позволи да се свържем с „Ленин“. Това не ми харесва. Трябва да разкажем на капитана всичко, което научихме.

— И как ще го направите? — попита сламкарката на Уитбред. — Казвам ти, ние няма да ви помогнем, а без нас няма да успеете. Надявам се, че не си намислил нещо тъпо, например да ни заплашиш, че ще ни убиеш. Ако се страхувах от това, смяташ ли, че щях да съм тук?

— Но...

— Хорст, набий си го най-сетне в този твой военен мозък. Единствената причина „Ленин“ да не е унищожен е фактът, че моята господарка и цар Петър са се договорили да не го унищожават! Господарката ми иска „Ленин“ да се върне и да докара доктор Хорват и господин Бери. Ако сме ви анализирали вярно, двамата ще са изключително убедителни. Ще настояват за свободна търговия и мирни взаимоотношения с нас...

— Да — замислено рече Потър. — А без нашата информация няма кой да ги предупреди... защо цар Петър сам не се свърже с „Ленин“?

Чарли и сламкарката на Уитбред зацвъртяха.

— Не е сигурен — отвърна Чарли, — че когато научи истината, Империята няма да дойде с цялата си мощ, за да унищожи сламкарските светове. И докато не се убеди...

— За Бога, как би могъл да се убеди в такова нещо, като разговаря с нас? — попита Стейли. — Самият аз не съм сигурен. Ако негово величество ме попита, не зная какво бих го посъветвал — за Бога, та ние сме само трима юнкери от имперски крайцер. Не можем да говорим от името на Империята.

— Нима? — рече Джонатан. — Започвам да се чудя дали Империята ще е в състояние да ви победи...

— Господи, Уитбред! — възкликна Хорст.

— Не, помисли. Докато „Ленин“ се върне и докладва на Спарта, те вече ще имат полето. Нали?

Двете сламкарки свиха рамене. Жестовете им бяха абсолютно еднакви — безупречна имитация на Уитбред.

— След като вече знаят, че съществува, инженерите ще го създадат — отвърна сламкарката на Джонатан. — А дори и без него имаме известен опит в космическите войни. Хайде, стига. Божичко, вие не съзнавате колко близо сме до избухването на война! Ако реши, че сте съобщили всичко това на „Ленин“, моята господарка ще нареди да атакуват кораба. Ако не е убеден, че има начин да ви накараме да ни оставите на мира, същото навярно ще направи и цар Петър.

— И ако не побързаме, адмиралът ще върне „Ленин“ обратно на Нова Каледония — прибави Потър. — Господин Стейли, нямаме абсолютно никакъв избор. Трябва да открием господаря на Чарли преди другите господари да открият нас. Съвсем просто е.

— Джонатан? — обърна се Хорст към третия юнкер.

— Съвет ли искате, господин Стейли? — Сламкарката на Уитбред неодобрително изцвъртя. Джонатан Уитбред ядосано я изгледа, после се усмихна. — Да, съгласен съм с Гавин. Какво друго ни остава? Не сме в състояние да се бием с цялата планета и сами не можем да установим секретна връзка с „Ленин“.

Хорст отпусна оръжието си.

— Добре. Водете ни тогава. Но е ужасно да се чувстваме посланици на човешката раса.

Те закрачиха през тъмните ниви към ярко осветения град.

37. УРОК ПО ИСТОРИЯ

Около града се издигаше триметрова стена. Можеше да е от камък или твърда пластмаса — материалът не можеше да се различи под червеникавочерната светлина на Окото на Мърчисън. Зад стената се виждаха огромни продълговати сгради. Над главите им се извисяваха жълти прозорци.

— Портите се охраняват — каза сламкарката на Уитбред.

— Убеден съм — измърмори Стейли. — И пазителят ли живее тук?

— Да. На последната спирка на метрото. Пазителите нямат право да притежават обработваема земя. Изкушението да си независим е прекалено силно даже за стерилен мъжкар.

— Но как се става пазител? — попита Джонатан. — Постоянно говориш за съперничество между господарите, но как всъщност си съперничат?

— Божичко мили, Уитбред! — избухна Хорст. — Помисли по-добре как да влезем в града!

Сламкарката на Уитбред се обърна към Чарли и зачурулика.

— Има алармена инсталация — каза тя. — И воини.

— Можем ли да прескочим стената?

— Охранява се с лазерни лъчи, Хорст.

— От какво толкова се боят?

— От гладни бунтове.

— Значи трябва да я пробием. Сещате ли се за подходящо място?

Двете извънземни свиха рамене.

— Може би половин километър нататък. Там има шосе.

Тръгнаха покрай стената.

— Е, как си съперничат? — настоя Уитбред. — И без това няма за какво да приказваме.

Стейли измърмори нещо, но се приближи, за да слуша.

— Как си съперничите вие? — попита сламкарката на Джонатан. — С производителност. Ние имаме търговия, нали знаете. Господин Бери щеше да се изненада от способностите на нашите търговци.

Господарите купуват отговорности — с други думи, доказват, че са в състояние да се справят с дадена работа. Стремят се да получат подкрепата на други могъщи господари. Посредничките водят преговорите. Договорите се публикуват — обещания за извършване на услуги, такива неща. А някои господари работят за други. Никога пряко. Но когато получат някаква работа, те се съветват с по-могъщи от тях. Господарят събира престиж и власт, когато други започнат да искат съветите му. И разбира се, помагат им техните дъщери.

— Звучи сложно — каза Потър. — Струва ми се, че в човешката история няма подобен период.

— Наистина е сложно — потвърди тя. — Как иначе? Господарят трябва да е независим. Това побърка фюнч(щрак)а на капитан Блейн, нали знаете? Вашият капитан беше абсолютен господар на кораба — само че винаги щом на „Ленин“ изкряхаше жаба, капитан Блейн започваше да подскача по мостика.

Стейли се обърна към Уитбред.

— Наистина ли мислиш така за капитана?

— Отказвам да отговоря, тъй като в резултат могат да ме хвърлят в преобразователя на маса — отвърна Джонатан. — Освен това се приближаваме до завой на стената...

— Тук е, господин Стейли — каза сламкарката. — От отсрещната страна има път.

— Отдръпнете се. — Хорст вдигна гранатохвъргачката и стреля. При втората експлозия в стената се отвори дупка. — Добре, влизайте бързо — нареди той.

Озоваха се на шосе. Само на сантиметри от тях профучаваха автомобили и по-големи машини. Трите сламкарки смело излязоха на пътя.

Уитбред извика и се опита да спре своята фюнч(щрак). Тя нетърпеливо се отскубна и пресече улицата. Колите ловко я заобикаляха, без дори да намаляват скорост.

Кафяво-белите им махнаха с левите си ръце от отсрещната страна.

През отвора в стената просия светлина. Отвън имаше нещо. Стейли даде знак на другарите си да пресекат шосето и стреля през дупката. Гранатата се взриви на стотина метра и светлината угасна.

Джонатан и Гавин се присъединиха към извънземните. Хорст зареди последната граната. В момента нищо не ги заплашваше. Той излезе на пътя и закрачи напред. Около него свистяха автомобили. Изпълни го непреодолимо желание да се затича, ала продължи да върви с умерен ход. Профуча камион и въздушната струя обрули лицето му. После още. Най-после стигна при другите — след цяла вечност, но жив.

Тротоари нямаше. Трябваше да се притиснат към сивкава стена от нещо като бетон.

Сламкарката на Уитбред застана на шосето и направи странен жест с трите си ръце. Дълъг правоъгълен камион рязко наби спирачки. Тя зацвъртя на шофьорите и кафявите незабавно слязоха, заобиколиха отзад и започнаха да разтоварват сандъци от каросерията.

— Това би трябвало да свърши работа — бързо рече извънземната. — Воините съвсем скоро ще дойдат да проверят какво е пробилото стената...

Хората припряно се качиха в камиона. Кафявата, която търпеливо ги следваше от музея, се настани на дясната шофьорска седалка. Сламкарката на Джонатан се запъти към лявата, но Чарли ѝ изчурулика нещо. Двете кафяво-бели записукаха помежду си. Чарли възбудено размахваше ръце. Накрая тази на Уитбред скочи в каросерията и затвори вратите. Кафявите шофьори бавно се отдалечиха по улицата.

— Къде отиват? — попита Стейли.

— За какво спорихте? — каза Джонатан.

— Един по един, господа. — Камионът потегли. Каросерията силно се разтърсваше и от двигателите и гумите се носеше бръмчене. Чуваха се звуци от безброй други коли.

Уитбред беше притиснат между твърди пластмасови сандъци и се чувстваше като затворен в ковчег. На другите не им бе по-удобно и той се зачуди дали им е хрумнала същата аналогия. Носът му беше само на сантиметри от тавана.

— Кафявите ще отидат в гаража и ще докладват, че камионът им е бил реквизиран от посредничка — поясни сламкарката. — А спорът се отнасяше за това кой да седне при кафявата. Аз изгубих.

— Защо изобщо сте спорили? — попита Стейли. — Нямате ли си доверие?

— Аз имам доверие на Чарли. Но не и тя... Искам да кажа, как би могла? Нали съм изоставила господарката си? Що се отнася до нея, аз съм Смотанячка. Затова предпочита сама да се грижи за всичко.

— Но къде отиваме?

— В имението на цар Петър.

— Не можем да останем дълго в този камион — каза Хорст. — Щом онези кафяви съобщят за случилото се, ще започнат да ни търсят — нали имате полиция? Те знаят как да открият откраднат автомобил. Имате престъпност, нали?

— Не и такава, каквато имаш предвид. Всъщност ние нямаме закони. Но господарите, които притежават юрисдикцията над изчезнало имущество, ще издирят камиона срещу заплащане. Обаче ще мине известно време, докато моята господарка преговаря. Първо ще трябва да докаже, че съм полудяла.

— В града има ли космодрум? — попита Уитбред.

— Даже да имаше, не бихме могли да го използваме — безизразно отвърна Стейли.

— И аз си мислех за същото — каза Потър. — Совалката е прекалено подозрителна. Щом съобщението ни ще накара господарите да нападнат „Ленин“, със сигурност няма да ни позволят да се върнем.

— А как ще се приберем у дома? — възкликна Джонатан. И веднага съжали за въпроса си.

— Позната история — тъжно отвърна Потър. — Знаем повече, отколкото трябва. А това, което знаем, е по-важно от живота ни, нали така, господин Стейли?

— Да.

— Никога не се отказвате, нали? — разнесе се от мрака гласът на Уитбред. В първия момент не разбраха, че говори сламкарката. — Цар Петър може да ви остави живи. Може да ви позволи да се върнете на „Ленин“. Ако се убеди, че така е най-добре, той е в състояние да го уреди. Но без негова помощ няма начин да пратите съобщение на миноносеца.

— По дяволите! — гневно отвърна Стейли. — Хубаво си отвори и без това голямото ухо. Ти беше откровена с нас — поне така ми се струва. И аз ще съм честен с теб. Ако има дори най-малка възможност да пратя съобщение, ще го направя.

— И после нека се изпълни волята Божия — прибави Потър.

Заслушаха се в бръмченето на трафика.

— Няма да получиш такава възможност, Хорст — каза гласът на Джонатан. — Няма заплаха, която да накара мен или Чарли да накараме кафявата да ви построи комуникатор. Не можете да използвате наш преподавател, даже да откриете — дори аз не бих могла да разбера как работи непознато устройство без помощта на инженер. А е възможно на планетата изобщо да няма подходяща комуникационна техника.

— О, я стига! — възкликна Стейли. — Не може да нямате космически комуникации, а електромагнитният спектър е достатъчно голям.

— Естествено. Виж, ако ни трябва нещо, кафявите го правят. Когато вече не се нуждаем от него, използват частите му за нещо друго. А на теб ти е нужен комуникатор, с който да се свържеш с „Ленин“, без някой да разбере за това.

— Ще рискувам. Ако го предупредим, адмиралът ще успее да върне кораба в нашата система. — Хорст бе убеден в това. В миналото миноносци клас „Президент“ бяха разгромявали цели флоти. Сламкарите нямаха Лангстъново поле и „Ленин“ щеше да е непобедим. Чудеше се защо изобщо се е съмнявал. В музея имаше електронни части — можеха да сглобят някакъв преподавател. Вече беше късно. Защо бе послушал сламкарката?

Пътуваха близо час. Юнкерите седяха притиснати между сандъците в мрака. В гърлото на Стейли беше заседнала буца и той се боеше да говори. Гласът му можеше да го издаде, а не биваше да показва на другите, че се страхува не по-малко от тях. Искаше му се да се случи нещо, битка, каквото и да е...

От време на време спираха и отново потегляха. Камионът намали скоростта, зави и спря. Зачакаха. Плъзгащата се врата се отвори и на светлия фон се очерта силуетът на Чарли.

— Не мърдайте — каза тя. Зад нея стояха воители с насочени напред оръжия. Поне четирима.

Хорст Стейли гневно изръмжа. Предателство! Той спусна ръка към пистолета си, ала в тази поза не можеше да го извади.

— Не, Хорст! — извика сламкарката на Уитбред, после изцвъртя. В отговор Чарли изписука и изцъка. — Не правете нищо — каза първата посредничка. — Чарли е реквизирила самолет. Това са воините

на собственика му. Няма да ни пречат, стига да не се отклоняваме от пътя си, докато не се качим на борда.

— Но кои са те? — попита Стейли. Продължаваше да стиска пистолета си. Нямаше никакъв шанс — воините бяха нащрек и изглеждаха смъртоносно опасни.

— Казах ти. Това са телохранители. Всички господари имат такива. Е, почти всички. Сега бавно слезте от камиона и дръжте ръцете си настрани от оръжията си. Не им давайте основание да си помислят, че може да се опитате да нападнете господаря им. Иначе сме загубени.

Хорст прецени възможностите. Ако вместо Уитбред и Потър тук бяха Кели и друг пехотинец...

— Добре — отвърна той. — Направете каквото ви казва. — И предпазливо слезе от каросерията.

Намираха се в багажно отделение. Воините стояха в спокойни пози, леко наведени напред. Приличаха на каратисти. Погледа му привлече някакво движение край стената. Там се криеха още две чудовища. Добре че не се беше опитал да окаже съпротива.

Демоните внимателно ги наблюдаваха и последваха странната процесия от посредничка, трима човеци, още една посредничка и кафява. Оръжията им не сочеха към никого.

— Когато излетим, този господар няма ли да се обади на вашите? — попита Потър.

Сламкарките зацвъртяха. Воините като че ли не им обърнаха никакво внимание.

— Чарли казва, че тукашният господар щял да съобщи и на моята, и на цар Петър. Но така или иначе, ще ни даде самолета.

Личният самолет на господаря имаше клиновидна аеродинамична форма. Стейли забеляза няколко сламкарчета и изруга, ала тихо, като се надяваше, че извънземните няма да разберат причината. Юнкерите чакаха до самолета и воините нито за миг не откъсваха очи от тях.

— Струва ми се малко невероятно — рече Уитбред. — Собственикът не знае ли, че сме бегълци?

Неговата сламкарка кимна.

— Да, но не бягате от него. Той управлява само багажното отделение. Не може да наруши прерогативите на моята господарка. Освен това е разговарял с управителя на летището и двамата са се

договорили да не допускат силите на господарката ми и цар Петър да се сблъскат тук. Но е най-добре бързо да се махнем от това място.

— Вие сте най-странните същества, които съм си представял — каза Потър. — Не виждам защо такава анархия да не доведе до... — Той се смути и замълча.

— Така е — отвърна сламкарката на Джонатан. — Като се имат предвид специфичните ни особености. Но индустриалният феодализъм е по-практичен от други системи, които сме създавали.

Кафявите ги повикаха. От дясната страна в дъното имаше седалка, предназначена за сламкарско тяло. Инженерката на Чарли се запъти към нея. Отпред бяха монтирани две човешки кресла, зад тях — едно човешко и едно сламкарско. Чарли и друга кафява минаха през товарното отделение и влязоха в пилотската кабина. Потър и Стейли се настаниха един до друг и оставиха Уитбред и неговата фюнч(щрак) да седнат зад тях.

Самолетът бавно се издигна от земята. Светлините на небостъргачите под тях сияеха до хоризонта. Хорст надзърна през илюминатора и му се стори, че вижда далеч наляво края на града: нататък имаше само мрак.

— Казваш, че всеки господар има воини — рече Джонатан. — Защо не ги видяхме преди?

— В града, в който се намира Замъка, няма воини — с очевидна гордост отвърна сламкарката.

— Нито един ли?

— Нито един. Навсякъде другаде всеки собственик на земя или важен управител се движи с телохранители. Дори малките господари се охраняват от войници на майките им. Но воините прекалено явно издават функцията си. Моята господарка и другите, които имаха някакво отношение към теб и тази смотаняшка идея, накараха всички в града да се съгласят, за да не разберете колко сме войнствени.

Уитбред се засмя.

— Мислех си за доктор Хорват.

Тя се изкиска.

— И на него му е хрумнало същото, нали? Да скриете своите жалки войни от миролюбивите сламкари. За да не ги шокирате. Споменах ли ти, че смотаняшката сонда сама по себе си е предизвикала война?

— Не. Изобщо не сте ни разказвали за вашите войни...

— Всъщност е било още по-ужасно. И сам можеш да се досетиш за проблема: кой да управлява изстрелващите лазери. Всяка господарка или господарска коалиция в крайна сметка ще използва лазерите, за да завладее повече територия за своя клан. Ако оръдията се ръководят от посреднички, някоя господарка ще им ги отнеме.

— И сте ги дали на първата, която ви е наредила да го направите, така ли? — Уитбред не можеше да повярва на ушите си.

— За Бога, Джонатан, не! Разбира се, че не. Само че посредничките не са добри тактици. Не можем да се справяме с батальони от воители.

— И все пак вие управлявате планетата...

— От името на господарите. Трябва. Когато господарите лично се срещат да водят преговори, винаги избухва война. Както и да е. Накрая управлението на оръдията получила коалиция от бели и техните дъщери били задържани като заложници на планетата. Всички те били доста стари и имали еднакъв брой деца. Посредничките ги излъгали за това от каква инерция се нуждае смотаняшката сонда. От гледна точка на господарите, кафяво-белите задействали лазерите пет години по-рано от необходимото. Хитро, а? Въпреки това...

— Какво?

— Коалицията успяла да задържи два лазера. При тях имало кафяви. Трябвало. Потър, ти си от системата, към която е била насочена сондата, нали? Твоите предци трябва да са оставили информация за мощността на лазерите.

— Били са достатъчно мощни, за да затъмнят Окоето на Мърчисън. Заради тях дори се появила нова религия. После и в Империята избухнали войни...

— Били са достатъчно мощни и за да завладеят цивилизацията. В резултат този път колапсът настъпил по-рано и не сме се върнали чак към дивачество. Посредничките трябва да са го планирали така още от самото начало.

— Божичко! — промълви Уитбред. — Винаги ли постъпвате така?

— Как, Джонатан?

— Очаквате колапсът да настъпи всеки момент. И се възползвате от този факт.

— Всяко интелигентно същество би го направило. Всяко, освен Смотаняците. Мисля, че класически пример за синдрома на Смотаняка е онази машина на времето. Нали я видяхте в една от скулптурите?

— Да.

— Някаква историчка решила, че около двеста години преди нея е настъпил велик повратен момент. И че ако успеела да се намеси, цялата сламкарска история оттам нататък щяла да е мирна и идилична. Можете ли да повярвате? При това го доказала. Разполагала с дати, стари меморандуми, тайни договори...

— За какво събитие става дума?

— Имало една... императрица, много могъща господарка. Всичките ѝ сестри били убити и тя наследила юрисдикцията над огромна територия. Майка ѝ била убедила лекарите и посредничките да създадат хормон, който трябва да е бил нещо като вашите хапчета за контрол на раждаемостта. Той щял да стимулира тялото на господарката и да го заблуди, че е бременна. С взимането на големи дози тя щяла да стане мъжкар. Стерилен мъжкар. Когато майка ѝ умряла, посредничките дали хормона на императрицата.

— Но в такъв случай вие имате хапчета против забременяване! — рече Уитбред. — С тях сте в състояние да ограничавате броя на населението...

— Така е решила и онази смотанячка. Е, използвали хормона в продължение на три ваши поколения. Стабилизирали броя на населението, да. Няколко много господари. Всички били миролюбиви. Междувременно, разбира се, на останалите континенти продължавала старата история. Другите господари се съюзили и нападнали територията на императрицата. Имали много воители — и много господари, които да ги контролират. И унищожили Империята. Според създателката на машината на времето, всичко можело да се уреди така, че Империята да контролира цялата планета. — Сламкарката на Джонатан презрително изсумтя. — Изобщо не се получило. Как ще убедиш господарките да станат стерилни мъжкари? Понякога все пак се случва, но кой би се съгласил да го направи преди да има деца? А хормонът действа само тогава.

— Господи!

— Да. Даже императрицата наистина да завладеела цялата планета и да стабилизирала броя на населението — помисли за това,

Джонатан, единственият начин да се постигне е бездетните господари да предадат контрола на онези, които могат да се възпроизвеждат — астероидните цивилизации са щели да я нападнат.

— Но това все пак е някакво начало! — възкликна той. — Трябва да има възможност...

— Няма възможност. И това е още една причина да не искам да поддържаме контакт с вашия вид. Всички вие сте смотаняци. Смятате, че всеки проблем има решение.

— Всички човешки проблеми имат поне едно окончателно решение — тихо каза зад тях Гавин Потър.

— Човешките проблеми, може би — отвърна извънземната. — Но сламкарите имат ли души?

— Не питай мен — рече Потър и неспокойно се размърда на мястото си. — Аз не съм говорител на Господ.

— Вашият капелан също не знае. Как очаквате да разберете? Нужно е... божествено вдъхновение, нали? Съмнявам се, че ще го получите.

— Изобщо ли нямате религия? — попита юнкерът.

— Имали сме хиляди, Гавин. Кафявите и другите полуразумни класи не променят много своите, но всяка цивилизация от господари създава нещо ново. Предимно варианти на прераждането с акцент върху оцеляването на вида чрез децата. Сами разбирате защо.

— Не спомена за посредничките — отбеляза Уитбред.

— Казах ти — ние нямаме деца. Някои кафяво-бели приемат идеята за прераждането. Въплъщаване в господари. Такива неща. Най-близкият аналог сред човешките религии, за които съм чувала, е Малката колесница, по-ранното течение на будизма. Разговарях с капелан Харди. Според него будистите вярвали, че някой ден могат да се освободят от „Колелото на живота“. Това ужасно ми прилича на Циклите. Не зная, Джонатан. Преди си мислех, че приемам идеята за прераждането, но... няма начин да разберем, нали?

— И нямате нищо подобно на християнство, така ли? — попита Потър.

— Не. Имали сме пророчества за Спасител, който ще сложи край на Циклите, но ние сме имали всичко, Гавин. И те уверявам, че този Спасител все още не се е появил.

Под тях продължаваше да се носи безкрайният град. Потър се отпусна и захърка. Уитбред удивено гледаше през илюминатора.

— И ти трябва да поспиш — каза сламкарката. — Отдавна си на крак.

— Прекалено ме е страх. Вие се уморявате по-бързо от нас. Ти поспи.

— И мен ме е страх.

— Братле, сега вече наистина се уплаших. — „Наистина ли го нарекох «брат»? Не, нарекох нея «брат». По дяволите.“ — Не сме успели да разберем много неща във вашия музей на изящните изкуства, нали?

— Да. Нещата, които не искахме да ви обясним. Като например клането на лекарите. Много древно събитие, вече почти легенда. Друга императрица решила да изстреби всички лекари на планетата. За малко да успее. — Сламкарката се протегна. — Приятно е да разговаряме с вас, без да се налага да ви лъжем. Не сме създадени, за да мамим, Джонатан.

— Защо е избила лекарите?

— За да ограничи броя на населението, идиот такъв! Нищо не се получило, разбира се. Някои господари запазили тайни обори и след колапса...

— ... лекарите стрували колкото теглото им в иридий.

— Смята се, че така е възникнала търговията. Като с добитъка на Плоскост.

Градът най-после остана зад тях и равнината премина в океани, тъмнеещи под червеникавото сияние на Окоето на Мърчисън. Звездата залязваше на хоризонта. На изток под мастиления край на Вьглищния чувал изгрываха други звезди.

— Ако ще стрелят по нас, тук е най-подходящото място — каза Стейли. — Така че ако паднем, да не се блъснем в някоя сграда. Сигурна ли си, че знаеш къде отиваме?

Сламкарката на Уитбред сви рамене.

— В имението на цар Петър. Ако успеем да стигнем дотам. — Тя отново погледна Потър. Юнкерът се бе свил на седалката си и тихо похъркваше с леко отворена уста. В самолета беше тъмно и всичко изглеждаше мирно, само гранатохвъргачката в скута на Хорст внасяше обезпокоителни нотки. — Не е зле да поспиш.

— Да. — Той се отпусна назад и затвори очи. Ръцете му продължаваха да стискат оръжието.

— Дори насън е нащрек — отбеляза Джонатан. — Или поне се опитва. Предполагам, че Хорст се страхува не по-малко от нас.

— Все се чудя дали има полза от това — каза извънземната. — И без това сме само на крачка от колапса. Знаеш ли, в зоопарка пропуснахте да видите някои неща. Например едно почти безръко животно, неспособно да се защитава от нас, но с невероятен инстинкт за самосъхранение. Наш далечен родственик. В една позорна древна епоха сме го отглеждали за месо...

— Боже мой. — Уитбред дълбоко си пое дъх. — Но вече не бихте направили такова нещо, нали?

— О, не, разбира се.

— Тогава защо повдигаш този въпрос?

— Просто статистически пример, съвпадение, което може да ти се стори интересно. На планетата няма зоопарк, в който да не се отглеждат такива животни. И стадата стават все по-многобройни...

— Божичко! Никога ли не преставаш да мислиш за следващия колапс?

— Никога.

Окото на Мърчисън отдавна бе залязло. Сега изгревът обагреше хоризонта на изток в кървавочервено и това все още сепваше Уитбред. На обитаемите светове червените изгреви бяха редки. Прелетяха над някакъв архипелаг. На запад продължаваха да светят светлини. Виждаше се гигантски град, пресечен от тъмни ивици обработваема земя. На човешките планети тези места щяха да са паркове. Тук представляваха забранена територия, охранявана от страшни демони.

Джонатан се прозя и погледна извънземната до себе си.

— Струва ми се, че снощи те нарекох „брат“.

— Зная. Искаше да кажеш „сестра“. Полът е важен и за нас. Въпрос на живот и смърт.

— Не, всъщност исках да кажа „приятел“ — смутено поясни юнкерът.

— Фюнч(щрак) е по-близка връзка. Но се радвам, че ме смяташ за приятел — отвърна сламкарката. — За нищо на света не бих се

отказала от преживяването да те опозная.

Настъпи неловко мълчание.

— Най-добре да събудя другите — тихо рече Уитбред.

Самолетът рязко се наклони и зави на север. Сламкарката на Джонатан погледна града под тях, вдигна очи към илюминатора на отсрещния борд, за да провери положението на слънцето, после се изправи, влезе в пилотската кабина и зацвъртя.

— Хорст — каза Уитбред. — Господин Стейли. Събудете се.

Хорст Стейли бавно се разсъни. Все още продължаваше здраво да стиска гранатохвъргачката.

— Да?

— Не зная. Променихме курса и сега... слушай. — Сламкарките продължаваха да писукат. Гласовете им постепенно се повишаваха.

38. РАЗВРЪЗКА

Сламкарката на Джонатан се върна на мястото си.

— Започна се — каза тя. Сега не говореше като Уитбред. Говореше като извънземна. — Война.

— Между кого? — попита Стейли.

— Между моята господарка и цар Петър. Другите още не са се намесили, но е неизбежно.

— Война заради нас ли? — смаяно рече Уитбред. Още малко и щеше да се разплаче. Преобразяването на неговата фюнч(щрак) му идваше прекалено много.

— Заради юрисдикцията над вас — поправи го сламкарката, после потръпна, отпусна се и внезапно от полуусмихнатите извънземни устни се разнесе гласът на Джонатан. — Засега не е чак толкова зле — участват само воини, които извършват отделни набези. Всеки иска да покаже на другия на какво е способен, без да унищожава нищо ценно. Другите господарки ще им оказват натиск да не разширяват бойните действия, за да не се стигне до колапс.

— Божичко — промълви Джонатан и мъчително преглътна. — Но... добре дошъл пак, братле.

— Какво е нашето положение? — попита Стейли. — Къде ще идем сега?

— На неутрална територия. В Замъка.

— В Замъка ли? — възкликна Хорст. — Той е в имението на твоята господарка! — Ръката му отново се стрелна към пистолета.

— Не. Мислиш ли, че другите ще дадат на господарката ми чак толкова голяма власт над вас? Всички посреднички, които видяхте, са от моя клан, но самият Замък принадлежи на стерилен мъжкар. Пазител.

Стейли я погледна недоверчиво.

— Какво ще правим, когато отидем там?

Сламкарката сви рамене.

— Ще чакаме да видим кой ще спечели. Ако победи цар Петър, той ще ви върне на „Ленин“. Може би тази война ще убеди Империята,

че е най-добре да ни остави на мира. Възможно е дори да ни помогнете. — Тя презрително махна с ръка. — Да ни помогнете! И това е смотаняшка идея. Никога няма да настъпи край на Циклите.

— Да чакаме ли? — измърмори Стейли. — Не и аз, по дяволите! Къде е тая твоя господарка?

— Не! — извика извънземната. — Хорст, не мога да ти помогна да направиш такова нещо. Освен това няма да успееш да победиш войните. Те са страшни, Хорст, по-страшни от вашите морски пехотинци. А вие? Трима неопитни младши офицери с оръжие, което сте взели от стар музей...

Стейли погледна надолу. Наближаваха града на Замъка. Видя космодрума, сиво открито пространство сред зелени площи. Зад него се издигаше самият Замък и кулата с кръглия балкон. Колкото и малък да беше, той изпъкваше сред индустриалната грозота на безкрайните небостъргачи.

В багажа им имаше комуникационно оборудване. Главният астрогатор им бе оставил всичко, освен бележките и записите си. Не им беше обяснил защо, но вече знаеха: за да накара сламкарите да си мислят, че ще се върнат.

Навярно щеше да е достатъчно, за да сглобят мощен предавател. Все някакъв сигнал щеше да стигне до „Ленин“.

— Можем ли да кацнем на улицата? — попита Хорст.

— На улицата ли? — запремигва извънземната. — Защо не? Ако Чарли се съгласи. Самолетът е неин. — Сламкарката на Уитбред изписука. Откъм пилотската кабина се разнесе цъкане и цвъртене.

— Сигурна ли си, че в Замъка ще сме в безопасност? — попита Стейли. — Уитбред, вярваш ли на сламкарите?

— Вярвам на моята. Но може би съм малко предубеден, Хор... господин Стейли. Ще трябва сам да вземете решение.

— Чарли казва, че Замъка бил празен и че забраната за присъствие на воители в града все още била в сила — съобщи сламкарката на Джонатан. — Освен това цар Петър печелел, но пък информацията идва от него.

— Ще кацнем ли до Замъка? — попита Стейли.

— Защо не? Но първо трябва да предупредим кафявите на улицата да внимават. — Тя отново зачурулика.

Тътенът на двигателите заглъхна до шепот и самолетът се спусна надолу. Прелетяха покрай Замъка. Под тях се движеха автомобили. На тротоара от отсрещната страна на улицата Хорст видя бял. Господарят бързо се скри в една от сградите.

— Няма демони — каза той. — Някой да забелязва воини?

— Не.

Рязко завиха и отново се спуснаха. Очите на Уитбред се разшириха, когато се понесоха между бетонните стени на небостъргачите. Следяха за бели и воини, но не видяха.

Самолетът намали скоростта и полетя на два метра над земята като чайка над вода. Стейли притискаше лице към илюминатора и чакаше.

Щяха да се блъснат в Замъка, осъзна той. Дали кафявата се готвеше да повтори тарана на катера на „Макартър“? Внезапно докоснаха повърхността. Засвириха спирачки. Спряха точно под стената.

— Дай да си разменим оръжията, Потър. — Хорст взе лазера. — А сега навън. — Не успя да отвори вратата и даде знак на сламкарката.

Тя я плъзна настрани и скочи на земята.

Юнкерите побързаха да я последват. Уитбред стискаше в лявата си ръка вълшебната сабя. Портата можеше да е заключена, но нямаше да издържи на това оръжие.

Наистина се оказа заключена. Джонатан надигна сабята, за да изреже отвор, но неговата сламкарка го спря, разгледа две копчета, монтирани на вратата, хвана ги с десните си ръце и докато ги завърташе, с лявата натисна стърчащия отстрани лост. Портата се отвори.

— Направена е така, че хората да не могат да влязат — поясни извънземната.

Преддверието пустееше.

— Има ли начин да барикадираме входа? — попита Стейли. — Гласът му глухо изкънтя и юнкерът забеляза, че всички мебели са изнесени. След като не получи отговор, Хорст подаде лазера на Потър. — Остани на пост. Ако някой дойде, сламкарките ще ти кажат дали е враг. Ела, Уитбред. — Той се затича към стълбището.

Джонатан неохотно го последва. Когато стигнаха на етаж с техните стаи, вече се беше задъхал.

— Имате ли нещо против асансьорите? — попита Уитбред и прибави: — Господин старши юнкер.

Стейли не отговори. Вратата на стаята на Ренър зееше и той се втурна вътре.

— По дяволите!

— Какво има?

Помещението бе празно. Бяха изнесени дори леглата. Нямаше и следа от багажа на главния астрогатор.

— Надявах се да открия нещо, с което да се свържем с „Ленин“ — изръмжа Хорст. — Помогни ми да потърсим. Може да са прибрали всичките ни вещи на едно място.

Не намериха нищо. Всички стаи бяха голи. Двамата се върнаха в преддверието.

— Сами ли сме? — попита Гавин Потър.

— Да — отвърна Стейли. — И ако не ме убият, скоро ще умрем от глад. Опразнили са всичко.

Сламкарките свиха рамене.

— Не съм изненадана — каза тази на Уитбред. Двете зацвъртяха помежду си. — И тя не знае защо. Изглежда, сградата повече няма да се използва...

— Е, сега знаят къде сме — изсумтя Хорст, откачи шлема от колана си и свърза проводниците с радиостанцията. После го сложи на главата си. — „Ленин“, „Ленин“, тук Стейли. „Ленин“, „Ленин“, „Ленин“, тук юнкер Стейли. Край.

— Господин Стейли, къде сте, по дяволите? — Гласът на капитан Блейн.

— Господин капитан! Слава Богу! Господин капитан, скрихме се в... Един момент, господин капитан. — Извънземните чуруликаха. Тази на Джонатан се опита да му каже нещо, но Хорст не я чу. Чу сламкарката, която говореше с гласа на Уитбред... — Господин капитан, откъде взимате ирландското си уиски? Край.

— Стейли, престани с тази тъпа комедия и докладвай! Край.

— Съжалявам, господин капитан. Наистина трябва да ми отговорите. Ще разберете защо ви питам. Откъде взимате ирландското си уиски? Край.

— Стейли! Писна ми от проклетите ти шеги!

Хорст свали шлема си.

— Това не е капитанът — каза той. — Това е сламкарка с гласа на капитана. Някоя от вашите ли е? — обърна се той към тази на Джонатан.

— Сигурно. Глупав номер. Твоята фюнч(щрак) не би постъпила така. Което означава, че не помага особено на господарката ми.

— Тук няма начин да се защитаваме — рече Стейли и се огледа. Преддверието беше около десет на трийсет метра и нямаше абсолютно никакви мебели. Картините, които преди бяха украсявали стените, бяха изчезнали. — Горе — нареди юнкерът. — Там имаме по-голям шанс. — Хорст ги поведе към етаж с предишните им стаи. Заеха позиции в края на коридора, където можеха да покрият стълбището и асансьора.

— А сега? — попита Уитбред.

— Сега ще чакаме — едновременно отговориха сламкарките. Изтече един безкраен час.

Шумът от улицата заглъхна. Трябваше им минута, за да забележат това. Навън не помръдваше нищо.

— Ще ида да проверя — каза Стейли, влезе в една от стаите и предпазливо надникна през прозореца.

На улицата имаше демони. Те бързо се втурнаха напред, после ненадейно вдигнаха оръжията си и стреляха към нещо на пътя. Хорст погледна натам и видя друга група, която търсеше прикритие. Една трета от тях останаха да лежат на земята. Грохотът на битката едва се долавяше през дебелиите стъкла.

— Какво има, Хорст? — извика Джонатан. — Стори ми се, че чух изстрели.

— Наистина. Две групи воители се сражават помежду си. Заради нас ли?

— Определено — отвърна сламкарката на Уитбред. — Ясно ти е какво означава това, нали? — Гласът ѝ звучеше примирено. След като не получи отговор, тя продължи: — Означава, че хората няма да се върнат. Заминали са.

— Не ти вярвам! — изкрещя Стейли. — Адмиралът не би ни изоставил! Ще претърси цялата ви гадна планета...

— Не, няма, Хорст — рече Джонатан. — Знаеш заповедта на вицекраля.

Стейли поклати глава, но разбираше, че Уитбред има право.

— Фюнч(щрак) на Уитбред! — извика той. — Ела тук и ми обясни кой на чия страна е.

— Не.

— Какво означава това? Трябва да зная по кого да стрелям!

— Не искам да ме убият.

Страхливка!

— Мен още не са ме убили, нали? Просто не се показвай навън.

— Хорст — отвърна гласът на Уитбред, — ако си покажеш дори само едното око, всеки воин може да те застреля. Ти им трябваш жив. Затова не ни обстрелват с артилерия. Но мен ще убият.

— Добре. Чарли! Ела тук и...

— Няма.

Стейли даже не изруга. Те не бяха страхливци, а кафяво-бели. Дали неговата фюнч(щрак) щеше да дойде?

Демоните навън се бяха изпокрили: в паркирани или изоставени коли, във входове, зад колоните покрай стените на една от сградите. В момента с невероятна бързина се прехвърляха от прикритие към прикритие. Ала всеки път щом някой от воините стреляше, друг умираше. Не се бяха разнесли много гърмежи, но вече бяха убити две трети от чудовищата, които се виждаха. Сламкарката на Уитбред се оказваше права за точността им. Нечовешка точност.

Почти под прозореца на Хорст лежеше труп на воин с откъснати десни ръце. Друг демон, който чакаше затишие, внезапно се хвърли към следващото прикритие — и падналият оживя. Събитията започнаха да се развиват прекалено бързо, за да може да ги следи: оръжията полетяха настрани, двамата воини се сблъскаха като автоматични триони и полетяха назад като счупени кукли, все още подритвайки и пръскайки наоколо кръв.

От първия етаж се чу трясък. По стълбището отекнаха стъпки. По мраморните стъпала зачаткаха копита. Сламкарките зацвъртяха. Чарли високо подсвирна два пъти. Отдолу ѝ отговориха. После се разнесе съвършеният английски на Дейвид Харди:

— Няма да ви сторим нищо. Незабавно се предайте.

— Изгубихме — каза Чарли.

— Войниците на моята господарка. Какво ще правиш, Хорст?

Вместо отговор, Стейли приклепна в ъгъла, насочи лазерната пушка към стълбището и даде знак на другите юнкери да се прикрият.

Изад ъгъла се появи кафяво-бяла сламкарка и спря в коридора. Говореше като капелан Харди, но не използваше характерните му жестове. Само съвършеният английски и звънливият глас. Посредничката не носеше оръжие.

— Бъдете разумни. Корабът ви замина. Вашите офицери ви смятат за мъртви. Няма да ви сторим нищо. Не погубвайте излишно приятелите си, излезте и приежете нашата дружба.

— Върви по дяволите!

— Какво ще спечелите така? — попита сламкарката. — Желаяем ви само доброто...

Отдолу се разнесоха изстрели и отекнаха в пустите стаи и коридори на Замъка. Посредничката с гласа на Харди подсвирна и зацъка на другите кафяво-бели.

— Какво казва? — попита Стейли.

Сламкарката на Уитбред се притискаше към стената.

— Господи, ами сега?

— Остави я на мира! — извика Джонатан, отиде при нея и я прегърна през рамо. — Какво да правим?

Звуците на битката се приближаваха и внезапно в коридора се появиха два демона. Стейли се прицели, стреля и свали единия. Юнкерът насочи лъча към втория. Чудовището отвърна на огъня и Хорст отлетя към отсрещната стена. Заприиждаха още воители. Канонадата им за миг задържа Стейли изправен. Драконови зъби сдъвкаха тялото му и той се строполи на пода.

Потър стреля с гранатохвъргачката. Гранатата избухна в края на коридора. Парчета от стените се срутиха и отчасти затрупаха посредничката и демоните.

— Струва ми се, че който и да победи долу, ние знаем прекалено много за Лангстъновото поле — бавно каза Гавин. — Как мислите, господин Уитбред? Сега командвате вие.

Джонатан се отърси от унеса си. Неговата сламкарка стоеше абсолютно неподвижно...

Потър извади пистолета си и зачака.

— Твоят приятел е прав, братле — рече извънземната и погледна неподвижното тяло на сламкарката на Харди. — И тя беше брат...

Гавин изкрещя. Уитбред рязко се завъртя към него.

Потър не вярваше на очите си. Пистолета му го нямаше. Ръката му бе счупена от китката до лакътя. Очите му бяха помътнели от токущо осъзната болка.

— Един от мъртвите хвърли камък.

В коридора се появиха нови воители и друга посредничка. Бавно се приближаваха.

Джонатан замахна с вълшебната сабя, която можеше да реже камък и метал. Тя описа дъга над главата му и разсече шията на Потър — Потър, чиято религия забраняваше самоубийството, както и тази на Уитбред. Докато насочваше острието към себе си, избухна стрелба и нещо тежко смаза раменете му. Джонатан Уитбред се строполи на пода и не помръдна.

Отначало не го докоснаха, само свалиха оръжията от колана му. Чакаха лекарка, докато останалите отблъскваха атакуващите ги сили на цар Петър. Посредничката бързо заговори на Чарли и й предложи комуникатор нямаше за какво повече да се бият. Сламкарката на Уитбред остана до своя фюнч(щрак).

Лекарката прегледа раменете му. Макар че никога не бе правила дисекция на човек, знаеше за човешката физиология всичко, което беше известно на сламкарите, и ръцете й бяха свършено оформени, за да приложат инстинкт, датиращ от хиляди Цикли. Пръстите й внимателно се насочиха към смазаните раменни стави, очите и отбелязаха факта, че не тече кръв. Докосна гръбначния стълб, онзи странен орган, който познаваше само по модели.

Крежките шийни прешлени бяха счупени.

— Високоскоростни куршуми — изчурулика тя на застаналата до нея посредничка. — Гръбначният стълб е счупен. Това създание е мъртво.

Червената и две кафяви с бясна скорост импровизираха кръвна помпа, за да подхранят мозъка. Напразно. Инженерките и лекарката се разбираха прекалено бавно, тялото бе прекалено странно и разполагаха с прекалено малко техника.

Откараха трупа и сламкарката на Уитбред на космодрума, контролиран от тяхната господарка. Войната вече беше свършила и

щяха да върнат Чарли на цар Петър. Трябваше да се изплащат репарации, да се почиства след битката, да се обезщетят всички засегнати господари. Когато отново дойде хора, сламкарите щяха да са единни.

Господарката изобщо не разбра, нито нейните бели дъщери заподозряха нещо. Но другите ѝ дъщери, кафяво-белите посреднички, които ѝ служеха, си шушукаха, че една от сестрите им направила нещо безпрецедентно. Докато воините бързали към онзи странен човек, сламкарката на Уитбред го докоснала, не с нежните си десни ръце, а със силната лява.

Екзекутираха я за неподчинение и умря сама. Сестрите ѝ не я мразеха, ала не можеха да приказват със същество, убило собствения си фюнч(щрак).

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ОТГОВОРЪТ НА СМОТАНЯКА

39. ЗАМИНАВАНЕ

— Совалките докладват, че от юнкерите няма и следа, господин адмирал. — Гласът на капитан Михайлов звучеше оправдателно. Малцина офицери се осмеляваха да съобщят лоша новина на Кутузов. Снажният адмирал седеше на командното си кресло на мостика. Той взе чашата си с чай и отпи, като отговори само с кратко изсумтяване.

После главнокомандващият се обърна към другите, които се бяха събрали около него. Род Блейн все още заемаше мястото на командир Борман. Имаше по-висок чин от него, а Кутузов педантично спазваше устава.

— Осем учени — каза адмиралът. — Осем учени, петима офицери, четиринайсет космонавти и морски пехотници. Убити от сламкари.

— Сламкари! — Доктор Хорват завъртя командното си кресло към Кутузов. — Адмирале, когато унищожихте „Макартър“, почти всички тези хора бяха на борда му. Някои може още да са били живи. Що се отнася до юнкерите, ако са проявили глупостта да се опитат да се приземят със спасителни лодки... — Род го стрелна с убийствен поглед и той замълча. — Съжалявам, капитане. Не исках да кажа това. Наистина, ужасно съжалявам. И аз харесвах момчетата. Но не можете да обвинявате сламкарите за случилото се! Те са се опитали да помогнат и са в състояние да направят толкова много за нас... Адмирале, кога ще ни разрешите да се върнем на посланическия кораб?

Експлозивният звук, който се изтръгна от гърлото на Кутузов, можеше да е смях.

— Ха! Заминаваме си веднага щом приберем совалките, докторе. Струва ми се, че ясно ви го обясних.

Научният министър стисна устни.

— Надявах се, че сте се вразумили — изръмжа той. — Адмирале, човечеството никога не е имало толкова големи надежди, а сега вие ги разрушавате. Дори след векове не бихме могли да имаме техническите изобретения, които можем да купим, които те ще ни

подарят! Сламкарите направиха огромни разходи, за да ни посрещнат на своята планета. Убеден съм, че ако не бяхте забравили да им кажете за избягалите сламкарчета, те щяха да ни помогнат. Но вие трябваше да пазите проклетите си тайни — и заради вашата глупава ксенофобия изгубихме изследователския кораб и по-голямата част от оборудването си. Сега ги настройвате против нас, като си заминавате точно в момента, в който те подготвят нови конференции... Боже мой, ако наистина бяха войнствени, дори само това щеше да ги предизвика!

— Свършихте ли? — презрително попита Кутузов.

— Засега свърших. Когато се върнем обаче, ще продължа.

Адмиралът натисна един от бутоните на страничната облегалка на креслото си.

— Капитан Михайлов, пригответе кораба за потегляне към Олдърсъновия пункт. Ускорение една до една и половина гравитации.

— Слушам.

— Значи все пак ще продължите да се правите на глупак — отново се обади Хорват. — Не можете ли да го вразумите, Блейн?

— Решен съм да изпълня заповедта, която получих, докторе — тежко каза Кутузов. Дори заплахите на министъра да означаваха нещо за него, той не го показваше. Главнокомандващият се обърна към Род. — Капитане, очаквам съвета ви. Но няма да направя нищо, което да изложи на опасност този кораб, и не мога да допусна повече лични контакти със сламкарите. Имате ли предложения, капитан лорд Блейн?

Род разсеяно бе слушал разговора. Мислите му бяха в хаос. „Какво можех да направя?“ — безкрайно се питаше той. Не го вълнуваше нищо друго. Адмиралът искаше неговия съвет, ала това беше обикновена проява на любезност. Блейн нямаше кораб, нямаше задължения. Бе изгубил „Макартър“ и с кариерата му беше свършено... Не, нямаше полза от самосъжаление.

— Господин адмирал, смятам, че трябва да се опитаме да запазим приятелството на извънземните. Не бива да взимаме решения, които са в компетенциите на правителството...

— Да не намеквате, че постъпвам така? — прекъсна го Кутузов.

— Съвсем не. Но е много вероятно Империята да пожелае да търгува със Сламката. Както каза доктор Хорват, те не се държат враждебно.

— Ами вашите юнкери?

Род мъчително преглътна.

— Не зная, господин адмирал. Възможно е Потър или Уитбред да не са били в състояние да управляват спасителните си лодки и Стейли да се е опитал да ги спаси. В негов стил е...

Главнокомандващият свъси вежди.

— Три спасителни лодки, капитане. И трите влизат в атмосферата, и трите изгарят. — Той плъзна поглед по дисплеите. В хангара на „Ленин“ прибираха совалка и морските пехотинци се готвеха да я обгазят. На неговия флагмански кораб нямаше да проникнат извънземни! Какво бихте казали на сламкарите, докторе?

— Не и онова, което ми се иска да им кажа, адмирале — остро отвърна Хорват. — Ще поддържам вашата версия за епидемия. И без това почти е истина, нали? Напаст от сламкарчета. Но трябва да оставим открита възможността за нова експедиция.

— Те ще разберат, че ги лъжете — безизразно заяви Кутузов. — Какво мислите, Блейн? По-добре ли е сламкарите да чуят обяснения, на които няма да повярват?

По дяволите, не знаеше ли, че Род не желае да мисли за сламкари? Нито за каквото и да било друго. Каква полза от неговия съвет? Съвет от човек, изгубил кораба си...

— Господин адмирал, не виждам нищо лошо в това министър Хорват да разговаря с извънземните. — Той наблегна на думата „министър“. Освен поста си в правителството, Хорват имаше връзки в Лигата на човечеството и влияние в Асоциацията на имперските търговци. Тези организации бяха почти също толкова могъщи, колкото и самият флот. — Някой трябва да разговаря с тях, няма значение кой. На борда няма човек, който може да излъже своята фюнч(щрак).

— Добре. Капитан Михайлов, наредете да се свържат с посланическия кораб. Доктор Хорват ще разговаря с тях.

На екраните се появи полуусмихнато кафяво-бяло лице. Род потръпна, после погледна своя монитор, за да се убеди, че не е включен.

— Фюнч(щрак) — каза сламкарката на Хорват.

— Ах. Надявах се да си ти. Заминаваме си. Налага се.

Изражението на извънземната не се промени.

— Това изглеждаше очевидно, но ние сме много обезпокоени, Антъни. Имаме да обсъждаме още много неща, търговски спогодби,

наемане на бази във вашата Империя...

— Да, да, но ние не сме упълномощени да подписваме договори и търговски спогодби — отвърна Хорват. — Наистина, постигнахме доста и вече трябва да си вървим. На „Макартър“ имаше епидемия, някакъв нов вирус, който лекарите ни не познават, и не ни е известен нито епицентърът ѝ, нито начинът на разпространение. И тъй като този кораб е единствената ни възможност да се приберем у дома, ами... нашите господари смятат, че е най-добре да заминем, докато всичките ни астрогатори все още са здрави. Ще се върнем!

— Ти ще дойдеш ли? — попита сламкарката.

— Ако е възможно. Много би ми се искало. — Последните думи прозвучаха съвсем искрено.

— Ще бъдеш добре дошъл. Всички човеци ще са добре дошли. Храним големи надежди за търговия между нашите две раси, Антъни. Можем да научим много едни от други. Приготвили сме и подаръци — не можете ли да ги приемете на вашия кораб?

— Хм, благодаря... аз... — Хорват погледна към Кутузов, който всеки момент щеше да избухне. — Това няма да е благоразумно — тъжно рече министърът. — Докато не разберем каква е причината за болестта, най-добре да не излагаме никого на опасност от зараза. Много съжалявам.

— Аз също, Антъни. Забелязахме, че вашите инженери са... как да се изразя по-тактично? Недостатъчно специализирани, навярно. Имахме намерение отчасти да компенсирате това с подаръците си.

— Хм... извини ме за момент. — Хорват изключи звука и се обърна към Кутузов. — Адмирале, не можете да се откажете от такъв шанс! Това ще е най-великото събитие в историята на Империята!

Главнокомандващият бавно кимна. Тъмните му очи се присвиха.

— Освен това е вярно, че ако сламкарите притежават Лангстъново поле и Олдърсънов двигател, това ще е най-голямата опасност в историята на човешката раса, министър Хорват.

— Съзнавам го — изръмжа докторът и включи звука. — Боя се, че...

— Антъни — прекъсна го сламкарката, — можете да вземете снимки на нашите подаръци и да ги проучите достатъчно, за да ги възпроизведете по-късно. Това определено няма да изложи на риск хора, които са били на самата планета, нали?

Хорват се замисли. Трябваше да получи тези подаръци! Той отново изключи аудиовръзката и се усмихна на адмирала.

— Знаете, че е права. Не може ли да ги пуснем в катера?

Кутузов сякаш бе опитал вкиснато мляко. После кимна. Министърът облекчено се обърна към сламкарката.

— Благодаря ти. Ако оставите подаръците в катера, ще ги проучим. След две и половина седмици можете да си вземете и тях, и катера, който пък ние ви подаряваме, от смотаняшкия пункт.

— Чудесно — топло отвърна извънземната. — Но няма да имате нужда от катера. Един от нашите подаръци е космически кораб с управление, предвидено за човешки ръце и умове. Останалото ще намерите на борда му.

Кутузов, изглежда, се изненада и бързо кимна. Хорват мислено изликува.

— Това е прекрасно. Когато се върнем, ще ви донесем подаръци. Искаме да се отплатим за вашето гостоприемство...

Адмирал Кутузов говореше нещо. Хорват се наведе настрани от екрана, за да го чуе.

— Попитайте я за юнкерите — нареди главнокомандващият.

Министърът преглътна.

— Има ли нова информация за нашите юнкери?

Гласът на сламкарката прозвуча измъчено.

— Как би могло да има, Антъни? Те са загинали, когато са навлезли в атмосферата. Лодките им напълно изгоряха. Пратихме ви снимки, не ги ли получихте?

— Хм... Аз не съм ги виждал — отвърна Хорват. Макар да казваше истината, това не улесняваше задачата му. Проклетият адмирал не вярваше на нищо! Какво си мислеше той, че момчетата са пленени и ги измъчват, за да изтръгнат от тях информация ли? — Съжалявам, наредиха ми да попитам.

— Разбираме ви. Хората са много загрижени за младите си господари. Сламкарите също. Нашите две раси имат много общи черти. Беше ми приятно да си поговорим пак, Антъни. Надяваме се скоро да се върнете.

На пулта запремигва алармена светлина. Адмирал Кутузов се намръщи и напрегнато се заслуша в нещо, което Хорват не можеше да

чуе. В същото време по високоговорителя прозвуча докладът на свързочника:

— Совалките са в хангара, господин адмирал. Готови сме за потегляне.

Сламкарката очевидно го чу.

— Корабът, който ви подаряваме — каза тя, — лесно ще ви настигне, ако се движите с ускорение, не по-голямо от... — извънземната се заслуша в нещо — три ваши гравитации.

Хорват въпросително стрелна с поглед адмирала. Кутузов се замисли, като че ли понечи да каже нещо, но после само кимна.

— Ще пътуваме с една и половина наши гравитации — отвърна министърът на сламкарката.

— Ще получите подаръците ни след пет часа — рече тя.

Екраните помътняха. В ухото на Хорват изгътна гласът на главнокомандващия:

— Съобщиха ми, че от сламкарската планета е излетял кораб и в момента се движи към Олдърсъновия пункт с едно цяло седемдесет и четири наши гравитации. Две сламкарски гравитации. Моля, накарайте ги да обяснят това. — Гласът му звучеше спокойно, но тонът му бе заповеден.

Министърът преглътна и се обърна към екрана. Лицето на сламкарката отново се появи. Той колебливо зададе въпроса. Боеше се да не я обиди.

— Самата аз току-що научих — отвърна извънземната. — Господарите са пратили наши посланици в Империята да се срещнат с вас. Те са трима и ви молим да ги придружите до имперската столица, където ще представляват нашата раса. Имат всички пълномощия да преговарят от наше име.

Кутузов дълбоко си пое дъх. Лицето му беше поморавяло.

— Отговорете им, че трябва да обсъдим въпроса — каза той, така че сламкарката да не го чуе. — Капитан Михайлов, увеличете ускорението.

— Слушам.

— Вече тръгваме — обърна се Хорват към извънземната. — Аз... ние трябва да обсъдим въпроса с посланиците. Изненадвате ни... надявах се да дойдеш самата ти. Пращате ли някоя от нашите фюнч(щрак)и? — Зад него прозвуча предупредителна сирена.

— Ще имате достатъчно време за обсъждане — увери го тя. — Но не, никой сламкарски посланик не може да се отъждествява с отделен човек. Те трябва да представляват нашата раса. Разбираш, нали? Тримата са избрани да защитават всички възгледи. Като се има предвид опасността от зараза, те би трябвало да останат под карантина, докато не се уверите, че не застрашават здравето ви... — В „Ленин“ закънтя мощна аларма. — Сбогом, Антъни. Сбогом на всички ви. И се върнете скоро.

Зави последната предупредителна сирена и „Ленин“ се понесе напред. Хорват продължи да гледа мътния екран, докато другите зад него смаяно разговаряха.

40. СБОГУВАНЕ

С пристигането на екипажа на „Макартър“ и учените от крайцера, миноносец „Ленин“ бе претъпкан до пръсване. Космонавтите се редуваха на хамаците. Морските пехотинци спяха в коридорите, офицерите бяха настанени по трима-четирима в единични каюти. В хангара бяха складирани сламкарски артефакти, докарани от крайцера. Кутузов настояваше да ги държат във вакуум и постоянно да ги охраняват. На борда нямаше място, където да се събира екипажът.

И дори да имаше, никой нямаше да го използва. „Ленин“ щеше да остане в бойна готовност, докато не напуснеше системата на Сламката, дори по време на погребалните церемонии, които трябваше да проведат Дейвид Харди и капеланът на „Ленин“ Джордж Алексис. И двамата бяха свикнали с такива ситуации. Докато си слагаше черен епитрахил и се обръщаше към молитвеника, който държеше един от космонавтите, Дейвид Харди си мислеше, че навярно е отслужил повече заупокойни служби в такива условия, отколкото при нормални.

В миноносеца отекна сигнал.

— Екипаж, свободно — тихо нареди главният боцман.

— Дари им вечен покой, о, Господи — напевно произнесе Харди.

— И нека ги огрява вечна светлина — отговори Алексис. Всеки, останал във флота достатъчно дълго, за да го пратят на „Ленин“, знаеше стиховете наизуст.

— Иисус й рече: Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мене, и да умре, ще живее. И всеки, който живее и вярва в Мене, няма да умре веќеки.^[1]

Службата продължи. Космонавтите отговаряха от бойните си постове — тих шепот, който се носеше из целия кораб.

— И чух глас от небето да ми казва: напиши: блажени са мъртвите, които умират в Господа отсега. Да, казва Духът, нека починат от трудовете си: делата им вървят заедно с тях.^[2]

„Покой — помисли си Род. — Да, поне сега момчетата са намерили покой. — Той потръпна. — Виждам съм много изгубени кораби и много хора под мое командване, намерили смъртта си на

стотици парсеци от дома. Защо ми се пада тази горчива чаша, Господи?“ Капеланът дълбоко си пое дъх, но сърцето му продължаваше да се свива.

Светлините в „Ленин“ помръкнаха и прозвуча запис на хора на имперския флот. Екипажът се присъедини към химна.

„Вярвам ли във всичко това? — запита се Род. — Харди вярва, виж му лицето. И Кели, готов да хвърли другарите си през торпедните тръби. Защо не мога да вярвам като тях? Но аз вярвам, нали? Винаги съм смятал, че вярвам, че трябва да има някакъв смисъл в тази вселена. Ами Бери! Той дори не е християнин, но също е трогнат. За какво ли си мисли?“

Хорас Бери напрегнато се взираше в торпедните тръби. Четири трупа и една глава! Главата на морски пехотинец, която духчетата бяха използвали като Троянски кон. Търговецът я беше видял да се върти в космоса сред облак от разбито стъкло и гърчещи се, умиращи сламкарчета. Спомняше си квадратната брадичка, широката раззината уста, блесналите мъртви очи. „Аллах да е милостив към тях и нека Неговите легиони се спуснат върху Сламката...“

„Сали го понася по-добре от мен — помисли си Род, — а тя е цивилна. И двамата харесвахме тези момчета... Защо не се тревожа за другите? Петима морски пехотинци загинаха, за да евакуират цивилните. Нямах да е толкова ужасно, ако юнкерите бяха убити в бой. Когато пратих спасителния отряд със скутера, очаквах да има жертви. Не бях сигурен, че хлапетата изобщо ще проникнат на «Макартър» живи. Но те успяха!“

— На всемогъщия Бог поверяваме душите на нашите загинали братя и предаваме телата им на космическите дълбини, с надежда за възкресение и вечен живот в нашия Господ Иисус Христос, при чието величествено пришествие, за да съди световите, моретата ще дадат своите мъртъвци и глъбините ще се облекчат от товара си...

Кели натисна бутоните. Разнесе се тихо свистене, после още едно — три, четири, пет. Само четири трупа и една глава от двайсет и седем убити и изчезнали.

— Екипаж, мирно!

— Огън!

И какво щяха да разберат от това морските пехотинци, зачуди се Род. Три залпа, изстреляни в космоса — третият щеше да превърне

току-що хвърлените трупове в пара. Адмиралът бе настоял на това и никой не му беше възразил.

Високите звуци заглъхнаха и тръбачите на „Ленин“ и „Макартър“ едновременно отпуснаха тръбите си. За миг в кораба се възцари тишина.

— Екипаж, свободни сте!

Офицерите безшумно напуснаха торпедния отсек. В коридорите отново блеснаха светлини и всички побързаха да се върнат на бойните си постове или в претъпканите кубрици. Флотското ежедневие продължаваше. Заупокойните служби също бяха част от устава. Уставът предвиждаше всичко: раждане на борда, погребение с или без тела, дори имаше раздел за капитани, изгубили своите кораби. Уставът постановяваше да бъдат изправени пред военен съд.

— Род, почакай малко, Род. Моля те.

Викът на Сали го накара да спре. Двата застанаха в коридора — другите офицери и екипажът ги заобикаляха. На Блейн му се искаше да тръгне заедно с тях, да са върне в уединението на каютата си, където никой нямаше да го пита какво се е случило на борда на „Макартър“. И все пак нещо дълбоко в него го тласкаше да разговаря със Сали или просто да е близо до нея...

— Род, доктор Хорват казва, че сламкарите пратили посланици към смотаняшкия пункт, но адмирал Кутузов нямало да ги допусне на борда! Вярно ли е?

По дяволите! Пак сламкари, сламкари...

— Да. — Капитанът се извърна.

— Почакай, Род! Трябва да направим нещо! Къде отиваш, Род?
— Тя впери очи в гърба му. Блейн бързо се отдалечаваше. Ами сега?

Вратата на Блейн беше затворена, но датчикът показваше, че не е заключена. Кевин Ренър се поколеба, после почука. Нищо. Изчака малко и отново почука.

— Влез.

Астрогаторът отвори вратата. Струваше му се странно да влиза направо в каютата му: пред нея не пазеха морски пехотинци, нямаше я онази загадъчна аура, която обгръща капитаните.

— Здравсти, капитане. Нещо против, да поостана при вас?

— Не. Да ви предложи ли нещо? — Блейн не поглеждаше към него и Кевин се зачуди какво ще се случи, ако приеме сериозно учтивото предложение. Можеше да помоли за чаша уиски...

Не. Моментът не бе подходящ. Все още. Ренър се настани и се огледа.

Помещението беше просторно. Можеше да играе ролята на наблюдателна каюта, ако „Ленин“ имаше кула. Само четирима мъже и една жена на борда разполагаха със самостоятелни каюти и Блейн не използваше рационално скъпоценното пространство — изглежда, часове наред бе седял на стола, навярно още от заупокойната служба. Определено не се беше преобличал. Заетата от Михайлов униформа изобщо не му прилягаше.

Двамата седяха мълчаливо. Капитанът се взираше в някакво свое вътрешно пространство-време, в което нямаше място за посетители.

— Прегледах работата на Бъкман — небрежно рече Ренър. Все трябваше да започне отнякъде, при това навярно не от сламкарите.

— О? Как върви? — учтиво попита Блейн.

— Имал доказателства, че във ВЪглищния чувал се образува протозвезда. След хиляда години щяла да свети със собствена светлина. Е, на мен обаче не успя да ми го докаже, защото не разбирам много от астрофизика.

— Хм.

— Вие как сте? — Ренър явно нямаше намерение да си тръгва. — Почивате ли си от командирските задължения?

Блейн най-после вдигна измъчения си поглед.

— Кевин, защо хлапетата са се опитали да се приземят на планетата?

— Боже мили, капитане, това си е чиста глупост. Не биха направили такова нещо. — „Господи, мислите му са в пълен хаос. Ще се окаже по-трудно, отколкото смятах.“

— Тогава ми обяснете какво се е случило.

Ренър се озадачи, но Блейн очевидно говореше сериозно.

— Капитане, корабът бъкеше от сламкарчета — навсякъде, където не сме ги търсили. Още в началото трябва да са се докопали до спасителните лодки. Ако бяхте сламкар, как щяхте да реконструирате спасителна лодка?

— Страхотно. — Блейн наистина се усмихна. — Даже мъртвец не би могъл да се откаже от такава машина.

— Учудвате ме. — Кевин се ухили, после отново стана сериозен. — Не, исках да кажа, че извънземните приспособяват всичко към различните ситуации. Ако е във външния космос, спасителната лодка ще набере инерция и ще излъчи сигнал за помощ. Близко до газов гигант обаче ще влезе в орбита. Автоматично, отбележете, защото пътниците може да са ранени или в безсъзнание. Ако се намира край обитаем свят, лодката ще се приземи.

— А? — Капитанът се намръщи. В очите му проблесна искрица живот. Ренър затаи дъх.

— Да, но какво се е объркало, Кевин? Ако наистина са се добрали до лодките, духчетата са ги реконструирали както трябва. Освен това би трябвало да са имали контролен пулт — не са могли да принудят юнкерите да се приземят.

Астрогаторът сви рамене.

— Можете ли от първи поглед да разберете как действат сламкарските контролни пултове? Аз не мога и се съмнявам, че момчетата са успели. Но духчетата са го предвидили, капитане. А е възможно и лодките да не са били довършени или да са били повредени по време на престрелката.

— Възможно е.

— Има много възможности. Може да са били предназначени за духчета. В такъв случай хлапетата е трябвало да демонтират десетки петнайсетсантиметрови сламкарски ускорителни кресла или нещо подобно. Не са имали време. Спомнете си, че торпедата трябваше да се взривят след три минути.

— Проклетите торпеда! Ако някой беше проверил, сигурно щеше да открие, че са пълни с духчета и цели глутници плъхове!

Ренър кимна.

— Но на кого би му хрумнало да погледне в тях?

— Трябваше да се сетя.

— Защо? — сериозно попита астрогаторът. — Капитане, има...

— Вече не съм капитан.

„Аха!“ — помисли си Ренър.

— Да. И все пак никой във флота не би проверил. Никой. На мен не ми хрумна. Адмиралът остана доволен, когато обезвъздушихте

кораба, нали? Всички бяха доволни. Каква полза да се обвинявате за грешка, която допуснахме всички ние?

Блейн погледна астрогатора и се зачуди. Лицето му бе леко зачервено. Защо беше толкова развълнуван?

— Има още нещо — каза Род. — Да речем, че спасителните лодки са били довършени и хлапетата са се приземили на планетата. Да речем, че сламкарите са ни излъгали.

— Мислил съм за това. Вие вярвате ли?

— Не. Но ми се ще да можех да съм сигурен.

— Щяхте да се убедите, ако познавахте сламкарите по-добре. Проучете данните. На кораба има достатъчно информация, а вие разполагате с време. Трябва да научите всичко за тях, вие сте най-добрият специалист по извънземните във флота.

— Аз ли? — засмя се Род. — Кевин, аз не съм специалист по нищо. Когато се върнем, първо ще трябва да убедя военния съд...

— О, оставете военния съд! — нетърпеливо го прекъсна Ренър. — Наистина, капитане, за тази формалност ли мислите? Божичко!

— И за какво предлагате да мисля, лейтенант Ренър?

Кевин се усмихна. Предпочиташе Блейн да е ядосан, отколкото апатичен.

— Хм, например за това защо Сали е толкова мрачна... Струва ми се, че причината сте вие. И също за това какво ще кажете, когато Кутузов и Хорват обсъждат въпроса за сламкарските посланици. За бунтовете и откъсването на колониални светове от Империята, за цената на иридия или инфлацията на кроната...

— За Бога, Ренър, млъкнете!

Кевин се усмихна още по-широко.

— ... или за това как да ме изхвърлите от каютата си. Капитане, погледнете на нещата така. Да речем, че военният съд ви обяви за виновен в небрежност. Това определено е най-лошата възможност. Вие не сте предали кораба си на врага, нищо подобно. Да речем, че наистина искат главата ви и ви отправят такова обвинение. Най-много да ви разжалват. Дори не могат да ви уволнят. Така че ще ви разжалват, вие ще подадете оставка и пак ще сте дванайсетият маркиз на Круцис.

— Да. И какво от това?

— Какво от това ли? — Ренър внезапно се разгневи, свъси вежди и стисна юмрук. — Какво от това ли? Вижте, аз съм обикновен

капитан на търговски кораб. Всички в рода ми са били такива. Никога не съм искал да стана нещо повече. Постъпих във флота, защото така са правили и предците ми — може би не сме такива империалисти като вас в столицата, но отчасти причината е в това, че оставяме на вас аристократите да движите нещата. Изпълняваме дълга си и очакваме от вас, привилегированите, да изпълнявате своя!

— Хм... — Блейн се смути от избухването на астрогатора. — И какъв според вас е моят дълг?

— Как мислите? Вие сте единственият аристократ в Империята, който изобщо знае нещо за сламкарите, и ме питате какво да правите? Капитане, очаквам от вас да си размърдате задника. Империята трябва да разработи разумна политика спрямо извънземните, а флотът има голямо влияние... Не можете да позволите Кутузов да му наложи възгледите си! И като начало, бихте могли да помислите за сламкарските посланици, които адмиралът иска да зареже тук.

— Проклет да съм! Това наистина ви вълнува, нали?

Ренър се усмихна.

— Е, може би мъничко. Вижте, имате достатъчно време. Поговорете със Сали за сламкарите. Прегледайте докладите, които пратихме от планетата. Така ще получите по-добра представа за извънземните и когато адмиралът поиска съвета ви, ще сте в състояние да му изложите разумни аргументи. Трябва да вземем посланиците в Империята...

Род сбърчи лице. Сламкари на борда на друг кораб! Мили Боже...

— И престанете да се измъчвате — продължи астрогаторът. — Те няма да започнат да се размножават на „Ленин“. Най-малкото няма да имат време. Използвайте главата си, господин капитан. Адмиралът ще ви послуша. Хорват му е дошъл до гуша, каквото и да предложи докторът, главнокомандващият го отхвърля, но вас ще послуша...

Блейн нетърпеливо поклати глава.

— Говорите така, като че ли моята преценка струва нещо. Фактите сочат обратното.

— Господи, наистина сте се скапали, а? Знаете ли какво мисли за вас екипажът ви? Имате ли някаква представа? По дяволите, капитане, тъкмо заради хора като вас приемам аристокрацията... — Кевин смутено замълча. Бе казал повече, отколкото искаше. — Вижте,

Кутузов ще поиска мнението ви. Не е длъжен да послуша съвета ви, нито този на Хорват, но трябва да пита и двама ви. Такива са заповедите за експедицията...

— Откъде знаете, по дяволите?

— Капитане, моето отделение имаше задача да спаси бордовите дневници и другите документи от „Макартър“, спомняте ли си? Те не бяха засекретени.

— Глупости.

— Е, може да е било тъмно и да не съм видял грифа. Освен това трябваше да се убедя, че взимам точно каквото трябва, нали? Така или иначе, доктор Хорват знае всичко за тези заповеди. Преди Кутузов да вземе окончателно решение за посланиците, министърът ще настоя да свика военен съвет.

— Разбирам. — Род разтри точката между веждите си. — Кевин, кой ви прати тук? Хорват ли?

— Не, разбира се. Сам реших. — Той се поколеба. — Но наистина ме насърчиха. — Астрогаторът зачака Блейн да отговори, но капитанът само го наблюдаваше. Ренър изсумтя. — От време на време се питам защо аристокрацията не е изчезнала — понякога изглеждате адски тъпи. Защо не се обадите на Сали? Тя си седи в стаята и мрачно зяпа купища бележки и книги, които в момента изобщо не я интересуват... — Кевин рязко се изправи. — Малко ободряване няма да ѝ е излишно.

— Сали ли? Безпокои се за...

— Господи Боже — измърмори Ренър, обърна се и излезе.

[1] Йоан, 11: 25–26. — Б.пр. ↑

[2] Откровение, 14: 13. — Б.пр. ↑

41. ПОДАРЕНИЯТ КОРАБ

„Ленин“ се приближаваше към смотаняшкия пункт с 1.5 g. Подареният кораб също.

Представляваше аеродинамичен цилиндър с разширяващ се нос, като минаре, бълващо ядрен пламък. Фалическата му форма изключително забавляваше Сали Фаулър и капелан Харди. Никой друг не я бе забелязал — или поне никой не си признаваше.

Кутузов изпитваше омраза към кораба. Можеше да реши въпроса със сламкарските посланици просто като изпълни заповедта си, но подаръкът беше нещо друго. Той настигна миноносеца, зае позиция на три километра от него и излъчи бодро съобщение, докато артилеристите на „Ленин“ безпомощно го следяха. Адмиралът им каза, че корабът не би могъл да носи достатъчно голямо оръдие, за да представлява заплаха за полето на флагмана.

Имаше друго основание да го мрази. Той го изкушаваше да наруши заповедите си. Доброволците от „Макартър“, които отидоха да го изпитат, изпаднаха във възторг. Пултът бил като на имперски катер, но имал стандартен сламкарски ядрен двигател, дълго тънко жило, насочващо невероятно мощна плазмена струя. Всичките му останали качества също бяха извънредно ценни. Адмирал Лаврентий Кутузов искаше да откара този кораб в Империята.

И се страхуваше да го вземе под свое командване.

След като офицерите го изпитаха, на борда му трябваше да се качат цивилните. Цялото това движение между двата кораба окончателно компрометираще несериозната измислица за епидемия на „Макартър“ и Кутузов го съзнаваше, но поне не му се налагаше да дава обяснения на сламкарите. Нямахше намерение да контактува с тях. Хорват можеше да му цитира заповедите за експедицията и да иска свикване на военен съвет. Докато адмиралът беше жив, на „Ленин“ нямаше да стъпи нито един извънземен. Онзи катер обаче...

Докато научният персонал се връщаше на борда му, Кутузов го наблюдаваше на екраните си. Цивилните се бяха върнали на флагмана за заупокойната служба и сега бързаха да подновят проучванията на новата си играчка.

Всички доклади показваха, че е пълен с чудеса от огромна стойност за Империята, и все пак как би могъл да го пусне в хангара на „Ленин“? Нямаше полза да иска съвет. Капитан Блейн навярно можеше да му помогне, но не, той бе свършен човек, обречен все повече да потъва в собствения си провал. Хорват сляпо вярваше в добрите намерения на сламкарите. После идваше Бери, със също толкова сляпа омраза, въпреки всички данни, сочещи, че извънземните са добронамерени и безопасни.

— Навярно е така — каза Кутузов и Хорас Бери се изненада. Двамата пиеха чай на мостика, докато наблюдаваха кораба подарък. Търговецът въпросително го погледна.

— Навярно сламкарите са добронамерени. Безопасни — гласно повтори адмиралът.

— Сигурен съм, че не го вярвате! — възрази Бери.

Главнокомандващият сви рамене.

— Както казах на другите, няма значение в какво вярвам. Моята задача е да отнеса на правителството колкото може повече информация. Ако изгубим и „Ленин“, губим всичко. Но този сламкарски кораб е изключително ценен, нали, ваше превъзходителство? Колко бихте платили на флота, за да получите лиценз за производство на съдове с такива двигатели?

— Бих платил много повече, за да сложите завинаги край на сламкарската опасност — сериозно отвърна Бери.

— Хм. — Адмиралът бе склонен да се съгласи с него. В сектора отвъд Въглищния чувал имаше достатъчно проблеми. Само Бог знаеше колко колонии се бунтуват, колко от отцепниците са се обединили срещу Империята — извънземните бяха усложнение, от което флотът не се нуждаеше. — Но все пак — техническите изобретения. Търговските възможности. Мислех си, че би трябвало да сте заинтересувани.

— Не можем да им се доверим — каза Бери. Търговецът полагаше всички усилия да говори спокойно. Главнокомандващият не се впечатляваше от хора, които не са способни да владеят чувствата си.

Отлично го разбираше — адмиралът му напомняше за собствения му баща. — Те са убили нашите юнкери, адмирале. Нали не вярвате на баснята за приземяването им на планетата? И пак те са пуснали ония чудовища на борда на „Макартър“. За малко да успеят да ги прехвърлят и на „Ленин“. — Той се сдържа да не потръпне. Блестящи очички. Бяха толкова близо... — Убеден съм, че няма да пуснете тези извънземни в Империята. Няма да им позволите да припарят на вашия кораб. — Чудовища, които четяха мисли. Телепати или не, те четяха мисли. Бери сподави отчаянието си: щом дори адмирал Кутузов започваше да вярва на извънземните лъжи, какъв шанс имаше Империята? Новата техника щеше да вдигне на крак Асоциацията на имперските търговци и само флотът притежаваше достатъчно влияние, за да отхвърли исканията за търговия, които щеше да отправи АИТ. „Кълна се в брадата на Пророка, трябва да направя нещо!“ — Чудя се дали не ви въздейства доктор Хорват — учтиво подхвърли Бери.

Адмиралът се намръщи и Хорас Бери мислено се усмихна. Хорват. Това беше ключът: да изправи министъра срещу главнокомандващия. Някой трябваше да...

В същото време Антъни Хорват се чувстваше извънредно удобно въпреки ускорението от 1.5 g. Подареният кораб беше просторен и сред безбройните му чудеса се забелязваха съзнателни нотки разкош. Имаше душ с пет-шест вградени под различни ъгли подвижни камбанки и молекулярно сито за рециклиране на водата. Имаше замразени сламкарски храни, които само трябваше да се подгреят в микровълновите фурни. Дори кулинарните неуспехи бяха... интересни. Имаше кафе, синтетично, но хубаво, както и богат запас от вино.

„Ленин“ и Кутузов бяха достатъчно далеч и тази мисъл му действаше ободряващо. Всички на борда на миноносеца бяха натъпкани като товарни капсули в търговски кораб, спяха по няколко в каютите и по коридорите, докато тук министърът се излежаваше на спокойствие. Той придърпа микрофона и с доволна въздишка продължи да диктува.

— Повечето сламкарски уреди имат полифункционално предназначение. Този кораб сам по себе си представлява изкуствен

интелект, независимо от намерението на строителите му. Извънземните ще научат много за нашите способности от това колко време отнеме на екипажа да овладее управлението на двигателя. Предполагам, че техните инженери биха го постигнали за около час, но така или иначе, кафявите са в състояние дни наред съсредоточено да наблюдават датчиците. Хората, които са достатъчно интелигентни за такива задачи, ги намират за мъчително скучни. Обикновено ние оставяме екипажа на вахта, докато офицерите са на разположение, за да се справят с възникващите проблеми. По този начин реагираме по-бавно и ни е нужен повече персонал, за да изпълняваме неща, които са елементарни дори само за един-единствен сламкар.

— Извънземните също ни разказаха много за себе си — продължи Хорват. — Например ние поддържаме постоянни аварийни групи, които са абсолютно излишни, освен в случай, че автоматичните системи откажат. Сламкарите не залагат на компютърната техника и рядко автоматизират процесите. Вместо това използват като биологични компютри един или повече подвидове, които, изглежда, са в предостатъчно количество. Това обаче е неприложимо при хората. — Той замълча за момент и се огледа.

— А, и статуетките. — Хорват взе една от тях и се усмихна. Беше ги подредил като войничета на масата пред себе си: десетина сламкарски фигурки от прозрачна пластмаса. Синкавите им вътрешни органи ясно се виждаха. Министърът отново доволно ги проучи, после леко сбърчи лице. Трябваше да ги вземе в Империята.

Всъщност, призна пред себе си той, не се налагаше. В пластмасата нямаше нищо особено и статуетките бяха грижливо заснети — лесно можеха да ги възпроизведат. Ала те бяха извънземни и им ги бяха подарили. Искаше ги за бюрото си или за Музея на Нова Шотландия. Поне този път Спарта можеше да получи копията.

Повечето от видовете познаваше от първи поглед: инженер, посредник, господар, огромна фигура на носач, свръхмускулест кафяв с широки длани, къси пръсти и плоски стъпала, навярно фермер. Мъничък часовникар („Проклети да са духчетата и два по-проклет да е адмиралът, който не допусна сламкарите да ни помогнат в изстребването им!“). Имаше лекар с малка глава и дълги пръсти. До него — мършав куриер, целият само крака. Хорват продължи да говори в микрофона:

— Главата на куриера е малка, но с характерно изпъкнало чело. Според мен не е разумен, но притежава способност да запомня и предава съобщения. Навярно е в състояние да изпълнява прости поръчения. Възможно е куриерът да е еволюирал преди цивилизацията да открие телефона и сега да се използва по-скоро по традиция, отколкото за удобство. От мозъчната структура става съвсем ясно, че духчетата или часовникарите не биха могли да запаметяват и предават съобщения. Тилният им лоб не е развит. — Това за Кутузов.

— Детайлите са представени изключително точно. Статуетките се разглобяват и разкриват вътрешните органи. Макар все още да не знаем функцията на повечето от тях, можем да сме сигурни, че значително се различават от човешките. Възможно е сламкарският принцип на многобройни застъпващи се функции да е заложен и в анатомията им. Открихме сърцето и белите дробове. Последните се състоят от два отделни дяла с различна големина.

Когато ускорението на кораба намаля, капелан Харди се появи на вратата, придърпа се за скобите, влезе в каютата и мълчаливо седна. Хорват му махна с ръка и продължи да диктува:

— Единствената неясна част на статуетките са половите органи. — Той се усмихна и намигна на капелана. Наистина бе доволен. — Сламкарите никога не говорят за секс. Тези фигурки може да са образователни играчки за деца — определено са били произведени в масови количества. В такъв случай, ако имаме възможност, наистина трябва да попитаме извънземните, защото това означава, че между нашите две култури има известни сходства. — Министърът свъси вежди. При хората периодично се повдигаше въпросът за половото образование на подрастващите. Понякога то беше широко разпространено, през други исторически периоди изобщо не съществуваше. В цивилизованите райони на Империята такива неща се оставяха на книгите, ала на много новооткрити планети темата бе абсолютно забранена.

— Разбира се, причината може да е съвсем практична — продължи Хорват. — Ако бяха представени половите органи, статуетките трябваше да са три пъти повече — мъжка, женска и трета за самата репродуктивна фаза. Забелязвам, че при всички форми има една-единствена млечна жлеза. Казвали са ни, че всички сламкари могат да кърмят малките. — Министърът престана да диктува и набра

някакъв код на компютъра си. На екрана потече информация. — Да, точно така. И цицката винаги е от дясната страна или поне не от страната на работната ръка. По този начин с нея могат да държат малките и с десните да ги галят. Това е съвсем логично, като се имат предвид свръхчувствителните нервни окончания в десните длани. — Той се прокашля и отпи от брандита си, после даде знак на Харди да си налее.

— Единствената цицка при по-висшите форми показва, че сламкарите от горните части едва ли раждат често. Броят на новородените обаче трябва да е като при часовникарите, поне след няколко раждания. Известно ни е, че на определен етап от развитието им атрофиралите цицки от дясната страна на гърдите на сламкарчетата се превръщат в действащи органи. Иначе не биха могли толкова бързо да се размножат на борда на „Макартър“. — Хорват остави диктофона си. — Как си, Дейвид?

— Отлично. Тази сламкарска играчка наистина ми харесва. Като логическа загадка е, несъмнено, при това много добра. Един от играчите избира някакво правило, за да групира различните предмети в категории, и другите се опитват да го открият и докажат. Изключително интересно.

— Аха. Навярно господин Бери ще пожелае да я пласира.

Харди сви рамене.

— Църквата може да купи няколко, за да обучава студентите по теология. Съмнявам се, че ще има масов интерес. Прекалено е сложна. — Капеланът погледна статуетките и се намръщи. — Струва ми се, че има поне една липсваща форма, забеляза ли?

Хорват кимна.

— Животното, което видяхме в зоопарка. Докато бяхме там, сламкарите изобщо не искаха да говорят за него.

— Нито пък след това — прибави Харди. — Питях моята фюнч(щрак), но тя постоянно променяше темата.

— Поредната загадка — отвърна министърът. — Макар че в тяхно присъствие спокойно бихме могли да избягваме този въпрос. Например не бива да питаме посланиците им. — Той замълча и изпитателно го погледна.

Дейвид Харди леко се усмихна, но не прие предизвикателството.

— Знаеш ли — каза Хорват, — нещата, за които извънземните не искат да говорят, не са много. Питам се защо мълчат за тази каста. Почти съм сигурен, че животното не е предшественик на други сламкарски форми — не е маймуна, така да се каже.

Капеланът отпи от брендите си. Имаше великолепен вкус и той се зачуди откъде са взели образец, за да го възпроизведат. Алкохолът несъмнено бе синтетичен и му се струваше, че долавя разликата, но съвсем слабо.

— Много предвидливо от тяхна страна да заредят кораба с бренди. — Харди отново отпи.

— Жалко, че трябва да оставим всичко това — отвърна министърът. — Но отлично се справяме с документирането. Холограми, рентгенови снимки, анализи на плътността и тадоновото излъчване. Разглобяваме всичко, което можем, и заснемаме частите му. Командир Синклер много ни помогна — понякога флотът е извънредно полезен. Ще ми се винаги да беше така.

Харди сви рамене.

— Замислял ли си се за проблема от гледна точка на военните? Ако ти допуснеш грешка, губиш някаква информация. Те обаче биха изложили на опасност цялата раса.

— Глупости. Заради една извънземна планета ли? Колкото и да са напреднали, сламкарите просто не са достатъчно много, за да застрашат Империята. Знаеш го, Дейвид.

— Предполагам, Антъни. И аз не съм на мнение, че сламкарите представляват опасност. От друга страна, не мога да повярвам, че са толкова открити и елементарни, колкото, изглежда, смяташ ти. Разбира се, аз имах повече време да мисля за тях...

— Е? — окуражи го Хорват. Харди му харесваше. Капеланът винаги имаше интересни идеи. Естествено, той бе разговорлив, изискваше го професията му, ала не беше типичен свещеник — нито пък типичен военен тъпак.

Харди се усмихна.

— Нали знаеш, не мога да изпълнявам обичайните си задължения. Лингвистична археология ли? Никога няма да науча сламкарския език. Що се отнася до задачата, която ми възложи Църквата, съмнявам се, че има достатъчно данни, за да преценя. Длъжността корабен капелан не отнема чак толкова много време —

какво друго ми остава, освен да мисля за сламкарите? — Той отново се засмя. — И да разсъждавам върху проблемите, които ще имат по време на следващата експедиция мисионерите...

— Смяташ ли, че Църквата ще прати мисионери?

— Защо не? Не се сещам за теологични възражения. Навярно обаче ще е безполезно... — Капеланът се подсмихна. — Спомням си онзи анекдот за мисионерите в рая. Обсъждали предишната си работа и единият разказал за хилядите, които бил покръстил. Друг се похвалил с цяла планета езичници, които върнал в лоното на Църквата. Накрая се обърнали към човечеца, който седял в края на масата, и го попитали колко души е спасил. „Една“ — отвърнал той. Тази история илюстрира морален принцип, но все си мисля, че мисиите на Сламката могат да го възпроизведат в, хм, истинския живот.

— Дейвид — настоятелно каза Хорват. — Църквата сериозно ще въздейства върху имперската политика спрямо сламкарите. Предполагам разбираш, че когато докладва на Нови Рим, кардиналът ще отдаде голяма тежест на твоето мнение. Съзнаваш ли, че заключенията ти за извънземните ще окажат също толкова силно влияние, колкото... По дяволите, даже по-силно. По-силно от научния доклад, навярно дори от военния.

— Това ми е ясно — мрачно отвърна Харди. — Не съм искал това влияние, Антъни. Но положението ми е ясно.

— Добре. — Министърът също не се смяташе за натегач. Поне се опитваше да не бъде, макар че понякога забравяше за това. Ала откакто се бе прехвърлил в научната администрация, трябваше да се научи да се бори за бюджета си. Той тежко въздъхна и промени тактиката.

— Искам да те помоля да ми помогнеш, Дейвид. Ще ми се да взема тези статуетки с нас.

— А защо не целия кораб? — попита Харди, отпи от брендите си и се прокашля. Беше много по-лесно да говори за сламкарите, отколкото за имперската политика. — Забелязах, че отдаваш сериозно внимание на неясните части на фигурките — дяволито каза той.

Хорват се намръщи.

— Наистина ли? Хм, навярно. Навярно.

— Трябва доста да си мислил за това. Не ти ли се струва странно, че сламкарите са изключително съдържани и по този въпрос?

— Всъщност не.

— Мен обаче ме озадачава.

Министърът сви рамене, после се наведе напред и напълни чашите. Нямаше смисъл да пази брендито, само за да го оставят на извънземния кораб, когато напуснат системата.

— Сигурно смятат, че сексуалният им живот не е наша работа. Ние подробно ли им описахме своя?

— Доста подробно. Аз имах дълъг и щастлив семеен живот — отвърна капеланът. — Може да не съм специалист по любовта, но зная достатъчно, за да обясня на сламкарите всичко, което ги интересува. Не скрих нищо и разбрах, че Сали Фаулър е постъпила по същия начин. В крайна сметка, те са извънземни — едва ли можем да ги съблазним — засмя се Харди.

Хорват също се усмихна.

— Прав си, докторе. — После замислено кимна. — Кажете ми, Дейвид, защо адмиралът настоя да унищожим телата след церемонията?

— Ами, не съм се замислял за това, а би трябвало... хм. Да. И никой не възрази. За да не позволим на извънземните да направят аутопсия на нашите другари.

— Точно така. Нямаме нищо за криене, само се отвъртаме от мисълта, че извънземни могат да подлагат на дисекция мъртви хора. Веднъж и аз да съм съгласен с адмирала. Дейвид, възможно ли е сламкарите да изпитват същите чувства по отношение на възпроизводството си?

Харди се замисли.

— Не е невъзможно, знаеш го. Много човешки общества са имали същото отношение към... да речем към снимките. При някои все още е така. — Той отново отпи от брендито си. — Само че просто не вярвам, Антъни. Нямам по-аргументирано предположение, но наистина не вярвам. Нужна ни е продължителна дискусия с антрополог.

— Проклетият адмирал няма да й позволи да дойде на борда — изръмжа Хорват, ала гневът му бързо премина. — Басирам се, че тя все още е бясна.

42. ЧУВАЛ СЪС СЧУПЕНО СТЪКЛО

Сали не беше бясна. Вече бе изчерпала речника си. Докато Харди, Хорват и другите проучваха извънземните подаръци, тя трябваше да се задоволи с холограми и аудиодоклади.

Сега не можеше да се съсредоточи. Установи, че за пети път чете едно и също изречение, и запрати листовете в отсрещния край на каютата си. „Проклет да си, Род Блейн.“ Той нямаше право да се отнася към нея с такова презрение. Нямаше право и да привлича мислите ѝ като магнит.

На вратата се почука и тя незабавно отвори.

— Да... А, здравейте, господин Ренър.

— Някой друг ли очаквахте? — лукаво попита астрогаторът. — Ужасно се разочаровахте, когато видяхте, че съм аз. Това не е много ласкателно.

— Извинете ме. Не, не очаквах друг.

— Как върви работата ви? — попита Ренър и огледа каютата. Обикновено подредено, сега бюрото ѝ представляваше хаос от хартия, диаграми и компютърни разпечатки. Един от докладите на Хорват лежеше на стоманения под до стената. Астрогаторът сви устни в нещо като полуусмивка.

Сали проследи погледа му и се изчерви.

— Не много добре — призна тя. Кевин ѝ каза, че е бил при Род, и тя зачака да прибави още нещо. Накрая се отказа. — Добре. Не съм свършила почти нищо. А той?

— Той е чувал със счупено стъкло.

— О! — изненада се Сали.

— Капитанът изгуби кораба си. Разбира се, че не е във форма. Вижте, не вярвайте на онзи, който ви каже, че да изгубиш кораба си е като да изгубиш жена си. Не е. По-скоро е като да видиш как унищожават родната ти планета.

— Той... Смятате ли, че мога да помогна с нещо?

Ренър я погледна.

— Разбира се, че можете. Можете да идете и да го подържите за ръка, за Бога. Или просто да поседите с него. Ако очите му продължат да блуждаят, докато вие сте в каютата, значи, че е ранен по време на битката.

— Ранен ли? Не видях кръв...

— Не, естествено. Искях да кажа, че значи, че е бил... О, оставете това. Вижте, просто почукайте на вратата му, става ли? — Кевин я изведе в коридора и без да знае как, тя се озова в края му. Когато на лицето ѝ се изписа озадачено изражение, Ренър посочи вратата. — Отивам да пийна нещо.

„Е — помисли си Сали, — сега капитаните на търговски кораби казват на аристократите как да проявяват учтивост помежду си...“
Нямаше смисъл да виси в коридора. И почука.

— Влез.

Тя отвори вратата и каза:

— Здравсти. — О, божичко! Той изглеждаше ужасно. И тази провиснала униформа — трябваше да направи нещо по този въпрос. — Зае ли си?

— Не. Просто си мислех за нещо, което ми каза Ренър. Знаеш ли, че дълбоко в себе си Кевин Ренър наистина вярва в Империята?

Тя се огледа за стол. Бе излишно да чака покана.

— Той е офицер от флота, нали?

— О, да, разбира се, той подкрепя Империята, иначе нямаше да го вземат на служба. Искам да кажа друго: той наистина вярва, че знаем какво правим. Удивително.

— А ние не вярваме ли? — неуверено попита Сали. — Защото ако не вярваме, цялата човешка раса е в ужасна опасност.

— И аз мислех така — отвърна Род. Разговорът му се струваше малко смешен. Би трябвало да има безброй други теми за обсъждане с единственото момиче в радиус от десет парсека преди да стигнат до политическата теория. — Изглеждаш чудесно. Как си? Сигурно си изгубила всичко.

— Не, успях да спася несесера си. Взех дрехи от сламкарката, спомняш ли си? — Тя не можеше да се сдържа повече и се разсмя. — Род, имаш ли представа колко глупаво изглеждаш в униформата на капитан Михайлов? Двамата сте различни във всички отношения. Хей! Стига! Да не вземеш пак да увесиш нос, Род Блейн! — Тя сбърчи лице.

Отне ѝ известно време, но спечели. Разбра го, когато Род погледна надолу към огромните гънки на куртката си. После бавно се усмихна.

— „Таймс“ едва ли ще ме номинира за най-добре облечен мъж в Двора, нали?

— Определено няма. — Дватамата поседяха в мълчание. Сали се мъчеше да измисли какво да каже. „По дяволите, защо ми е толкова трудно да разговарям с него? Чичо Бен твърди, че съм приказвала много, а ето че сега мълча като риба.“ — Какво ти е казал Ренър?

— Напомни ми за дълга ми. Бях забравил за него. Но Ренър е прав: животът продължава, дори за капитан, който е изгубил кораба си... — Отново последва мълчание и атмосферата пак се нажежи от напрежение.

„Ами сега?“

— Ти... бил си на „Макартър“ дълго време, нали?

— Три години. Две като помощник и една като капитан. А сега го няма — по-добре да не започвам пак за това. А ти какво правиш?

— Вече ме пита, забрави ли? Проучвам информацията от планетата и докладите за подарения кораб — и се чудя как да убедя адмирала, че трябва да отведем сламкарските посланици в Империята. Наистина трябва да го убедим, Род, налага се. Ще ми се да можехме да разговаряме за нещо друго... и след като напуснем системата на Сламката ще имаме много време за това. — „И сега, когато «Макартър» вече го няма, ще прекарваме голяма част от това време заедно. Честно казано, мъничко се радвам, че «съперничката» ми е мъртва. Божичко, никога не бива да му позволявам да заподозре какво си мисля.“ — В момента обаче, Род, не ни остава никакво време и не ми идват абсолютно никакви идеи...

Блейн докосна мястото между веждите си. „Май че е време да престанеш да се правиш на страдалец и да се държиш като бъдещ дванайсети маркиз, а?“

— Добре, Сали. Да видим какво ще успеем да измислим. Ако се съгласиш Кели да ни сервира вечерята тук.

Тя широко се усмихна.

— Боже мой, съгласна съм, разбира се.

43. МЪКАТА НА ТЪРГОВЕЦА

Хорас Бери не беше щастлив.

Ако животът му на „Макартър“ бе тежък, положението на „Ленин“ му се струваше безкрайно по-ужасно. Екипажът се състоеше от екатеринци, имперски фанатици, а тези тук бяха избрани сред най-лошите и ги командваха адмирал и капитан от родния им свят. Беше по-лесно да въздействаш даже на спартанските братства.

Бери предварително знаеше всичко това, ала винаги бе изпитвал проклетия стремеж да контролира средата си при всякакви обстоятелства. А тук не разполагаше с почти никакви средства.

Положението му на борда беше по-неясно, отколкото преди. Капитан Михайлов и адмиралът разбираха, че трябва да остане под личното наблюдение на Блейн, като не го обвиняват в никакво престъпление, но не му позволяват и пълна свобода. Михайлов реши проблема, като му даде за прислужници морски пехотинци и назначи за техен командир Кели. По този начин можеха да го следят винаги, когато напуска каютата си.

Опита се да разговаря с хора от екипажа. Малцина го изслушваха. Навярно бяха чували слухове за онова, което можеше да им предложи, и се страхуваха, че морските пехотинци от „Макартър“ ще доложат за тях. Или го подозираха в измяна и го мразеха.

Търговците бяха търпеливи хора. Въпреки това му бе трудно да се контролира, след като не можеше да контролира нищо друго — когато нямаше какво да прави, освен да седи и да чака, той избухваше в яростни крясъци и трошеше мебели, ала никога публично. Извън каютата си Бери винаги запазваше спокойствие, дори в присъствието — най-вече — на адмирал Кутузов.

Това му осигуряваше достъп до офицерите на „Ленин“, но те се държаха съвсем официално и щом се опитваше да ги заговори, неочаквано си намираха някаква работа. Скоро откри, че има само три безопасни теми: игри на карти, сламкари и чай. Ако „Макартър“ се зареждаше с кафе, двигателят на миноносеца работеше с чай — а пиещите чай разбират повече от тази напитка, отколкото пиещите

кафе. Корабите на Бери търгуваха с чай, както търгуваха с всичко друго, ала той не обичаше чай и не носеше със себе си.

Прекарваше безкрайни часове на масата за бридж. Офицерите и от двата кораба с удоволствие идваха по трима в каютата му, в която винаги имаше повече място, отколкото в каюткомпанията. С тези от „Ленин“ спокойно можеше да разговаря за сламкарите — бяха любопитни, но внимаваха никога да не остават насаме с него. След десет месеца в тази система повечето не бяха виждали сламкари. Всички искаха да им разказва за извънземните и той нямаше нищо против.

Интервалите между роберите се удължаваха, докато Бери въодушевено говореше за сламкарския свят, за посредничките, които четели мисли, макар да твърдели, че не можели, за зоопарка, Замъка, укрепените феодални имения — търговецът също ги бе забелязал. И от дума на дума се насочваше към опасностите. Сламкарите не продавали оръжия, дори не им ги показвали, защото се готвели за изненадващо нападение. Подхвърлили духчета на „Макартър“ и коварно полезните и симпатични зверчета завладели кораба, като едва не избягали с всички военни тайни на Империята. Единствено бдителността на адмирал Кутузов предотвратила пълната катастрофа.

И сламкарите се смятали за по-интелигентни от човечеството. Приемали хората като животни, които трябвало да опитомят, ако е възможно, с добро, но да ги опитомят на всяка цена, да ги превърнат в поредната каста, за да служат на техните почти невидими господари.

Говореше за сламкарите и ги мразеше. В главата му се нижеха образи, понякога при самата мисъл за сламкар, и винаги нощем, когато се опитваше да спи. Сънуваше все един и същ кошмар: боен скафандър на морски пехотинец. Приближаваше го изотзад и през визьора проблясваха три чифта очички. Понякога сънят свършваше с облак от извънземни гадинки, които размахваха крайниците си и умираха, като се премятаха във вакуума около човешка глава. Тогава най-последно заспиваше спокойно. Но имаше и друг край; Бери беззвучно крещеше на стражите на „Ленин“, докато фигурата в скафандъра влизаше в миноносеца и търговецът се събуждаше, облян в ледена пот. Трябваше да предупреди екатеринците.

Те го слушаха, но не му вярваха. Усещаше го. Бяха го чули да крещи преди да се качи на борда, чуваха виковете му нощем — и го

мислеха за луд.

Неведнъж благославяше Аллах за Бъкман. Астрофизикът беше странна личност, ала Бери можеше да разговаря с него. Отначало „почетната стража“ от морски пехотинци, които стояха пред вратата на каютата му, озадачаваше учения, но скоро той престана да им обръща внимание, също както не обръщаше внимание на повечето необясними действия на колегите си.

Бъкман проучваше сламкарските наблюдения върху Окото на Мърчисън и Въглищния чувал.

— Великолепна работа! Има неща, които искам да проверя лично, не съм сигурен в предположенията им... само че този проклет Кутузов не ми дава да използвам телескопите на „Ленин“.

— Бъкман, възможно ли е сламкарите да са по-интелигентни от нас?

— Хм, онези, с които съм се срещал, бяха по-умни от повечето ми познати. Да вземем например моя зет... Но вие имате предвид човечеството като цяло, нали? — Той замислено се почеса по брадичката. — Може би са по-умни от мен. Свършили са великолепна работа. Но са по-ограничени, отколкото си мислят. През невероятно дългата си история са имали възможност да проучат отблизо само две звезди.

Дефиницията на Бъкман за интелигентност също бе ограничена.

Бери още в началото се отказа да прави опити да го предупреди за сламкарската опасност. И астрофизикът го смяташе за луд — но пък той смяташе всички за луди.

Хвала на Аллах за Бъкман.

Другите цивилни учени се държаха дружелюбно, ала освен Бъкман, всички искаха от Бери само едно: анализ на възможностите за търговия със сламкарите. Бери обобщаваше мнението си в осем думи: „Унищожете ги преди те да са ни унищожили!“ Дори Кутузов смяташе тази преценка за прибързана.

Адмиралът учтиво го изслуша и търговецът предполагаше, че е успял да го убеди да не взима сламкарските посланици — само идиоти като Хорват биха допуснали враг на борда на единствения кораб, способен да предупреди Империята за извънземните.

Всичко това даваше на Хорас Бери чудесна възможност да изпита търпението си. Ако понякога не издържаше; научаваше го

единствено Набил, а прислужникът му вече не се изненадваше от нищо.

44. ВОЕНЕН СЪВЕТ

В каюткомпанията на „Ленин“ имаше портрет на императора. Леонид IX гледаше надолу към дългата стоманена маса. От двете му страни бяха поставени имперски знамена и бойни флагове. По всички стени висяха картини на космически битки от историята на Първата и Втората империя, пред иконата на света Катерина в ъгъла гореше свещ. Специална вентилационна система поддържаше пламъка дори при нулева гравитация.

Дейвид Харди не можеше да не се усмихва на тази икона. Забавляваше го мисълта за религиозно изображение на борда на кораб с такова име. Предполагаше, че Кутузов не знае нищо за историята на комунизма — в крайна сметка, това наистина се бе случило много отдавна — или че е взел връх руският му национализъм. Навярно първото, тъй като за повечето империалисти Ленин беше име на герой от миналото, човек, известен единствено от легендите. Имаше много такива: Цезар, Иван Грозни, Наполеон, Чърчил, Сталин, Вашингтон, Джеферсън, Троцки, всички повече или по-малко съвременници един на друг (освен за педантичните историци). От гледна точка на далечната Втора империя, границите на предатомната история имаха склонността да се стесняват.

Каюткомпанията започваше да се пълни с учени и офицери. Морските пехотинци пазеха двете места начело на масата и непосредствено отдясно, макар че Хорват се опита да заеме едното. Когато войникът възрази с порой от руски думи, научният министър сви рамене, заобиколи от отсрещната страна и измести един от биолозите, после изгони учения до себе си и покани Дейвид Харди от дясната си страна. Нека адмиралът си играеше на престиж, ала и Антъни Хорват разбираше нещичко от тази игра.

Пристигнаха Каргил, Синклер и Ренър. После Сали Фаулър и капитан Блейн. Странно, помисли си министърът, сега Блейн влизаше в препълнена каюта без абсолютно никакви церемонии. Един от морските пехотинци им посочи местата от лявата страна в началото на масата, но Род и Сали седнаха в средата. Е, Блейн можеше да си го

позволи. Положението му в обществото му се падаше по рождение. „И с моя син ще е така. Участието ми в тази експедиция би трябвало да е достатъчно, за да ме включат в списъка при следващото раздаване на благороднически титли...“

— Мирно!

Офицерите се изправиха, повечето учени също. Хорват се поколеба за миг, после също стана. Погледна към вратата, като очакваше да види адмирала, но там стоеше само капитан Михайлов. Значи щяха да го разиграят два пъти, помисли си министърът.

Адмиралът го изненада. Появи се тъкмо когато Михайлов заемаше мястото си и измърмори: „Продължавайте, господа“ толкова бързо, че сержантът от морската пехота не успя да съобщи за влизането му. Ако някой искаше да покаже презрението си към Кутузов, щеше да му се наложи да търси друга възможност.

— Командир Борман ще прочете откъс от заповедите за експедицията — спокойно каза главнокомандващият.

— Дванайсети раздел. Военен съвет. Параграф едно. Вицеадмиралът, командващ експедицията, се съветва с научния персонал и старшите офицери на „Макартър“, освен в случаите, в които преценява, че забавянето ще застраши безопасността на миноносец „Ленин“. Параграф две. Ако не е съгласен с вицеадмирала, началникът на научната част на експедицията може да поиска свикване на официален Военен съвет. Той може...

— Достатъчно, командир Борман — прекъсна го Кутузов. — В съответствие с тези заповеди и по официално искане на научния министър Хорват свиках този Военен съвет, за да даде съвет по въпроса за извънземните, искащи достъп до Империята. Заседанието ще се протоколира. Министър Хорват, имате думата.

„Леле, леле — помисли си Сали. — Атмосферата е като в олтара на «Свети Петър» по време на тържествена литургия в Нови Рим. Официалността трябва да уплаши всеки, който не е съгласен с Кутузов.“

— Благодаря ви, адмирале — учтиво отвърна Хорват. — Като имам предвид, че е възможно разискването да се проточи — в крайна сметка, обсъждаме навярно най-важното решение в живота си — смятам, че нещо освежително няма да ни е излишно. Бихте ли помолили хората си да ни донесат кафе, капитан Михайлов?

Кутузов се намръщи, ала нямаше основание да отхвърли молбата.

Това също разтопи донякъде леда в каюткомпанията. Докато стюардите се суетяха наоколо и във въздуха се носеше аромат на кафе и чай, част от хладната официалност се изпари, точно както предвиждаше министърът.

— Благодаря — усмихна се Хорват. — Както знаете, сламкарите отправиха искане да придружим тримата им посланици в Империята. Казаха ми, че имали всички пълномощия да представляват сламкарската цивилизация, да подписват мирни и търговски договори, да одобряват съвместни научни проекти — излишно е да продължавам. Преимуществовата от представянето им на вицекраля би трябвало да са очевидни. Съгласни ли сте?

Разнесе се одобрителен шепот. Кутузов седеше неподвижно, тъмните му очи се присвиваха под набръчканото чело и лицето му напомняше на глинена маска.

— Да — каза Хорват. — Струва ми се съвсем очевидно, че ако имаме възможност да го направим, трябва да окажем всички любезности на сламкарските посланици. Не сте ли съгласен, адмирал Кутузов?

„Хвана го в собствения му капан — помисли си Сали. Обсъждането се записва.“

— Ние изгубихме „Макартър“ — навъсено отвърна главнокомандващият. — Остана ни само този кораб. Доктор Хорват, не сте ли присъствали на разговора, когато вицекрал Мерил е планирал тази експедиция?

— Да...

— Аз не, но ми го предадоха. Не е ли било категорично заявено, че на борда на този кораб не трябва да се качват извънземни? Говоря за пряката заповед на самия вицекрал.

— Ами... да, господин адмирал. Но от контекста ставаше очевидно какво има предвид. На борда на „Ленин“ не трябваше да се допускат извънземни, защото имаше вероятност да се окажат враждебно настроени. По този начин „Ленин“ щеше да е в безопасност. Но вече знаем, че сламкарите не са враждебно настроени. В писмената заповед за тази експедиция негово височество оставя решението на вас и такава забрана няма.

— Но оставя решението на мен — триумфално отвърна Кутузов.
— Не виждам каква е разликата с устните му нареждания. Капитан Блейн, вие също сте присъствали. Греша ли, като смятам, че негово височество е казал на борда на „Ленин“ „при никакви обстоятелства“ да не се допускат извънземни?

Род мъчително преглътна.

— Тъй вярно, господин адмирал, но...

— Мисля, че въпросът е приключен — прекъсна го главнокомандващият.

— О, не — спокойно рече Хорват. — Искахте да продължите, капитан Блейн. Моля.

В каюткомпанията се възцари тишина. Щеше ли Блейн да се осмели, зачуди се Сали. Какво можеше да му стори адмиралът? Да направи черен живота му във флота, но...

— Исках само да поясня, господин адмирал, че негово височество не ни даваше нареждания, а по-скоро очертаваше насоките, в които да действаме. Струва ми се, че ако е възнамерявал да ви обвърже със заповед, нямаше да остави решението на вас.

„Браво!“ — мислено го аплодира Сали.

Очите на Кутузов се присвиха още повече. Той даде знак на един от стюардите да му налее чай.

— Смятам, че подценявате доверието на негово височество към вашата преценка — отбеляза Хорват. Думите му прозвучаха неискрено и той незабавно го осъзна. Трябваше да го каже някой друг — Харди или Блейн, — ала министърът се беше страхувал да ги подготви за това заседание. Бяха прекалено независими.

Адмиралът се усмихна.

— Благодаря. Навярно е имал повече доверие в мен, отколкото вие, докторе. Така. Преди малко показахте, че е възможно да наруша желанията на вицекраля. Определено не бих го направил с лека ръка и трябва да ме убедите, че наистина се налага. Империята може да прати друга експедиция за посланиците.

— Но дали сламкарите ще пратят посланици след такава обида? — обади се Сали и всички погледнаха към нея. — Те не искат много, адмирале. И молбата им е съвсем основателна.

— Смятате, че отказът ми ще ги обиди, така ли?

— Аз... Не зная, адмирале. Възможно е, да. При това много.

Кутузов разбиращо кимна.

— Навярно ще рискуваме по-малко, ако ги оставим тук, милейди. Командир Каргил, направихте ли проучването, за което ви помолих?

— Тъй вярно — ентузиазирано отвърна Джек Каргил. — Адмиралът ми възложи да оценя военния потенциал на сламкарите, като допусна, че са разкрили тайната на двигателя и полето. Анализирах космическите им сили... — Той даде знак на един от сержантите и на екрана на интеркома се появи графика.

Последва смаяно мълчание. Някой ахна.

— Толкова много?

— Мили Боже!

— Но това е повече от секторния флот...

Отначало кривите рязко се издигаха и показваха преоборудването на извънземните пътнически и товарни кораби във военни. После се изравняваха, ала накрая се появяваха нови пикове.

— Виждате, че опасността е извънредно висока — спокойно каза Каргил. — За две години сламкарите са в състояние да съберат сили, които ще са сериозно предизвикателство за целия имперски флот.

— Това е смешно — възрази Хорват.

— О, не, господин министър — отвърна бившият помощник-капитан на „Макартър“. — Преценката ми за промишлените им възможности е съвсем съдържана. Разполагаме с данни за неутриновите излъчвания и с анализ на енергийната им индустрия. Имат голям брой ядрени електростанции — предвидил съм производителност, равна на нашата, макар да подозирам, че е по-голяма. Очевидно е, че не страдат от недостиг на опитни работници.

— Откъде взимат металите? — попита Де Вандалия. Геологът изглеждаше озадачен. — Изчерпали са всички полезни изкопаеми на планетата и ако може да се вярва на думите им, положението на астероидите е същото.

— Преоборудване на наличностите. Луксозни коли. Излишни транспортни машини. В момента всеки господар разполага с голям брой автомобили и камиони, които могат да се обединят. Ще се наложи да се справят без някои неща, но не забравяйте — сламкарите разполагат с всички метали, които някога са били изкопани от цялата планетна система. — Каргил изглеждаше напълно спокоен, сякаш бе

очаквал такъв резултат. — За един флот е нужен много метал, но това всъщност е нищо в сравнение с ресурсите на цяла индустриална цивилизация.

— О, добре! — изсумтя Хорват. — Ще се съглася с вашата оценка на възможностите им. Но как можете да я наричате „оценка на потенциалната опасност“, по дяволите? Сламкарите с нищо не ни заплашват.

Каргил се ядоса.

— Това е технически термин. В разузнаването „опасност“ означава възможност за...

— Но не и намерение. Вече сте ми го казвали. Адмирале, единственото заключение от всичко това е, че трябва да сме любезни с техните посланици, за да не започнат да строят бойни кораби.

— Аз имам друго тълкувание — отвърна Кутузов. Вече не изглеждаше толкова властен. Гласът му звучеше по-умерено — или защото искаше да убеди другите, или защото се чувстваше по-уверен. — Моето заключение е, че трябва да вземем всички предпазни мерки, за да не допуснем сламкарите да разкрият тайната на Лангстъновото поле.

Отново настъпи тишина. Графиките на Каргил действаха ужасяващо с простотата си. Потенциалният сламкарски флот беше по-голям от тези на отцепниците и бунтовниците в сектора, взети заедно.

— Прав ли е, Род? — попита Сали.

— Изчисленията са верни — мрачно промълви Блейн. — Но... Добре. Ето. — Той повиши глас. — Господин адмирал, не съм сигурен, че изобщо сме в състояние да запазим полето в тайна.

Кутузов безмълвно се обърна към него и въпросително го погледна.

— Първо, господин адмирал — предпазливо продължи Род, — има опасност сламкарите вече да са я научили. От духчетата. — На лицето му се изписа болка. — Не вярвам да е така, но е възможно. Второ, може да са я научили от изчезналите юнкери. Уитбред и Стейли знаеха достатъчно, за да им дадат добра основа...

— Да. Господин Потър знаеше повече — потвърди Синклер. — Той беше много усърден момък, господин адмирал.

— Или пък Потър — каза Блейн. — Не вярвам да са се поддали, но е възможно.

Неколцина цивилни едновременно заговориха:

— Смешно...

— Същият параноик като адмирала...

— Те са мъртви...

Сали се зачуди какво е намислил Род, но не каза нищо.

— И накрая, сламкарите знаят, че полето съществува. Всички се убедихме на какво са способни — повърхности без триене, избирателна пропускливост, пренареждане на молекулярни структури. Вижте какво направиха духчетата с генератора на „Макартър“! Честно казано, господин адмирал, като имам предвид, че знаят за полето, вероятно е само въпрос на време техните инженери да го възпроизведат. Ето защо, макар че наистина е важно, запазването на нашите технически тайни не може да е единственото ни съображение.

Около масата се надигна възбудено мърморене, ала Кутузов не обърна внимание на това. Очевидно обмисляше думите на Род.

Хорват си пое дъх и понечи да се обади, но се сдържа. Блейн за първи път беше оказал видимо въздействие върху адмирала и министърът бе достатъчно реалист, за да разбира, че каквото и да каже, автоматично ще бъде отхвърлено. Той сръга с лакът Харди и умолително го попита.

— Няма ли да прибавиш нещо, Дейвид?

— Можем да вземем всички предпазни мерки — рече Сали. — Те приемат версията за епидемията, независимо дали ѝ вярват. Очакват да поставим посланиците им под карантина — определено няма да успеят да избягат от охраната ви, адмирале. И няма да останат дълго на кораба — можете да извършите скока веднага щом стъпят на борда.

— Вярно е — замислено потвърди Харди. — Разбира се, има вероятност още повече да разгневим сламкарите като приемем посланиците им — и никога не им ги върнем.

— Няма да го направим! — възрази Хорват.

— Бихме могли, Антъни. Помисли трезво. Ако негово величество реши, че са опасни, и флотът прецени, че знаят прекалено много, никога няма да им позволят да се завърнат.

— В такъв случай няма абсолютно никакъв риск — припряно се намеси Сали. — Поставените под карантина сламкари няма да представляват опасност за „Ленин“. Адмирале, сигурна съм, че по-

малкият риск е да ги вземем. Така няма да ги обидим, докато принц Мерил или негово величество не вземат окончателно решение.

— Хм. — Кутузов отпи от чая си. Очите му издаваха, че е заинтригуван. — Вие сте изключително убедителна, милейди. Както и вие, капитан Блейн. — Той замълча за миг. — Господин Бери не е поканен на това заседание. Мисля, че е време да го изслушаме. Боцман, доведете негово превъзходителство.

— Слушам!

Зачакаха. Само отделни приглушени разговори нарушаваха тишината.

— Ти беше блестящ, Род — усмихна му се Сали, пресегна се под масата и стисна ръката му.

Бери се появи на вратата, следван от неизбежните морски пехотинци. Кутузов ги освободи и те се оттеглиха, като оставиха търговеца да премигва в дъното на каюткомпанията. Каргил стана, за да му направи място.

Докато командир Борман обобщаваше аргументите, той внимателно слушаше. Дори да се изненада от чутото, изражението му остана любезно и заинтригувано.

— Искам съвета ви, ваше превъзходителство — каза Кутузов накрая. — Признавам, че не желая тези създания на борда на кораба. И все пак, ако не представляват опасност за „Ленин“, смятам, че нямам право да отхвърля молбата на министър Хорват.

— Хм. — Бери поглади брадата си и се опита да се съсредоточи. — Известно ли ви е мнението ми, че сламкарите могат да четат мисли?

— Смешно! — изсумтя Хорват.

— Едва ли, докторе — абсолютно спокойно отвърна Бери. — Навярно изглежда невероятно, но има свидетелства за извънредно необичайни човешки способности. — Министърът понечи да каже нещо, ала търговецът продължи: — Не категорични, разбира се, но все пак свидетелства. И под четене на мисли нямам предвид непременно телепатия. Помислете: способността на сламкарите да изучават индивидуалните особености на човек е такава, че буквално могат да играят неговата роля. И я играят толкова добре, че дори приятелите му не могат да открият разликата. Издава ги единствено видът им. Нима не ви се е случвало да видите космонавти и морски пехотинци, които автоматично изпълняват заповед на сламкар, имитиращ офицер?

— Изяснете се — каза Хорват. Не можеше да оспори думите му — всичко това бе известно.

— Следователно: независимо дали го правят телепатично, или като се отъждествяват с човешките същества, те четат мисли. Ето защо са ужасно убедителни. Знаят точно какво ни мотивира и какви аргументи да изложат.

— За Бога! — избухна министърът. — Да не намеквате, че ще ни убедят да им предадем „Ленин“?

— А сигурен ли сте, че не могат? Сигурен ли сте, докторе?

Дейвид Харди се прокашля. Всички обърнаха глави към капелана и той като че ли се смути. После се усмихна.

— Винаги съм вярвал, че изучаването на класиците носи някаква практическа полза. Някой от вас чел ли е „Държавата“ на Платон? Не, разбира се. Е, на първата страница приятелите на Сократ, смятан за най-убедителния човек на света, му казали, че или ще остане да пренощува при тях, или ще го принудят насила. Той ги попитал дали няма алтернатива — не би ли могъл да ги убеди да му позволят да се прибере. Отговорът естествено бил отрицателен — защото нямало да го изслушат.

Последва кратко мълчание.

— О — рече Сал и. — Разбира се. Ако сламкарите не се срещнат с адмирал Кутузов, капитан Михайлов или с някой друг от екипажа на „Ленин“, как биха могли да го убедят в нещо? Естествено вие не смятате, че са в състояние да убедят екипажа на „Макартър“ да се разбунтува, нали, господин Бери?

Търговецът сви рамене.

— При цялото ми уважение, милейди, замисляли ли сте се какво могат да предложат извънземните? Богатство, за каквото Империята дори не е сънувала. Хората се съблазняват от много по-малко...

„Знаеш го от личен опит“ — помисли си Сали.

— Ако бяха толкова убедителни, защо вече не са го направили? — Гласът на Кевин Ренър звучеше подигравателно, почти предизвикателно. Астрогаторът щеше да се уволни веднага щом се върнеха на Нова Шотландия и можеше да си го позволи.

— Сигурно още не са имали такива намерения — отвърна Бери.

— По-вероятно е просто да не могат — възрази Ренър. — А ако наистина са способни да четат мисли, вече са научили всичките ни

тайни. Сламкарите контактуваха със Синклер, който знае всичко за космическата техника. Придадоха фюнч(щрак) на милорд Блейн, който знае всички политически тайни...

— Никога не са установявали пряк контакт с капитан Блейн — напомни му търговецът.

— Затова пък госпожица Фаулър остана при тях достатъчно дълго. — Ренър се подсмихна. — А тя сигурно знае за имперската политика повече от нас. Господин Бери, сламкарите са добри в убеждаването или четенето на мисли, но не чак до такава степен.

— Склонен съм да се съглася с господин Ренър — каза Харди. — Макар че определено трябва да вземем предпазните мерки, предложени от госпожица Фаулър. С извънземните да контактуват само неколцина избрани: например аз. Съмнявам се, че биха могли да ме изкушат, но даже да успеят, аз нямам никаква власт. Господин Бери, ако приеме. Предлагам да не се срещат с доктор Хорват и с никой друг учен, който има достъп до сложна техника, както и с морски пехотинци, освен под пряко наблюдение. Това отношение към сламкарите може да е доста сурово, но смятам, че така няма да има опасност за „Ленин“.

— Хм. Е, господин Бери? — попита Кутузов.

— Но... казвам ви, те са опасни! Техническите им способности са невероятни. Аллах е милостив, кой знае какво биха могли да сглобят от нещо съвсем безобидно наглед? Оръжия, комуникационно оборудване, спасителна лодка, с която да избягат... — Хладнокръвието на търговеца се изпаряваше и той се насили да се овладее.

— Оттеглям предложението си господин Бери да има достъп до сламкарите — предпазливо рече Харди. — Съмнявам се, че ще е безопасно за здравето им. Моите извинения, ваше превъзходителство.

Бери измърмори нещо на арабски, после със закъснение се сети, че капеланът е лингвист.

— О, не, разбира се — усмихна се свещеникът. — Добре познавам родителите си.

— Адмирале — каза търговецът, — виждам, че не съм бил достатъчно убедителен. Съжалявам, защото за първи път нямам други мотиви освен доброто на Империята. Ако се интересувах само от печалбата... Отлично съзнавам търговските възможности и

богатствата, които могат да се натрупат от сламкарите. Но ги смятам за най-голямата опасност, с която се е сблъсквала човешката раса.

— Да — решително каза Кутузов. — Бихме могли да се съгласим по този въпрос, ако прибавя само една дума: потенциална опасност, ваше превъзходителство. Тук говорим за по-малкия риск и щом нищо не заплашва „Ленин“, вече съм убеден, че по-малкият риск е да вземем тези посланици при условията, предложени от капелан Харди. Съгласен ли сте, доктор Хорват?

— Ако няма друг начин да ги вземем, да. Смятам, че е позорно да се отнасяме с тях така...

— Пфу. Капитан Блейн. Съгласен ли сте?

Род разтри точката между веждите си.

— Да. Това наистина е по-малкият риск... даже сламкарите да представляват опасност, не можем да го докажем и навярно ще научим нещо от посланиците.

— Милейди?

— Съгласна съм с доктор Хорват...

— Благодаря ви. — Кутузов сбърчи лице, все едно че е сдъвкал лимон. — Капитан Михайлов, пригответе необходимото за ограничаване на достъпа до сламкарите. Продължаваме да поддържаме версията за вероятност от зараза, но се погрижете да не могат да избягат. Капитан Блейн, вие ще съобщите на извънземните, че ще приемем посланиците им на борда, но е възможно да не пожелаят да го направят, щом научат условията, които им поставяме. Никакви уреди и инструменти. Никакви оръжия. Личен багаж, който ще бъде проверен и запечатан, така че по време на пътуването няма да могат да го използват. Никакви сламкарчета или други нисши касти, само посланиците. Изтъкнете им каквито желаете аргументи, но тези условия не подлежат на промяна. — Главнокомандващият рязко се изправи.

— Ами корабът, който ни подариха, адмирале? — попита Хорват. — Не можем ли да го вземем... — Той замълча, защото вече нямаше на кого да говори — Кутузов беше напуснал каюткомпанията.

45. СМОТАНЯШКИЯТ СКОК

Кутузов го наричаше Олдърсънов пункт, но бегълците от „Макартър“ предпочитаха името „смотаняшки пункт“ и някои от екипажа на „Ленин“ вече започваха да усвояват този навик. Намираше се над равнината на сламкарската система и се откриваше трудно. Този път обаче нямаше да има проблем.

— Просто проектирайте курса на извънземния кораб, докато пресече линията между Сламката и Окото на Мърчисън — каза Ренър на капитан Михайлов.

— Толкова ли е развита сламкарската астрогация? — скептично попита Михайлов.

— Да. Това е достатъчно, за да накара човек да побеснее, но наистина го могат. Установете постоянно ускорение.

— Натам се насочва и друг кораб — каза Кутузов, пресегна се покрай капитана, настрои пулта и векторите проблеснаха на екрана. — Ще стигне доста след като се прехвърлим.

— Танкер — отвърна Ренър. — И се обзалагам на каквото пожелаете, че корабът на посланиците е лек, прозрачен и толкова очевидно безопасен, че никой не би могъл да го заподозре в лоши намерения, господин адмирал.

— Дори аз, искате да кажете — рече Кутузов. Не се усмихваше. — Благодаря, господин Ренър. Продължавайте да помагате на капитан Михайлов.

Бяха оставили астероидите зад себе си. Всички учени на борда настояха телескопите на „Ленин“ да ги проучат и адмиралът не възрази. Не беше ясно дали се страхува, че в последния момент могат да ги нападнат от троянския пункт, или споделя желанието на цивилните да научат всичко за извънземните, ала така или иначе искането им бе удовлетворено.

Скоро Бъкман изгуби интерес. Астероидите бяха плътно заселени и орбитите им бяха изменени. Наблюдението им нямаше абсолютно никаква стойност. Другите не споделяха неговото мнение. Те анализираха светлината на сламкарските ядрени двигатели,

измериха неутриновите потоци от електроцентралите и откриха светли точки с тъмен спектър около хлорофилнозелената честота. Трябваше да са куполи, покриващи гигантски ферми. Нямахме друго възможно заключение. И на всяка скала, достатъчно голяма, за да се вижда, се очертаваше характерен кратер, категорично доказващ, че астероидът е бил преместен.

Бъкман възвърна интереса си само веднъж. По молба на Хорват астрофизикът наблюдаваше астероидните орбити. Внезапно очите му проблеснаха, той трескаво въведе някакъв код в компютъра и прочете резултатите.

— Невероятно!

— Какво е невероятно? — търпеливо попита министърът.

— Кошерния астероид не показваше следи от радиация.

— Да. — Хорват имаше опит с изтръгването на информация от Бъкман.

— Да речем, че същото се отнася за останалите астероиди. Орбитите са съвършени — както и да ги проектираш, никога не се сблъскват. Възможно е да са там от много отдавна.

Хорват си тръгна, като си мърмореше под нос. Каква точно бе възрастта на тази астероидна цивилизация? Бъкман разсъждаваше в космически мащаби. Нищо чудно, че Кошерния астероид беше студен: сламкарите не коригираха орбитите. Просто пращаха скалите където поискат...

Е, той трябваше да се върне на подарения кораб. Скоро щеше да се наложи да го изоставят... дали Блейн имаше някакъв напредък?

Род и Сали разговаряха с адмирала. Срещнаха се на мостика: доколкото знаеше Блейн, никой друг освен Кутузов и неговият стюард не бе виждал каютата му. А може би дори самият главнокомандващ: той като че ли винаги се намираше на мостика, следеше екраните и вечно търсеше сламкарско коварство.

— Жалко — каза Кутузов. — Този кораб щеше да е безценен. Но не можем да рискуваме. Кой знае какво е предназначението му? А и като се има предвид, че посланиците ще са тук... — Той потръпна.

— Да, господин адмирал — учтиво се съгласи Род. Съмняваше се, че подаръкът представлява опасност, ала на борда му наистина имаше механизми, които не разбираше дори Синклер. — Мислех си за някои от другите артефакти. Съвсем малки. Например онези статуетки,

които толкова харесва капелан Харди. Бихме могли да запечатаме всичко в пластмаса, да го затворим в запоени стоманени контейнери и да го закачим за корпуса в полето. Ако след тези предпазни мерки сламкарите все още могат да ни застрашат с нещо, навярно ще е най-добре да не се връщаме в Империята.

— Хм. — Адмиралът поглади брадата си. — Смятате ли, че тези предмети са ценни?

— Да, господин адмирал. — Кутузов влагаше в думата „ценни“ значение, различно от това на Сали или Хорват. — Колкото повече знаем за тяхната техника, толкова по-точен анализ на опасността ще направим с Каргил.

— Да. Капитане, искам честното ви мнение. Какво мислите за сламкарите?

Сали едва се сдържаше. Какво ли щеше да отговори Род? Той се оказваше абсолютен гений в маневрирането с адмирала.

Блейн сви рамене.

— Съгласен съм и с доктор Хорват, и с вас, господин адмирал. — Очите на Кутузов се разшириха и той побърза да прибави: — Те може да са най-голямата потенциална заплаха, с която се е сблъсквало човечеството, или най-голямата потенциална възможност, която някога ни се е разкривала. Или и двете. Във всеки случай, колкото повече знаем за тях, толкова по-добре — след като вземем предпазни мерки, естествено.

— Хм. Оценявам мнението ви, капитане. Ако ви дам разрешение, ще поемете ли лична отговорност за неутрализирането на всяка опасност от сламкарските артефакти, взети на борда на „Ленин“? Искам нещо повече от подчинение. Нужно ми е съдействието ви и вашата дума, че няма да рискувате с нищо.

„Това няма да подобри отношенията ми с Хорват — помисли си Род. — Отначало научният министър с готовност ще се съгласява с избора ми, но скоро ще поиска нещо, в което не бих могъл да съм сигурен.“

— Да, господин адмирал. Лично ще се заема с този въпрос. Хм... ще имам нужда от госпожица Фаулър.

Кутузов присви очи.

— Ще носите отговорност за нейната сигурност.

— Разбира се.

— Много добре. Свободен сте. — Докато Род и Сали напуснаха мостика, командир Борман любопитно погледна своя адмирал. Стори му се, че забелязва на устните му усмивка. Не, естествено. Просто не бе възможно.

Ако в момента присъстваше офицер с по-висок чин от Блейн, Кутузов навярно щеше да му обясни, ала в никакъв случай нямаше да обсъжда капитан — и бъдещ маркиз — с Борман. Иначе щеше да каже: „Струва си да рискуваме госпожица Фаулър, за да поддържаме духа на Блейн. Когато не е в някое от своите апатични настроения, той е добър офицер.“ Главкомандващият може никога да не напуснаше мостика, но смяташе за свой дълг да поддържа духа на офицерите си и също като всичките си останали задължения, възприемаше това много сериозно.

Веднага се стигна до конфликт, разбира се. Хорват искаше всичко и смяташе, че Род просто иронизира адмирала. Когато установи, че Блейн държи на обещанието си, меденият месец свърши. Състоянието му се колебаеше някъде между ярост и сълзи, докато хората на капитана разглобяваха кораба, демонтираха деликатни механизми — понякога ги режиха на случайно избрани места в случай, че сламкарите са предвидили какво ще направят хората — и ги опаковаха в пластмасови контейнери.

За Род това отново беше период на полезна дейност — този път в компанията на Сали. Когато не работеха, разговаряха часове наред, пиеха бренди и канеха капелана. Докато слушаше момичето и Харди да спорят за разни теоретични тънкости на културното развитие, Блейн започна да научава нещо за антропологията.

Когато приближиха смотаняшкия пункт, Хорват окончателно изпадна в отчаяние.

— Вие сте същият като адмирала, Блейн — обвини го той, докато наблюдаваше как един от техниците реже с лазер уреда, генериращ сложно поле, което преобразуваше молекулярните структури в нова вълшебна кафеварка. — Вече имаме такава на борда на „Ленин“.

— Но първата не е направена от сламкари, които са знаели, че ще попадне на имперски боен кораб — отвърна Сали. — А и тази е

различна...

— Сламкарите никога не правят две еднакви неща — изсумтя министърът. — Вие сте по-лоша от останалите — по-предпазлива даже от Блейн, за Бога! Трябваше да го предвидя.

Тя стеснително се усмихна, подхвърли в дланта си монета и после каза на техника:

— Най-добре да я срежем и ето тук.

— Да, госпожице. — Космонавтът премести резачката си и продължи да работи.

— Пфу. — Хорват отиде да потърси Дейвид Харди. Капеланът бе възприел ролята на миротворец. Без него враждуващите страни на катера отдавна щяха да са обявили война.

Техникът пакетира уреда в приготвената кутия, заля го с пластмаса и запечата капака.

— Навън има стоманен сандък, господин капитан. Само ще ида да запоя контейнера вътре.

— Добре — отвърна Блейн. — По-късно ще го проверя. — И когато космонавтът излезе от каютата, се обърна към Сали. — Знаеш ли, изобщо не бях забелязал, но Хорват има право. Ти наистина си по-предпазлива от мен. Защо?

Тя сви рамене.

— Не се безпокой за това.

— Няма.

— Тази протозвезда на Бъкман... — почна Сали, изключи осветлението, после хвана Блейн за ръка и го отведе при илюминатора. — Никога не ми омръзва да я гледам.

Трябваха им няколко секунди, докато очите им се приспособят. После Въглищния чувал се превърна в нещо повече от безкрайна тъма. В чернотата постепенно се оформи малък червен въртоп.

Стояха съвсем близо един до друг. Напоследък често се случваше и на Род му харесваше. Той прокара пръсти по гърба ѝ и лекичко я почеса зад дясното ухо.

— Скоро ще трябва да съобщиш на сламкарските посланици — рече Сали. — Реши ли какво ще им кажеш?

— Повече или по-малко. Може би щеше да е най-добре да ги предупредя, но... е, адмиралът навярно е прав, така ще е най-безопасно.

— Съмнявам се, че има значение. С нетърпение очаквам да се върнем там, където има повече звезди. Чудя се... Род, според теб какви ще са сламкарските посланици?

— Нямам представа. Предполагам, че съвсем скоро ще разберем. Прекалено много приказваш.

— Така смята и чичо Бен.

Последва дълго мълчание.

— Качват се на борда.

— Отворете люковете на хангара.

Корабът потъна в пастта на „Ленин“. Наблизо чакаше совалка с багажа на сламкарите — дори скафандрите им бяха пренесени отделно. Пътническият кораб изтрака върху стоманената палуба.

— Екипаж, мирно.

— Морски пехотинци, за почест!

Херметичният шлюз се отвори и хорът на боцманите наду гайдите си. Появи се кафяво-бяло лице. После още едно. Когато двете посреднички слязоха, на входа застана третият сламкар.

Беше чисто бял, с копринени кичури под мишниците. Около устата и по тялото му имаше сиви косми.

— Възрастен господар — прошепна Блейн на Сали. Тя кимна. Космическите лъчи оказваха върху окосмяването на извънземните същото въздействие, каквото и върху хората.

Хорват, застанал в края на редицата от морски пехотинци високо каза:

— Добре дошли на борда. Много ми е приятно — това е исторически момент.

— И за двете раси, надяваме се — отвърна първата посредничка.

— Приветствам ви от името на флота — рече Род. — И пак се извинявам за карантината, но...

— Не се притеснявайте — прекъсна го сламкарката. — Казвам се Джок. А това е Чарли. — Тя посочи другата посредничка. — Имената са само за удобство, защото не бихте могли да произнесете нашите. — Извънземната се обърна към белия господар и зацвъртя, като завърши с: „капитан Родерик Блейн и министър Антъни Хорват“, после отново

погледна към хората. — Господин министър Хорват, представям ви посланика. Той ви моли да го наричате Иван.

Род се поклони. Никога не се бе изправял лице в лице със сламкар и изпитваше непреодолимо желание да се приближи и да го погали по козината. Мъжки бял.

— Почетната стража ще ви придружи до каютата ви — каза Блейн. — Надявам се, че е достатъчно голяма. — Помисли си за четиримата проклинащи офицери, които бяха принудени да я освободят. Произведеният от това ефект беше обхванал целия екипаж, докато един от младши лейтенантите не се озова в юнкерския кубрик на „Ленин“.

— Една каюта е напълно достатъчна — спокойно отвърна Чарли. — Личният живот не е сред потребностите на нашия вид. — Гласът ѝ му се струваше познат и това смътно го безпокоеше.

Сламкарите едновременно изпълниха съвършена имитация на дворцов поклон и Блейн се зачуди откъде са го научили. Той им отвърна, последван от доктор Хорват и останалите в хангара, после морските пехотинци ги отведоха. Процесията завършваше с друг взвод. Капелан Харди ги очакваше пред каютите им.

— Мъжкар — замислено рече Сали.

— Интересно. Посредничките го нарекоха „посланика“ и в същото време загатнаха, че имат еднакви пълномощия. И казаха, че и тримата заедно трябвало да подписват договорите...

— Възможно е те да не са негови посреднички — отвърна Сали. — Ще ги попитам... убедена съм, че ще имам възможност. Род, сигурен ли си, че не мога да отида при тях? В момента, искам да кажа.

Той се усмихна.

— Ще получиш своя шанс, не се тревожи. Но сега позволи на Харди да използва своя. — Хангарът бързо се опразваше. Там нямаше нито един от екипажа на „Ленин“, както и на совалките, посрещнали сламкарския кораб. Катерът с багажа бе вкаран вътре и запечатан.

— Внимание. Готовност за скок. Готовност за включване на Олдърсъновия двигател. Готовност за скок.

— Не си губи времето, а? — отбеляза Сали.

— Ни най-малко. По-добре да побързаме. — Той я улови за ръка и я поведе към каютата си. „Ленин“ започваше да забавя въртенето си до нулева гравитация. — Предполагам, че сламкарите нямат нужда от

гравитация — каза Род, когато стигнаха до вратата. — Но адмиралът си е такъв. Ако ще правиш нещо, прави го както трябва...

— Готовност за включване на Олдърсъновия двигател. Готовност за скок.

— Хайде — побутна я той. — Имаме точно толкова време, колкото да включим интеркома на сламкарската каюта. — Той бързо настрои екрана.

Капелан Харди тъкмо казваше:

— Ако се нуждаете от нещо, пред вратата ви по всяко време ще стоят ординарци, а с този бутон можете директно да се свързвате с моята каюта. Аз съм вашият официален домакин в това пътуване.

В кораба отекна сирена. Харди се намръщи.

— Сега ще се прибера в каютата си — навярно предпочитате да останете сами за Олдърсъновия скок. Съветвам ви да легнете на койките си и да останете там, докато се прехвърлим. — Той се усети преди да е успял да каже нещо друго. Инструкциите му бяха ясни: докато не напуснеха родната си система, сламкарите не биваше да научат нищо.

— Много ли време ще продължи? — попита Джок.

Капеланът леко се усмихна.

— Не. Довиждане.

— Auf Wiedersehen — отвърна посредничката.

— Auf Wiedersehen. — Дейвид Харди напусна каютата с озадачено изражение. Откъде бяха научили пък това?

Койките бяха неудобни, прекалено твърди и несъобразени с индивидуалните особености на сламкарите. Джок завъртя тялото си и махна с долната си дясна ръка, за да изрази неудоволствието си от положението и в същото време се изненада, че не е още по-лошо.

— Очевидно са копирали нещо от кафява. — Интонацията й показваше информация, получена чрез дедукция, а не от лично наблюдение. — Ще ми се да можем да вземем със себе си собствените си кафяви.

Чарли:

— И на мен. Но така нямаше да ни имат доверие. Зная... — започна тя, но господарят я прекъсна.

Иван:

— Човешкият господар беше ли сред онези, които ни посрещнаха?

Джок:

— Не. Проклятие! Толкова време се опитвам да го изучавам, а все още не съм го виждала, дори не съм чувала гласа му. Може да имат равноправен съвет от господари или пък само един господар, който се подчинява на волята на мнозинството. Залагам по-голямата част от тялото си, че е един човек.

Иван:

— Не прави опити да установиш контакт с господаря на „Ленин“. В случай, че се срещнем с него, недей да ставаш негова фюнч(щрак). Известно ни е какво се случва с фюнч(щрак)ите на хората.

Нямаше нужда от отговор. Господарят знаеше, че го е чула и че ще му се подчини. Той се приближи до койката си и я разгледа с отвращение.

Прозвуча сирена и по високоговорителите се разнесе човешка реч:

— Пригответе се за включване на смотаняшкия двигател. Последно предупреждение — преведе една от тях. Сламкарите легнаха на койките. В кораба отекна още по-висока аларма.

После се случи нещо ужасно.

46. ЛИЧНО И СПЕШНО

— Род! Род, погледни сламкарите!

— А? — Блейн си наложи да овладее неподатливото си тяло. Трудно му бе да запази съзнание, още повече да се съсредоточи. Той се обърна към Сали, после проследи погледа ѝ към екрана на интеркома.

Извънземните се гърчеха. Телата им се издигнаха от койките и посланикът заплува във въздуха в пълна дезориентация. Блъсна се в стената, отскочи и се понесе към отсрещната стена. Двете посреднички го зяпаха, неспособни да направят нищо. Едната предпазливо се пресегна към него, ала гладката козина ѝ се изплъзна. Тримата извънземни безпомощно продължиха да плуват из каютата.

Джок първа се задържа за една от скобите, после подсвирна и изсумтя. Чарли се понесе към господаря, хвана го с лявата си ръка и Джок ѝ протегна своята. С усилие успяха да се върнат на койките си и Джок закопча ремъците на Иван. После всички мрачно записукаха и защракаха.

— Не трябва ли да им помогнем? — попита Сали.

Род размърда ръце и крака и пресметна квадратен корен наум. После опита с два интеграла и ги реши. Умът му се бе възстановил достатъчно, за да обърне внимание на Сали и сламкарите.

— Не. И без това не можем да направим нищо — не се наблюдават трайни увреждания, освен когато просто полудяваш.

— Е, сламкарите очевидно не са се побъркали — отвърна тя. — Действаха решително, но неумело. Ние се възстановихме много по-бързо от тях.

— Приятно е да научиш, че поне в нещо сме по-добри от сламкарите. Харди би трябвало скоро да иде при тях — на него обаче ще му отнеме повече време, отколкото на нас. Той е по-възрастен.

— Предупреждение за ускорение. Готовност за една гравитация. Предупреждение за ускорение.

Една от посредничките изчурулика и господарят ѝ отговори.

— Прав си — каза Сали. — Изглежда, че са добре, но господарят все още е малко нервен.

Прозвуча сирена. „Ленин“ се разтърси и тежестта им се върна. Отправяха се у дома. Род и Сали се спогледаха и се усмигнаха. У дома.

— С какво би могла да му помогнеш? — попита той.

Момичето безпомощно сви рамене.

— С нищо, предполагам. Те са невероятно различни. И... Род, какво би направил, ако беше имперски посланик при друга раса и те заключеха в малка каюта с две камери?

— Очаквах да ги счупят. Но са ги видели, разбира се. Не сме се опитвали да ги крием от тях. Но ако са казали нещо на Харди, трябва да сме го пропуснали.

— Съмнявам се. Изобщо не им обърнаха внимание. „Личният живот не е сред потребностите на нашия вид“ — така каза Чарли. — Сали потръпна. — В това отношение наистина ужасно се различаваме.

Прозвуча сигнал и Блейн автоматично се завъртя към вратата преди да осъзнае, че сигналът идва от интеркома. Едната от сламкарките внимателно пресече каютата и отвори вратата. Вътре влезе Харди.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Можете да ни предупредите — отвърна Джок. Гласът ѝ не звучеше обвиняващо — тя просто съобщаваше факта. — Смотаняшкият двигател по същия начин ли въздейства на хората?

— По какъв начин? — невинно попита Харди.

— Дезориентация. Шемет. Неспособност за съсредоточаване. Мускулна неконтролируемост. Гадене. Желание за смърт.

Капеланът изглеждаше изненадан. А може и наистина да беше.

— И при хората има известен ефект, да. Не толкова силен като този, който описвате. Двигателят предизвиква дезориентация и обща неспособност за съсредоточаване, но това бързо преминава. Не знаехме как ще се отрази на вас, но в цялата ни история е имало само няколко случая на необратимо въздействие, при това всички, хм, психологически.

— Разбирам — каза Чарли. — Доктор Харди, моля да ни извините, но още не се чувстваме достатъчно добре за разговор. Може би след няколко часа. И следващия път, когато включите тази своя смотаняшка машина, ще послушаме съвета ви да легнем на койките и да се закопчам.

— Тогава ще ви оставя — отвърна Харди. — Бихме ли могли... желаете ли нещо? Посланикът добре ли е?

— Да. Благодаря за загрижеността.

Капеланът излезе, а сламкарите се върнаха на леглата си и зацвъртяха и засвириха.

— Това беше — каза Род. — Бихме могли да правим много по-интересни неща, отколкото да гледаме извънземни, които лежат и си приказват на непознат език.

И щяха да имат достатъчно време, за да изучават сламкарите, помисли си Сали. В момента нито един от двамата нямаше задължения — и бяха сами.

— Съгласна съм с теб — свенливо отвърна тя.

Въпреки кубичните километри жълт пламък наоколо, на „Ленин“ цареше спокойствие. Кутузов напусна мостика и за първи път след унищожаването на „Макартър“ остави екипажа да възобнови нормалните вахти. Макар че корабът се намираще дълбоко в обвивката на звезда, имаха гориво и уставът решаваше всичките им проблеми. Дори учените забравиха за разочарованието си, че са напуснали извънземната система преди да открият отговори на всичките си въпроси: отиваха си у дома.

Единствената жена в радиус от десет парсека щеше да е обект на обсъждане при всякакви обстоятелства. Въпросите, които можеха да предизвикат дори сблъсъци, бяха два: „Какви са моите/твоите шансове?“ и „Свободна ли е?“. Ала Сали очевидно беше направила избора си. Това улесняваше живота на хората, които се вълнуваха от такива проблеми, както и на онези, чието задължение бе да не допускат юмручни схватки.

Скоро след скока Кутузов даде официална вечеря. Повечето от гостите не се забавляваха много — разговорът на адмиралската маса се ограничаваше до професионални теми. Адмиралът обаче се оттегли рано и се развихри много по-див купон.

Род и Сали останаха три часа. Всички искаха да приказват за сламкарите и Блейн с изненада установи, че ги обсъжда със съвсем далечни следи от онази тъпа болка, която преди събуждаше в гърдите му мисълта за извънземните. Беше му достатъчен дори само

ентузиазмът на Сали — а освен това тя, изглежда, се тревожеше за него също толкова, колкото и за тях. Даже бе отделила няколко часа, за да преправи униформата на Михайлов така, че сега му стоеше почти нормално.

По-късно, когато се прибраха в каютата на Блейн, не разговаряха нито за сламкари, нито за Сламката.

Корабът се носеше напред. Постепенно жълтият пламък около полето стана оранжев, после тухленочервен и сондите на „Ленин“ отчетоха, че полето му е по-горещо от фотосферата наоколо. Учените и екипажът жадно наблюдаваха екрана и когато на червено-черния фон се появиха звезди, всички вдигнаха наздравица. Към тях се присъедини дори адмиралът. На лицето му грееше широка усмивка.

Малко по-късно свързочният офицер установи контакт с очаквания ги танкер. Имаше и малък скоростен куриерски кораб, управляван от млади космонавти в отлична физическа форма. Кутузов продиктува доклада си и го прати по двама от юнкерите си. Куриерът потегли с ускорение $3g$ и се насочи към Одърсъновия пункт, откъдето щеше да се прехвърли в системата на Нова Каледония и да отнесе съобщението за първия контакт на човечеството с извънземна цивилизация.

Танкерът носеше поща и новини от изтеклата близо цяла година. В сектора избухнали нови бунтове. Бивша колония се съюзила с въоръжена вражеска система и предизвикала Империята. Ново Чикаго било окупирано от армията и макар че икономиката отново функционирала, голяма част от населението негодувало срещу властта на императора. Кроната неудържимо се обезценявала. Нейно императорско величество родила момче, Александър, и престолонаследникът Лизандър вече не бил единствената гаранция за продължаването на династията. Тези новини си струваха нов празник на „Ленин“ и веселието толкова се разрасна, че се наложи Михайлов да попълни празнотите в екипажа си с космонавти от „Макартър“.

Куриерският кораб се върна със съобщения и ги предаде с мазерен лъч още преди совалката да успее да го пресрещне. Секторната столица била ентузиазизирана и вицекралят имал намерение да устрои галапосрещане на сламкарските посланици. Военният министър Армстронг им пращаше поздравления и хиляди въпроси.

Имаше и нещо за Блейн. Капитанът научи за него, когато ординарецът на Кутузов го повика в адмиралската каюта.

— Трябва да е: „Арестувайте Блейн, за да бъде изправен пред военен съд.“ — каза Род на Сали.

— Не бъди глупав — окуражително се усмихна тя. — Ще те чакам тук.

— Ако изобщо ми позволят да се върна. — Род погледна морския пехотинец. — Води ме, Иванов.

Когато го въведеха в каютата на главнокомандващия, капитанът остана поразен. Бе очаквал голо помещение, функционално и студено. Вместо това се озова сред смайващо разнообразие от цветове, ориенталски килими, гоблени, неизбежната икона и портрет на императора. И още много неща. На лавицата над бюрото дори имаше книги с кожени подвързии. Кутузов посочи един обикновен стол — но от палисандър.

— Ще пиете ли чай?

— Ами... благодаря, господин адмирал.

— Два чая, Киймън. — Стюардът извади кристални чаши и ги напълни от сребърен термос с форма на древен руски самовар.

— Свободен сте, Киймън. Капитан Блейн, получих заповед, отнасяща се до вас.

— Да, господин адмирал. — „Можеше да изчака поне да си изпия чая.“

— Напускате „Ленин“. Веднага щом куриерският кораб се приближи, трябва да се качите на борда му и да се върнете на Нова Каледония с максималното ускорение, което позволи корабният лекар.

— Тъй вярно... толкова ли бързат да ме изправят пред военен съд?

Кутузов се озадачи.

— Военен съд ли? Едва ли, капитане. Ще проведат официално следствие, естествено. Предвижда го уставът. Но ще се изненадам, ако ви предявят обвинения.

Адмиралът се обърна към покритото си с дърворезба бюро. Върху полираната повърхност лежеше касета.

— Това е за вас. Носи надпис „лично и спешно“.

Род взе касетата и любопитно я разгледа.

— Шифрована е, разбира се — прибави Кутузов. — Секретарят ми ще ви помогне, ако желаете.

— Благодаря.

Адмиралът повика по интеркома един лейтенант, който бързо дешифрира записа.

— Това ли е всичко, господин адмирал? — попита лейтенантът.

— Да. Капитане, оставям ви да прочетете съобщението си. Приятен ден. — Кутузов и секретарят напуснаха каютата. Род взе листа от декодиращия апарат и го прочете с нарастващо удивление.

Когато влезе в каютата си, Сали се изправи.

— Какво се е случило, Род? Изглеждаш ужасно странно.

— Получих писмо — отвърна той.

— О... новини от дома ли?

— Нещо такова.

Тя се усмихна, но гласът ѝ беше озадачен.

— Как са вашите? Баща ти добре ли е? — Блейн бе много нервен и възбуден, но изглеждаше прекалено радостен, за да е получил лоша новина. Тогава какво го тревожеше? Като че ли имаше да изпълнява някаква задача, нещо, което едновременно го привличаше и плашеше...

— Семейството ми е добре. Твоето също — скоро ще научиш за това. Сенатор Фаулър е на Нова Шотландия.

Сали се смая.

— Чичо Бен е дошъл тук? Но защо?

— Казва, че се безпокоял. Няма да се грижи за теб, затова трябвало да...

Момичето му се изплези и се пресегна към писмото. Род ловко отскочи, въпреки слабата гравитация.

— Добре — рече той и се засмя, но продължаваше да е напрегнат. — Императорът го праща като свой личен представител да председателства имперската комисия за преговори със сламкарите. — Блейн замълча за миг. — И двамата с теб сме включени в нея.

Сали го погледна неразбиращо. После постепенно започна да проумява. Никога не бе мечтала за такова професионално признание.

— Поздравления — засмя се той и я хвана с две ръце за китката. — Лорд-председателят на извънредната комисия на негово величество също ме пита кога ще се оженим. Струва ми се, че въпросът му е съвсем основателен.

— Но... аз... Род... ние...

— За Бога, за пръв път и аз да те видя онемяла. — Род се възползва от възможността и я целуна. После пак. Това продължи доста време.

— Мисля, че е най-добре да прочета това писмо — каза тя, когато се откъснаха един от друг. — Моля те.

— Още не си отговорила на въпроса на чичо си и докато не го направиш, няма да ти дам да го прочетеш.

— Неговият въпрос! — Очите ѝ проблеснаха. — Род Блейн, ако се омъжа за някого — повтарям, ако — той трябва да ме попита лично!

— Добре. Лейди Сандра Лидел Леоновна Брайт Фаулър, ще се омъжиш ли за мен? — Гласът му вече не звучеше насмешливо и той не се усмихваше. Приличаше на четиригодишно хлапе, което за първи път е седнало в скута на Дядо Коледа. — Когато се върнем на Нова Шотландия...

— Да, разбира се, че ще се омъжа за теб... на Нова Шотландия ли? Род, баща ти ще иска да се оженим в двора на Круцис. Всичките ти приятели са на Спарта...

— Мисля, че е най-добре да прочетеш писмото, скъпа. Възможно е още дълго да не идем на Спарта. — Той ѝ подаде разпечатката и седна на страничната облегалка на стола, на който се настани Сали. — Ето тази част посочи с ръка Род.

„ПЪРВАТА РЕАКЦИЯ ТУК БЕШЕ КОЛЕБАНИЕ ДАЛИ ДА ТЕ ОБЯВЯТ ЗА ГЕРОЙ ЗАПЕТАЯ ИЛИ ЗА ЗЛОДЕЙ ТОЧКА АДМИРАЛТЕЙСТВОТО НЕ ПОСРЕЩНА С РАДОСТ НОВИНАТА ЗА ЗАГУБАТА НА МАКАРТЪР ТОЧКА КРАНСТЪН ИЗБУХНА ТОЧКА АРМСТРОНГ КАЗА ЦИТИРАМ КАК Е ВЪЗМОЖНО ДА ИЗГУБИ КРАЙЦЕРА ЗАПЕТАЯ ПО ДЯВОЛИТЕ КРАЙ НА ЦИТАТА ТОЧКА

НОВ РЕД В ДОКЛАДА СИ КУТУЗОВ ТЕ ЗАЩИТАВА ТОЧКА ПОЕМА ЦЯЛАТА ОТГОВОРНОСТ ЗА ЗАГУБАТА ТОЧКА СПОРЕД НЕГО БИЛО ВЪЗМОЖНО СЛАМКАРИ ОТ ВИСШИТЕ КАСТИ ДА ИЗБАВЯТ МАКАРТЪР ОТ ПАРАЗИТИТЕ ЗАПЕТАЯ НО ТОЙ

РЕШИЛ ЗАПЕТАЯ ЧЕ РИСКЪТ ЗА ИЗДАВАНЕ НА ИМПЕРСКИ ТЕХНИЧЕСКИ ТАЙНИ Е ПРЕКАЛЕНО ГОЛЯМ ТОЧКА ВСЕ ОЩЕ НЕ Е ПРЕЦЕНИЛ ОПАСНОСТТА ОТ СЛАМКАРИТЕ ЗАПЕТАЯ НО ПРЕДЛАГА АДМИРАЛТЕЙСТВОТО ДА СЪБЕРЕ ГОЛЯМ БОЕН ФЛОТ ТОЧКА В ДОКЛАДА СИ ХОРВАТ ТВЪРДИ ЗАПЕТАЯ ЧЕ СЛАМКАРИТЕ БИЛИ ПРИЯТЕЛСКИ НАСТРОЕНИ ЗАПЕТАЯ ЧЕ НЯМАЛО НУЖДА ОТ ФЛОТ И ЧЕ ИЗВЪНЗЕМНИТЕ БИЛИ ЦИТИРАМ НАЙ-ГОЛЯМАТА ВЪЗМОЖНОСТ В ИСТОРИЯТА КРАЙ НА ЦИТАТА ТОЧКА РЕШЕНИЕТО ОСТАВА ЗА МЕН ТОЧКА“

— И за нас — каза Блейн. — Продължавай нататък.

„НОВ РЕД ПО ЗАПОВЕД НА ИМПЕРАТОРА СЕГА СЪМ ЛОРД-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ИЗВЪНРЕДНАТА ИМПЕРСКА КОМИСИЯ ЗА ПРЕГОВОРИ С ИЗВЪНЗЕМНИТЕ ТОЧКА ПО ЛИЧНО НАРЕЖДАНЕ НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЛОРД РОДЕРИК БЛЕЙН ТИРЕ ТОВА СИ ТИ ЗАПЕТАЯ НО ЕДВА НЕ ПРОВАЛИ ВСИЧКО КАТО ИЗГУБИ КОРАБА СИ ТОЧКА НЕ ГО ПРЕВРЪЩАЙ В НАВИК ТИРЕ И ЛЕЙДИ САНДРА БРАЙТ СА НАЗНАЧЕНИ ЗА ЧЛЕНОВЕ НА КОМИСИЯТА ТОЧКА КОМИСИЯТА ИМА ВСИЧКИ ПЪЛНОМОЩИЯ ДА ДЕЙСТВА ОТ ИМЕТО НА ИМПЕРАТОРА ТОЧКА ЧЛЕНОВЕТЕ И ЩЕ ОСТАНАТ НА НОВА ШОТЛАНДИЯ ЗАПЕТАЯ ОСВЕН АКО НЕ СЕ НАЛОЖИ ДА ПРИДРУЖАТ ИЗВЪНЗЕМНИТЕ ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА СПАРТА ТОЧКА

НОВ РЕД АКО СЕ СТИГНЕ ДО ЗАКЛЮЧЕНИЕТО ЗАПЕТАЯ ЧЕ ИЗВЪНЗЕМНИТЕ ПРЕДСТАВЛЯВАТ ОПАСНОСТ ИЛИ ПОТЕНЦИАЛНА ОПАСНОСТ ЗА ИМПЕРИЯТА ЗАПЕТАЯ КОМИСИЯТА И ВИЦЕКРАЛЯТ НА СЕКТОРА ОТВЪД ВЪГЛИЩНИЯ ЧУВАЛ ТРЯБВА ДА ВЗЕМАТ НЕЗАБАВНИ МЕРКИ ТОЧКА НЯКАКВИ ПРЕДЛОЖЕНИЯ ВЪПРОСИТЕЛЕН ЗНАК

НОВ РЕД РОД ЗАПЕТАЯ ОСВЕН АКО ТЕЗИ СЛАМКАРИ НЕ СА ОБИКНОВЕНИ ЗЕМЕДЕЛЦИ ЗАПЕТАЯ А ОНАЗИ СОНДА МЕ КАРА ДА МИСЛЯ ОБРАТНОТО ЗАПЕТАЯ ДВАМАТА СЪС САЛИ ЩЕ ОСТАНЕТЕ ТУК ДОСТА ДЪЛГО ТОЧКА ПРЕДПОЛАГАМ ЗАПЕТАЯ ЧЕ СИ ЗАПАЗИЛ ДОСТАТЪЧНО РАЗУМ ЗАПЕТАЯ ЗА ДА СЕ СГОДИШ ЗА САЛИ ТОЧКА КОГА Е СВАТБАТА ВЪПРОСИТЕЛЕН ЗНАК БАЩА ТИ ВИ ПРАЩА БЛАГОСЛОВИЯТА СИ ТОЧКА АЗ СЪЩО ТОЧКА СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ ЗАПЕТАЯ КОГАТО ВИ ВИДИ ЗАПЕТАЯ МАРКИЗЪТ ОЧАКВА ДА СТЕ

ЖЕНЕНИ ТОЧКА АКО СМЯТАШ ЗАПЕТАЯ ЧЕ ДВАМАТА С НЕГО СМЕ СЕ НАГОВОРИЛИ ЗАПЕТАЯ ОЩЕ НИЩО НЕ СИ ВИДЯЛ ТОЧКА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ОДОБРЯВА НЕЗАБАВНОТО ВИ ВЕНЧАВАНЕ ТОЧКА МАЙКА ТИ И ИМПЕРАТРИЦАТА ВИ ПРАЩАТ БЛАГОСЛОВИЯТА СИ ТОЧКА“

— Ами ако бях отказала? — попита Сали. — Това е най-арогантното писмо, което съм чела!

— Но ти не ми отказа. Съгласи се. — Род се наведе и я целуна.

Тя се откъсна от прегръдката му и Блейн видя, че е искрено ядосана.

— По дяволите. — Говореше тихо и ясно. — По дяволите! „Негово величество одобрява“ — божичко! Ако ти бях отказала, щяха да ме обвинят в държавна измяна!

— Нали първо те попитах — отбеляза Блейн. — И ти ми отговори. Първо.

— Хитър ход. О, не се прави на дете. Да, искам да се омъжа за теб. Но не ми харесва да ми нареждат да направя нещо, което и без това желая.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— Нямало те е много дълго време.

— Моля?

— Задълженията, които вървят с титлите. Първо си обикаляла да изучаваш примитивни култури — по свой собствен избор. Вместо да се отправя на обичайното едногодишно пътешествие, аз постъпих в Академията. После си била във военнопленническия лагер, но дори в оная ужасна дупка не си се подчинявала на някой, когото би могла да уважаваш. — Род внимателно подбираше думите си. Сали бе почервенияла от гняв. — После на „Макартър“. Като гостенка. Под мое командване, спомняш ли си? И ти до такава степен се отнасяше с уважение към този факт, че...

— Добре де, качих се гратис на борда, когато пленихме смотаняшката сонда. Знаеш защо.

— Точно така. После на Нова Шотландия, където имаше най-висок ранг. Това ти доставяше удоволствие, нали? Неколцината с повисоко обществено положение не се опитваха да те накарат да правиш нищо. И след това на сламкарската планета, където се осъществи най-голямата ти мечта. Нямало те е много дълго време. Сега се връщаш.

— Това завръщане не е особено приятно.

Род грабна листа от ръката ѝ.

— И адски арогантна при това. Добре. Това ме потресе, но по различен начин от теб. Свикнал съм да се подчинявам на заповеди. Правил съм го през целия си живот.

— Предполагам, че за първи път ти заповядват да се ожениш.

— Да. Но и двамата очаквахме нещо такова, нали? Политически, от гледна точка на Империята, нашият брак е прекалено изгоден съюз, за да се пренебрегне. Получили сме привилегиите, именията, титлите и сега пристига сметката. Чист късмет е, че се обичаме, защото го дължим на...

— На кого? — попита тя.

Род безпомощно се усмихна. Идеята му се струваше неустойимо смешна.

— На Кевин Ренър. Империята съществува, за да помага на Ренър да си играе на турист. Дължим го на него и бяхме възнаградени добре за тази привилегия.

Сали се смая.

— Наистина ли смяташ така? Боже мой, наистина! Той ме прати в каютата ти!

— Какво? Какво е направил?

Тя се изкикоти.

— Фантастично. Трябва да го попитаме и да видим какво ще ни каже. Остави ме да прочета писмото докрай, Род.

„НОВ РЕД ИМАМ ПРАВО ДА НАЗНАЧАВАМ НОВИ ЧЛЕНОВЕ НА КОМИСИЯТА ТОЧКА ЩЕ ОЧАКВАМ ВАШАТА ПОМОЩ ТОЧКА ВСИЧКИ В РАДИУС ОТ ПЕТДЕСЕТ ПАРСЕКА ИСКАТ ДА УЧАСТВАТ ТОЧКА КАТО ИМАМ ПРЕДВИД ПЪЛНОМОЩИЯТА ЗАПЕТАЯ КОИТО НИ ДАДЕ НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЗАПЕТАЯ НЕ ГИ ОБВИНЯВАМ ТОЧКА ПЪРВАТА ВИ ЗАДАЧА Е ДА МИ ПОМОГНЕТЕ В ИЗБОРА ТОЧКА ВТОРАТА Е ДА ПОДГОТВИМ СПИСЪКА С ДОКАЗАТЕЛСТВА И СВИДЕТЕЛИ ТОЧКА

НОВ РЕД АДМИРАЛ КУТУЗОВ ИМА ЗАПОВЕД ДА ВИ КАЧИ НА БОРДА НА КУРИЕРСКИЯ КОРАБ И КОЛКОТО МОЖЕ ПОБЪРЗО ДА ВИ ПРАТИ НА НОВА ШОТЛАНДИЯ ТОЧКА АКО СМЯТАШ ЗАПЕТАЯ ЧЕ ТАКА Е НАЙ-ДОБРЕ ЗАПЕТАЯ И

КОРАБНИЯТ ЛЕКАР ПОЗВОЛИ ЗАПЕТАЯ ДОВЕДИ САЛИ ТОЧКА АДМИРАЛЪТ ЩЕ ПОЕМЕ ОТГОВОРНОСТТА ЗА ХОРАС БЕРИ ТОЧКА РАЗМЪРДАЙТЕ СЕ ТОЧКА ЦЕЛУНИ САЛИ ОТ МОЕ ИМЕ НАЙ-ДОБРИ ПОЖЕЛАНИЯ ЗАПЕТАЯ БЕНДЖАМИН БРАЙТ ФАУЛЪР ЗАПЕТАЯ СЕНАТОР И ЛОРД-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ИЗВЪНРЕДНАТА ИМПЕРСКА КОМИСИЯ НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЛЕОНИД IX КРАЙ НА СЪОБЩЕНИЕТО“

— Ще ме вземеш ли на куриерския кораб? — попита Сали.

— От теб зависи. В добро физическо състояние си. Искаш ли?

— Да... Преди да пристигнат сламкарите трябва да уредим много неща... Боже мой, трябва да се подготвяме едновременно за преговорите с тях и за сватбата... Род, съзнаваш ли колко голямо събитие ще е за една провинциална столица венчавката на наследниците на Круцис и Фаулър? Ще имам нужда от три секретарки, чичо Бен ще е напълно безполезен и трябва да уредим посещането на сламкарите, и... О, добре. Докъде бяхме стигнали?

47. ЗАВРЪЩАНЕ

Кутузов и Михайлов хвърлиха много усилия, за да организират прощална вечеря в чест на Род и Сали. Готвачите на „Ленин“ работиха цял ден, за да приготвят традиционен екатерински банкет: десетки блюда, супи, баници, печено, лозови сърми с листа от хидропонна ферма, шишчета, безкраен поток от храна. А между отделните ястия — големи колкото напръстници чашки водка. Присъстващите просто не можеха да разговарят, защото щом се справеха с едно блюдо, стюардите на „Макартър“ незабавно поднасяха следващото, или за почивка морските пехотинци на „Ленин“ изпълняваха танци, пренесени от руските степи на хълмовете на Света Екатерина и съхранени в продължение на деветстотин години от фанатици като Кутузов.

Накрая музикантите си тръгнаха, стюардите разчистиха масата и оставиха гостите на чай и още водка. Младшият юнкер на миноносеца вдигна наздравица за императора, а капитан Михайлов обяви тост за царевич Александър. Адмиралът сияеше.

— Когато не се прави на идиот, може да е адски забавен — прошепна Ренър на Каргил. — Никога не бих го повярвал... Ето сега. Самият адмирал ще вдигне наздравица. Кой остана?

Кутузов стана на крака и взе чашата си.

— След малко ще обявя тоста си — дрезгаво започна той. Навярно безбройните чаши водка му бяха подействали, но никой не можеше да е сигурен. — Капитан Блейн, при следващата ни среща ролите ни ще бъдат разменени. Тогава вие ще ми казвате как да се държа със сламкарите. Не ви завиждам.

— Защо се мръщи Хорват? — прошепна Каргил. — Все едно току-що е открил жаба в койката си.

— Да. Дали не иска да участва в комисията? — попита Синклер.

— Сто на сто — намеси се Ренър. — Самият аз не бих имал нищо против да ме включат...

— Както и всички останали — рече Каргил. — А сега млъкнете и слушайте.

— Има още нещо, за което трябва да поздравим лорд Блейн — казваше Кутузов, — и тъкмо за това отложих тоста си. Капелан Харди има официално съобщение.

Дейвид Харди се изправи. Усмиваше се широко и весело.

— Лейди Сандра ми възложи приятното задължение да обявя годеща ѝ за лорд Блейн. Вече изразих личните си поздравления.

Всички едновременно заговориха, но адмиралът ги прекъсна.

— А сега тостът ми — каза Кутузов. — За бъдещата маркиза на Круцис.

Сали се изчерви и остана седнала, докато другите станаха на крака и вдигнаха чашите си. „Е, вече е официално — помисли си тя. — Няма начин да се откажа, даже да исках — не че искам, но сега е толкова неизбежно...“

— Която също е член на комисията — прибави главнокомандващият. Всички отново отпиха от чашите си. — Както и годеникът ѝ. Желая им дълъг живот и много деца. Когато водите преговорите с извънземните, защитавайте интересите на нашата Империя.

— Благодарим ви — отвърна Род. — Ще дадем всичко от себе си и разбира се, аз съм най-щастливият мъж на света.

— Навярно и милейди би желала да се обърне към нас — окуражи я Кутузов.

Тя се изправи, но не можеше да се сети какво да каже.

— Благодаря на всички ви — рече Сали и седна.

— Пак ли онемя? — дяволито попита Род. — И при всички тези хора наоколо... пропускам рядка възможност!

След това официалността на вечерята се стопи. Всички се тълпяха около тях.

— Желая ви много щастие — каза Каргил и енергично разтърси ръката на Блейн. — Наистина, господин капитан. И императорът не би могъл да избере за комисията по-подходящ човек от вас.

— Нали няма да се венчаετε преди да пристигнем? — попита Синклер. — Няма да е честно да се ожените в моя град и мен да ме няма.

— Още не знаем кога ще е сватбата — отвърна Сали. — Но определено няма да е преди пристигането на „Ленин“. Всички сте

поканени, разбира се. — „Както и сламкарите“ — мислено прибави тя. Чудеше се какво ли ще разберат от церемонията те.

Постепенно се оформиха малки групички, в центъра на които бяха Род и Сали. Прибраха масата в палубата, за да отворят още място. Стюардите поднесоха кафе и чай.

— Разбира се, ще позволите и на мен да ви поднеса поздравленията си — спокойно им каза Бери. — И се надявам да не решите, че се опитвам да ви подкупя, когато ви пратя сватбен подарък.

— Защо да си мислим такова нещо? — невинно попита Сали. — Благодаря ви, господин Бери. — Дори забележката ѝ да бе двусмислена, топлата ѝ усмивка я прикриваше. Не я интересуваше репутацията на търговеца — тя го познаваше като очарователен спътник, освен онзи негов безумен страх от сламкарите!

Накрая Род успя да се откопчи от разговорите и откри доктор Хорват в ъгъла на каюткомпанията.

— Цяла вечер ме избягвате, докторе — приветливо му каза той. — Бих искал да науча причината.

Министърът се опита да се усмихне, но осъзна, че не е успял. Той свъси вежди за миг, после очевидно взе някакво решение и се отпусна.

— Няма смисъл да ви лъжа. Блейн, не исках да участвате в тази експедиция. Знаете защо. Добре, вашият човек Ренър ме убеди, че не сте били в състояние да спасите сондата. Двамата сме имали някои противоречия, но като цяло трябва да одобря начина, по който командвахте операцията. С вашия чин и опит беше неизбежно да ви включат в комисията.

— Не го очаквах — отвърна Род. — От гледна точка на Спарта, предполагам, че сте прав. Затова ли се мръщехте така?

— Не — призна Хорват. — Както казах, беше неизбежно, а аз не се разстройвам от природните закони. Но очаквах да получа място в тази комисия, Блейн. Аз ръководих научната част на експедицията. Трябваше да водя борба за всяко късче информация. За Бога, ако отпускат две места за участници в експедицията, аз съм заслужил едното.

— А Сали не е — студено рече Род.

— Тя беше много полезна. Госпожица Фаулър е очарователна и умна, разбира се, че не бих възразил против нея — но ми кажете

честно, Блейн, наистина ли смятате, че е компетентна колкото мен?

Род широко се усмихна и едва не се засмя. Професионалната завист на Хорват не бе нито комична, нито жалка, а просто неизбежна — също толкова неизбежна, колкото убеждението му, че нейното назначаване подлага на съмнение компетентността му като учен.

— Успокойте се, докторе. Сали не е в комисията заради научните си способности. Императорът не се интересува от компетентността, а от интереса. — За малко да каже „лоялността“. — В известен смисъл, фактът, че вашето име не е изрично посочено, е комплимент.

Хорват вдигна вежди.

— Моля?

— Вие сте учен, докторе. Цялата ви житейска философия се гради върху обективността, нали така?

— Повече или по-малко — съгласи се министърът. — Макар че откакто напуснах лабораторията...

— Е трябвало да се борите за бюджети. И даже тогава сте се занимавали с политика единствено, за да помагате на колегите си да вършат нещата, които щяхте да правите вие, ако нямате административни задължения.

— Ами... да. Благодаря ви. Малцина го разбират.

— Следователно същото ще е с отношенията ви със сламкарите. Вашите мотиви ще са обективни, а не политически. Но е възможно това да не е най-изгодно за Империята. Не че няма да сте лоялен, докторе, но негово величество знае, че ние със Сали поставяме на първо място Империята. Втълпявали са ни го още от раждането ни. Когато са засегнати имперските интереси, ние дори не можем да се преструваме, че сме обективни. — И ако това не му оправеше настроението, можеше да върви по дяволите.

Тактиката обаче успя. Хорват очевидно нямаше да се откаже от опитите да си осигури място в комисията, но се усмихна и пожела щастие на Род и Сали. Блейн се извини и се върна при нея.

— Но защо поне да не се сбогуваме със сламкарите? — умоляваше го тя. — Род, не можеш ли да го убедиш?

Той безпомощно погледна към адмирала.

— Милейди — тежко рече Кутузов, — не ми се ще да ви разочаровам. Когато пристигнат на Нова Шотландия, извънземните ще са ваш проблем, не мой, и тогава вие ще ми казвате какво да правя.

Дотогава обаче аз нося отговорност за сламкарите и не възнамерявам да допускам промени в плана, който приехме преди да се качат на борда. Доктор Харди може да им предаде поздравите ви.

„Какво ще направи, ако с Род му заповядаме да ни пусне при тях? — помисли си Сали. — Като членове на комисията. Но това ще предизвика скандал, а Род, изглежда, смята адмирала за много полезен човек. Никога няма да могат да работят заедно. Освен това Род може да не се съгласи, даже да го помоля. По-добре да не го припирам.“

— Тези сламкари дори не са ви приятели — напомни й Харди. — Те толкова малко контактуват с хора, че самият аз почти не ги познавам. Сигурен съм, че на Нова Шотландия това ще се промени. — Капеланът се усмихна и заговори за друго. — Надявам се, че ще изпълните обещанието си и няма да се ожените преди пристигането на „Ленин“.

— О, не, настоявам вие да ни венчаете — отвърна Сали. — Ще ни се наложи да ви изчакаме!

— Благодаря ви. — Харди понечи да каже още нещо, но Кели решително пресече каюткомпанията и отдаде чест.

— Господин капитан, пратих багажа ви на „Хермес“, този на лейди Сали също. В заповедта пише „колкото може по-скоро“.

— Моята жива съвест — засмя се Род. — Но Кели има право, Сали, трябва да се приготвим. — Той изпъшка. — След такава вечеря трите гравитации ще ми дойдат množко...

— И аз тръгвам — каза Кутузов. — Трябва да пратя доклад по „Хермес“. — Адмиралът неловко се усмихна. — Сбогом, милейди. Сбогом, капитане. Попътен вятър. Вие сте добър офицер.

— Хм... благодаря ви, господин адмирал. — Род се огледа и забеляза Бери. — Кели, адмиралът поема отговорността за негово превъзходителство...

— С ваше разрешение ще оставя сержант Кели да командва морските пехотинци — рече Кутузов.

— Разбира се. Кели, адски внимавай, когато се спуснем на Нова Шотландия. Не зная дали ще се опита да избяга. Нямам представа какво му предстои там, но заповедта е съвсем ясна. Може дори да подкупи някой от хората ти...

Сержантът изсумтя.

— По-добре да не го прави.

— Да. Е, доскоро, Кели. Не позволявай на Набил да ти забие кинжал между ребрата. На Нова Шотландия ще ми трябваш.

— Тъй вярно. И вие се пазете, господин капитан. Ако нещо ви се случи, маркизът ще ме убие. Каза ми го преди да напуснем двора на Крузис.

Кутузов шумно се прокашля.

— Нашите гости трябва да тръгват — съобщи той. — Нека още веднъж ги поздравим.

Род и Сали напуснаха каюткомпанията сред хор от викове, някои прекалено високи. Празненството очевидно щеше да продължи още дълго.

Куриерският кораб „Хермес“ бе съвсем малък. Високото ускорение правеше всякаква работа невъзможна. Лекарят преглеждаше пътниците си на всеки осем часа, за да се увери, че понасят гравитацията. Той одобри искането на Род да ускорят до 3.5 *g*, за да пристигнат по-бързо. При тази тежест беше най-добре да спят колкото могат повече и да се ограничават само с леки разговори.

Когато стигнаха до Олдърсъновия пункт, зад тях се извиси огромният диск на Окото на Мърчисън. Миг по-късно той се превърна в яркочервена звезда на фона на Въглищния чувал. В Окото жълтееше мъничка прашина.

48. ЦИВИЛЕН

Прехвърлиха ги на борда на спускателна совалка веднага щом „Хермес“ влезе в орбита около Нова Шотландия. Сали едва успя да се сбогува с екипажа на куриерския кораб.

— Посетителите да напуснат совалката. Пътниците да се приготвят за влизане в атмосферата.

Затвори херметичните шлюзове.

— Готов ли сте, господин капитан? — попита пилотът.

— Да.

Приземяването изобщо не мина гладко — пилотът имаше заповед да побърза. Спуснаха се ниско над назъбените скали и действащи гейзери на планетата. Когато пристигнаха над града, скоростта им все още бе прекалено висока и се наложи да направят две обиколки, после подходи по-бавно и кацнаха на покрива на Адмиралтейството.

— Ето го чичо Бен! — извика Сали и се втурна, за да се хвърли в прегръдките му.

Бенджамин Брайт Фаулър беше на осемдесет стандартни години и изглеждаше на толкова. Преди регенеративната терапия хората биха му дали петдесет, най-плодотворната интелектуална възраст. И за последното щяха да са прави.

Метър седемдесет и четири, деветдесет килограма: як, нисък мъж, почти съвсем плешив, с кичури тъмна, вече посивяваща коса около лъскаво теме. Никога не носеше шапка, освен в най-студените зимни дни.

Сенатор Фаулър беше облечен в широки панталони, меки кожени обувки и дълго до коленете, доста износено палто от камилска вълна. Дрехите му бяха много скъпи, но занемарени. Влажните му замечтани очи и небрежния му вид не го правеха внушителна фигура. Политическите му врагове неведнъж бяха допускали грешката да възприемат това като признак за способностите му. Понякога, когато случаят го изискваше, той позволяваше на камердинера си да избира дрехите му и тогава, поне за няколко часа, изглеждаше чудесно — в

края на краищата сенаторът бе един от най-влиятелните хора в Империята. Обикновено обаче обличаше първото, което откриеше в гардероба си, и тъй като никога не разрешаваше на слугите си да изхвърлят любимите му вещи, често се случваше да носи стари дрехи.

Той грабна Сали в мечешката си прегръдка, докато тя притискаше устни към челото му. Беше по-висока от чичо си и се изкушаваше да го целуне по темето, но знаеше, че това ще го ядоса. Бенджамин Фаулър не обръщаше внимание на външния си вид и се сърдеше, ако някой му го напомни, но бе малко чувствителен за плешивината си. Ала категорично отказваше на козметичните хирурзи да му помогнат.

— Радвам се да те видя, чичо Бен! — Сали се откъсна от ръцете му преди да ѝ е счупил ребрата. После се престори на разгневена: — Пак се опитваш да ми уреждаш живота! Знаеш ли, че твоята радиограма накара Род да ми направи предложение?

Сенатор Фаулър се озадачи.

— Искаш да кажеш, че още не го е бил направил, така ли? — Той се обърна към Блейн. — Струва ми се съвсем нормален, но май има някакво вътрешно увреждане. Как си, Род? Добре изглеждаш, момчето ми. — Сенаторът силно стисна дланта му и с лявата си ръка извади джобния си компютър. — Съжалявам, че се налага да ви припирам, деца, но нямаме време. Хайде, елате... — Той бързо zakрачи към асансьора и двамата безпомощно го последваха.

Спуснаха се дванайсет етажа надолу и Фаулър ги поведе из безкрайните коридори на сградата. Пред една от вратите стояха на пост морски пехотинци.

— Влизай, влизай, Род — рече сенаторът. — Не бива да караш всички онези адмирали и капитани да те чакат. Хайде, Род!

Пехотинците отдадоха чест и Блейн разсеяно им отговори. Прекрачи прага и се озова в голяма стая с ламперия от тъмно дърво. Около огромна мраморна маса в средата седяха петима капитани и двама адмирали. Имаше места за стенограф, секретари и военен юрист. Някой напевно произнесе:

— Заседанието на следствената комисия се открива. Приближете се и положете клетва. Кажете си името.

— А?

— Името ви, капитане — изсумтя адмиралът, който седеше на главното място. Род не го беше виждал — познаваше само половината от офицерите в стаята. — Нали не сте си забравили името?

— Съвсем не... господин адмирал, не ми съобщиха, че веднага ще се изправя пред следствената комисия.

— Вече знаете. Моля, кажете си името.

— Родерик Харолд, лорд Блейн, капитан от имперския космически флот, бивш капитан на крайцера „Макартър“.

— Благодаря.

Започнаха да го обсипват с въпроси.

— Капитане, кога за първи път разбрахте, че малките извънземни са способни да извършват полезна работа?

— Капитане, моля, опишете процедурите за стерилизация, които сте приложили.

— Капитане, според вас извънземните от планетата знаели ли са за малките на борда на кораба ви?

Той отговаряше, доколкото можеше. От време на време някой офицер го питаше нещо, но друг го прекъсваше с думите:

— Това го имаше в доклада, по дяволите. Не сте ли слушали записите?

Следствието набираше ослепителна скорост. И изведнъж всичко свърши.

— Можете да се оттеглите за момент, капитане — каза председателстващият адмирал.

Сали и сенатор Фаулър го чакаха в коридора. При тях стоеше млада жена с шотландска пола и дипломатическо куфарче.

— Госпожица Макферсън, моята нова секретарка — представи я Сали.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, милорд. Милейди, по-добре да...

— Естествено. Благодаря ви. — Макферсън се отдалечи с потракване на токчета по мраморния под. — Род — каза Сали, — Род, знаеш ли на колко приеми се налага да присъстваме?

— Приеми ли? Боже мой, жено, там вътре се решава съдбата ми, а ти...

— Глупости — прекъсна го сенатор Фаулър. — Решихме я още преди седмици. Когато с Мерил, Кранстън и Армстронг изслушахме

доклада на Кутузов. Аз пристигам със заповедта на негово величество за назначаването ти, а ти да вземеш да си изгубиш кораба! Добре, че твоят адмирал е честен човек, момче.

Вратата се отвори.

— Капитан Блейн? — повика го един от секретарите.

Той влезе и се изправи пред масата. Адмиралът взе лист хартия и се прокашля.

— Единодушно решение на извънредната комисия за разследване на обстоятелствата около загубата на имперския крайцер „Макартър“. Първо. Комисията установи, че корабът е бил изгубен при случайно разпространяване на извънземни форми на живот на борда и в резултат основателно е бил унищожен, та същите да не се пренесат на другите съдове. Второ. Комисията сваля обвинението в небрежност от капитана на „Макартър“ Родерик Блейн. Трето. Комисията постановява оцелелите офицери от „Макартър“ да подготвят подробен доклад за процедурите, чрез които в бъдеще да се избегнат такива инциденти. Четвърто. Комисията отбелязва, че претърсването и стерилизирането на „Макартър“ са били възпрепятствани от присъствието на голям брой учени и тяхното оборудване и че министър Антъни Хорват е възразил срещу тези процедури, за да не смуцават експериментите на цивилните. Пето. Комисията отбелязва, че капитан Блейн е щял да прояви много по-голямо усърдие в претърсването на кораба си, ако не са му попречили трудностите, отбелязани в точка четвърта. Комисията препоръчва да не бъде наказан. Решението е взето единодушно. Заседанието се закрива. Свободен сте, капитане.

— Благодаря ви, господин адмирал.

— Да. Не сте били много внимателен, Блейн. Знаете го, нали?

— Тъй вярно. — „Боже мой, колко пъти съм мислил за това!“

— Но се съмнявам, че някой във флота щеше да се справи по-добре. С всички ония цивилни на борда корабът сигурно е бил истинска лудница. Добре, сенаторе, той е ваш. Чакаат ви в шестстотин седемдесет и пета стая.

— Благодаря, адмирале. — Фаулър изведе Род в коридора и се запъти към асансьорите.

— Къде отиваме сега? — попита Блейн. — Шестстотин седемдесет и пета? Това е личен състав... Уволняват ме!

— Разбира се — потвърди сенаторът. — Да не мислиш, че можеш да участваш в комисията, ако останеш във флота? Нали затова трябваше да претупаме следствието. Иначе не можеха да те уволнят.

— Но, сенаторе...

— Бен. Наричай ме Бен.

— Добре. Бен, аз не искам да се уволнявам! Флотът е моят живот...

— Вече не. — Асансьорът спря и Фаулър го побутна навън. — Все някога трябваше да напуснеш. Семейството е по-важно. Не можем да допуснем перовете да се мотаят из флота и да пренебрегват задълженията си в правителството. Знаеш, че така или иначе щеше да се уволниш преждевременно.

— Да. След като братята ми бяха убити, изобщо не съм се съмнявал в това. Само че не чак толкова рано! Виж, не могат ли да ме пуснат в отпуска?

— Не бъди идиот. Сламкарският въпрос ще ни занимава дълго време. Спарта е прекалено далеч, за да го поеме. Стигнахме. — Фаулър го въведе в стаята.

Документите за уволнението му вече бяха готови. По заповед на Негово императорско величество Родерик Харолд, лорд Блейн се произвеждаше в контраадмирал и се прехвърляше в запаса.

— Къде да ви пращаме пенсията, господин адмирал?

— Моля?

— Имате право на пенсия. Къде желаете да ви я пращаме, милорд? — За сержанта Род вече бе цивилен.

— Може ли да я даря на Фонда за подпомагане на космонавтите?

— Да, милорд.

— Тогава го направете.

Сержантът се подчини. Имаше и други въпроси, съвсем тривиални. Документите бяха отпечатани и чиновникът му подаде писалка.

— Подпишете се тук, милорд.

Писалката беше студена. Род не искаше да я докосне.

— Хайде, хайде, чакат ви десетки срещи — настоя сенатор Фаулър. — И теб, и Сали. Хайде, момче, подпиши се!

— Добре. — Нямаше смисъл да отлага. Не можеше да направи нищо. Щом самият император го назначаваше в тази проклета

комисия... Той бързо надраска подписа си, после постави отпечатъка от палеца си върху документите.

Таксито с мъка си проправяше път по тесните улици на Нова Шотландия. За Род това беше необичайно преживяване. При последното му посещение на планетата го бе очаквала совалка. Но вече не.

— Ще трябва да си купя гравитолет и да назнача шофьор — каза той. — Предполагам, че членовете на комисията имат право на въздушен транспорт, нали?

— Естествено. Имаш всякакви права — отвърна сенатор Фаулър. — Всъщност този пост се равнява на баронска титла. Не че тъкмо ти имаш нужда от това, но другите се натискат точно поради тази причина.

— От колко души ще се състои комисията?

— Зависи от мен. Не бива да са прекалено много. — Таксито се разтърси, когато шофьорът едва не блъсна някакъв пешеходец. Фаулър извади джобния си компютър. — Пак закъсняваме. Имаме среща в Двореца. Ще се настаниш там, разбира се. Ще трябва да намерим място и на твоя човек в... Имаш ли прислужник, или да поръчам на секретаря си да ти потърси?

— Кели. В момента е на „Ленин“. Предполагам, че ще остане при мен. — Още една загуба за флота.

— Кели! Как е този дърт мошеник?

— Добре е.

— Радвам се да го чуя. Сега се сещам, че баща ти ме помоли да питам за него. Знаеш ли, че е на моята възраст? Помня го в униформа още от времето, когато маркизът беше лейтенант, а това беше много отдавна.

— Къде е Сали? — Когато Род излезе от стая номер 675, нея я нямаше. Така или иначе, с документите за уволнението в джоба си, той не се чувстваше в настроение за разговори.

— На пазар за дрехи естествено. Но на теб няма да ти се наложи. Един от моите хора взе размерите ти от архива на флота и ти купи няколко костюма. В Двореца са.

— Бен... действаш адски бързо, Бен — предпазливо каза Род.

— Нямам друг избор. Когато „Ленин“ влезе в орбита, трябва вече да разполагаме с отговорите на някои въпроси. Междувременно ти ще проучиш политическата обстановка на планетата. Всичко е свързано. Асоциацията на имперските търговци иска установяване на търговски отношения колкото се може по-скоро. Лигата на човечеството иска културни връзки. Армстронг иска флотът му да се справи с бунтовниците, но го е страх от сламкарите. Проблемите трябва да се уредят преди Мерил да продължи със завоюването на сектора. Стоковите борси отгук до Спарта са нестабилни — какво икономическо въздействие ще окаже сламкарската технология? Кои акционерни дружества ще фалират? Кой ще забогатее? И абсолютно всичко това е в нашите ръце, момче. Ние сме тези, които ще определим политиката.

— Леле! — Едва сега осъзнаваше тежестта на новото назначение. — Ами Сали? И останалите от комисията?

— Не бъди глупав. Комисията сме двамата с теб. Сали ще върши каквото се наложи.

— Искаш да кажеш каквото ти й наредиш. Не съм съвсем сигурен — тя е доста самостоятелна.

— Да не мислиш, че не го знам? Живял съм с нея достатъчно дълго. По дяволите, ти също си независим. Не очаквам безпрекословно да изпълняваш заповедите ми.

„Поне досега отлично се справяш“ — помисли си Блейн.

— Положението с комисията ти е ясно, нали? — попита Бен. — Парламентът се безпокои за императорските прерогативи. Които се отнасят най-вече до защитата от извънземните. Но ако са миролюбиви и така нататък, парламентът иска да има думата в търговските спогодби. Императорът няма намерение да предаде сламкарския въпрос на правителството, докато не се уверим с какво си имаме работа. Само че Спарта е далеч. Той не може лично да дойде тук — това би предизвикало проблеми в столицата. Парламентът не е в състояние да му попречи да повери управлението на престолонаследника Лизандър, но момчето още е малко. Задънена улица. Негово величество е едно, но неговите пълномощници са съвсем друго. По дяволите, на негово място не бих дал императорски пълномощия на друг, освен на представител на династията. Един човек, едно семейство не е в състояние да упражнява достатъчно

влияние, каквато и власт да имат на теория, но пълномощниците са нещо различно.

— Ами Мерил? Това е неговият сектор.

— Какво Мерил? За него се отнасят същите възражения. Даже повече. Правата на вицекраля са точно определени. Сред тях не са отношенията с извънземни. Мерил няма да се опита да надхвърли правомощията си и да си основе тук малка империя, но историята ясно показва, че такива неща са се случвали доста често. Ето защо трябва да има комисия. Парламентът няма да даде толкова голяма власт само на един човек, даже на мен. Избраха ме за председател с гласуване. Назначиха племенницата ми — трябваше ни жена, а Сали е участвала в експедицията. Чудесно. Но аз не мога да остана много дълго тук, Род. Някой трябва да го направи. И този някой си ти.

— Очаквах го. Защо аз?

— Ти си логичният избор. Въпреки това се наложи да искам подкрепа от твоя старец, за да одобрят комисията. В момента маркизът е много популярен. Отлично се справи с консолидирането на своя сектор. Има блестящо военно минало. Освен това ти почти принадлежиш към династията. Чакаш на опашка за трона...

— Двайсет и осми поред съм. Племенникът ми има по-големи шансове.

— Да, но по този начин властта не излиза извън семейството. Перовете ти вярват. Бароните обичат баща ти, камарата на общините също, и никой няма да си помисли, че искаш да царуваш тук, защото така ще изгубиш Круцис. Така че сега проблемът е да намерим двама местни, които да се задоволят с баронската си титла и да ти се подчиняват след моето заминаване. Преди да се прибереш у дома ще трябва да си избереш заместник, но ще успееш. Като мен. — Фаулър весело се усмихна.

Дворецът се извиси пред тях. На портала стояха гвардейци в церемониални шотландски униформи, но офицерът, който сравни документите им със списъка си за аудиенции преди да ги пусне вътре, бе от морската пехота.

— Трябва да побързаме — докато продължаваха по кръглата отбивка към червено-жълтото каменно стълбище, каза сенатор Фаулър. — Род, ако тези сламкари наистина представляват заплаха за

Империята, ще пратиш ли там боен флот под командването на Кутузов?

— Моля?

— Чу ме. Защо се усмихваш?

— Вече разговарях за това с един от моите офицери в сламкарската система. Само че тогава бях на твоето място. Да, ще го направя. Не ми се иска, но няма да се поколебая. И ти отговарям толкова бързо, защото взех решение по пътя за насам. Иначе щях да ти кажа да поставиш въпроса на обсъждане в комисията. — Той замълча за миг. — Сали обаче не би го направила.

— Не съм се и надявал. Но няма и да ти пречи. Ако стигнем до заключение, което принуди теб или мен да дадем такава заповед, тя ще отстъпи. Виж, занимавах се до побъркване с докладите ви и не откривам нищо нередно — е, има някои неща. Например случаят с твоите юнкери. Трудно ми е да го преглътна.

— И на мен...

Автомобилът спря пред стълбището на Двореца и шофьорът им отвори вратите. Род извади от джоба си пари, за да плати, и даде прекалено щедър бакшиш, защото не бе свикнал да се вози с такси.

— Това ли е всичко, милорд? — попита сервитьорът.

Блейн погледна джобния си компютър.

— Да, благодаря ви. Закъсняваме, Сали. — Той не понечи да се изправи. — Ще прием кафе, Ангъс. С бренди.

— Да, милорд.

— Род, наистина ще закъснеем. — Тя също остана на мястото си. Дватамата се спогледаха и се засмяха. — Кога за последен път сме обядвали заедно? — попита Сали.

— Преди седмица? Две? Не си спомням. Сали, никога през живота си не съм бил толкова зает. — Род сбърчи лице. — Довечера пак има прием. При лейди Райърдън. Трябва ли да присъстваме?

— Според чичо Бен барон Райърдън бил много влиятелен на Нова Ирландия и имало вероятност да се нуждаем от подкрепата му.

— В такъв случай предполагам, че се налага. — Ангъс им поднесе кафето. Род го опита и доволно въздъхна. — Ангъс, никога не

съм пил толкова хубаво кафе с бренди. През последната седмица се справяш блестящо.

— Да, милорд. Запазено е специално за вас.

— За мен ли? Сали, ти ли...

— Не. — Тя също се озадачи. — Откъде го взе, Ангъс?

— Някакъв търговски капитан лично го донесе в Двореца, милейди. Каза, че било за лорд Блейн. Готвачът го опита и го одобри.

— Наистина е великолепно — ентузиазирано се съгласи Род. — Как се казва капитанът?

— Ще проверя, милорд.

— Някой натегач — замислено рече Блейн, след като сервитьорът се отдалечи. — Макар че щеше да си остави името... — Той отново погледна компютъра си. — Нямаме много време. Не можем да караме вицекраля да ни чака цял следобед.

— Защо не? Двамата с чичо Бен няма да приемете моето предложение и...

— Да оставим този въпрос за обсъждането, мила. — Мерил искаше комисията незабавно да реши какво да правят със сламкарите. И далеч не само той. Армстронг искаше да му отговорят колко голям боен флот е нужен, за да обезоръжат извънземните. Адмирал Кранстън трябвало за всеки случай да планира операцията, беше казал военният министър.

Асоциацията на имперските търговци искаше всичките ѝ членове да получат достъп до информацията на Бери за търговските възможности. Великият дякон на Неговата църква искаше доказателство, че сламкарите са ангели. Друга неговистка фракция вярваше, че са дяволи и че Империята го крие. Кардинал Рандолф от Имперската църква искаше да покажат по триизмерната телевизия записи на сламкарския живот, за да се разправи с неговистите веднъж завинаги.

И всички в радиус от двеста парсека искаха място в комисията.

— Поне ще сме на един и същи прием — рече Сали.

— Да. — Апартаментите им в Двореца се намираха в един коридор, но двамата се виждаха само на официални събирания. През последните седмици Род и Сали рядко бяха участвали заедно в заседания.

Ангъс се върна и се поклони.

— Капитан Андерсън от „Рагнарок“^[1], милорд.

— Разбирам. Благодаря ти, Ангъс. Това е кораб на „Имперска компания за автонетика“.

— Значи кафето и брандито са от господин Бери! Много любезно от негова страна...

— Да — въздъхна Род. — Наистина трябва да тръгваме. — Двата се качиха в работния кабинет на вицекрал Мерил. Сенатор Фаулър, военният министър Армстронг и адмирал на флота Кранстън нетърпеливо ги очакваха.

— Първият ни обяд заедно от две седмици — поясни Род. — Моите извинения.

— Когато пристигне „Ленин“, няма да е толкова напрегнато — отвърна сенаторът. — С повечето обществени прояви ще се заемат учените на Хорват. Дори ще им бъде приятно.

— Ако допуснем, че им позволиш — провлачено каза Мерил. — Досега не оставяш своите протежета да говорят много.

— Моля да ме извините, ваше височество — обади се адмирал Кранстън. — Бързам. Какво да направя за пристигането на „Ленин“? Корабът ще влезе в орбита след шейсет часа и трябва да пратя инструкции на Кутузов.

— Вече щяхме да сме решили този проблем, ако беше приел моето предложение, чичо Бен — рече Сали. — Настанете ги в Двореца, дайте им прислужници и охрана и нека сламкарите решават с кого да се срещат.

— Тя има право, Бенджи — отбеляза Мерил. — В края на краищата, те са представители на суверенна сила. Не можеш да ги държиш затворени, нали? Ще се вдигне страшна врява, и за какво?

— Адмирал Кутузов твърди, че сламкарите представляват опасност — отвърна военният министър. — Казва, че били много убедителни. Дайте им възможност да говорят с когото пожелаят и кой знае какво ще направят. Могат да ни донесат политически неприятности, ваше височество.

— Но трябва да се съгласите, че трима сламкари не биха могли да представляват военна опасност — настоя Сали.

Бенджамин Фаулър тежко въздъхна.

— Вече приказвахме за това. Не ме безпокои военната опасност! Ако ги оставим да правят каквото си искат, сламкарите ще сключат сделки. Докладът на Бери е категоричен. Извънземните могат да организират заинтересованите групи в своя подкрепа. И в резултат ще подпишат търговски спогодби.

— Комисията има право на вето върху всички договори, чичо Бен.

— По-трудно е да развалиш сделката, отколкото да се погрижиш да не бъде сключена. Виж, ако сламкарите са точно такива, за каквито ги смята Хорват, миролюбиви, готови да ни продават или подаряват нови технологии, без амбиции за жизнено пространство — а откъде би могъл да знае това, по дяволите? — ако не представляват военна опасност и никога не се съюзят с отцепниците...

Адмирал Кранстън гърлено изръмжа.

— Даже да са точно такива, пак ще има проблеми. Техниката им ще плъзне из цялата Империя. Не можем просто да го допуснем, без да разработим планове за преустройство на икономиката.

— Преди по-малко от час — сухо рече Мерил — тук беше председателят на Имперската федерация на труда. Искане да задържим сламкарите, докато хората му проучат проблемите с безработицата. Не били против новите технологии, но настоява да сме предпазливи. Не мога да го виня.

— И Асоциацията на имперските търговци вече не е единна — прибави Род. — Снощи у лейди Малкълм двама търговци ми казаха, че изпитвали съмнения относно сламкарите. — Той докосна реверите на яркото си сако. Цивилните дрехи му стояха по-добре и трябваше да са му по-удобни от униформата, ала, кой знае защо, не се чувстваше спокойно в тях. — По дяволите, не зная какво да кажа! Бях толкова зает с безсмислени речи, дискусии и тези проклети приеми, че нямаш възможност да помисля по въпроса.

— Разбира се, разбира се — успокои го Мерил. — И въпреки това, милорд, заповедта на негово величество е ясна. Трябва да получи съвет от вашата комисия. И все още очаквам този съвет. Лейди Сандра...

— Сали, моля ви. — Тя не харесваше кръщелното си име, макар че никой не знаеше причината.

— Лейди Сали поне ни предложи нещо. Сенаторе, вие с Блейн само се оплаквате, че не разполагате с достатъчно информация!

— А и въпросът с моя флот — вметна Армстронг. — Трябва да зная дали корабите на Кранстън могат да продължат да преследват отцепниците, или трябва да чакат в готовност в края на сектора. Ако знамето ни не се развее в далечните провинции, ще избухнат още бунтове!

— Със същите искания ли? — попита Род.

— Да. Искат собствени кораби. И повече влияние върху имперската политика, но главно кораби. Това е достатъчно, за да ме побърка! Те сами уреждат вътрешните си въпроси. Не плащат повече данъци от нас. Когато се появят отцепници, викат флота и ние пристигаме. Но това не са ваши проблеми, милорд. Ако наистина се нуждаем от кораби, за да защитим човечеството от извънземни чудовища, аз ще ви ги осигуря, даже да се наложи сам да работя в доковете на Макферсън.

— Може би за нас ще е от полза, ако сламкарите са враждебно настроени — замислено рече Мерил. — Действителната заплаха за Империята ще сплоти провинциите... Чудя се дали не бихме могли да подхвърлим тази версия на бароните.

— Ваше височество! — възрази Сали.

— Просто ми хрумна, милейди, просто ми хрумна.

— Да ги смаем с показност — изсумтя Фаулър. Всички се обърнаха към него. — Очевидно е. Нека журналистите се развихрят. Когато пристигне „Ленин“, ще организираме невиджано представление. Пищно посрещане на сламкарите. С всички почести. Церемонии, паради, обиколки. Дискусии с хората от външното министерство. Никой не може да възрази, ако обществените прояви на извънземните са официални и външното министерство монополизира останалото им време. А ние ще продължаваме да работим. Ваше височество, ще ви дадем съвет веднага щом можем, но Леони... негово величество не ме е пратил тук, за да правя прибързани заключения. Докато не науча повече, просто ще трябва да чакаме.

[1] В скандинавската митология, битката между боговете и гигантите, при която ще загине светът. — Б.пр. ↑

49. ПАРАД

Спускателната совалка кацна на покрива на Двореца. Високият вой на дюзите заглъхна до ниско ръмжене, после утихна. Навън се разнесе приглушен тътен на барабани, после люкът се отвори и той стана оглушителен.

Дейвид Харди запремигва под утринните слънчеви лъчи, които се отразяваха в пъстрия камък на Двореца. Той пое глътка свеж въздух без мирис на кораби, хора и филтри и усети топлината на Нова Каледония. Под краката си почувства твърда скала. У дома!

— Почетна гвардия, мирно!

„О, Господи“ — помисли си Дейвид, изправи рамене и се спусна по рампата, докато операторите фокусираха обективите си. Последваха го други офицери и цивилни. Доктор Хорват бе последен и когато се появи, капеланът кимна на командващия парада.

— За почест! — Петдесет чифта бели ръкавици изпълниха абсолютно еднакви движения и едновременно вдигнаха оръжията си. Петдесет алени ръкава, натезжали от златни акселбанти на раменете, застинаха в еднаква поза. Барабаните биеха все по-силно и по-бързо.

Сламкарите закрачиха по рампата. Очите им мигаха под силната светлина на чуждото слънце. Музикантите надуха тръби, после внезапно настъпи тишина, нарушавана само от далечното улично движение. Дори журналистите стояха неподвижно на високата си трибуна. Извънземните се заоглеждаха.

Любопитство! Най-после човешки свят и хора, които управляваха. Но какво правеха? Отпред имаше две редици от по двайсет и пет изпънати морски пехотинци, вдигнали оръжията си в явно неудобна поза, всички абсолютно еднакви. Очевидно не заплашваха никого, ала Иван неволно се обърна, за да потърси зад себе си своите воители.

От дясната им страна имаше още пехотинци, но те носеха музикални инструменти, а не оръжие. Неколцина държаха сведени напред знамена. Други трима бяха въоръжени, а четвърти развяваше

високо във въздуха флаг със символи, които вече бяха виждали. Корона и космически кораб, орел, сърп и чук.

Точно пред тях край тълпата от „Ленин“ и „Макартър“ стояха други хора с всевъзможни дрехи. Очевидно чакаха да говорят със сламкарите, но не говореха.

— Капитан Блейн и госпожица Фаулър — изцвъртя Джок. — Позите им показват, че отдават почит на двамата пред тях.

Дейвид Харди поведе извънземните напред. Те все още бърчеха носове и бърбеха помежду си.

— Ако атмосферата не ви понася — каза капеланът, — можем да ви дадем филтри. Не забелязах да ви безпокои въздухът в кораба.

— Не, не, просто няма никакъв мирис — отвърна едната посредничка. Харди не можеше да ги различава една от друга. — Освен това съдържа повече кислород. Мисля, че проблемът е в...

— Гравитацията ли?

— Да. — Тя примижа към слънцето. — И ще имаме нужда от тъмни очила.

— Естествено. — Стигнаха до края на почетната гвардия. Капеланът се поклони на Мерил. Двете посреднички имитираха движението му. Белият остана изправен за миг, после се поклони, но не толкова дълбоко.

Доктор Хорват чакаше.

— Принц Стефан Мерил, вицецрал на негово императорско величество в сектора отвъд Въглищния чувал — съобщи министърът. — Ваше височество, посланикът от Сламката. Нарича се Иван.

Мерил се поклони официално, после посочи Бенджамин Фаулър.

— Сенатор Бенджамин Брайт Фаулър, лорд-председател на извънредната имперска комисия. Сенатор Фаулър е упълномощен да разговаря с вас от името на императора и ви носи послание от негово величество.

Сламкарите отново се поклониха.

Сенатор Фаулър бе позволил на камердинера си да му избере подходящо облекло — все пак записите на посрещането щяха да се гледат от милиарди хора. Носеше тъмна туника с малко златно слънце от лявата страна на гърдите, коланът му беше нов, панталоните му стояха добре и потъваха в кончовите на меки лъскави ботуши. Докато

Род Блейн му подаваше пергаментов свитък, той пъхна под мишница черния си бастун със златна дръжка.

— Леонид Девети, по Божия милост император на човечеството, поздравява представителите на сламкарската цивилизация. В продължение на хиляди години хората са търсили братя във вселената. Мечтали сме за тях през цялата си история... — Посланието бе дълго и официално и извънземните мълчаливо го слушаха. От лявата им страна се блъскаха и шепнеха помежду си хора с някакви издължени уреди, в които сламкарите разпознаха зле конструирани триизмерни камери. Защо им бяха толкова много за тази проста задача?

Фаулър завърши писмото и проследи погледите им, без да обръща глава.

— Господата от медиите — измърмори сенаторът. — Ще се опитаме да не им позволим да ви досаждат. — После повдигна към тях пергамента, за да им покаже императорския печат, и го поднесе на сламкарите.

— Те очевидно очакват отговор. Това е една от ония „официални прояви“, за които ни предупреди Харди. Нямам представа какво да кажа. А вие?

Джок:

— Не. Но трябва да кажем нещо.

Господарят попита:

— Какво ни казаха те?

— Можех да го превода, но нямаше да има смисъл. Приветстваха ни от името на своя император, който, изглежда, е върховен господар. Този niskият е посредник на императора.

— Аха. Най-после открихме някой, който може да посредничи. Говори с нея.

— Но той не е казал нищо!

— И ти не ѝ казвай нищо.

— Признателни сме на вашия император за приветствените думи. Вярваме, че тази първа среща между разумни раси ще бъде историческо събитие. С нетърпение очакваме да започнем търговия за взаимното обогатяване на сламкарите и човечеството.

— Говориш като Хорват.

— Разбира се. Това са негови думи. Той често ги използваше преди хората да унищожат по-малкия си кораб. Трябва да разберем

защо го направиха.

— Не ги питай, докато не научим повече за тях.

Извънземните мълчаливо премигваха. Тишината започваше да става неловка. Очевидно нямаха какво повече да кажат.

— Несъмнено сте уморени от пътуването — рече Мерил. — Навярно ще пожелаете да си починете в покоите си преди да започне парадът. — След като не му отговориха, вицекралят леко махна с ръка. Оркестърът засвири марш и сламкарите бяха придружени до асансьор.

— Ще ви избавим от проклетите журналисти — измърмори Фаулър, после се обърна и се усмихна към камерите. Другите го последваха и продължаваха да се усмихват, когато вратата на асансьора се затвори под носа на репортерите, втурнали се след оттеглящите се извънземни.

Не забелязаха наблюдателни камери. Вратите се заключваха отвътре. Помещенията бяха много, всички с невероятно високи тавани. В три от тях бяха поставени легла, в съседните им стаички имаше условия за облекчаване и миене. В друга откриха хладилник, микровълнова и обикновена фурна, големи количества храна, включително запаси, донесени от сламкарите, прибори за хранене и уреди, които не познаваха. В най-голямото помещение имаше голяма полирана дървена маса със столове за хора и сламкари.

Тримата обиколиха просторните стаи.

— Триизмерен екран — възкликна Джок, включи го и се появи образ. Показваха записа от посрещането им. По другите канали предаваха същото или някакви хора приказваха за пристигането им...

Едър мъж в широки дрехи викаше нещо. Гласът и жестовете му бяха гневни.

— Дяволи! Трябва да ги унищожим! Неговите легиони ще се изправят срещу легионите на ада!

Викацията изчезна и на негово място се появи друг човек, също в свободно облекло, но за разлика от предишния, говореше спокойно.

— Чухте човека, който се нарича Неговият глас. Разбира се, няма смисъл да го казвам, но от името на Църквата мога да ви уверя, че сламкарите не са нито ангели, нито дяволи, а просто разумни същества

като нас. Ако представляват заплаха за човечеството, тя определено не е духовна и служителите на негово величество ще се справят с нея.

— Кардинал Рандолф, Църквата определила ли е, хм, положението на сламкарите? Какво е тяхното място в теологията на...

— Не, естествено. Но мога да заявя, че в никакъв случай не са свръхестествени същества. — Кардинал Рандолф се засмя, коментаторът също. Нямаше и следа от мъжа, който беше крещял.

— Хайде — каза господарят. — По-късно ще имате време за това.

Отидоха в голямата стая и седнаха на масата. Чарли донесе зърно от запасите им.

— Въздухът е чист — започна Джок. — Никаква промишленост. Планетата трябва да е почти свободна! Има място за милиард господари и всичките им подчинени.

— Ще ослепеем от силната слънчева светлина. Гравитацията ще съкрати продължителността на живота ни. — Чарли дълбоко си пое дъх. — Но наистина има място, храна и метал. Гравитацията и слънчевата светлина да вървят по дяволите. Ще ги преживеем.

— Трябва да съм пропуснала предложението. — Джок весело махна с ръце. — Не вярвам тримата да успеем да превземем планетата със сила.

— Тези хора ме карат да си мисля за Смотаняка! Видяхте ли ги? Чухте ли ги? Посредникът на императора мрази операторите на триизмерните камери и все пак, когато се обръща към тях, лицето му изразява удоволствие. Това показва, че е възможно да не притежава властта да им попречи да ни досаждат.

— Дали са ни триизмерен екран — отбеляза господарят.

— Очевидно е, че хората също гледат предаванията. Имаше говорители за много господари. Видяхте ги. — Джок направи радостен жест. — Ще имам много възможности да открия колко хора са подчинени и как живеят.

— Предоставят ни източник на информация, който не контролират — каза господарят. — Какво означава това?

Посредниците мълчаха.

— Да — продължи Иван. — Ако мисията ни се окаже неуспешна, няма да ни позволят да се върнем. — Той изрази безразличие. — Знаехме го още преди да тръгнем. Сега най-важното е

колкото може по-бързо да установим търговски връзки с хората или да разберем какви отношения с тях не са желателни и да намерим начин да ги предотвратим. Трябва да действате бързо.

Знаеха го. Сроковете бяха предварително определени от посредничките, предложили това пътуване, и господарите, които се бяха съгласили. Те бяха два: животът на кафяво-белите не продължаваше дълго, а господарят щеше да умре приблизително по същото време. Щеше да го убие нарушаването на хормоналния баланс, който го правеше стерилен и завинаги мъжки. Но можеха да пратят единствено безплодни сламкарки и стерилен пазител, защото никой господар не би доверил такава задача на друг и само пазител можеше да оцелее, без да се размножава.

Вторият срок не бе толкова предвидим, но това не го правеше по-малко сигурен: цивилизацията на Сламката отново беше обречена. Започваше нов Цикъл и въпреки неизбежните Смотаняци, нямаше начин да го спрат. След колапса хората щяха да установят, че сламкарите са се превърнали в диваци. Расата щеше да е почти безпомощна — и какво щяха да направят тогава човеците?

Никой не знаеше и никой господар не искаше да рискува.

— Хората ни обещаха да обсъдим търговските въпроси. Предполагам, че ще преговарят чрез посредника. А също навярно чрез господин Бери или някой друг като него. — Джок се изправи и разгледа ламперията на стената. Под изящен сребърен филигран бяха скрити бутони и той натисна един от тях. Отвори се панел, под който имаше триизмерен екран, и посредникът го включи.

— Какво има да обсъждаме? — попита господарят. — Нуждаем се от храна и земя, иначе Циклите ще продължат. Не бива да показваме, че бързаме. В замяна можем да им предложим единствено идеи — не разполагаме с излишни ресурси. Ако хората искат трайни стоки, трябва да ни дадат метал, за да им ги произведем.

Всяко изтичане на суровини от Сламката щеше да удължи следващия колапс и не трябваше да го допускат.

— Флотът го пази в пълна тайна, но аз ще ви я разкрия — техниката им далеч превъзхожда тази на Първата империя — каза коментаторът на екрана. Изглеждаше изпълнен със страхопочитание.

— Хората са изгубили много от онова, което са имали — отбеляза Джок. — Някога, по време на епохата, която наричат Първа

империя, те са строили машини за преобразуване на храна. Работили са само с енергия и органична материя, отпадъци, плевели, дори мъртви животни и хора. Отровите са били изолирани.

— Знаеш ли принципите им? Масово ли са ги използвали? Защо вече не правят такива? — попита господарят.

— Не. Хората не говорят за тях.

— И аз чух за това — рече Чарли. — От един космонавт на име Дубчек, който се опитваше да скрие очевидния факт, че хората имат Цикли.

— Знаем за техните Цикли — отвърна Иван. — За техните странни Цикли.

— Знаем онова, което през последните си часове ни разказаха юнкерите. Знаем, че благоговейт пред мощта на своята Първа империя, но не се възхищават от предишните си цивилизации. Може би ще науча повече от триизмерната телевизия.

— Онази машина за храна. Дали някой друг би могъл да ни обясни нещо повече?

— Да. Ако имахме кафява, тя щеше да приложи принципите...

— Разсмиваш ме с тези приказки за кафяви.

— Не мога да се сдържа. Трябва само да легна на техните легла или да седна на този стол и мислите ми се насочват...

— Кафявата щеше да умре и да им разкрие нежелателна информация. Две кафяви щяха да се размножават до безкрай, а ако им попречехме, резултатът пак щеше да е същият. Престани да приказваш за кафяви.

— Добре. Но онази машина за храна може да забави новите Цикли с половин период от сто четирийсет и четири години.

— Научете всичко възможно за машината — заповяда Иван. — И престанете да приказвате за кафяви. Моето легло е също толкова отвратително, колкото вашите.

Трибуната се издигаше пред портала на Двореца и се пълнеше с хора. Други временни структури се простираха по целия път, докъдето стигаше погледът на сламкарите, които бяха на първия ред. Човеците се трупаха около тях и ги блъскаха.

Иван седеше безразлично. Не разбираше смисъла на всичко това, ала хората се мъчеха да съблюдават благоприличието. Когато напуснаха стаите си, бяха последвани от въоръжени войници. И мъжете не гледаха към сламкарите, а наблюдаваха тълпите около тях. Тези морски пехотинци не бяха внушителни и не можеха да се сравняват с воините, но човешките господари поне им осигуряваха телохранители. Опитваха се да проявяват учтивост.

Кафяво-белите цвъртяха, както винаги правеха посредниците, и Иван внимателно ги слушаше. От разговорите им можеше да се научи много.

Джок:

— Това са върховните господари на тази система от двайсет, че и повече планети. И все пак казаха, че трябвало да правят така. Защо?

Чарли:

— Имам предположение. Обърни внимание на начините, по които си отдават почит, докато се приближават към местата си. Вицекрал Мерил помага на Сали да изкачи стъпалата. Някои пропускат титлите, други винаги ги използват, а по високоговорителите ги съобщават изцяло. Изглежда, „господата от пресата“ нямат никакъв статус и все пак спират когото си поискат, и макар че други не им позволяват да ходят навсякъде, не ги наказват за това, че се опитват.

Джок:

— Какви начини на отдаване на почит виждаш? Аз не забелязвам нищо.

Иван:

— Сигнала ли си до някакви заключения?

— Само до интересни въпроси — отвърна Чарли.

Иван:

— Тогава ме остави да наблюдавам.

Джок премина на провлачения троянски модерен език.

— Какви начини на отдаване на почит виждаш?

— Откривам сложна система от задължения, но в нея има йерархия. Никой не е наистина зависим, но към върха на пирамидата властта невероятно нараства — обаче рядко се използва докрай. Наблюдават се задължения, които вървят във всички посоки, нагоре, надолу и настрани по абсолютно несламкарски начин. Там, където няма господар, пряко работещ за друг, всички хора работят един за

друг. Вицекрал Мерил изпълнява заповеди отгоре и спуска нареждания надолу. Кафявите, фермерите, воините и работниците искат и получават периодични отчети за делата на своите господари.

Джок (удивление):

— Прекалено сложно е. И все пак трябва да разберем тази система, иначе няма да сме в състояние да предвидим какво ще направят хората.

Чарли:

— Моделите се променят пред очите ни. А и това поведение, което наричат „официалност“... — Смайване!

Джок:

— Да, забелязах. Малката женска, която изтича пред колата. Виж, мъжете вътре са потресени. Колата неочаквано спря. Какви прерогативи би могла да има тази женска?

Чарли:

— Ако онзи, който я отвежда, е неин родител, тя е протоинженерка. Само че е малка женска, а те нямат много женски инженерки. И колата на онзи господар спря, за да не я блъсне, което може да е довело до нараняване на господаря. Сега разбирам защо техните фюнч(щрак)и полудяват.

Трибуната бе почти пълна и Харди се върна на мястото си до тях.

— Би ли ни обяснил пак какво става тук? — помоли Чарли. — Не те разбрахме, а ти нямаше време.

Капеланът се замисли. Дори децата знаеха какво е парад и все пак никой не им го обясняваше: просто ги водеха да гледат. На малките им харесваше. Възрастните... е, възрастните ходеха поради други причини.

— Покрай нас ще минат много хора, строени в някакъв ред — отвърна той. — Някои ще свирят на музикални инструменти. Ще има коли с различни занаятчийски и селскостопански произведения. Други хора, облечени в еднакви дрехи, ще вървят пеш.

— И каква е целта?

Харди се засмя.

— Да почетат вас, всички останали и самите себе си. Да покажат уменията си. — И може би властта си... — Организираме паради още от началото на историята си и няма признаци скоро да се откажем.

— Това от онези „официални прояви“, за които ни разказа, ли е?

— Да, но също би трябвало да е забавление. — Той благосклонно се усмихна на своите подопечни. Изглеждаха много смешно с кафяво-бялата си козина и изпъкналите си черни очила, закачени на каишки, тъй като нямаха носове. Придаваха им неестествено тържествен вид.

Шумоленето зад тях го накара да се обърне. Представителите на Адмиралтейството заемаха местата си. Той позна адмирал Кутузов и адмирал на флота Кранстън.

А сламкарите продължаваха да цвъртят. Гласовете им се издигаха и снишаваха, ръцете им се размахваха във въздуха...

— Той е! Това е господарят на „Ленин“! — Джок се изправи и размаха ръце с изненада, радост, почуда...

Чарли наблюдаваше поведението на хората, които се движеха по трибуната. Кой на кого отдаваше почит? По какъв начин? Сходно облечените реагираха предвидимо и отличията по дрехите им показваха точния им статус. Преди Блейн бе носил такова облекло и се беше държал в съответствие с него. Сега не го носеше и положението му се променяше. Дори Кутузов му се бе поклонил. И все пак Чарли, която наблюдаваше поведението и израженията на другите, каза:

— Права си. Бъди предпазлива.

— Сигурна ли си? — попита белият.

— Да! Той е онзи, когото толкова дълго изучавах отдалече само по поведението на подчинените му. Виж широката ивица на ръкава му, планетата с пръстени на гърдите му, почитта на морските пехотинци от „Ленин“... определено е той. Бях права от самото начало — едно същество, при това човек!

— Престани да го изучаваш. Насочи очите си напред.

— Не! Трябва да опознаем този тип човек! Това е класата, която командва бойните им кораби!

— Обърни се.

— Ти си господар, но не мой господар.

— Подчини се — каза Иван. Той нямаше опит в споровете.

Но не и Чарли. Докато Джок потръпваше и водеше вътрешна борба, Чарли премина на дъвен, полузабравен език, не толкова, за да не бъде разбрана от белия, колкото за да напомни на Джок колко много неща трябва да крият.

— Ако разполагахме с много посредници, рискът щеше да е поносим. Но ако сега полудееш, политиката ще определяме само ние с

Иван. Никой няма да представлява твоята господарка.

— Но опасностите, които заплашват нашия свят...

— Спомни си какво се случи със сестрите ти. Посредничката на Сали Фаулър обяснява на господарите, че светът можел да стане съвършен, ако ограничат размножаването си. Посредникът на Хорас Бери...

— Ако можехме да научим...

— ... се е скрил. И праща писма на най-могъщите господари, в които ги пита какво ще му предложат, ако премине на тяхна служба, и посочва ценността на информацията, която притежавал само той. Посредничката на Джонатан Уитбред предаде господарката си и уби собствения си фюнч(щрак)! — Чарли погледна Иван. Господарят ги наблюдаваше, но не разбираше нищо.

Чарли премина на нормален език.

— Посредничката на капитан милорд Родерик Блейн стана Смотанячка. Сама я видя. Посредничката на Гавин Потър е Смотанячка. Посредничката на Синклер е полезна за обществото, но и тя е побъркана.

— Вярно е — потвърди белият. — Дадохме ѝ да ръководи проект за създаване на силово поле. Тя работи поразително добре с кафявите и сама използва инструменти. Но разговаря с господарката си и сестрите си посреднички така, като че ли е увреден тилният ѝ лоб.

Джок внезапно седна и впери поглед напред.

— Помисли за всичко това — продължи Чарли. — Само посредничката на Хорст Стейли остана нормална. Не бива да се отъждествяваш с никой човек. Това определено не би трябвало да те затрудни. Ние не притежаваме еволюирани инстинкти да се отъждествяваме с хора!

Джок премина на провлачения троянски модерен език:

— Но тук сме сами. В такъв случай трябва ли да съм фюнч(щрак) на Иван?

— Няма да си фюнч(щрак) на никой човек! — заяви господарят. Беше чул само издайническата смяна на езиците. Чарли не отговори.

„Радвам се, че свърши, за каквото и да се е отнасяло“ — помисли си Харди. Разговорът между сламкарите бе продължил само половин минута — ала сигурно бяха разменили много информация — и определено имаше висок емоционален заряд. Дейвид беше сигурен в

това, макар че все още разбираше само отделни изрази. Едва наскоро се бе уверил, че сламкарите използват едновременно много езици.

— Идват вицекралят и членовете на комисията — каза той. — И оркестърът започва да свири. Сега ще видите какво означава парад.

На Род му се струваше, че самият Дворец вибрира от звука. Сто барабанчици маршируваха с гръмотевичен тътен, следвани от духов оркестър, който свиреше древен марш от времената на Кодоминиума. След тях пред трибуната минаха момичета, които подхвърляха палките си високо във въздуха.

— Посланикът пита дали това са воители — извика Чарли.

Род едва не се засмя и положи усилия да овладее гласа си.

— Не. Това е училищният оркестър на гимназията „Джон Мюр“^[1]. Когато пораснат, някои от тях могат да станат воители, инженери или...

— Благодаря ви. — Сламкарите зацвъртяха.

Не че нямаше и воители, помисли си Род. С това посрещане, което определено можеше да се похвали с най-голямата телевизионна публика в историята на Империята, Мерил нямаше да пропусне възможността да демонстрира имперската мощ. Това можеше да накара бъдещите бунтовници да се замислят. Ала нямаше много военна техника и пред трибуната минаваха повече млади момичета с цветя, отколкото морски пехотинци и войници.

Парадът продължаваше безкрайно. Всеки провинциален барон трябваше да се прояви, всяка гилдия, корпорация, град, училище, жожа — всички бяха пожелали да участват и Фаулър им бе позволил.

След училищния оркестър на гимназията „Джон Мюр“ мина половин батальон Съглашенски шотландски войници с карираны поли, барабани и пискливи гайди. Дивата музика стържеше по нервите на Род, но той се сдържаше. Макар че Съглашение^[2] се намираще от срещната страна на Въглищния чувал, войниците им естествено бяха популярни на Нова Шотландия и всички местни обичаха или се преструваха, че обичат гайдите.

Съглашенците бяха въоръжени със саби и копия и носеха цилиндрични шапки от меча кожа, високи почти цял метър. От раменете им се спускаха пищни акселбанти. Те не излъчваха заплашителност, но репутацията им сама по себе си представляваше опасност — на познатите светове нямаше армия, която с готовност да влезе в битка с тях, щом заменяха парадната си премяна с бойна униформа. Жителите на Съглашение бяха верни на Империята до мозъка на костите си.

— Това воини ли са? — попита Чарли.

— Да. Те са част от церемониалната гвардия на вицецрал Мерил — извика Род.

Парадът продължаваше: покрита с цветя платформа от някакъв новоирландски баронет, произведения на занаятчийските гилдии, още войници, този път от Приятелство, които маршируваха несръчно, защото бяха артилеристи и танкисти. Поредното предупреждение към провинциите за това какво би могъл да прати срещу враговете си Негово величество.

— Какво разбират от всичко това сламкарите? — тихо попита Мерил.

— Трудно е да се каже — отвърна сенатор Фаулър.

— По-важно е какво ще разберат провинциите — отбеляза Армстронг. — Това представление ще има същото въздействие като посещение на имперски крайцер. И е много по-евтино.

— По-евтино за правителството — каза вицецралят. — Прилошава ми само като си помисля колко средства са хвърлени. За щастие, не се наложи да ги давам аз.

— Род, вече можеш да си вървиш — рече сенатор Фаулър. — Харди ще те извини пред сламкарите.

— Добре. Благодаря. — Блейн се заизмъква от трибуната. Зад себе си чуваше звуците на парада и приглушените разговори на приятелите си.

— Никога не съм виждала толкова много барабани — каза Сали.

— Глупости. Така е на всеки рожден ден на императора — напомни ѝ сенаторът.

— Е, на рождените му дни не ми се налага да гледам целите паради.

— Какво е рожден ден? — попита Джок.

Род си тръгна тъкмо когато Сали се опитваше да обясни патриотичните празници и стотина гайдари маршируваха в цялото си шотландско великолепие.

[1] Джон Мюр (1838–1914) — американски естествовик, изследовател и писател, роден в Шотландия. — Б.пр. ↑

[2] Национално съглашение — договор между шотландските презвитерианци (1638) за поддържане на вярата в Шотландия. — Б.пр.

↑

50. ДИПЛОМАТИЧЕСКО ИЗКУСТВО

Малката група мълчаливо го следваше. Хоровиц едва сдържаше враждебността си, докато ги водеше все по-надълбоко под земята. „Аз съм най-компетентният ксенолог в сектора — мислеше си той. — Ще им се наложи да търсят чак на Спарта, за да открият по-добър. А това проклето аристократче и неговата полуграмотна лейди се съмняват в професионалното ми становище.

И трябва да се примиря с това.“

Ректорът лично му го бе обяснил. „За Бога, Зиги, остави ги да правят каквото си знаят! Тази комисия е голяма работа. Целият ни бюджет, да не споменавам за този на твоя факултет, ще зависи от техните доклади. Ами ако кажат, че не им съдействаме, и поискат хора от Спарта?“

Така. Тези млади аристократи поне разбираха, че времето му е ценно. По пътя до лабораториите им го беше напомнил пет-шест пъти.

Намираха се дълбоко под земята в Стария университет и крачеха по излъскания от стъпки скален под, изсечен преди цяла вечност. Преди окончателно да тераформират Нова Шотландия из тези коридори бе минавал самият Мърчисън и според легендата призракът му все още можел да се види да блуждае наоколо: фигура със скрито под качулка лице и огненочервено око.

Лабораторията представляваше обикновено помещение, изсечено в новошотландската скала. Хоровиц властно махна с ръка и две асистентки отвориха хладилен контейнер, от който извадиха дълга маса.

Пилотът на смотаняшката совалка лежеше върху гладката бяла пластмасова повърхност. Органите му бяха подредени по местата, които бяха заемали преди дисекцията. По отделената му от плътта кожа бяха начертани черни линии, свързващи ги с точки по тялото и скелета. Светлочервени, тъмночервени и сивкавозелени невероятни форми: частите на сламкарската посредничка имаха цвета и вида на човек, поразен от граната. Род усети, че стомахът му се свива, и си спомни за наземните сражения.

Той потръпна, когато Сали нетърпеливо се наведе напред, за да разгледа тялото отблизо. Лицето ѝ беше мрачно, но в кабинета на Хоровиц бе имала същото изражение.

— Ето! — триумфално заяви професорът. Костеливият му показалец докосна някакви слузесто зеленикави възли в стомаха. — Тук. И тук. Това трябва да са тестисите. Другите сламкарски подвидове също имат вътрешни тестиси.

— Да... — съгласи се тя.

— Толкова малки ли? — презрително попита ученият.

— Не знаем. — Гласът на Сали продължаваше да е абсолютно сериозен. — В статуетките нямаше полови органи и единствените сламкари, които сме подлагали на аутопсия по време на експедицията, бяха кафява и няколко малки. Кафявата беше женска.

— Виждал съм сламкарчета — самодоволно отвърна ксенобиологът.

— Хм... да — каза тя. — Тестисите на мъжките сламкарчета се виждаха с просто око...

— Пропорционално са много по-големи, отколкото на кафявите. Но това няма значение. Тези органи не може да са произвеждали сперма. Доказах го. Пилотът е бил стерилен! — Хоровиц плесна по разтворената си ръка. — Стерилен!

Сали внимателно разгледа сламкаря. Наистина беше разстроена.

— Отначало сламкарите са мъжки, после стават женски — едва чуто промълви тя. — Не може ли това да е незрял индивид?

— И да е пилот ли?

— Да, разбира се... — въздъхна Сали. — Така или иначе сте прав. Висок е колкото възрастна посредничка. Може ли да е бил някакъв изрод?

— Ха! Вие ми се изсмяхте, когато предположих, че е мутант! Е, не е. Докато бяхте на екскурзия, ние тук поработихме. Открих хромозомите и генетичните кодове на половото развитие. Това създаване е стерилен хибрид от две други форми. — Триумф.

— Логично е — рече Род. — Сламкарите са казали на Ренър, че посредничките са хибрид...

— Вижте — прекъсна го Хоровиц, включи един екран и въведе някакъв код. На дисплея се появиха фигури. Сламкарските хромозоми представляваха гъсто разположени дискове, свързани с тънки пръчки.

По тях се различаваха ленти. Сали и ксенобиологът заприказваха на език, който Род не разбираше. Той разсеяно ги послуша, после видя, че една от асистентките прави кафе. Момичето съчувствено му предложи чаша, колежката ѝ се присъедини към тях и двете започнаха да го разпитват за извънземните. Отново.

Половин час по-късно напуснаха университета. Каквото и да беше казал професорът, Сали не бе убедена.

— Защо си толкова разстроена, скъпа? — попита Род. — Хоровиц е прав. Логично е посредничките да са стерилни. — Той сбърчи лице. Ученият беше отбелязал, че тъй като не можели да имат потомство, кафяво-белите не били склонни към фаворизиране.

— Но моята фюнч(щрак) щеше да го спомене. Убедена съм. Ние разговаряхме за секс и възпроизводство и тя каза...

— Какво?

— Не си спомням точно. — Сали извади джобния си компютър и поиска информацията. Уредът забръмча, после тонът се промени, за да покаже, че използва радиосистемата на колата, за да се свърже с база данните на Двореца. — Не си спомням и точно кога го каза... — Тя написа нещо на дисплея. — Трябваше да използвам по-добра система от препратки.

— Ще я откриеш. Ето го Двореца — след обяд имаме дискусия със сламкарите. Защо не ги попиташ?

Тя се усмихна.

— Изчервяваш се.

Сали се изкиска.

— Спомняш ли си онзи случай, когато сламкарчетата се сношаваха? Това беше първото свидетелство, че възрастните сламкари променят пола си. Тогавата тичах чак до кубрика... Доктор Хорват все още ме смята за сексманиачка!

— Искаш ли аз да ги попитам?

— Да, ако не го направя аз. Но, Род, моята фюнч(щрак) не би ме излъгала. Просто не би могла.

Обядваха в столовата и Род отново поръча кафе с бренди. После замислено каза:

— Свързах се с...

— О? Разговарял си с господин Бери, така ли?

— Само за да му благодаря. Той продължава да гостува на флота. Не, исках да отбележа факта, че е можел да праща подаръци още преди „Ленин“ да влезе в орбита.

Тя смаяно го погледна.

— Прав си... защо не се...

— Бяхме прекалено заети. Когато ми хрумна, не ми се стори достатъчно важно, за да докладвам. Въпросът е с кой друг се е свързал и защо е искал да зная, че може да го прави.

Сали поклати глава.

— Предпочитам да се опитвам да анализирам мотивите на извънземни. Господин Бери е изключително странен човек.

— Така е. Но не е глупав. — Род се изправи и подаде ръка на Сали. — Време е за дискусията.

Срещата щеше да се проведе в апартамента на сламкарите. Сенатор Фаулър имаше друга работа, така че Род и Сали спокойно можеха да задават въпроси на извънземните.

— Радвам се, че привлече Ренър като консултант — каза тя, докато излизаха от асансьора. — Той има... хм, различни възгледи за сламкарите.

— Различни. Това е точната дума. — Род бе назначил в екипа си и други участници в експедицията: капелан Харди, Синклер и неколцина учени. Докато сенатор Фаулър не променеше мнението си за приемане на доктор Хорват в комисията, не можеха да го използват. Научният министър можеше да откаже да стане техен подчинен.

Когато двамата се приближиха, морските пехотинци пред апартамента на извънземните застанаха мирно.

— Разбирам. Прекалено много се тревожиш. — Блейн отговори на поздрава. — Сламкарите не са се оплакали от охраната.

— Да се оплачат ли? Джок ми каза, че на посланика му харесвало да има охрана. Предполагам, че малко се страхува от нас.

Род сви рамене.

— Гледат много телевизия. Бог знае какво си мислят за човешката раса. — Влязоха вътре и завариха оживен разговор.

— Разбира се, че не очаквах категорични доказателства — настояваше капелан Харди. — Но въпреки това щях приятно да се

изненадам, ако бях открил нещо конкретно: свещено писание или религия, подобна на нашата, нещо такова. Но не съм го очаквал, не.

— Все пак се чудя какво мислиш, че би могъл да откриеш — каза Чарли. — Ако аз трябваше да докажа, че хората имат души, нямаше да зная откъде да започна.

Харди сви рамене.

— Аз също. Но да започнем с вярванията ви — вие смятате, че притежавате нещо като безсмъртна душа.

— Някои смятат, други не — отвърна Чарли. — Повечето господари вярват в това. Също като хората, сламкарите не обичат да мислят, че животът им няма смисъл. Или че ще изчезнат безследно. Здравей, Сали. Здравсти, Род. Заповядайте, седнете.

— Благодаря. — Род кимна на Джок и Иван. Посланикът приличаше на сюрреалистична интерпретация на ангорска котка. Той махна с долната си дясна ръка, жест, който означаваше нещо като „здравсти“. Очевидно имаха и други поздравии, ала ги пазеха само за равни на тях господари, а не за създания, с които посредниците разговаряха по работа.

Блейн включи джобния си компютър и повика дневния ред на срещата. Информацията бе кодирана, за да му напомни и за официалните теми, и за въпросите, на които сенатор Фаулър искаше да получи отговори, без извънземните да разберат, че са им били зададени, например защо не се интересуват от съдбата на смотаняшката сонда. Род беше не по-малко озадачен от сенатора, но нямаше желание да обяснява какво е направил с кораба.

— Външното министерство ви кани довечера на прием — каза той. — Ще присъстват бароните и някои депутати от парламента.

Посредничките зацвъртяха. Иван им отвърна.

— За нас ще е голяма чест — официално заяви Джок.

— Добре. Е, да се върнем на същите проблеми, както винаги. Дали представлявате заплаха за Империята и какво въздействие ще окаже върху нашата икономика техниката ви.

— Странно — рече Джок, — същите въпроси интересуват и нас. Само че от наша гледна точка.

— Но ние не сме уредили нищо — възрази Сали.

— И как бихме могли? — посочи Харди. — Ако оставим настрана въпроса за заплахата, докато не научим какво ще ни продават

нашите приятели, икономистите не са в състояние да предвидят как ще ни се отрази то — и сламкарите са в същото положение.

— Те не са толкова загрижени, колкото нас — нетърпеливо каза Ренър. — Аз съм със Сали. Много говорим, но почти нищо не вършим.

— Ако не започнем, няма и да свършим. — Род погледна дисплея на компютъра си. — Първата точка са свръхпроводниците. Физиците са на седмото небе, но икономистите искат точни данни за цените. Трябва да попитам... — Той захвърля въпросите на мъничкия екран.

— Вие стерилни ли сте? — не успя да се сдържи Сали.

Мълчание. Харди леко присви очи, но иначе не реагира. Ренър повдигна лявата си вежда. Двата погледа момичето, после сламкарите.

— Говориш за посредничките — предпазливо отвърна Джок. — Да. Разбира се.

Отново тишина.

— Всички ли? — попита Ренър.

— Естествено. Ние сме хибриди. Този отговор като че ли не ви харесва. Защо те безпокои това, Сали? Посредничките са еволюирали късно и еволюцията също толкова често засяга групи и племена, колкото и индивиди — това се отнася и за хората, нали?

Харди кимна.

— И не само за нас. За повечето извънземни форми на живот, които сме открили.

— Благодаря. Според нас племената с посреднички имат големи шансове за оцеляване от другите. Ако имат деца, посредничките ще действат в техен интерес, а не за благо на племето. — Сламкарката сви рамене. — Всичко това са само предположения, разбира се. Писаната ни история не е чак толкова древна. Що се отнася до мен, би ми се искало да имам деца, но винаги съм знаела, че няма... — Тя направи същия жест. — И все пак е жалко. Половият акт е върховно удоволствие. Известно ни е. Достатъчно добре се отъждествяваме с господарите.

Отново последва мълчание. Капеланът се прокашля, но не каза нищо.

— Докато говорим за сламкарски проблеми, Сали, трябва да научите още нещо за нас.

„Мрачната атмосфера толкова се сгъсти, че човек може да я реже с нож — помисли си Род. — Защо е толкова потискащо...“

— В сравнение с вашия вид, нашият има по-малка продължителност на живот. Ние тримата сме избрани заради опита и интелигентността, а не заради младостта ни. Остават ни доста по-малко от десет години.

— Но... Не! — Сали бе видимо потресена. — Всички ли?

— Да. Не бих повдигала толкова мъчителен въпрос, но смятаме, че е разумно да го знаете. Вашите паради, тези официални приеми, всичко това ни е извънредно приятно. С огромно удоволствие очакваме да разкрием загадката защо вършите тези неща. Но трябва и да установим търговски и дипломатически отношения с вас и имаме точно определен срок...

— Да — съгласи се Сали. — Да, разбира се. По-малко от десет години!

Джок сви рамене.

— Посредничките живеят до двайсет и пет. Плюс-минус няколко. Предполагам, че вие си имате своите проблеми. — В извънземния глас прозвуча мрачна ирония. — Като например войните, които водите заради липсата на посреднички!

Всички мълчаха, очите им не изразяваха нищо.

— Смутих ви. Съжалявам, но трябваше да ви го кажа... Хайде да продължим утре, за да имате време да помислите. — Тя издаде висок, приятен звук. Чарли и Иван я последваха и извънземните се оттеглиха в съседната стая. Вратата тихо се затвори зад тях.

Докато влизаха в стаята на Иван, Чарли цвъртеше на господаря. Затвориха вратата и макар да бяха сигурни, че няма наблюдатели и подслушващи устройства, заговориха на литературен език, пълен с поетически алюзии. Хората никога нямаше да могат да го дешифрират.

Позата на господаря означаваше искане на обяснение.

— Нямаше време да се посъветвам — извика Джок. — Трябваше да побързам преди да са отдали прекалено голямо значение на въпроса.

— Ти им каза „да“ — отвърна Иван. — Можеше да им кажеш „не“. Или „може би“. Или „някои да, някои не“...

— Можеше да им кажеш, че не обсъждаме такива неща — рече Чарли. — Знаеш, че хората не обичат открито да говорят по сексуални проблеми.

— Понякога го правят — възрази Джок. — И после щяха да поискат техните ксенолози да ни подложат на преглед. Вече ни преглеждаха техни медици, как бихме могли да откажем сега?

Иван:

— Техните ксенолози нямаше да открият нищо. При мъжкар щяха да установят липса на сперма, но вие сте женски.

Чарли изобрази с ръце ритуална печал: „Обстоятелствата ме принуждават да не се съглася с теб, господарю.“

— Предишните им прегледи бяха безцелни. Можеш ли да твърдиш, че сега ще са по-повърхностни? Че няма да открият истината за нарушаването на хормоналния ни баланс? — Тя раздвижи ръце в жест, означаващ извинение, че напомня на белия за неговата стерилност. — Същото, каквото са установили при кафявата миньорка. И което не е присъствало отначало, а се е развило преди да умре на „Макартър“.

Настана внезапно мълчание. Чарли неумолимо продължи:

— Те не са глупави. Спокойно може да са свързали тези проблеми със сексуално въздържание. Какво са научили за часовникарите? Миньорката не може да не е имала часовникари на борда.

— Проклятие! — Иван зае замислена поза. — Дали са ги затворили в отделни клетки?

Двете кафяво-бели показаха, че не знаят.

— Джок им отговори правилно — каза Чарли. — Те са проучили тялото от смотаняшката сонда. Трябва да е имало тяло — при това на посредник, млад посредник с още много години пред себе си, за да може да води преговори с разумните същества, които открие.

— Но нашите архиви сочат, че посредникът сигурно е бил мъртъв — рече Джок. — Хората не са научили нищо от него. Проклятие! Защо архивите ни не са пълни...

— Защо архивите ни не са пълни? Защо нямаме кафява? Защо хората не ни кажат какво са направили със сондата? Защо не ни обяснят причините за унищожаването на „Макартър“? Престани с тези безсмислени въпроси. Вземи пример от човеците — категорично

заповяда Иван. — Говорете за онова, което хората са научили от пилота на сондата.

Чарли:

— Сигурно са го подложили на дисекция. Техните биологични науки са също толкова развити, колкото и нашите. Даже повече. Споменават за методи на генното инженерство, които не са регистрирани в никой музей и определено не са открити по време на този Цикъл. Ето защо трябва да приемем, че техните ксенобиолози са били в състояние да установят стерилността на пилота. Фюнч(щрак) на Ренър му е казала, че посредниците са хибриди.

— Смотанячка. Още тогава — отвърна Иван. — Сега непрекъснато спори с господарката си. — Той замълча и се замисли, като махаше с ръце за тишина. — Добре постъпи — каза белият на Джок. — Във всички случаи щяха да разберат, че сте стерилни. Важно е да не осъзнаят от какво значение е това. Тази информация ще им покаже ли, че фюнч(щрак)ите могат да лъжат хората?

Мълчание. Накрая Джок отговори:

— Не знаем. Фюнч(щрак) на Сали й е говорила за секса, но това е било на борда на човешкия кораб. Нямаме други данни освен онова, което ни съобщи тя.

— А тя е смотанячка — посочи Иван.

Джок:

— Направих всичко възможно, за да ги отклоня.

— Но дали си успяла?

— Да. Лицата им го показваха.

Господарят не можеше да чете човешки изражения, но концепцията му бе ясна: около очите и устата на хората имаше мускули, използвани за представяне на чувства, нещо като сламкарските жестове. Посредниците ги разбираха.

— Продължавай.

— Прякото споменаване на секс оказва забавящо въздействие върху мисловните им процеси. После и истината за продължителността на живота ни, поднесена като признание за смъртоносна болест. Сега тези създания ще скърбят за нас.

— Възможно е — каза Чарли.

— Ще ни съжаляват заради недъзите ни. Дори може да се опитат да ни помогнат.

Иван бързо се обърна към Джок.

— Вярваш ли, че биха го направили?

— Не, господарю! Да не съм Смотаняк?

Белият се отпусна.

— Внимателно обмисли този въпрос. Анализирай данните, с които разполагат хората, както и заключенията, които може да са направили на тяхна основа. На борда на посланическия кораб, който посрещна „Макартър“, освен твоята господарка нямаше ли и две инженерки?

Джок:

— Точно така.

— Проклятие. И колко бяха малките посредници, когато се завърнаха?

— Имах четири сестри.

— Проклятие! — На Иван му се искаше да каже още нещо, ала излагането на очевидната истина завинаги щеше да му отнеме предаността на Джок и дори можеше да предизвика ненормални отклонения у Чарли. Проклятие! Посредниците се отъждествяваха с господарите. И изпитваха обичайните господарски чувства към децата.

Макар и стерилен от ранна възраст, Иван беше податлив на тези емоции. Но знаеше: децата трябваше да са били изолирани.

51. СЛЕД БАЛА

— Няма смисъл да седим тук — каза Ренър.

— Да. — Род се запъти към офиса на комисията в Двореца. Сали мълчаливо го последва.

— Кели, струва ми се, че няма да е зле да ни донесеш по едно — каза Блейн, когато се настаниха около заседателната маса. — Нека моето е двойно.

— Слушам, Милорд. — Сержантът го погледна озадачено. Дали лейди Сали вече му създаваше проблеми? А още не бяха женени!

— Двайсет и пет години! — едновременно горчиво и гневно възкликна тя. После го повтори, но този път на капелан Харди. — Двайсет и пет години ли? — Сали го зачака да обясни защо във вселената има толкова много несправедливости.

— Възможно е да плащат такава цена за по-голямата си интелигентност — предположи Ренър. — Наистина е тежко.

— Но си има и добрите страни — замислено каза свещеникът. — Интелигентността им. И обичта им към живота. Те говорят невероятно бързо — навярно и разсъждават така.

Отново настана мълчание. Ке и се върна с поднос в ръце, остави чашите и излезе.

Ренър погледна Род, който беше заел позата на „Мислителя“: опрял лакът върху страничната облегалка на стола, отпуснал брадичка върху свития си юмрук, замислено лице. Кевин вдигна чашата си.

— За пробуждането!

Никой не му отговори. Блейн остави брендите си недокоснато. Човек можеше да изживее живота си за четвърт век, мислеше си той, и пак да го запомнят с добро. Нима в предатомната епоха хората не бяха живели по толкова? Но нямаше да е пълен. „Аз съм на дваайсет и пет и още не съм създам семейство, не съм живял с жената, която обичам, дори не съм започнал политическата си кариера...“

Сали се изправи и се заразхожда из стаята. „За какво мисли? Може би иска да реши проблема им? Щом те не са в състояние, как бихме могли да им помогнем ние?“

— Така няма да стигнем доникъде — каза Ренър и отново вдигна чашата си. — Вижте, щом самите посреднички не се разстройват от това, че са стерилни хибриди с кратък живот, защо ние да... — Астрогаторът замълча по средата на изречението. — Хибриди ли? В такъв случай малките посреднички на посланическия кораб трябва да са били деца на двете кафяви и бял, който е останал скрит.

Всички го погледнаха. Сали спря да крачи и седна на стола си.

— Когато се върнахме на планетата, имаше четири малки — спомни си тя. — Нали?

— Точно така — потвърди Харди и разклати брентито в чашата си. — Доста висока раждаемост.

— Но те са имали толкова малко време! — възрази Сали.

— На онзи кораб и едно малко би означавало висока раждаемост — отбеляза Ренър. — Какво мислите за етичната страна на въпроса, отче? Предстои ви да се срещнете с чужда, добре въоръжена раса. В сравнение с техния, собственият ви кораб е като чуплива играчка. А вие правите деца с бясна скорост...

— Разбирам какво искате да кажете — отвърна Дейвид Харди. — Но трябва да помисля. Може би...

Прекъсна го удар на юмрук по масата. Юмрукът на Сали.

— Божичко! — Тя грабна електронната писалка и започна да изписва символи по дисплея на компютъра си. Уредът забръмча. — Ние очаквахме трансферния кораб. Убедена съм, че не са ме разбрали погрешно. Не биха могли.

Харди се озадачи. Ренър въпросително погледна Род. Блейн сви рамене и продължи да наблюдава любимата си.

— Нейната сламкарка й е казала, че са стерилни хибриди — поясни на другите той.

Компютърът отново избръмча. Сали кимна и въведе инструкции. На задната стена се включи екран. Осем месеца по-младата Сали Фаулър разговаряше с кафяво-бяла извънземна. Гласовете им звучаха зловещо еднакво.

Сламкарката: Но се омъжваш, за да имаш деца. Кой отглежда децата, родени без брак?

Сали: Има благотворителни организации.

Сламкарката: Разбирам, че ти никога не би...

Сали: Не, разбира се, че не.

Сегашната Сали почти се изчервяваше, но лицето ѝ оставаше мрачно.

Сламкарката: Как? Не защо, а как?

Сали: Ами... нали знаеш, че мъжете и жените трябва да имат сексуална връзка, за да направят бебе, също като вас — внимателно ви разгледах...

— Навярно не достатъчно внимателно — отбеляза Харди.

— Очевидно — съгласи се тя. — Шшт.

Сламкарката: Хапчета ли? Как действат? С хормони ли?

Сали: Да.

Сламкарката: Но почтената жена не използва хапчета, нали?

Сали: Не.

Сламкарката: Кога ще се омъжиш?

Сали: Когато намеря подходящия мъж... Може вече да съм го намерила.

Някой се изкиска и тя вдигна глава. Род сияеше, Харди се усмихваше, а Ренър се смееше. Сали го стрелна с убийствен поглед, но главният астрогатор упорито отказа да изчезне в черен дим.

Сламкарката: Тогава защо не се омъжиш за него?

Сали: Не искам да прибързвам, защото после може да се разкайвам. Винаги мога да го направя. Поне през следващите пет години. Ако дотогава не се омъжа, ще съм стара мома.

Сламкарката: Стара мома ли?

Сали: Хората ще ме смятат за странна. Какво става, ако сламкарите не искат деца?

Сламкарката: Ние нямаме сексуални връзки.

Разнесоха се няколко изтраквания и екранът помътня.

— Буквалната истина — замислено каза тя. — „Ние нямаме сексуални връзки.“ Така е, но не по тяхно желание.

— Наистина ли? — озадачено попита Дейвид Харди. — В контекста на въпроса тези думи са изключително подвеждащи...

— Тя не искаше повече да разговаря за това — настоя Сали. — И нищо чудно. Просто не съм я разбрала.

— Аз изобщо не разбирах своята сламкарка — рече Ренър. — Понякога тя обаче отлично ме разбираше...

— Вижте, хайде да престанем с това.

— Денят, в който се спуснахме на планетата. Вече сте се познавали от месеци — рече Ренър. — Какво мислите, отче?

— Ако съм ви разбрал правилно, същото като вас.

— Какво намекувате, господин Ренър? Казах да престанем с това.

— Лейди Сандра бе разгневена. Род се приготви за неизбежното: лед, избухване или и двете.

— Нищо не намекувам, Сали — с внезапна решителност отвърна астрогаторът. — Направо го заявявам. Твоята сламка те е излъгала. Нарочно и добре обмислено.

— Глупости. Тя се смути...

Харди леко поклати глава. Макар и едва забележимо, движението му накара Сали да замълчи.

— Струва ми се — каза капеланът, — че съм виждал смутени сламкари само веднъж. Беше в музея. И всички се държаха еднакво — в никакъв случай като твоята фюнч(щрак), Сали. Боя се, че има голяма вероятност Кевин да е прав.

— И защо го е направила? — продължи да упорства Сали. — Защо моята... почти сестра... защо ме е излъгала?

Никой не отговори. Тя доволно кимна. Не можеше да се държи предизвикателно с капелан Харди — не от прекалено голямо уважение към професията му, а към самия него. Ренър обаче бе друго нещо.

— Непременно ми кажете, ако откриете отговор на този въпрос, господин Ренър.

— Да, естествено. — Изражението му странно напомняше това на Бъкман: Бери незабавно би го познал. Астрогаторът почти не я чу.

Напуснаха блестящата бална зала при първата възможност. Оркестърът зад тях свиреше валсове, сламкарите бяха представяни на безкрайна върволица от гости. Имаше провинциални барони, парламентарни лидери, търговци, хора с връзки в протоколната служба. Всички искаха да видят извънземните.

Род хвана Сали за ръка и я поведе по пустите коридори на Двореца. Зад тях заглъхваше дъвен валс.

— Остава им толкова малко време да живеят, а ние им го губим с... това — промълви тя. — Не е честно, Род!

— Мисията им го изисква, миличка. Каква полза да сключат договор с нас, ако не привлечем бароните на своя страна? Въпреки че императорът ни поддържа, най-безопасно е да продължим да играем политическите игри.

— Предполагам, че си прав. — Спряха и тя се облегна на рамото му. Качулатия бе изгрял, мастиленочерен на звездния фон, и ги наблюдаваше през каменните арки. В двора долу плискаше фонтан. Двамата дълго останаха неподвижни в пустия коридор.

— Обичам те — прошепна Сали. — Как изобщо ме търпиш?

— Съвсем лесно е. — Той се наведе и я целуна, но се отдръпна, след като не получи отговор.

— Род, толкова ме е срам... как да се извиня на Кевин?

— На Кевин ли? Шегуваш се. Някога виждала ли си Ренър да се извинява? Просто следващия път, когато го срещнеш, се дръж така, сякаш нищо не се е случило.

— Но той беше прав — знаеш го, нали? Още тогава си го знаел!

Род я поведе към стайте им. Стъпките им отекнаха в коридора. Въпреки слабата светлина скалните стени сияеха във всички цветове на дъгата. После друга стена скри огнения поглед на Качулатия и те стигнаха до стълбището.

— Подозирах го още от докладите и от кратката връзка с моята сламка. След като си тръгна следобед, направих проверка. Излъгали са те.

— Но защо, Род? Не разбирам... — Известно време двамата се изкачваха в мълчание.

— Отговорът няма да ти хареса — каза той, когато приближиха вратата. — Тя е била посредничка. Посредничките представляват господари. Заповядали са ѝ да те излъже.

— Но защо? Каква е причината да крият, че са стерилни хибриди?

— Ще ми се да знаех. — „Или никога да не науча“ — помисли си Блейн. Ала нямаше смисъл да ѝ казва, докато напълно не се увери. — Не го приемай толкова сериозно, миличка. Ние също сме ги лъгали.

Стигнаха до вратата, той притисна длан към идентификационната плочка и влязоха. На фотьойла в дневната седеше Кели. Куртката му бе разкопчана. Морският пехотинец скочи.

— Мили Боже, Кели. Казах ти да не ме чакаш. Върви да спиш.

— Важно съобщение, милорд. Сенатор Фаулър ще дойде покъсно. Моли да го изчакате. Искаше да е сигурен, че ще получите съобщението, милорд.

— Добре — кисело отвърна Род. — Получих съобщението. Благодаря.

— Ще остана да ви обслужвам.

— Не, няма смисъл всички да бодърстват цяла нощ. Махай се. — Сержантът изчезна в коридора. Когато вратата след него се затвори, Сали високо се изкикоти. — Не виждам нищо смешно — изсумтя Блейн.

— Той искаше да спаси репутацията ми — засмя се тя. — Ами ако чичо Бен без предупреждение цъфнеше тук и ние...

— Да. Искаш ли нещо за пиене?

— Чичо Бен ще се появи след няколко минути. Само ще хвърлим на вятъра хубавия ликьор. Лягам си. Сали мило му се усмихна. — Не оставай до много късно.

— Мръсница. — Род я хвана за раменете и я целуна. После пак. — Мога да заключа вратата, за да не ни...

— Лека нощ, Род.

Когато Сали се скри в стаята си отгатък коридора, той отиде при бара. През цялата дълга и скучна вечер го бе крепила единствено мисълта да си тръгне от бала.

— По дяволите! — гласно изруга Блейн и обърна на един дъх цяла чаша новоабърдийнски ликьор.

Тъкмо си наливаше втора чаша, когато в стаята влязоха сенатор Фаулър и Кевин Ренър.

— Извинявай за късния час, Род — небрежно рече сенаторът. — Кевин ми каза, че днес се случило нещо интересно...

— Значи ти е казал, а? И той е предложил да дойдете тук, нали така? — Бенджамин Фаулър кимна и Род се обърна към бившия си главен астрогатор. — Ще ти го върна тъпкано...

— Нямаме време за игри — прекъсна го старецът. — Имаш ли още от този ликьор?

— Да. — Блейн им наля, допи чашата си и отново я напълни. — Сядай, Бен. И вие, господин Ренър. Няма да ви се извинявам, че съм

освободил прислугата...

— О, няма нищо — отвърна Ренър, отново потъна в мислите, които го измъчваха, отпусна се на един от столовете, после изненадано се усмихна. Никога не бе сядал на кресло за масаж и очевидно му харесваше.

— Добре — рече Фаулър. — Разкажи ми своята версия за следобеда.

— Направо ще ти покажа разговора. — Род включи джобния си компютър. Образът не беше чист — бе заснет с миниатюрна камера, вградена в украшението, което носеше на сакото си. Звукът обаче беше ясен.

След като мълчаливо изгледа записа, Фаулър поиска да го види още веднъж. Междувременно Блейн отиде до бара, но този път за чаша кафе.

— Защо смяташ, че е толкова важно? — попита сенаторът.

Кевин Ренър сви рамене.

— Това е първото доказателство, че ни лъжат. Още какво не са ни казали?

— По дяволите, те изобщо не са ни казали много. И това наистина ли е било лъжа?

— Да — тихо отвърна Род. — Не е било недоразумение. Проверих. Имаме много записи на разговори, в които извънземните виждат по реакциите ни, че неволно са ни заблудили, и се поправят. Не. Онази сламкарка нарочно е подвела Сали.

— По дяволите, каква полза да знаем, че посредничките са стерилни? — попита Фаулър.

— Това ни показва, че две кафяви и един бял са имали четири деца — бавно поясни Ренър. — На съвсем малък кораб. В космоса. В опасни условия. Да не споменавам за многото други на борда.

— Да. — Сенаторът се изправи и си съблече туниката. Ризата му бе стара, много изтъняла и грижливо закърпена на три места. — Род, какво мислят за децата си сламкарите? Може да не им отдават значение, докато не проговорят.

— Грешите — възрази Ренър.

— По-тактичният начин да изразиш несъгласие със сенатора е да кажеш „Оказва се, че не е така“ — рече Блейн.

Лицето на астрогатора грейна.

— Хей, това ми харесва. Във всеки случай сенаторът греши. Според единствената религия, за която са ми разказвали, душите им се разделяли, за да се въплътят в техните деца. Направо ги боготворят.

— Хм. — Фаулър протегна чашата си и Род я напълни. Старецът нетърпеливо се намръщи. — Възможно ли е толкова много да ги обичат, че при всяка възможност да правят деца?

— Да — отвърна Род. — И заплахата от това е очевидна. Но...

— В такъв случай — прекъсна го Фаулър — планетата трябва да е пренаселена. Каквато наистина е била. Това означава, че сламкарите са изправени пред проблеми с пренаселеността, каквито ние никога не сме имали...

— И би трябвало да могат да ги контролират — предпазливо каза Блейн. — Защото, ако не могат... Това положение е от много отдавна.

— С какви резултати? — попита сенаторът. — Какво знаем за сламкарската история?

— Съвсем малко — отвърна Ренър. — Цивилизацията им е много стара. Наистина. Преместили са астероидите най-малко преди десет хиляди години. Почти ме е страх да си помисля колко древна история имат. — Кевин се заизвива на стола, за да се наслади изцяло на масажа. — Така че са имали достатъчно време да решат проблемите си с пренаселеността. Само от момента, в който са изстреляли онази смотаняшка сонда, биха могли да покрият всеки сантиметър земя. Това не се е случило, следователно могат да контролират раждаемостта...

— Но не искат — каза Бен. — И какво означава това? Ако получат достъп до Империята, след колко време ще станат повече от нас? — Сенаторът замислено поглади изтърканата си риза. — Може би тъкмо това се опитват да скрият. Високата раждаемост и липсата на желание да направят нещо по въпроса. — Той внезапно се изправи. — Род, накарай хората си да съберат всичко, което ни е известно за сламкарската история.

— Добре — мрачно отвърна Блейн. Как щеше да приеме резултата Сали? Защото...

— Говорите като прокурор в процес за убийство — обади се Ренър. — Мили Боже, сенаторе, те имат адски древна история. Разбира се, че са решили проблема с раждаемостта.

— Чудесно. Как? — изсумтя Фаулър.

— Нямам представа. Попитайте ги — отвърна астрогаторът.

— Възнамерявам да го направя. Но тъй като сме сигурни, че могат и че ни лъжат... Не разбирам защо тъкмо това изненадва политик като мен. Както и да е. След като вече го знаем, искам да разполагам с всички факти преди да се изправя лице в лице с тях.

— Възможностите за търговия са невероятни — каза Джок. Ръцете ѝ изразяваха възбуда. — Тези хора използват суровините си по ужасяващо нерационален начин. Няма инстинкт за специализация.

— Изобщо ли? — попита Иван.

— Поне не сме го забелязали. — Джак посочи триизмерния екран. — Трябва да обучават малките си на всякакви умения. Много от програмите по телевизията са точно с такава цел.

— Имат време да се учат — замислено отбеляза Чарли. — Живеят много дълго. По-дълго от всеки господар.

— Да, но това си е чисто прахосване. Те нямат кафяви, нито часовникари...

— Сигурна ли си, че нямат часовникари? — прекъсна я Иван.

— Да. На корабите им не забелязахме признаци от такива, нито по телевизията. Не се наблюдават и очакваните резултати от тях. Няма лични вещи, съобразени с индивидуалните им особености...

— Аз съм виждал. Войниците, които ни охраняваха на „Ленин“, бяха с модифицирани оръжия, а мнозина носеха и подобни ботуши.

— Направени от собствените ни часовникари...

— Точно така — потвърди белият. — Сега вече знаем защо са унищожили „Макартър“. И защо се страхуват от нас.

Посредничките възбудено зачуруликаха, после Иван отново ги прекъсна.

— Съгласни ли сте? — Гласът му изразяваше заповед да потвърдят информацията.

— Да! — едновременно отговориха те. Чарли бързо продължи:

— Кафявата миньорка, която са взели на борда, трябва да е донесла със себе си двойка часовникари за разплод. Хората не са знаели нищо за тях и са допуснали да избягат. И като се имат предвид огромните пространства на кораба, както и достатъчното време, за да се приспособят...

— И все пак те са ни казвали, че имат часовникари — възрази господарят.

Джок зае поза, изразяваща ровене в паметта и след секунда отвърна:

— Не. Сали ни подведе. Когато нейната фюнч(щрак) предположи, че човешките часовникари са едри, тя се съгласи.

— И юнкерите като че ли се сепнаха, когато стана дума, че са построили спасителните им лодки — спокойно прибави Чарли. — Да. Определено си права.

Последва мълчание. Иван мислеше.

— Те знаят, че имаме много подвидове — накрая каза той. — Разсъждавайте по този въпрос.

— Страхуват се, че нарочно сме предизвикали гибелта на „Макартър“ — започна Чарли. — Проклятие! Защо просто не са ни попитали? Можехме да ги предупредим за опасностите и нямаше да има от какво да се боят. Проклятие! Защо вселената първо ги е срещнала с кафява?

— Според тях на „Макартър“ имало епидемия — рече Джок. — И почти е било така, макар че не им повярвахме. Напасть от часовникари. И все пак. Ако наистина са смятали, че нарочно сме унищожили кораба или сме допуснали да бъде унищожен, защо не ни го казаха? Защо не ни попитаха?

— Крийт слабите си страни — отвърна Чарли. — И никога не признават пораженията си. Дори в последните си минути юнкерите отказаха да се предадат.

Последва мълчание.

— Хората не са искали да знаем, че на борда има часовникари, докато не ги избият — каза Иван. — Били са убедени, че ще успеят да го направят. После не са искали да разберем, че часовникарите са в състояние да унищожават техните кораби.

— Глупаци! — извика Чарли. — Ако имат време да се приспособят, часовникарите могат да унищожат всеки кораб. Те носят огромна вина за колапсите. Ако не бяха толкова полезни, щяхме да ги изтребим.

— Вече са опитвали — напомни й Джок и направи жест, изразяващ суха ирония. — С обичайните резултати. Една от господарките запазила своите...

— Тишина — заповяда Иван. — Те се страхуват от нас. Говорете за това.

— Чували ли сте за легендите, които хората наричат „художествена измислица“? И слушателите, и разказвачите им знаят, че не са истина.

Иван и Джок показаха, че концепцията им е известна.

— Снощи по телевизията имаше подобно предаване. Много от програмите им са такива. Казваше се „Смъртта на Ищван“. Когато свърши, коментаторът говореше така, като че ли основните моменти от историята са действителни събития.

— Не успях да го гледам — каза Джок. — Вицекрал Мерил искаше преди приема за бароните да се срещна с някакви търговци. Проклятие! Тези безкрайни официалности поглъщат цялото ни време и не научаваме нищо от тях.

— Не ви доразказах за предаването — рече Чарли. — Главният герой очевидно трябваше да изобразява адмирал Кутузов.

Джок изрази удивление и съжаление за пропуснати възможности.

— Какво точно искаш да кажеш? — попита Иван.

— Главният герой се измъчваше от противоречия. Отвращаваше го онова, което направи. Водеше се война между хората: Империята срещу ония отцепници, от които толкова много се страхуват.

— Не може ли да се разберем с отцепниците? — предложи Джок.

— Как? — попита белият. — Империята контролира достъпа до нас. Ако заподозрат, че имаме такива намерения, ще направят всичко, за да го предотвратят. Дори не си и помисляй такива неща. Разкажи ми за предаването.

— На някаква планета избухна бунт. Скоро щяха да го подкрепят и други светове. Малката война щеше да се разрасне. Адмиралът откри начин да не допусне това и реши, че е негов дълг да постъпи така. С пет кораба като „Ленин“ той унищожи всички форми на живот на планета, населявана от десет милиона души.

Последва продължително мълчание.

— Значи са способни да го правят, така ли? — попита Иван.

— Да, струва ми се — потвърди Чарли. — Не съм кафява, за да съм сигурна, но...

— Помислете за това. Помнете, че ги е страх от нас. Помнете, че вече знаят за многобройните ни подвидове. Помнете също, че

информацията, придобита от проучването на сондата, ги е накарала да поставят онзи човек начело на експедицията до нашата система. Бойте се за своите господари и сестри. — Иван се оттегли в своята стая. Мина много време преди посредничките да заговорят бързо, но съвсем тихо.

52. ВЪЗМОЖНОСТИ

Тежки облаци скриваха небето на Нова Шотландия. Те се разкъсаха за миг, за да пропуснат ярката светлина на Нова Каледония в заседателната зала. Лъчите за миг се отразиха от огледалните повърхности, после прозорците се поляризираха. Земите около Двореца тънеха в дълбока сянка, но слънцето все още огряваше тесните улици. По тротоарите се блъскаха хора в карирани поли — секторната бюрокрация се прибираще при своите семейства, любими напитки и триизмерна телевизия.

Род Блейн мрачно гледаше през прозореца. От портала на Двореца припряно излезе красива секретарка, която толкова бързаше да хване маршрутно такси, че едва не събори на земята възрастен чиновник. „Важна среща“ — помисли си Род. А чиновникът имаше семейство... всички тези хора. Отговорността лежеше върху неговите плещи и това можеше да се окаже много неприятно за извънземните.

Зад него се разнесе шум.

— Готови ли сте с храната на сламкарите? — попита Кели.

— Да — отвърна един от прислужниците. — Главният готвач обаче би желал да направи нещо с оная тяхна каша — да прибави подправки, навярно. Не му изглежда редно просто да свари месо с жито.

— Може да прояви таланта си някой друг път. Тази вечер членовете на комисията не искат нищо специално. — Сержантът погледна вълшебната кафемашина, за да се увери, че е пълна, после забеляза празното пространство до нея. — Къде е проклетият шоколад? — попита той.

— Носят го, господин Кели — каза прислужникът.

— Добре. Погрижи се да е тук преди да пристигнат сламкарите. С други думи, до един час. — Той хвърли поглед към стенния часовник. — Струва ми се, че сме готови. Но не забравяй за шоколада.

Откакто го бяха открили на борда на „Ленин“, сламкарите се бяха пристрастили към горещия шоколад. Това бе една от малкото човешки напитки, които им харесваха. Ала как я харесваха! Кели

потръпна. Масло... е, можеше да го разбере. Космонавтите на британските кораби си слагаха масло. Но капка машинно масло във всяка чаша?

— Готови ли сте, Кели? — попита Род.

— Да, милорд — увери го сержантът, зае мястото си до бара и натисна един бутон, за да даде знак, че заседанието може да започне. Нещо безпокоеше шефа. При това не лейди Сали. Морският пехотинец се радваше, че няма неговите проблеми.

Вратата се отвори и влязоха членовете на комисията, следвани от неколцина учени. Те се настаниха от едната страна на инкрустираната маса и поставиха пред себе си джобните си компютри. Разнесе се тихо бръмчене, докато проверяваха връзката си с компютърната система на Двореца.

Хорват и сенатор Фаулър все още спореха.

— Докторе, нужно е време, за да обработим тези неща...

— Защо? — попита министърът. — Известно ми е, че няма нужда да искате разрешение от Спарта.

— Добре. На мен ми е нужно време, за да реша — ядосано отвърна Фаулър. — Вижте, ще видя какво мога да направя за вас на следващия рожден ден на императора. Беше ви време още преди експедицията до Сламката. Но, по дяволите, докторе, не съм сигурен, че темпераментът ви е подходящ, за да участвате в... — Другите се обърнаха към тях и той замълча. — По-късно ще довършим разговора.

— Добре. — Хорват се огледа и се запъти към мястото точно срещу това на Бен. Последва кратка суматоха, докато научният министър нареждаше хората си откъм своята страна на масата.

Пристигнаха Кевин Ренър и капелан Харди, и двамата все още в униформи. Влязоха прислужници и по заповед на Кели поднесоха кафе.

Докато сядаше, Род се мръщеше, ала когато се появи Сали, лицето му грейна.

— Простете, че закъснях — задъхано каза тя. — Забавих се...

— Още не сме започнали — успокои я Блейн и посочи мястото до себе си.

— Какво става? — тихо попита Сали. Нещо в поведението му я обезпокои и тя внимателно го погледна. Защо чичо Бен толкова се интересува от сламкарската история? Какво се случи снощи?

— Ще видиш. — „И се надявам всичко да е наред, миличка, но се съмнявам. — Род отново помрачня. — Какво ли прави сега моята фюнч(щрак)?“

— Да започваме — рязко каза сенатор Фаулър. — Обявявам заседанието на лордовете от извънредната комисия, представляваща негово императорско величество пред обитателите на системата на Сламката, за открито. Моля, напишете имената си. — Последва тишина, нарушавана от тихото бръмчене на компютърните връзки.

— Имаме много работа — продължи сенаторът. — Снощи стана ясно, че сламкарите ни лъжат по някои важни въпроси...

— Не повече, отколкото сме ги лъгали ние — прекъсна го доктор Хорват. „Проклятие! Трябва да се владее! Налагаше се да му го кажа, но ако сенаторът наистина се ядоса...“

— Важно е точно за какво ни лъжат, докторе — спокойно отвърна Фаулър и изражението му стана властно. Дебелият старец с раздърпани дрехи изчезна. Заговори министър-председателят: — Вижте, това се отнася за всички ви. Не обичам официалностите. Ако имате какво да кажете, изплюйте камъчето. Но първо ме оставете да свърша. — По устните му плъзна ледена усмивка. — Можете да прекъсвате всеки друг, ако ви стиска. А сега, доктор Хорват, точно какво крият от нас сламкарите?

Антъни Хорват прокара тънките си пръсти през оредялата си коса.

— Трябва ми повече време, сенаторе. До тази сутрин не ми беше хрумвало, че извънземните крият нещо. — Той нервно погледна към капелан Харди, ала свещеникът мълчеше.

— Всички сме по-малко или повече изненадани — рече Фаулър. — Но имаме данни, че сламкарите се размножават с ужасяваща бързина. Въпросът е в състояние ли сме да ги принудим да ограничат раждаемостта си, ако те не го искат. Род, възможно ли е сламкарите да крият оръжия от нас?

Блейн сви рамене.

— Те имат на разположение цяла система. Бен, извънземните могат да скрият каквото пожелаят.

— Но са напълно миролюбиви — възрази Хорват. — Сенаторе, аз съм също толкова загрижен за сигурността на Империята, колкото и

всеки друг в тази стая. Приемам задълженията си като секторен министър съвсем сериозно, уверявам ви.

„Не ни уверяваш, а говориш само за протокола — помисли си Кели. — Капитан Блейн също го разбира. Какво безпокои шефа? Изглежда точно като пред битка.“

— ... няма свидетелства за враждебни прояви сред тях — завърши Хорват.

— Оказва се, че не е така — вметна Ренър. — Докторе, и аз много харесвам сламкарите, но посредниците не са се появили без причина.

— Е, да — спокойно отвърна научният министър. — През праисторическата си епоха трябва да са се сражавали като лъвовете. Между другото, аналогията е изключително подходяща. Териториалният инстинкт, който все още се проявява... в тяхната архитектура и обществена организация например. Но битките отдавна са останали в миналото.

— Колко отдавна? — попита сенатор Фаулър.

Хорват се смути.

— Навярно преди един милион години.

Последва мълчание. Сали тъжно поклати глава. Затворени в малка звездна система в продължение на милион години — един милион години цивилизация! Трябваше да са невероятно търпеливи!

— И оттогава не са водили нито една война, така ли? — продължи сенаторът. — Наистина ли?

— Да, по дяволите, водили са войни. Поне две като онези, които е преживяла Земята в края на Кодоминиума. Но това е било много отдавна!

Сали смаяно ахна. Около масата се разнесе шепот.

— След втората Земята едва не е загинала — бавно каза Бен Фаулър. — Преди колко време е било това? Пак ли преди един милион години?

— Най-малко преди стотици хиляди — отвърна Хорват.

— Навярно хиляди — колебливо го поправи капелан Харди. — Или по-малко. Сали, коригира ли датировката си на онази примитивна цивилизация, от която откри останки?

Тя не отговори. Настъпи неловко мълчание.

— За протокола, отец Харди — попита сенатор Фаулър, — като член на комисията ли сте тук?

— Не. Кардинал Рандолф ме помоли да представлявам Църквата в комисията.

— Благодаря ви.

Отново тишина.

— Нямамо е къде да отидат — каза Антъни Хорват. Министърът нервно сви рамене. Някой се изкиска. — Очевидно е, че първите им войни са били много отдавна, поне преди един милион години. Показва го развитието им. Доктор Хоровиц проучи биологичните находки на експедицията и... е, ти им кажи, Зигмунд.

Ксенобиологът се усмихна триумфално.

— Когато направих дисекция на пилота на сондата, предположих, че е мутант. Оказах се прав. Те са мутанти, само че процесът датира от много отдавна. Първите същества на планетата са били двустранно симетрични, също като на Земята и почти навсякъде другаде. Първият асиметричен сламкар трябва да е представлявал драстична мутация. Едва ли е бил толкова добре развит, колкото сегашните видове. Защо не са измрели? Защото асиметричната форма е постигната съзнателно, струва ми се. И защото всичко останало също е мутирало. Оцеляването на видовете не е било сериозно застрашено.

— Но това означава, че когато са се появили съвременните форми, сламкарите вече са имали цивилизация — каза Сали. — Възможно ли е?

Хоровиц отново се усмихна.

— Ами Окото? — попита тя. — Когато е станала супергигант, звездата трябва да е облъчила системата.

— Това се е случило препалено отдавна — поясни Хорват. — Проверихме. В края на краищата, нашите изследователски кораби наблюдават Окото от петстотин години и информацията им съответства на онази, която извънземните са дали на юнкер Потър. Звездата е супергигант от около шест милиона години, а сегашният вид на сламкарите не е чак толкова древен.

— О — рече Сали. — Но тогава какво е предизвикало...

— Войни — заяви Хоровиц. — Повишаване на радиационния фон в планетен мащаб. Съчетан със съзнателен генетичен подбор.

Тя неохотно кимна.

— Добре — водили са атомни войни. Ние също. Ако Кодоминиумът не беше създал Олдърсъновия двигател, човечеството е щяло да се самоунищожи на Земята. — Ала отговорът не й харесваше. — Не може ли да е имало друг господстващ вид, който да се е самоунищожил, и сламкарите да са еволюирали по-късно?

— Не — предпазливо отвърна Хорват. — Обърнете се към собствените си проучвания, лейди Сали: сама доказахте, че сламкарите отлично са се приспособили към използването на оръдия. Мутантите сигурно още отначало са владеели тази способност — или са били контролирани от същества, които са я притежавали. Или и двете.

— Говорите само за една война — каза сенатор Фаулър. — Войната, довела до появата на съвременните сламкари. А споменахте за две.

Хорват тъжно кимна.

— Да. Днешните сламкари сигурно са воювали с атомни оръжия. По-късно е последвал нов период на радиация, който е разделил вида на всичките им части — и цивилизовани същества, и животни. Плюс междинни видове като часовникарите. — Научният министър погледна Блейн, ала не видя и следа от емоции.

Зигмунд Хоровиц се прокашля. Очевидно всичко това му харесваше.

— Според мен първоначалната форма са били кафявите. Когато станали господстващ вид, белите развили и други подвидове. Отново контролирана еволюция, както виждате. Но някои форми са се появили сами.

— В такъв случай асиметричните животни не са предшествениците на сламкарите, нали? — любопитно попита сенатор Фаулър.

— Не. — Професорът потърка длани и докосна джобния си компютър. — Те са дегенеративни форми. Мога да ви покажа генетичния механизъм.

— Не е необходимо — припряно отвърна Бен. — Значи имаме две войни. Възможно е посредниците да са били създадени по време на втората...

— Нека са три — обади се Ренър. — Даже да приемем, че с втората са изчерпали радиоактивните си метали.

— Защо? — попита Сали.

— Видяхте планетата. Освен това и адаптациите към космоса. — Астрогаторът въпросително погледна Хорват и Хоровиц.

Триумфалната усмивка на ксенобиолога стана още по-широка.

— Пак си спомнете за проучванията си, милейди. Сламкарите са толкова добре адаптирани към космоса, че сте се чудили дали не са еволюирали там. И наистина е така. — Той кимна. — Но едва след продължителен еволюционен период на самата планета. Искате ли да ви изложат доказателствата? Физиологични механизми, които приспособяват организма към ниско налягане и безвъздушно пространство, интуитивна астрогация...

— Вярвам ви — тихо каза тя.

— Марс! — извика Род Блейн и всички го погледнаха. — Марс. За това ли си мислиш, Кевин?

Ренър кимна. Като че ли водеше някаква вътрешна борба. Очевидно бе стигнал до заключение, което изобщо не му харесваше.

— Естествено — отвърна той. — Водили са поне една война с астероидите. Само погледнете повърхността на планетата, цялата покрита със застъпващи се кръгли кратери. Малко е оставало да я унищожат. Оцелелите толкова много са се уплашили, че са преместили всички астероиди, за да не могат да бъдат използвани по такъв начин...

— Но в тази война са загинали повечето висши форми на живот — довърши Хоровиц. — Много по-късно планетата отново е била заселена от адаптирани към космоса сламки.

— Само че това се е случило много отдавна — натърти доктор Хорват. — Астероидните кратери са студени, орбитите им са стабилни.

Научният министър не изглеждаше особено радостен от изводите си. Род надраска нещо върху дисплея на джобния си компютър. „Не е достатъчно — помисли си той. — И все пак трябва да има някакво обяснение...“

— Но въпреки това пак са били в състояние да воюват с астероидите — продължи Хорват. — Ако са искали. Щяло е да им отнеме повече енергия, но докато са в системата, астероидите могат да бъдат преместени. Нямаме данни за други войни, пък и какво общо има това с нас? Воювали са, създали са посредниците, за да сложат край на войните, и са успели. Вече не воюват.

— Може би — изсумтя сенатор Фаулър. — А може би не.

— Те не са настроени враждебно към нас — настоя министърът.

— Не забравяйте за унищожения крайцер — отвърна Бен. — Добре, спестете ми обясненията. Освен това стои и въпросът с юнкерите, да, зная всичко за тях. Доктор Хорват, отлично разбирате, че ако сламкарите воюват помежду си, някоя тяхна фракция ще намери съюзници сред отцепниците и бунтовниците. По дяволите, те могат даже да насърчат нови бунтове, а ние не се нуждаем от това! Безпокои ме още нещо. Имат ли планетарно правителство?

Всички мълчаха.

— Е, Сали? — попита сенаторът. — Това е в твоята област.

— Те... Хм, имат някаква форма на планетарно правителство. Един господар или група господари поемат юрисдикцията над нещо и останалите се подчиняват.

Бен Фаулър намръщено изгледа племенницата си.

— По дяволите, ние дори не позволяваме на хора да обикалят из вселената, докато нямат планетно правителство. Представяте ли си какво ще се случи, ако някоя сламкарска колония реши да помогне на една от фракциите на планетата? — Той отново свъси вежди. — Проклятие, не ме гледайте така, все едно искам да застрелям Дядо Коледа! Искам да установя търговски връзки с извънземните, но да не забравяме основната цел на Империята.

— Трябва ни време — възрази Хорват. — Все още не можете да вземете решение!

— Нямаме време — тихо отвърна Род. — Известно ви е на какъв натиск сме подложени, докторе. Лично вие имате голяма заслуга за това. Всички заинтересовани групи в сектора настояват за незабавни действия. — Всеки ден му се обаждаха от Лигата на човечеството и Блейн бе убеден, че министърът ги снабдява с информация.

— Всъщност сте загрижени за потенциално високата раждаемост — каза Хорват. — Предполагам, разбирате, че сламкарите трябва да са в състояние да контролират броя на населението си. Ако не бяха, нямаше да оцелеят толкова време.

— Но може да не искат — възрази Фаулър. — Разполагаме ли с достатъчно средства, за да ги принудим? Род, твоят командир Каргил постигнал ли е нещо повече с анализа на опасността?

— С мо някои допълнения, сенаторе. Първоначалната му преценка се оказва доста точна.

— В такъв случай ни е нужен голям боен флот... и това при сегашните им суровини. Какви проблеми ще оставим на внуците си, ако помогнем на извънземните да установят колонии?

— Вече не можете да им попречите да напуснат системата си — възрази научният министър. — Анализът на капи... милорд Блейн го доказва. Все някога ще създадат Лангстъново поле и ще се разселят. Затова още сега трябва да установим приятелски връзки с тях. Предлагам незабавно да започнем да търгуваме и да решаваме проблемите в движение. Няма начин от един път да се справим с всичко.

— Това ли е вашата препоръка? — попита сенаторът.

— Да. Моята, на Лигата на човечеството, Асоциацията на имперските...

— Не е точно така — прекъсна го Род. — Местният им съвет не е единодушен. Много от членовете му не искат да имат нищо общо със сламкарите.

— Защото са свързани с индустрии, които сламкарската техника ще разори — сви рамене Хорват. — Можем да решим този проблем. Сенаторе, извънземните неизбежно ще изобретят нещо, с което да напуснат системата си. Трябва дотолкова да ги обвържем с Империята, че техните интереси да станат наши.

— Или да ги приемем в Империята и да сложим точка на въпроса — измърмори Фаулър. — Снощи мислих за това. Ако те не са способни да контролират броя на населението си, ние можем да го правим вместо тях...

— Но нали знаем, че могат? — каза Хорват. — Доказахме, че цивилизацията им дълго време е съществувала в една система. Научили са се... — Министърът замълча за миг, после възбудено продължи: — Хрумвало ли ви е, че е възможно да имат определени срокове за раждане? Сламкарите от онази експедиция може да са били длъжни точно тогава да имат деца.

— Хм, има някаква логика — отвърна сенаторът. Лицето му се разведри. — Ще ги попитам, когато дойдат. Доктор Харди, приличате ми на човек, когото се канят да обесят при слаба гравитация. Какво ви безпокои?

— Плъховете — колебливо каза капеланът.

Хорват бързо се огледа, после примирено кимна.

— И теб ли, Дейвид?

— Разбира се. Можеш ли да намериш файла, или да го потърся аз?

— Тук е — въздъхна министърът и надраска няколко цифри на дисплея на компютъра си. Уредът забръмча и екраните на стената оживяха...

... Сламкарски град, поразен от катастрофа. Преобърнати автомобили, ръждясващи по мръсни улици. Разбити гравитолети, затрупани от развалини на опожарени сгради. Паважът тънеше в бурени. В средата се виждаше висока купчина останки, по която пъплеха стотици мънички черни създания.

— Не е каквото си мислите — поясни Хорват. — Това е един от етажите в сламкарския зоопарк. — Той увеличи образа и го фокусира върху едно от съществата: остра като на плъх муцунка, отвратителни зъби. Но не беше плъх.

Имаше само едно ципесто ухо и пет крайника. Предният десен не бе пета лапа, а дълга сърчна ръка с нокти като извити кинжали.

— О! — възкликна Хоровиц и обвиняващо погледна министъра. — Не си ми го показвал... още войни, а? Една от тях трябва да е унищожила толкова много форми на живот, че екологичните ниши са се освободили. Но това... Успяхте ли да уловите някой екземпляр?

— За съжаление, не.

— От какво ли е дегенерирал? — учуди се професорът. — Разумният сламкар е много далеч от това... нещо. Има ли някоя сламкарска каста, която да не сте ми показали? Нещо подобно?

— Не, разбира се — увери го Сали.

— Никой не би могъл съзнателно да селектира такива създания — замислено рече Хоровиц. — Трябва да е естествен подбор... — Той доволно се усмихна. — Поредното доказателство. Една от войните им почти е обезлюдила планетата. При това за изключително продължителен период.

— Да — потвърди Ренър. — Така че докато тези същества са властвали над планетата, цивилизованите сламкари са били в космоса. Трябва да са се размножавали там поколения наред, бели, кафяви, часовникари, а може би и други, които не сме видели, защото не сме били на астероидите.

— Но това пак е било отдавна — настоя Хорват. — Много отдавна... Проучванията на доктор Бъкман върху орбитите на астероидите... добре. Възможно е посредниците да са еволюирали в космоса преди отново да заселят планетата. Сами виждате, че е имало нужда от тях.

— Което означава, че сега белите са също толкова войнствени, колкото и тогава — отбеляза сенатор Фаулър.

— Но сега имат посредници, чичо Бен — напомни му Сали.

— Да. И може да са решили проблема с пренаселеността... Докторе, разкарайте тази гадост от екрана! Тръпки ме побиват. Пък и защо им е да показват разрушен град в зоопарк, по дяволите?

За всеобщо облекчение отвратителният образ изчезна.

— Обясниха ни го. — Хорват отново се поободри. — Някои от подвидовете им еволюирали в градски условия.

— Но защо градът е разрушен?

— Навярно, за да им напомня какъв е резултатът, когато не слушат съветите на посредниците — тихо каза Сали. — Като ужасен пример, който да внушава страх от войната.

— Да обобщим — каза сенатор Фаулър. — Извънземните трябва да се появят след няколко минути. Първо. Потенциалната раждаемост е невероятно висока и сламкарите спокойно раждат деца в необикновени за нас условия. Второ. Сламкарите са ни излъгали, за да скрият високата си раждаемост. Трето. Сламкарите са водили войни. Поне три големи. Може би повече. Четвърто. Цивилизацията им датира от много отдавна. Това означава, че са контролирали броя на населението си. Не знаем как го правят, но може да е свързано с причините за това да раждат деца по време на опасни мисии. Трябва да ги попитаме. Дотук съгласни ли сте?

Разнесе се одобрителен шепот.

— А сега възможностите. Първо, можем да послушаме съвета на доктор Хорват и да започнем преговори за установяване на търговски връзки. Сламкарите ни помолиха за постоянни бази и право да търсят и да се заселват на неколонизирани светове в или извън Империята. Не настояват на вътрешния космос, но са готови да колонизират астероидите, към които ние не проявяваме интерес. Предлагат ни много в замяна.

Той зачака забележки, но всички мълчаха.

— Това би означавало да дадем пълна свобода на сламкарите. Щом получат бази, достъпа до които не контролираме, отцепниците и бунтовниците със сигурност ще се опитат да се съюзят с тях. Трябва да им предложим нещо повече и е възможно по-късно да се отплатят за щедростта ни. За незабавно сключване на договори е членът на извънредната имперска комисия Сандра Брайт Фаулър. Все още ли сте съгласни?

Всички отново потвърдиха. Доктор Хорват окуражително се усмихна на Сали.

— Втора възможност. Приемаме сламкарите в Империята. Назначаваме им генерал-губернатор, поне на колониите им, за предпочитане и на родната им планета. Това изисква много разходи и не знаем какво ще се случи, ако окажат съпротива. Военният им потенциал е адски висок.

— Мисля, че това ще е ужасно неблагоприятно — каза Антъни Хорват. — Не вярвам, че сламкарите с готовност ще се подчинят и...

— Да. Опитвам се да изложа възможностите, докторе. След като вече направихте възражението си, спокойно бих могъл да прибавя, че този план има колебливото одобрение на военното министерство и голяма част от Бюрото за колониите. Все още не се поддържа от членове на комисията, но възнамерявам да го предложа като възможност на сламкарите. По дяволите, те дори могат да приемат!

— Е, ако доброволно влязат в Империята, ще подкрепя плана — рече Хорват.

— И аз — прибави Сали.

Бен Фаулър замислено се усмихна.

— Аз обаче смятам, че няма да стане. Нашето управление се основава главно на местните жители. Каква награда бихме могли да обещаем на някой сламкар, за да ни съдейства в случай на заговор, организиран от цялата му раса? Но ще ги попитаме.

Сенаторът се поизправи на стола си. Лицето му отново стана сериозно.

— Трета възможност. Радикално решаване на проблема.

Около масата се разнесоха ахвания. Хорват дълбоко си пое дъх.

— Добре ли ви разбирам, сенаторе?

— Да. Ако няма сламкари, няма и сламкарски проблем.

Гласът на Дейвид Харди бе тих, но твърд.

— Църквата категорично ще възрази, сенаторе. С всички възможни средства.

— Съзнавам това, отче. Известни са ми и позициите на Лигата на човечеството. Всъщност непровокираното унищожение не е реална алтернатива. Не че не сме в състояние физически да го извършим, но политически — не. Освен ако сламкарите не представляват непосредствена заплаха за Империята.

— А това не е така — отвърна Хорват. — Те разкриват пред нас възможности. Ще ми се да можех да ви накарам да го проумеете.

— Докторе, и аз виждам някои неща, не само вие. Някога мислили ли сте за това? Добре, ето възможностите. Вече сме готови да приемем сламкарите. Някой има ли какво да прибави?

Род дълбоко си пое дъх и погледна Сали. Това нямаше да й хареса...

— Сенаторе, не забравихме ли за разкопките на Сали? Тя откри примитивна цивилизация, датираща най-много от хиляда години. Как е възможно културата им толкова доскоро да е била примитивна?

Отново мълчание.

— Трябва да е заради войните, нали? — попита Блейн.

— Не — възрази Сали. — Мислила съм за това — сламкарите имат зоопаркове. Има вероятност да съм открила останки от... хм, от резерват за примитивни същества. Такива примери могат да се открият из цялата Империя: културни резервати за хора, които не искат да са част от техническата цивилизация...

— След един милион години цивилизована история ли? — попита Ренър. — Лейди Сали, наистина ли вярвате в това?

Тя сви рамене.

— Те са извънземни.

— Не съм забравил — отвърна Бен Фаулър. — Добре, да обсъдим въпроса. Сали, идеята ти е глупава. Знаеш какво се е случило — преместили са астероидите толкова отдавна, че кратерите вече не са радиоактивни. После, горе-долу по времето на Кодоминиума, са се върнали в нова каменна епоха. Това не говори в полза на миролюбие то им, нали?

— Човечеството е направило същото — каза Сали. — Или поне е щяло, ако е било затворено само в една система.

— Да — рече Фаулър. — И ако аз бях член на комисия, обсъждаща сигурността на сламкарска империя, нямаше да допусна хората да обикалят из космоса без надзор. Някой друг?

— Да — обади се Род. — Сали, това не ми харесва, но...

— Изплюй камъчето — изсумтя сенаторът.

— Добре. — „Нима ще я изгубя заради сламкарите? Но не мога просто да го забравя.“ — Доктор Хорват, след като се съгласихте, че сламкарите имат цивилизация от хилядолетия, вие изглеждахте смутен. Защо?

— Ами... всъщност няма конкретна причина... освен... хм, трябва да проверя още някои неща, това е.

— Като министър на науката, вие отговаряте за технологичните прогнози, нали? — попита Блейн.

— Да — тъжно призна Хорват.

— Какво е нашето място в сравнение с Първата империя?

— Ще я настигнем след около век.

— А докъде щяхме да стигнем, ако не бяхме водили Войните за наследството? Ако старата Империя не е била унищожена?

Министърът сви рамене.

— Навярно имате право, милорд. Да. Този въпрос измъчва и мен. Сенаторе, милорд Блейн иска да каже, че сламкарите не са достатъчно развити, за да имат цивилизация от един милион години. Или дори десет хиляди. А може би и хиляда.

— И все пак знаем, че са преместили астероидите най-малко преди десет хиляди години — възкликна Ренър. Гласът му звучеше едновременно възбудено и удивено. — Трябва повторно да са колонизирали Сламката приблизително по същото време, по което на Земята е бил създаден Олдърсъновият двигател! Сламкарите всъщност не са много по-древни от нас!

— Има и друго обяснение — отбеляза отец Харди. — Че са я колонизирали много по-рано — и на всяко хилядолетие са водили нови войни.

— Или още по-често — тихо прибави сенатор Фаулър. — И ако е така, вече знаем как контролират броя на населението си, нали? Е, доктор Хорват? Какъв е сега съветът ви?

— Не... не зная — заекна научният министър, започна да чопли ноктите си, усети се и постави ръце върху масата. Дланите му

продължиха да шават като ранени животинчета. — Трябва да се уверим.

— Аз също мисля така — съгласи се Бен. — Но няма да е излишно... Род, утре ще поработиш в Адмиралтейството.

— Напомням ви, сенаторе, че Църквата ще забрани на всички вярващи да вземат участие в унищожаването на сламкарите — неуверено каза Харди.

— Това ми мирише на измяна, отче.

— Възможно е. Но е вярно.

— Така или иначе, нямах това предвид. Навярно бихме могли да приемем сламкарите в Империята. Независимо дали им харесва. Навярно няма да се съпротивляват, ако пратим достатъчно голям флот.

— Ами ако не се съгласят? — попита капеланът.

Сенатор Фаулър не отговори.

Род погледна Сали, после заби очи в стената.

„Съвсем обикновена стая — помисли си той. — И в хората няма нищо особено. Но точно тук, в тази глупава малка заседателна зала на тази почти необитаема планета трябва да решим съдбата на раса, която може би е с един милион години по-древна от нашата. Защото сламкарите няма да се предадат. Ако са такива, за каквито ги смятаме, няма да можем и да ги победим. Но те имат само една планета и няколко астероида. Ако са...“

— Кели, би ли довел сламкарите? — каза сенатор Фаулър.

Последните лъчи на Нова Каледония гаснеха. Земите около Двореца потъваха в тъмнолилави сенки.

53. ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Следваха ескорта си по коридорите на Двореца. Докато вървяха, Джок се обърна към посланика.

— Нещо се е променило. Морският пехотинец, който ни повика, ни гледаше различно, като воин воини.

Влязоха в заседателната зала. Море от човешки лица...

— Да — каза Джок. — Много неща са се променили. Трябва да внимаваме.

— Какво може да са научили? — попита Иван.

Джок изобрази липса на информация.

— Някои се страхуват от нас. Други ни съжаляват. Всички се опитват да скрият промененото си емоционално състояние.

Морският пехотинец ги придружи до неудобни кресла в края на голяма заседателна маса.

— Хората са пристрастени към тези маси — изцвъртя Чарли. — Понякога формата им е много важна, но не успях да разбера защо.

Последваха безсмислените поздравии, които хората наричаха „официалности“: неискрени въпроси за здравословното състояние, мъгляви пожелания и надежди за минало благополучие. Компенсации за отсъствието на човешки посредници. Чарли ги следеше, докато Джок продължаваше да говори на господаря.

— Човекът в отсрещния край на масата е маловажен чиновник. В средата от двуръката ни страна е властта. Посредникът на императора е взел някакво решение. Лорд Блейн неохотно го споделя. Сали не е съгласна, но не може да спори. Търси аргументи да възрази. Може да се наложи да ги открием вместо нея. Срещу императорския посредник седят учените. Те споделят емоциите на Сали. Не се чувстват толкова свързани с решението, колкото тя. Другите нямат значение, освен свещеника. Все още не мога да определя влиянието му, но от последната ни среща определено е нараснало. Възможно е да е по-опасен за нас от всички останали...

— Разбира ли езика ни? — попита Иван.

— Не, ако говорим бързо и книжовно. Разпознава елементарно емоционално съдържание и разбира, че обменяме много информация за кратко време.

— Установи какво безпокои хората. — Иван се сви на креслото си и с отвращение се огледа. Понякога пазителите разговаряха директно с посредници на много господари, ала преживяването никога не им бе приятно. Всички преговори с човеците бяха мъчително бавни. Мислите им пълзяха като течен хелий и те често нямаха представа за собствените си интереси.

Но не можеше просто да инструктира посредниците. Те бяха все по-нестабилни. Налагаше се пряко да ги контролира. И расата трябваше да бъде спасена...

— Тази среща може да е по-приятна от другите — рече Чарли.

Сенатор Фаулър се сепна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако се съди по изражението ви, искате да вземете окончателно решение — отвърна тя. — Казахте ни, че разговорът ще е дълъг и че ще продължи дори по време на вечерята. От телевизията ви научихме, че ви оказват огромен натиск да сключите договор с нас. Ние бавно научаваме особеностите ви и постепенно започваме да ги харесваме, но същността на нашата подготовка, целта на самото ни съществуване е да стигнем до съглашение. До този момент вие внимателно го избягвахте.

— Доста откровени думи — измърмори Фаулър. „Опитваш се да ни извадиш от равновесие, а, приятелче?“ — Преди това имаме нужда от информация. За вашата история.

— О. — Чарли се поколеба само за миг, ала видя знаците, които й даде Джок, и движенията на пръста на господаря. — Нашите войни ли ви безпокоят?

— Точно така — потвърди Бен. — Вие криете почти цялата си история. А за останалото ни излъгахте.

Разнесе се неодобрително мърморене. Доктор Хорват стрелна Фаулър с отвратен поглед. Не знаеше ли как се водят преговори? Знаеше, разбира се, което правеше грубостта му още по-озадачаваща...

Чарли по човешки сви рамене.

— Както и вие нас, сенаторе. Нашата история значи. Много добре. Също като вас, хората, ние сме имали периоди на войни. Често

заради религии. Последните са били преди няколко ваши века — оттогава успяваме да се владеем. Но от време на време имаме бунтове. Господари като вашите отцепници, които поставят независимостта пред благого на расата. Налага се да се сражаваме с тях...

— Защо не ни го признахте още отначало? — попита Род.

Сламкарката отново сви рамене.

— Какво знаехме за вас? Докато не ни дадохте триизмерните екрани и не ни оставихте да видим какви сте, какво можехме да научим? И се срамувахме от войните си, също като мнозина от вас — от вашите. Разберете, почти всички посредници служат на господари, които нямат никаква връзка с война. Инструктирани сме да ви уверим в нашите миролюбиви намерения към вашата раса. Вътрешните ни конфликти не ви интересуват.

— Значи сте скрили оръжията си, така ли? — попита Блейн.

— Наистина имаме оръжия — отговори Джок. — Но ние обитаваме само една звездна система, милорд. Нямаме расови врагове и почти не разполагаме със суровини, за да ги разхищаваме за бойни кораби — нашите военни сили по-скоро са като вашата полиция, отколкото като флота или морските ви пехотинци. — Сламкарската полуусмивка не казваше нищо повече, но като че ли изразяваше друга мисъл: извънземните щяха да са глупаци, ако признаеха на хората колко оръжие имат.

Сали радостно се усмихна.

— Нали ти казвах, чичо Бен...

Сенатор Фаулър кимна.

— Още един въпрос, Чарли. Колко често имат малки сламкарите, които не са стерилни?

Отговори Джок. Когато другата кафяво-бяла се поколеба, на Дейвид Харди му се стори, че забелязва някаква размяна на информация с жестове.

— Когато им позволят — спокойно отвърна извънземната. — При вас не е ли така?

— А?

— Вие контролирате броя на населението си чрез икономически стимули и принудителна емиграция. Нито едната алтернатива не ни е достъпна, и все пак нашите инстинкти за възпроизводство са също

толкова силни, колкото вашите. Господарите ни се размножават, когато могат.

— Искаш да кажеш, че имате законови механизми за ограничаване на населението, така ли? — попита Хорват.

— По принцип, да.

— А защо не ни го казахте? — каза сенатор Фаулър.

— Не сте ни питали.

Доктор Хорват се усмихна. Сали също. Напрежението в залата се разреши. Само че...

— Вие съзнателно сте заблудили лейди Сали — предпазливо рече капелан Харди. — Моля, обяснете ми защо.

— Онази посредничка служеше на господарката на Джок — отвърна Чарли. — Тя ще ви обясни. Моля да ни извините, но трябва да превода на посланика казаното до този момент. — Тя зацвъртя.

— Джок, бъди извънредно внимателна. Спечелихме симпатиите им. Сега искат да намерят основания, за да ни повярват. Когато са в настроение, тези хора са способни да се отъждествяват почти като посредниците, но това може бързо да се промени.

— Слушах разговора — рече Иван. — Направи всичко възможно, за да ги убедиш. Ако някога се изплъзнем от тяхната власт, ще сме от полза за всички тях и ще представляваме икономическа необходимост за влиятелни човешки групи.

— Смятала е, че истината ще ви разстрои — каза Джок. — Не съм сигурна какво точно е казала. Не го е обсъждала с мен. Ние рядко говорим за секс и възпроизводство дори в семействата си и почти никога извън тях. Тази тема е... Вие нямате дума за такава емоция. Може да се оприличи на срам, но няма да е точно. А вие съзнавате колко силно се отъждествяват посредниците със своите фюнч(щрак)и. Лейди Сали не обсъжда спокойно сексуални въпроси, нито ѝ е приятно. Нейната посредничка е изпитвала същите чувства и е знаела, че стерилността на нашия подвид ще разстрои Сали. Когато научихте, вие наистина се смутихте. Казвам ви всичко това, но не съм съвсем сигурна: изобщо не сме допускали, че този въпрос е толкова важен за вас.

— Цялата тази подозрителност е била излишна — рече Сали. — Радвам се, че изяснихме нещата.

Сламкарката сви рамене.

— Въпреки нашите способности някои недоразумения между различните видове са неизбежни. Спомняте ли си случая с вратите на тоалетните?

— Да. — Сали знаеше какъв ще е следващият въпрос на Бен Фаулър и побърза да го изпревари. — След като вече говорим открито, какво точно правят вашите господари, когато не искат деца? — Тя усети, че се изчервява. Доктор Хорват я гледаше любопитно. „Развратен старец“ — помисли си момичето. Не бе справедлива към него, разбира се.

Сламкарките зацвъртяха помежду си.

— Най-често се използва въздържание — отвърна Джок.

— Освен това имаме химически и хормонални методи като вашите. Желаете ли да ги обсъдим?

— Повече ме интересуват стимулите — тежко каза сенатор Фаулър. — Какво става с господарите, кафявите и всички останали, ако започнат да правят деца на всеки шест месеца?

— Вие не бихте ли определили това като поведение, поставящо независимостта над благополучието на расата? — попита Джок.

— Да.

— Ние също.

— И така са започвали войните ви — заключи научният министър. — Сенаторе, при цялото ми уважение, смятам, че получихме отговори на въпросите си. Сламкарите контролират броя на населението си. Когато индивидите престанат да го правят, се стига до конфликт. Понякога това води до войни. Каква е разликата с хората?

Бенджамин Фаулър се засмя.

— Докторе, постоянно ми изтъквате своята гледна точка, която има етична основа. Но изобщо не обръщате внимание на моята. Никога не съм твърдял, че човешката раса превъзхожда сламкарската — нито по морал, нито по интелигентност. Твърдя само, че това е моята раса и че аз съм натоварен да защитавам човешките интереси. — Той отново се обърна към извънземните. — След като вече сте виждали бойната ни мощ, какво мислите за Империята?

Джок се подсмихна.

— Какво очаквате да ви отговоря, сенаторе? Ние сме във властта ви — не само ние тримата, а целият ни народ. Бойните ви кораби контролират смотанияшкия пункт, който води до нашата система.

Можете да ни унищожите — по телевизията чух речи, които настояват именно за това...

— Но не от страна на отговорни фактори — възрази Антъни Хорват. — Само някакви побъркани...

— Естествено. Но го казват. Така че не мога да дам на сенатора друг отговор освен онзи, който според мен иска да чуе. Как би могло да е иначе?

— Добре казано — изчурулика Иван. — Хората очевидно уважават признаването на неизгодна истина. В този случай неизбежно щяха да разберат. Но внимавай.

— Довери се на уменията ми, господарю. Обърни внимание, че повечето се успокоиха. Не са доволни само свещеникът и офицерът на име Ренър. Посредникът на императора е разубеден, а когато влязохме в стаята, решението му беше насочено срещу нас.

Чарли:

— Страх ме е. След като вече знаят толкова много, няма ли да е най-добре да им кажем всичко? Как бихме могли още дълго да пазим в тайна Циклите и начина си на възпроизводство? Моят господар искаше да им кажем всичко...

— Мълчи и остави Джок да говори с човеците. Остави на нея въпросите, които те разстройват.

— Добре, господарю. Инструктирана съм да ти се подчинявам. Но все пак съм на мнение, че моят господар е прав.

— Ами ако преценката му за хората е грешна? — попита Джок. — Ако виждат в нас заплаха за своите потомци? Няма ли да унищожат всички ни сега, докато все още могат?

— Тишина. Говори с човеците.

— Посланикът отбелязва, че тъй като Империята едновременно е най-могъщото човешко обединение и се намира най-близо до родната ни планета, в наш интерес е да сме в съюз с вас, независимо от мненията си. Ние сме обкръжени.

Фаулър не бе доволен. Тежките му челюсти бяха стиснати, раменете — напрегнати. Империята си имаше проблеми и без сламкарите. Ако в ръцете на отцепниците и бунтовниците попаднеше извънземна техника, можеше да се случи всичко.

— Подготвили сме проектодоговор — неуверено каза той. — Преди да го видите обаче, имам друго предложение. Искате ли да

влезете в Империята? Като система от първи клас например? Ще имате самоуправление, представители на Спарта и достъп до повечето имперски пазари.

— Трябва да обмислим въпроса. Ще ни отнеме време да обсъдим подробностите...

— Не — твърдо отвърна сенаторът. — Моля за извинение, но не възнамеряваме да позволим на вашите инженери да създадат полето и да построят боен флот. Първото условие е незабавно допускане на имперски наблюдатели във всяка точка на системата ви.

— Разоръжаване. Вярва в добрите ви намерения — отвърна Джок. — Вие бихте ли приели такива условия?

— Никой не ме е питал — рече Бен. — Случаят с вас не е такъв.

— Нали ви казах, че ще ни го предложат — изцвъртя Чарли.

— Не можем да приемем — спокойно заяви Иван. — Ще бъдем безпомощни. Да речем, че хората са искрени. Да речем, че когато разкрият истинската ни природа, не ни унищожат. Какво ни дава основание да вярваме, че Империята винаги ще се управлява с добронамереност? Не бива да поемаме такъв риск. Оцеляването на расата трябва да бъде гарантирано.

— Няма такива гаранции!

— Трябва да напуснем нашата система и да се разселим из вселената. Когато се установим в много системи, хората няма да смеят да ни нападнат — каза Джок. Жестовете й изразяваха нетърпение.

— Убедена ли си, че не можем да приемем това предложение? — попита Чарли.

Джок:

— Вече го обсъждахме. Хората ще поискат да разоръжат воините. Господарите ще обявят война и тя ще избухне тъкмо когато хората я очакват. Те не са глупаци и офицерите им се страхуват от нас. Наблюдателите им ще бъдат подсигурени от могъща бойна сила. Ако се престорим, че приемаме, те ще се чувстват в правото си да ни унищожат: спомни си съдбата на разбунтувалите се човешки планети. Това предложение дори не може да ни спечели време.

— Тогава им дайте отговора, за който се разбрахме — заповяда Иван.

— Посланикът съжالياва, но подписването на такъв договор ще превиши пълномощията му. Ние имаме право да говорим от името на

всички сламкари, но само в определени граници.

— Не можете да ги обвинявате за това — каза доктор Хорват. — Проявете разбиране, сенаторе.

— Опитвам се да проявявам разбиране и не ги обвинявам. Направих им предложение, нищо повече. — Фаулър отново се обърна към извънземните. — В Империята са влизали и планети въпреки волята си. Те не са получили такива привилегии...

Джок сви рамене.

— Не мога да кажа какво ще направят господарите, ако решите да завоювате системата ни. Предполагам, че ще се съпротивляват.

— Ще загубите — спокойно отвърна сенаторът.

— Не бихме желали.

— И със загубата си навярно ще ни обезсилите дотолкова, че ние да изгубим по-голямата част от този сектор. Навярно ще върнете процеса на обединение с около век назад. Победите струват скъпо.

— Може ли ние да ви направим предложение? — попита Джок. — Позволете ни да установим производствени центрове на необитаеми светове. Ще ги тераформиране: за всяка планета, която ни дадете, ще тераформиране по една за вас. Що се отнася до икономическите проблеми, можете да създадете компании, които да държат монопола върху търговията с нас. Част от акциите им могат да се продават публично. С баланса ще обезщетите фирмите и работниците, пострадали от нашата конкуренция. Мисля, че това ще сведе до минимум щетите от новата ни техника, като в същото време ще ви донесе огромна полза.

— Блестящо — възкликна Хорват. — В момента хората ми разработват точно такъв план. Ще приемете ли? Търговия само с упълномощени компании и имперското правителство.

— Определено. Освен това ще плащаме на Империята за военна защита на колониалните ни светове — нямаме намерение да поддържаме флоти на ваша територия. Ще имате право да контролирате колониалните докове.

— Ами родната ви планета? — попита Фаулър.

— Връзките между Сламката и Империята ще са максимално ограничени, предполагам. С радост ще приемем ваши представители, но не бихме желали да виждаме бойните ви кораби близо до домовете си. Вече мога да ви кажа, че бяхме извънредно обезпокоени от

миноносеца в орбита около планетата ни. Сламката е почти необитаема. Ние ви поканихме да ни посетите, за да ви покажем, че няма какво да крием. Не представляваме заплаха за вашата Империя. Тъкмо обратното. И все пак смятам, че бихме могли да постигнем взаимноизгодни споразумения, без излишно да разколебаваме доверието на всяка от нашите раси в добронамереността на другата.

— И ще ни тераформирате по една планета за всяка, която ви дадем, така ли? — попита научният министър. Той се замисли за предимствата: неизмерими. Малко звездни системи имаха повече от един обитаем свят. Междувездната търговия изискваше ужасни разходи в сравнение с междупланетното пътуване, но тераформирането струваше още по-скъпо.

— Това не е ли достатъчно? — продължи Джок. — Разбирате положението ни. В момента разполагаме само с една планета, няколко астероида и газов гигант, който дори ние не сме в състояние да направим обитаем. Струва си да инвестираме в суровини, за да удвоим онова, което имаме. Казвам го, защото е очевидно, макар да ми е известно, че вашите търговски операции обикновено не допускат щети. От друга страна, необитаемите ви планети в подходящи орбити не са от голямо значение за вас, нито пък ще ги тераформирате сами. По такъв начин получавате нещо за нищо, докато ние получаваме много с огромни усилия. Честна сделка, нали?

— Адски изгодна за флота — отвърна Род. — Нов флот, издържан почти изцяло от сламкарите...

— Почакай — прекъсна го Фаулър. — Пазарим се за цената, а още не сме определили условията.

Джок сви рамене.

— Направих ви предложение, нищо повече. Начинът, по който имитира гласа и маниерите на сенатора, предизвика смях. Бен Фаулър се намръщи за миг, после се присъедини към другите.

— Добре — каза той. — Не зная дали всичко е уредено, но усещам, че започвам да огладнявам. Кели, поднеси на гостите ни от онзи шоколад и нареди да сервират вечерята. Така ще довършим разговора в по-приятна обстановка.

54. ДЖИНЪТ ИЗЛИЗА ОТ БУТИЛКАТА

— Още малко — съобщи Джок. — Сенаторът почти прие. Сали вече е съгласна.

— Ами Блейн? — попита Иван.

— Той ще направи каквото поиска сенаторът, макар че не желае да наскърби Сали. Харесва ни и вижда преимуществата за флота. Жалко, че неговата фюнч(щрак) полудя — щеше да ни е много полезна.

— Ще успеем ли? — попита Чарли. — Как бихме могли, Джок? Преди да установим новите колонии, Империята ще разкрие истината за нас. Ще посетят системата ни и ще разберат. И тогава?

— Няма да разберат — отвърна Джок. — Ще им попречи собственият им флот. Ще пристигнат и невъоръжени кораби, но нима не сме способни да измамим шепа хора? Те никога няма да научат езика ни. Ще имаме време да се приготвим. Няма да им позволим да видят воините. Как ще разберат? Междувременно ще установим колониите. Човеците нямат представа колко бързо ще го направим и ще построим кораби. Тогава ще сме в много по-изгодна позиция за преговори, ще имаме контакт с много хора — и можем да им предложим каквото поискат. Ще имаме съюзници и ще се разпространим достатъчно, за да не е в състояние да ни унищожи дори Империята. Ако не са убедени, че ще ни победят, те изобщо няма да се опитат. Такъв е начинът им на мислене.

Морският пехотинец им донесе напитката, която човеците наричаха „шоколад“, и те с наслада я опитаха. Хората бяха всеядни като сламкарите, ала храните им бяха безвкусни. Шоколадът обаче... той бе великолепен и съдържаеше голямо количество въглеродороди като водата от родната им планета.

— Какви други възможности имаме? — попита Джок. — Какво щяха да направят, ако им бяхме казали всичко? Нямах ли да пратят флота си, за да ни избият до крак и да спасят потомците си от нас?

— Одобрявам този договор — каза Иван. — Твоята господарка също ще го приеме.

— Възможно е — отвърна Чарли. Сламкарката се замисли и зае поза, която я изолираше от всичко наоколо. Тя беше господарката... — Съгласна съм. Не съм се надявала на такъв успех. Но опасността!

— Опасност има още откакто хората се появиха в системата ни — напомни ѝ Джок. — Сега е по-малка.

Иван внимателно ги наблюдаваше. Посредничките бяха възбудени. Напрежението бе невероятно и въпреки външното им самообладание, още малко оставаше да прекратят ръба. За него не беше присъщо да желае невъзможното, но се надяваше опитите за получаване на по-стабилна посредничка да завършат с успех. Трудно се работеше със създания, които внезапно можеха да съзрат нереална вселена и да изведат преценките си от нея. Винаги се случваше едно и също. Първо пожелаваха невъзможното. После започваха да се стремят към него, макар да знаеха, че е непостижимо. Накрая окончателно попадаха във властта на нереалното. Понякога такива симптоми проявяваха и господари.

Тези посреднички не бяха стабилни, но щяха да издържат. Расата щеше да бъде спасена. Трябваше.

— Давам хиляда крони, за да науча за какво мислиш — каза Сали. Очите ѝ сияеха от щастие — и облекчение.

Род се извърна от прозореца и ѝ се усмихна. Залата бе просторна и другите се бяха събрали около бара. Само Харди седеше при сламкарите и слушаше цвъртенето им, сякаш разбираше отделни думи. Род и Сали бяха почти сами.

— Много си щедра — отвърна той.

— Мога да си го позволя. Ще ти платя след сватбата...

— С доходите от Круцис. Още не съм маркиз, не бързай да отпишеш татко. Възможно е години наред да живеем с негови средства.

— За какво си мислеше? Изглеждаш ужасно сериозен.

— За това как да гласувам, ако сенаторът не се съгласи.

Тя кимна.

— И аз си мислех за същото...

— Мога да те изгубя заради всичко това, нали?

— Не зная, Род. Предполагам, че зависи от основанията ти да отхвърлиш тяхното предложение. И какво ще приемеш вместо него. Но ти няма да го отхвърлиш, нали? Какво те безпокои?

Блейн погледна чашата в ръката си. Кели му бе донесъл нещо безалкохолно — заседанието беше прекалено важно, за да пие скор.

— Може би нищо. Просто не съм сигурен, Сали. Погледни. — Той посочи към улиците на Нова Шотландия.

По това време имаше съвсем малко хора. Навярно отиваха на театър или на ресторант. Други бяха излезли на разходка, за да погледат Двореца след залез-слънце. Космонавти с техните момичета. На портала стояха съглашенски гвардейци с карирани поли.

— Ако сгрешим, ще погубим децата им.

— Ако сгрешим, флотът ще ги унищожи — бавно отвърна Сали. — Род, ако позволим на сламкарите да напуснат системата си, за двайсет години ще заселят десетина планети. Ще построят кораби. Нима могат да заплашат с нещо Империята? Флотът ще се справи с тях и тогава... само че няма да се наложи.

— Убедена ли си? Аз не съм. Не съм сигурен, че сме в състояние да ги разгромим дори сега. Да ги унищожим, да, но да ги победим? Ами след двайсет години? Какво ще поискат? Нова Шотландия — определено. Тя е на пътя им. И кои други светове?

— Какъв избор имаме? — попита тя. — Аз... Род, страх ме е и за нашите деца. Но какво да направим? Не можем да им обявим война, защото има вероятност някой ден да представляват заплаха за нас!

— Не, разбира се. Ето я вечерята. Извинявай, че ти развалих настроението.

По време на вечерята сламкарите им изпълниха представление: имитации на най-прочутите новошотландски телевизионни звезди. След минути всички на масата безпомощно се заливаха в смях.

— Как го правите? — попита Дейвид Харди между пристъпите.

— Изучаваме вашия хумор — отвърна Чарли. — Леко преувеличаваме някои особености. И очевидно успяваме.

— Можете да направите състояние като актьори — каза Хорват.

— Това поне няма да окаже неблагоприятно въздействие върху икономиката ви. Но ще имаме нужда от вашата помощ, за да разработим план за постепенно внедряване на техниката ни.

Министърът кимна сериозно.

— Радвам се, че разбирате проблема. Ако просто извадим всичко на пазара, ще настъпи пълен хаос...

— Повярвайте ни, докторе, ние не желаем да ви причиняваме неприятности. Ако вие виждате в нас огромни възможности, помислете за това какво виждаме ние във вас! Да се освободим от системата на Сламката след толкова много векове! Да излезем от запечатаната бутилка! Нашата признателност няма граници.

— Колко древна е цивилизацията ви? — попита Дейвид Харди.
Сламкарката сви рамене.

— Някои от писмените ни извори датират отпреди много пъти по сто хиляди години, доктор Харди. И тогава астероидите вече са били преместени. Имаме и други документи, които вероятно са по-стари, но не можем да ги четем. Действителната ни история започва преди около десет хиляди години.

— Оттогава имало ли е колапси?

— Естествено. След като сме хванати в капана на онази система? Как иначе?

— Имате ли данни за астероидната война? — попита Ренър.

Джок направи жест, изразяващ отвращение.

— Само легенди. Имаме... Нещо като вашите песни или епични поеми. Лингвистични средства за по-лесно запаметяване. Струва ми се, че са непреводими, но... Извънземната замълча за миг и замръзна в позата, която означаваше размисъл. После:

*Студено е и глад цари,
демони в земите ни вилнеят.
Сестрите ни гинат и кипи морето,
защото демоните събарят небето.*

— Боя се, че не се получи много добре — мрачно каза посредничката.

— Напротив — отвърна Харди. — И ние имаме такава поезия. Разкази за изчезнали цивилизации и праисторически катастрофи. Доколкото можем да преценим, във всички тях става въпрос за вулканично изригване преди около четирийсет и пет хиляди години. Всъщност, изглежда, именно тогава хората са осъзнали, че Господ

може да се намесва в делата им. Пряко — не само като създава цикли, сезони и така нататък.

— Интересна теория — но това не смущава ли религиозните вярвания?

— Не, защо? Нима Бог не е способен да предизвика природно явление, за да получи желания резултат, както може да променя природните закони? Но едва ли имате време да обсъждате с мен теологични въпроси. Сенатор Фаулър, изглежда, свърши с вечерята си. Извинете ме, ще ви оставя за няколко минути. После ще продължим...

Бен Фаулър отведе Род и Сали в един малък кабинет до заседателната зала и попита:

— Е?

— Мнението ми е протоколирано — отвърна племенницата му.

— Да. Род?

— Налага се да направим нещо, сенаторе. Натискът излиза извън контрол.

— Така е — съгласи се Бен. — По дяволите, трябва да пийна едно. Ти, Род?

— Не, благодаря.

— Хм, ако не открия малко скоч за проясняване на мислите, Империята няма никакъв шанс. — Той затършува из бюрото, извади бутилка, презрително погледна етикета и си наля солидна доза в използвана чаша от кафе. — Нещо ме озадачава. Защо Асоциацията на имперските търговци не вдига повече шум? Очаквах натискът да идва основно от тях, а те си траят. И слава Богу. — Сенаторът изгълта половината уиски и въздъхна.

— Какво ще изгубим, ако сега приемем? — попита Сали. — Ако научим нещо ново, можем да променим решението си...

— Няма начин, милика — прекъсна я Фаулър. — Щом подпишем нещо конкретно, търговчетата ще започнат да мислят само за това как да спечелят от него и след като инвестират парите си... Смятах, че си по-наясно с елементарната политика. На какво са ви учили в университета? Род, все още очаквам отговора ти.

— Не можем дълго да отлагаме, Бен. Сламкарите трябва да знаят, че... дори има вероятност да оттеглят предложението си, когато

разберат на какъв натиск сме подложени. Предлагам да приемем.

— Така значи, а? За да оцастливиш жена си.

— Той не го прави заради мен! — възрази Сали. — Престани да го дразниш.

— Добре. — Сенаторът се почеса по плешивото теме, после пресуши чашата си. — Трябва да проверя едно-две неща. Навярно няма да има проблеми... Предполагам, че сделката може да се смята за сключена.

Джок изрази възторг и възбуда.

— Готови са да приемат! Спасени сме!

Иван студено изгледа посредничката.

— Въздържай се. Предстои ни още много работа.

— Зная. Но сме спасени. Нали, Чарли?

Другата кафяво-бяла внимателно проучи хората. Лицата, позите...

— Да. Но сенаторът не е убеден, Блейн се страхува и... Джок, виж Ренър.

— Толкова сте хладнокръвни! Не можете ли да се порадвате заедно с мен? Спасени сме!

— Виж Ренър.

— Да... Познавам това изражение. Винаги е такъв, когато играе покер — и когато пази силен коз. Това не е добре за нас. Но той няма никаква власт, Чарли! Скитник без чувство за отговорност!

— Възможно е. Жонглираме с безценни яйца при променлива гравитация. Страх ме е. Ще изпитвам страх, докато умра.

55. СКРИТИЯТ КОЗ НА РЕНЪР

Сенатор Фаулър тежко седна и огледа присъстващите. Това бе достатъчно, за да сложи край на разговорите и да привлече вниманието на всички.

— Предполагам, че знаем каква е целта — каза той. — Сега идва пазарлъкът за цената. Хайде да определим принципите, а? Първо и най-главно. Съгласни ли сте да не въоръжавате колониите си и да ни позволявате да ги контролираме?

— Да — решително отвърна Джок, изцвъртя на господаря нещо и после каза: — Посланикът е съгласен. Ако Империята защитава колониите ни от вашите врагове, срещу определена цена, разбира се.

— Определено ще го направим. Второ. Съгласни ли сте да търгувате само с компаниите, упълномощени от Империята?

— Да.

— Е, това са основните въпроси — заяви Фаулър. — Готови сме да пристъпим към второстепенните. Кой е първи?

— Може ли да попитам какви колонии ще установят? — обади се Ренър.

— Моля? Естествено.

— Благодаря. Ще вземете ли със себе си представители на всичките си класи?

— Да... — Джок се поколеба. — Всички, които са важни за изпълнението на целите ни, господин Ренър. Например няма да ни трябват фермери на нетераформиран астероид, докато инженерите не построят купол.

— Добре. Хм, чудех се... — Той въведе команда в джобния си компютър и включи екраните на стената. Появи се образ на странно изкривената Нова Каледония, ярък проблясък, после мрак. — Извинете. Сбърках мястото. Това беше моментът, в който сондата стреля по кораба на капитан Блейн.

— О? — рече Джок, после зацвъртя на другите. Те й отговориха. — Питяхме се каква е съдбата на тази сонда. Честно казано, смятахме, че сте я унищожили, и затова не искахме да ви зададем този въпрос...

— Почти сте познали — отвърна Ренър. На екрана продължиха да се редуват образи. Светлинното платно се огъваше. — Това е точно преди да стрелят срещу нас.

— Но сондата не би ви нападнала — възрази Джок.

— Само че го направи. Взели са ни за метеор, предполагам — поясни Род. — Така или иначе...

На дисплея се появиха черни форми. Платното се надипли, проблесна и те изчезнаха. Ренър върна записа, докато силуетите не се очертаха на светлия фон, и спря кадъра.

— Трябва да ви предупредя — каза Джок. — Не знаем почти нищо за сондата. Това не е нашата специалност и преди да напуснем Сламката нямахме възможност да проучим архивите.

Сенатор Фаулър свъси вежди.

— Какво точно целите, господин Ренър?

— Хм, чудех се за тези образи. — Астрогаторът посочи на екрана с електронна показалка. — Това са различни сламкарски класи, нали?

Джок се поколеба.

— Така изглежда.

— Така е, разбира се. Това е кафява, нали? И лекар.

— Да. — Показалката се премести. — Куриер — рече Джок. — И господар...

— А това е часовникар. — Род не можеше да скрие отвращението си. — Следващият, изглежда, е фермер. Трудно е да го различиш от кафява, но... — В гласа му ненадейно се прокраднаха тревожни нотки. — Ренър, не познавам другия.

Настъпи тишина. Показалката сочеше уродлива сянка, по-дълга и слаба от кафяв, с нещо като шипове на коленете, петите и лактите.

— Виждали сме ги — каза Ренър. Говореше почти автоматично. Като човек, хванал се на бас, че ще мине през гробище в полунощ. Или като войник, водещ другарите си към вражеска територия. Безизразен, решителен, хладнокръвен. Изобщо не бе в негов стил.

Екранът се раздели на две и се появи нов образ: машината на времето от музея в града на Замъка. Абстрактната скулптура от електронни части беше заобиколена от въоръжени същества.

При първата си среща с Иван Род бе изпитал смущаващо силно желание да погали копринената козина на посланика. Сега го

изпълваше също толкова непреодолимо чувство: искаше му се да заеме каратистка поза. Създанията бяха изваяни до най-малки подробности. Изглеждаха твърди като стомана, стояха като свити пружини и след схватка с тях дори инструкторите по ръкопашен бой от морската пехота щяха да са като прегазени от електрическа косачка. А какво беше онова там под голямата лява ръка, нещо като полускрит нож с широко острие?

— А — рече Джок, — демон. Предполагам, че онези фигури трябва да са били кукли, изобразяващи нашия вид. Като статуетките — така посредникът по-лесно е можел да ни опише.

— Толкова много? — удивено каза Род. — Пълен кораб с модели в цял ръст?

— Не знаем дали са били в цял ръст, нали? — отбеляза сламкарката.

— Чудесно. Да речем, че са били модели — съгласи се Ренър, но безмилостно продължи: — И все пак са били модели на реални сламкарски класи. Освен този. Защо в групата има демон?

Не получи отговор.

— Благодаря ти, Кевин — бавно каза Род. Не смееше да погледне Сали. — Джок, има ли такава сламкарска класа?

— Не е само това, капитане — рече астрогаторът. — Много внимателно се вгледайте във фермера. След като вече знаем какво да търсим.

Образът не беше ясен, просто силует с размазани очертания, но заоблеността отпред бе очевидна.

— Бременна е! — възкликна Сали. — Защо веднага не се досетих? Бременна статуетка! Но... Джок, какво означава това?

— Да, какво? — студено попита Род.

Но не можеха да привлекат вниманието на Джок.

— Стига! Не говори повече! — заповяда Иван.

— Какво да им кажа? — простена Джок. — Онези идиоти са взели воин! Свършено е с нас, свършено е, а само допреди малко цялата вселена беше в ръцете ни! — Мощната лява ръка на сламкарката яростно се сви в юмрук.

— Тишина. Овладей се. Веднага. Чарли, разкажи ми каквото знаеш за сондата. Как са я построили?

Чарли изрази с жест презрение, последвано от почит.

— Би трябвало да е очевидно. Строителите на сондата са знаели, че тази звезда е обитавана от чужд вид. Но нищо повече. Затова са решили, че другите същества приличат на нас, ако не по външен вид, поне по характер.

— Циклите — замислено рече белият. — Трябвало е да предвидим, че не всички раси са обречени на Циклите.

— Точно така — потвърди Чарли. — Просто са смятали, че хипотетичният вид е оцелял. Че е бил разумен. Че не е можел да контролира възпроизводството си повече от нас, тъй като инстинктът за самосъхранение е несъвместим с такъв контрол. Предполагали са, че когато сондата пристигне, този звезден народ ще е в колапс.

— Така. — Иван се замисли. — Смотаняците са качили на борда бременни от всички класи. Идиоти!

— Трябва да им отдадем дължимото. Направили са, каквото са могли — отвърна Чарли. — Сондата явно е била построена така, че да изхвърли пътниците си в слънцето в момента, в който срещне космическа цивилизация. По този начин другата раса е нямало да заподозре опит за завладяване на планетата ѝ с помощта на светлинното платно и е щяла да открие само посредничка, пратена на мирна мисия. — Чарли замълча за миг. — Посредничка, която случайно се е оказала мъртва. Сондата я е убила, за да научат за нея колкото може по-малко. Ти си господар: нямаше ли да постъпиш така?

— Да не съм смотаняк, че изобщо да пратя сонда? Тази стратегия е глупава. А сега трябва да кажем нещо на тези човеци.

— Предлагам да им признаем всичко — отвърна Чарли. — Какво друго ни остава? Оплетохме се в собствените си лъжи.

— Почакай — заповяда Иван. Хората любопитно ги гледаха. — Трябва да кажем нещо. Харди знае, че сме възбудени. Нали?

„Да“ — изрази с жест Чарли.

— Какво откритие би могло да ни развълнува толкова силно?

— Довери ми се — бързо отвърна Джок. — Все още можем да се спасим... Демонопоклонници! Казахме ви, че нямаме расови врагове и това е вярно, но има тайна религиозна секта, която почита като богове демоните на времето. Те са зли и много опасни. И са превзели сондата преди да напусне астероидния пояс...

— В такъв случай пътниците и екипажът са били живи, така ли? — попита Род.

Чарли сви рамене.

— Да, предполагам. Сигурно са се самоубили. Кой знае защо? Навярно са решили, че сме открили свръхсветлинен двигател и ги чакаме. Какво направихте, когато се приближихте до тях?

— Пратихме съобщения на повечето човешки езици — отвърна Род. — Сигурни ли сте, че са били живи?

— Откъде да знаем? — попита Джок. — Не мислете за тях. — Гласът ѝ излъчваше презрение. — Те не са били истински представители на нашата раса. Демонопоклонниците извършват ритуални жертвоприношения на сламкари от разумни класи.

— Колко са тези демонопоклонници? — попита Харди. — Не са ми споменавали за тях.

— Не се гордеем с тяхното съществуване — отвърна Джок. — Вие признахте ли ни за отцепниците? Или за системата Завър? Приятно ли ви е да знаем, че хората са способни на такива неща?

Разнесе се смутен шепот.

— По дяволите! — изруга Род. — Те са били живи след това огромно... след това огромно разстояние. — Ужасна мисъл.

— Разстроени сте — каза Джок. — Радваме се, че не сте говорили за тях преди да се срещнете с нас. Експедицията ви щеше да има съвсем друг характер, ако бяхте...

Тя замълча. Доктор Зигмунд Хоровиц се бе изправил от мястото си и се навеждаше към екрана, за да разгледа снимката на машината на времето. Професорът въведе команда в компютъра си и увеличи една от фигурите на демоните. Силуетът от сондата изчезна. Едната половина от екрана помътня, после се появи нов образ и започна да се уголемява... създание с остри зъби и лице като на плъх, приклекло върху купчина останки.

— Аха! — триумфално извика ксенобиологът. — Чудех се от какво са произлезли плъховете! Дегенеративни форми от това... — Той се обърна към сламкарите. Поведението му не изразяваше нищо друго освен любопитство, сякаш не беше обърнал внимание на целия разговор. — За какво използвате тази каста? — попита Хоровиц. — Те са войници, нали? Трябва да са. Иначе каква полза от тях?

— Не. Те са просто митични същества.

— Глупости! Демони с оръжие? Отец Харди, можете ли да си представите дяволи с пушки? — Ученият отново повика силуета на

сондата. — Кълна се в брадата на Авраам! Това не е модел. Вижте сега, това е сламкарски подвид. Защо го криете? Очарователно... никога не съм виждал същество, толкова добре адаптирано към... — Той замълча.

— Воинска каста — бавно каза Бен Фаулър. — Не се изненадвам, че сте я крили от нас. Доктор Хоровиц, допускате ли, че тези... създания са също толкова многобройни, колкото и другите сламкари?

— Защо не?

— Но нали ви казвам, че демоните са легенда — настоя Джок. — Епосът. Доктор Харди, спомняте ли си епоса? Това са създанията, които събарят небето...

— Да — отвърна капеланът. — Но не съм сигурен, че са изчезнали. Вие сте запазили потомците им в зоопаркове. Антъни, задавам ти хипотетичен въпрос. Да приемем, че сламкарите имат многобройна воинска каста. Техните господари се гордеят с независимостта си като земните лъвове. Преживели са няколко катастрофални войни и са безнадеждно затворени в една-единствена планетна система. Какво е най-логичното развитие на историята им?

Хорват потръпна. Другите също.

— Като... „Макартър“ — тъжно промълви министърът. — Когато броят на населението нарасне до непоносимост, единството на техните господари ще се наруши... ако тази каста наистина все още съществува, Дейвид.

— Пак ви повтарям, това са легендарни демони — възрази Джок.

— Боя се, че не вярваме на всичко, което ни казвате рече Харди. В гласа му се долавяше дълбока печал. Не че някога безрезервно съм приемал всичко, разбира се. Свещениците чуват много лъжи. Но винаги съм се чудил какво криете. Щеше да е по-добре, ако ни бяхте показали някакви военни или полицейски сили. Но ние не сте можели, нали? Имали сте... — Той посочи екрана. — Тези създания.

— Изглеждаш много мрачен, Род — отбеляза сенатор Фаулър.

— Да. Мислех си какво ли ще е да воюваме с раса, която от десет хиляди години е отглеждала воители. Трябва да са се адаптирали и към космически условия. Ако сламкарите получат полето... Бен, мисля, че няма да можем да ги победим! Все едно да се опитваме да се бием с милиони завърски киборги! По дяволите, и две хиляди са били достатъчни, за да подклаждат войната години наред!

Сали безпомощно ги слушаше.

— Ами ако Джок казва истината? Не може ли да е права? Действително може да е имало воинска каста, която сега е изчезнала и сега някаква престъпна секта... иска да ги върне.

— Лесно ще разберем — измърмори Фаулър. — И най-добре да побързаме преди сламкарските кафяви да са построили флот, който да ни попречи.

— Ако вече не са готови — промълви Род. — Работят адски бързо. Реконструираха посланическия кораб, докато се приближаваше към „Макартър“. Изцяло — при това само с две кафяви и няколко часовникари. Струва ми се, че командир Каргил наистина е проявил съдържаност при анализа на опасността, сенаторе.

— И даже да не я е подценил — отвърна Ренър, — всеки техен кораб ще се равнява по мощ на „Ленин“, командван от адмирал Кутузов.

— Ясно. Добре, Джок. Разбираш в какво положение сме — каза Фаулър.

— Всъщност не. — Сламкарката седеше наведена напред и изглеждаше напълно извънземна.

— Тогава ще ти обясня. Ние нямаме средства да воюваме с милиони гадина, еволюирали специално за такава, цел. Може би ще победим, може би не. Щом сте запазили тази каста, очевидно сте имали нужда от нея — системата ви е прекалено пренаселена, за да държите излишни гърла. Щом сте имали нужда от нея, значи сте водили войни.

— Разбирам — колебливо отвърна Джок.

— Не, не разбираш — изръмжа сенаторът. — Вие знаете нещо за системата Завър, но не достатъчно. Джок, ако вие отглеждате воини, нашият народ ще ви оприличи с обитателите на Завър и ми се струва, че нямате представа каква омраза е изпитвала към тях и техните свръхчовешки идеи Империята.

— Как ще постъпите? — попита Джок.

— Ще посетим системата ви.

— И ако откриете воини?

— Няма нужда да ги търсим, нали? — изсумтя Фаулър. — Убедени сме, че ще открием. — Той тежко въздъхна. Мълчанието му

продължи съвсем кратко — само секунда. После той се изправи и бавно се приближи до екрана...

— Какво ще правим? Не можем ли да им попречим? — простена Джок.

Иван запази спокойствие.

— Няма да има полза. Освен това ти не си в състояние да го направиш. Този морски пехотинец не е воин, но има оръжие и ръката му не се откъсва от него. Страхува се от нас.

— Но...

— Слушай.

— Свържете ме с принц Мерил и военния министър Армстронг — каза Фаулър на телефонистката. — Лично. Не ми пука къде са в момента. Трябват ми веднага.

— Да, сенаторе. — Младото момиче се уплаши от резкия тон на стареца, наведе се над уредите си и в залата се възцари тишина.

Армстронг се намираше в кабинета си. Куртката му висеше на облегалката на стола, яката на ризата му бе разкопчана. По бюрото му се валяха документи. Той сърдито вдигна глава, видя кой го търси и измърмори:

— Да?

— Един момент — каза Фаулър. — Искам да установя връзка и с вицекраля.

Наложи се да почакаат.

Появи се само лицето на Негово височество. Мерил изглеждаше задъхан.

— Да, сенаторе?

— Ваше височество, виждали ли сте заповедта ми от императора?

— Да.

— Приемате ли пълномощията ми по всички въпроси, свързани с извънземните?

— Разбира се.

— Като представител на негово императорско величество, ви заповядвам колкото може по-скоро да съберете секторния боен флот и да назначите адмирал Кутузов за негов главнокомандващ.

Вицекралят и военният министър мълчаха. В залата се разнесе шепот. Бен властно махна с ръка за тишина.

— Една малка формалност, сенаторе — неуверено каза Мерил.
— Трябва да поискам потвърждение на заповедта от друг член на комисията.

— Да. Род.

Род не смееше да погледне Сали. „Раса от воини? Независими господари? Не можем да ги допуснем в Империята. Човечеството няма да оцелее и век...

Сламкарите са като вцепенени. Знаят какво ще открием. Неконтролирано размножаване и демони. Кошмарът на всички деца... но аз харесвам сламкарите. Не. Харесвам посредниците. Не зная нищо за другите. А посредниците не управляват сламкарската цивилизация.“ Той колебливо отправи очи към Сали. Тя седеше неподвижно като извънземните. Род дълбоко си пое дъх.

— Одобрявам заповедта, ваше височество.

56. ПОСЛЕДНА НАДЕЖДА

Сега staите им изглеждаха малки въпреки високите тавани. Нищо не се беше променило. В кухнята имаше всички деликатеси, които можеха да се открият в Империята. Само с едно натискане на бутон щяха да повикат десетки, стотици прислужници. Морските пехотинци в коридора бяха учтиви и внимателни.

Ала бяха в капан. Някъде в края на системата на Нова Каледония, край база, наречена Дагда, се събираха имперските бойни кораби и когато пристигнеха...

— Няма да избият всички — изцвъртя Чарли.

— Ще го направят — простена Джок.

— Воините ще се сражават. Флотът ще изгуби кораби. Ще ги командва Кутузов. Ще рискува ли корабите си? Или ще превърне планетата ни в тлееща шлака?

— И астероидите ли? — изхленчи Чарли. — Да. Никога не е имало Цикъл, който да погуби и двете цивилизации. Господарю, трябва да направим нещо! Не можем да го допуснем! Ако бяхме откровени с тях...

— Флотът им вече щеше да е на път — презрително отвърна Джок. — А оставаше толкова малко! Бях ги убедила! — Три дебелки като наденички пръста се свиха в юмрук. — Бяха готови да се съгласят и после... и после... — Тя застана, на ръба на лудостта, но успя да се овладее. — Трябва да можем да направим нещо!

— Да им кажем всичко — отново предложи Чарли. — Какво ще ни навреди? Поне ще им обясним защо сме ги лъгали.

— Мислете за онова, което можем да им предложим — заповяда Иван. — Анализирайте техните интереси и измислете начини да ги удовлетвори́м, без да унищожат расата.

— Да им помогнем ли? — попита Джок.

— Разбира се. Да им помогнем да гарантират безопасността си от нас.

— Те се страхуват от воините. Дали господарите ще се съгласят да избият всички воини? Тогава ще можем да влезем в Империята.

— Смотанячка! — изкрещя Чарли. — Колко господари тайно ще задържат воители за разплод?

— Такъв опит вече е правен — каза Иван. — Измислете нещо друго.

— Можем ли да ги накараме да повярват, че няма да успеем да създадем полета? — предложи Чарли.

— Защо? Те и без това скоро ще разберат. Не. Хората няма да влязат в системата ни, докато флотът им не е готов за това. Десетки миноносци. Ако се появят в системата, воините ще се съпротивляват и расата ще загине. Не трябва да ги пращат. Не трябва!

Джок премина на полузабравен език, неизвестен на господарите.

— Той е на крачка от лудостта.

— Както и ние. — Чарли избухна в горчив, безмълвен сламкарски смях. — Жалко за господаря. Неговите стракове са и наши, освен този, че ще полудеем. Без нас той ще е ням и безпомощно ще гледа как човешките събират флота си.

— Мислете! — нареди Иван. — Те пращат Кутузов. Той е унищожил човешка планета — няма ще прояви милост към извънземни? Мислете! Мислете, иначе расата е обречена!

Когато Сали влезе в кабинета на Род, той разговаряше по телефона. Не я забеляза. Момичето се поколеба, после се заслуша.

— Съгласен съм, Лаврентий. Астероидната цивилизация трябва да бъде пометена още отначало. Дори е възможно там да е основната им космическа база.

— Не ми се ще да разделям флота — отвърна му глас със силен акцент. — Вие ми възлагате две задачи, лорд Блейн. Несъвместими задачи. Да нападнат сламкарите и да ги обезвредят без предупреждение — да, това е възможно. Да се оставят да ни атакуват преди да сме в състояние да реагираме — това ще ни струва много човешки жертви и ще изгубим част от корабите.

— Въпреки това планирайте операцията така.

— Слушам, милорд. Утре сутрин офицерите ми ще ви донесат предварителните разчети. Както и предвижданията за жертвите. Кой офицер предлагате да назнача за капитан на кораба примамка, милорд? Някой ваш съученик? Непознат? Чакам предложенията ви.

— По дяволите!

— Моля да ме извините за дързостта, милорд. Заповедите ви ще бъдат изпълнени.

Екранът помътня. Род продължи да гледа в празното пространство. Сали се приближи и седна срещу него.

— Чу ли?

— Отчасти... наистина ли е толкова зле?

Той сви рамене.

— Зависи с какво си имаме работа. Едно е да се появиш с гръм и трясък и да изсипеш огън и жупел върху планетата и астероидите. Но да предупредиш сламкарите за намеренията ни и да чакаш да ни атакуват... Първият враждебен акт може да е залп от лазерното оръдие, изстреляло онази сонда!

Тя тъжно го погледна.

— Защо изобщо се налага да го правим? Защо просто не ги оставим на мира?

— И някой ден да се появят тук и да избият внуците ни ли?

— Защо трябва да сме ние?

— Трябва. Кажете ми, Сали, има ли някакво съмнение в това какво представляват сламкарите?

— Те не са чудовища!

— Не. Просто са наши врагове.

Сали мрачно поклати глава.

— Какъв е планът?

— Флотът ще влезе в системата. Ще поискаме да се предадат на Империята. Може би ще приемат, може би не. Ако се съгласят, разоръжаването им ще се наблюдава от наши представители. Ако решат да воюват, флотът ще ги атакува.

— Кой... Кой ще отиде на планетата? Кой ще отговаря за инспектирането... Не! Род, няма да ти позволя да го направиш!

— Кой друг? Аз, Каргил, Санди Синклер — старият екипаж на „Макартър“. Може наистина да капитулират. Някой трябва да им даде този шанс.

— Род, аз...

— Може ли да се оженим по-скоро? И двата рода нямат наследници.

— Няма смисъл — каза Чарли. — Изпитай иронията. Милиони години наред сме били затворени в бутилка. Формата ѝ е изваяла вида ни в наша вреда. Сега открийме отвор и флотът влиза през него, за да унищожи световите ни.

Джок изсумтя.

— Колко живи и поетични са образите ти!

— Какво щастие, че можем да се наслаждаваме на градивните ти съвети! Ти... — Чарли внезапно замълча. Походката на Джок бе станала... странна. Тя крачеше с неудобно извити зад гърба ръце и наведена напред глава. Стъпалата ѝ бяха събрани едно до друго и позата ѝ изглеждаше несигурна като на човек.

Чарли разпозна в нея Кутузов. Тя направи категорично движение, за да не позволи на Иван да каже нещо.

— Нужна ми е една човешка дума — рече Джок. — Никога не сме я чували, но не може да я нямат. Повикай прислужник — изсумтя с гласа на адмирала тя и Чарли се подчини и скочи.

Сенатор Фаулър седеше зад бюрото в кабинета до заседателната зала на комисията. Върху голата дъбова повърхност имаше голяма бутилка новоабърдийнски ликьор.

— Ще пийнеш ли? — попита Бен.

— Не, благодаря.

— Тогавя на въпроса. Молбата ти за членство в комисията е отхвърлена.

Хорват сковано се изправи.

— Разбирам.

— Съмнявам се. Седни. — Фаулър извади чаша от чекмеджето и я напълни. — Ето, вземи. Престори се, че пиеш заедно с мен. Тони, правя ти услуга.

— Не мисля така.

— Не мислиш, а? Виж, комисията ще унищожи сламкарите. Каква полза ще имаш от това? Нали искаш да участваш в решението?

— Ще ги унищожи ли? Смятах, че заповедта е да ги присъединим към Империята.

— Естествено. Не можем да постъпим по друг начин. Политическият натиск е прекалено силен. Така че се налага да позволя на извънземните да пролеят наша кръв. Включително кръвта на бащата на единствения ми бъдещ наследник. — Устните му бяха стиснати. — Те ще окажат съпротива, докторе. Надявам се само отначало да не направят фалшиво предложение за капитулация, така че Род да има някакъв шанс. Наистина ли искаш да участваш в това?

— Разбирам... Струва ми се, че наистина разбирам. Благодаря.

— Моля. — Фаулър бръкна в джоба си и извади малка кутия. Отвори я, за миг погледна вътре и я плъзна по бюрото към Хорват. — Вземи. Твой е.

Министърът видя пръстен с голям зелен камък.

— За следващия рожден ден на императора можеш да му гравираш баронски герб — каза Бен. — Доволен ли си?

— Да. Много. Благодаря, сенаторе.

— Няма нужда от благодарности. Ти си добър човек, Тони. Е, да видим какво искат сламкарите.

Заседателната зала бе почти пълна. Членовете на комисията, екипът им, учените на Хорват, Харди, Ренър — и адмирал Кутузов.

Сенатор Фаулър седна.

— Обявявам заседанието на лордовете от извънредната комисия, представляваща негово императорско величество, за открито. Моля, напишете имената си. — Той изчака присъстващите да въведат имената си в компютрите. — Тази среща се провежда по искане на сламкарите. Не ни обясниха причините. Някой има ли да каже нещо преди да дойдат? Не? Добре, доведи ги, Кели.

Сламкарите мълчаливо заеха местата си в края на масата. Имаха напълно извънземен вид — вече не подражаваха на хора. Устните им бяха разтеглени във вечна усмивка, лъскавата им козина беше гладко вчесана.

— Имате думата — рече сенаторът. — Но трябва да отбележа, че едва ли ще ви повярваме, каквото и да ни кажете.

— Повече няма да ви лъжем — отвърна Чарли. Дори гласът ѝ звучеше различно, не като смесица от всички чувани от сламкарите човешки гласове. Долавяше се специфичен...

Род не можеше да установи какво точно. Не акцент. Чарли говореше идеален английски.

— Времето за лъжи свърши. Моят господар още от самото начало не искаше да ви лъже, но юрисдикцията върху преговорите с хората принадлежеше на господарката на Джок. Както вашият император е дал такава юрисдикция на вас.

— Междусобици, а? — подметна Фаулър. — Жалко, че не се запознахме с шефа ти. Вече е малко късно, нали?

— Навярно. Но сега ще представлявам него. Ако желаете, можете да го наричате цар Петър, юнкерите използваша това име.

— Какво! — Род скочи от стола си и той се прекатури. — Кога?

— Точно преди да бъдат убити от воините — отвърна Чарли. — Ако ме нападнете, няма да получите информация, милорд. Освен това не ги убиха воините на моя господар. Онези, които ги атакуваха, имаха заповед да ги заловят живи, но юнкерите не пожелаха да се предадат.

Род внимателно изправи стола си и седна.

— Не. Хорст не би се предал.

— Нито пък Уитбред. И Потър. Можете да се гордеете с тях, лорд Блейн. Последните им мигове бяха в най-славните традиции на имперската служба. — В извънземния глас не се долавяше и следа от ирония.

— И защо убихте момчетата? — попита Сали. — Съжалявам, Род, съжалявам, това е.

— Ти не си виновна. Дамата ти зададе въпрос, Чарли.

— Те бяха разкрили истината за нас. Спасителните им лодки кацнаха пред един музей. Не едно от онези места за развлечение, които ви позволихме да посетите. Този музей има по-сериозно предназначение. — Чарли тихо продължи: описа музея и битката, полета, началото на войната между сламкарските фракции и кацането на улицата пред Замъка. Разказа им и за последния бой.

— Моите воители бяха победени — завърши посредничката. — Ако бяха спечелили, цар Петър щеше да ви върне юнкерите. Но те загинаха и господарите прецениха, че е по-добре да ви измамят.

— Боже Господи! — промълви Род. — Значи това била вашата тайна. И ние през цялото време сме държали ключа, но...

Някой в отсрещния край на масата шепнеше. Капелан Харди.

— *Requiem aeternam donum est, Domine, et lux perpetuae...* ^[1]

— По дяволите, да не си мислите, че това признание с нещо ще ви помогне? — попита сенатор Фаулър.

Чарли сви рамене.

— Щом ще ни унищожавате, поне да знаете причината. Опитвам се да ви обясня, че господарите няма да се предадат. Цар Петър може да го направи, но той не контролира планетата, а още по-малко астероидната цивилизация.

— Както предвидих, милорди — тежко рече Кутузов. — Обречени са и хората, и корабите, които пратим да приемат капитулацията. Навярно и целият флот. Ако влезем в системата, трябва незабавно да атакуваме.

— О, божичко — измърмори Бен. — Да. Планът ви ми е ясен. Смятате, че не можем да нанесем непровокирана атака и че няма да пратим хора на чисто самоубийство. Е, не сте познали, Чарли. Това навярно ще ми струва главата, но вече окончателно се убедих, че трябва да се съглася с адмирала. Съжалявам, отче, но така виждам нещата.

Гласът на сенатора отекна в залата.

— Адмирал Кутузов, дръжте флота в готовност и без мое разрешение не установявайте контакт с никого. Повтарям — с никого. Разбрахте ли ме?

— Тъй вярно, сенаторе. — Кутузов повдигна към устните си комуникатор. — Михайлов. Да. — Той премина на родния си език. — Уредено е, сенаторе.

— Не съм свършила — каза Чарли. — Имате друга възможност.

— И каква е тя? — попита Фаулър.

— Блокада.

[1] Дари им вечен покой, Господи, и вечна светлина (лат.) — Б.пр. ↑

57. ИЗКУСТВОТО НА ИЗМЯНАТА

Дълго стояха на балкона пред апартамента на Род. До тях достигаха далечните звуци от нощния град. Качулатия се издигна високо в небето. Зловещото му червено око безразлично ги наблюдаваше: двама влюбени, които щяха да пратят кораби в самото Око и завинаги щяха да ги оставят там...

— Не изглежда много голямо — измърмори Сали и притисна глава към рамото му. Усети, че ръцете му се стягат около тялото ѝ. — Съвсем мъничка жълта сламка в Окоето на Мърчисън. Прашинка. Род, ще се получи ли?

— Блокадата ли? Естествено. Разработихме плана в оперативния център на флота. Джак Каргил уреди всичко: ескадра в самото Око, за да използва дезориентацията от прехвърлянето. Сламкарите не знаят за това и корабите им ще останат без командване най-малко няколко минути. Ако се опитат да ги прехвърлят на автоматичен режим, ще стане още по-лошо.

Сали потръпна.

— Не те питах за това. Целият план — ще успее ли?

— Имаме ли друг избор?

— Не. И се радвам, че се съгласи. Иначе нямаше да мога да живея с теб... просто не бих могла.

— Да. — „И затова съм благодарен на сламкарите, че измислиха този изход, защото не можем да им позволим да напуснат системата си. Галактическа чума — и за нея има само два лека. Карантина и унищожение. Поне имахме алтернатива.“

— Те са... — Тя замълча и вдигна поглед към него. — Страх ме е да говоря с теб за това. Род, не бих могла да простя и на себе си, ако се беше наложило да... ако блокадата не успее.

Той не отговори. Откъм градините на Двореца се разнесе висок смях. Навярно бяха деца.

— Те ще минат покрай онази ескадра в звездата — каза Сали. Едва владееше гласа си.

— Естествено. И покрай мините, които разполага Санди Синклер. Но къде могат да идат, Сали? Имат само един изход от системата на Окото, не знаят къде е и когато го открият, там ще ги очаква бойна група. При това в звезда. Без възможност за освобождаване на енергия. Навярно с повредени кораби. Помислили сме за всичко. Блокадата е непреодолима. Иначе нямаше да я одобря.

Тя отново се отпусна и се облегна на гърдите му. Ръцете му я обгърнаха. Двамата се загледаха в Качулатия и неговото око.

— Няма да излязат — каза Род.

— И пак остават в своя капан. След милион години... какви ще сме ние след милион години? — зачуди се Сали. — Като тях ли? Ние не разбираме нещо основно в сламкарите. Фатализъм, който ми е непонятен. След няколко неуспеха дори могат просто да се... откажат.

Той сви рамене.

— Така или иначе ще оставим блокадата. И след петдесетина години ще отидем да проверим какво е положението. Ако колапсът им е толкова цялостен, колкото предвижда Чарли, можем да ги приемем в Империята.

— И после?

— Не зная. Ще трябва да измислим нещо.

— Да. — Сали се отдръпна и възбудено се обърна. — Аз зная! Род, наистина трябва да обсъдим проблема. За сламкарите. Можем да им помогнем.

Род я погледна учудено.

— С това най-вероятно ще се занимават най-големите умове в Империята.

— Да, но в полза на Империята, не на извънземните. Нужен ни е... институт. Ръководен от хора, които познават сламкарите. Извън политиката. И сме в състояние да го направим. Достатъчно сме богати...

— Какво?

— Двамата с теб не бихме могли да изхарчим и половината от богатството си. — Тя бързо мина покрай него, влезе в апартамента, отвори вратата и изчезна в собствената си стая. Род я последва. Сали ровеше сред купчините със сватбени подаръци върху голямата маса от палисандър. Накрая откри джобния си компютър и доволно изсумтя.

„Трябва ли да се ядосам? — помисли си Блейн. — Струва ми се, че е по-добре да свикна да се радвам, когато е такава. Защото ще ми се случва често.“

— Сламкарите са работили по този проблем — напомни й той.

— Пфу. Те не виждат нещата като нас. Фаталисти са, не забравяй. И няма кой да ги принуждава да изпълняват решенията, които са измислили. — Сали продължи да си води бележки. — Ще имаме нужда от Хоровиц, разбира се. И той твърди, че на Спарта имало някакъв добър учен. Ще трябва да го повикаме. И от доктор Харди. Ще ни е от полза.

Род я погледна със страхопочитание и почуда.

— Когато се ентусиазираш, си истинска фурия. — „И ако ще си с мен през целия ми живот, не е зле и аз да не изоставам от теб. Какво ли е да живееш във вихър?“ — Няма проблем. Кардиналът освободи отец Харди от задълженията му, за да работи в комисията. И ми се струва, че негово преосвещенство е замислил нещо по-голямо. Харди отдавна е можел да стане епископ, но не му е достигала амбиция. Сега просто няма друг избор. Първият апостолически пратеник при извънземна раса или нещо подобно.

— Значи в управителния съвет на института ще сме ние с теб, доктор Хорват, отец Харди... и Иван.

— Иван ли? — „Защо не? Щом ще го правим, да го правим както трябва. Ще имаме нужда от опитен изпълнителен директор. Сали не става за администратор, а аз няма да имам време. Може би Хорват.“ — Сали, знаеш ли с какво се захващаме? Биологичният проблем: как да превърнем женска в мъжкар без бременност или хроничен стерилитет. Но даже да откриеш нещо, как ще накараш сламкарите да го използват?

Тя не го слушаше внимателно.

— Ще намерим начин. Знаем как да управляваме...

— Та ние едва управляваме дори човешка империя!

— Но успяваме, нали? Някак. — Сали избута купчина кутии в ярки опаковки настрани, за да си направи място. Една от тях за малко да падне и Род трябваше да я хване, докато Сали продължаваше да въвежда бележки в паметта на компютъра си. — Хм, какъв беше кодът на „Учените в Империята“? На Мейджи има един страхотен генен инженер, но не се сещам за името му...

Род тежко въздъхна.

— Ще го потърся. Но имам едно условие.

— Какво? — Тя любопитно го погледна.

— Ще свършиш с това до другата седмица, защото, Сали, ако вземеш този джобен компютър на медения ни месец, ще го хвърля в преобразувателя!

Тя се засмя, но Род изобщо не се чувстваше сигурен. Е, добре де, компютрите не бяха скъпи. Можеше да ѝ купи нов, когато се върнеха. Всъщност може би трябваше да сключи сделка с Бери — навярно щеше да се нуждае от различни неща в индустриални количества, ако щяха да имат семейство...

Хорас Бери следваше морските пехотинци по коридорите на Двореца и високомерно не обръщаше внимание на другите двама, които крачеха зад него. Лицето му изглеждаше спокойно и само очите му издаваха отчаянието, което го изпълваше.

„Нека се изпълни волята на Аллах“ — въздъхна той и се учуди, че тази мисъл не го смуцава. Навярно в покорството имаше утеха... нищо друго не можеше да го утеши. Войниците бяха отвели Набил на совалката, натовариха целия му багаж и после ги разделиха на покрива на Двореца. Преди това прислужникът му бе прошепнал, че Джонас Стоун е направил пълни признания.

Стоун все още се намирал на Ново Чикаго, но очевидно информацията бе достатъчно важна, за да пратят куриерски кораб. Човекът на Набил нямал представа какво е казал бунтовническият водач, но Бери знаеше. Съобщението щеше да е кратко: смърт чрез обесване.

„Значи най-после настъпва краят.“ Империята бързо наказваше измяната: няколко дни, няколко седмици. Не повече. Нямахше шанс да избяга. Морските пехотинци бяха учтиви, но много бдителни. Бяха ги предупредили.

„Нека се изпълни волята на Аллах. Но е жалко. Ако не бях толкова загрижен за проблема със сламкарите, отдавна да съм избягал. Но щеше да се наложи да напусна Нова Шотландия, а именно тук ще се вземат решенията — какъв смисъл да бягам, когато извънземните могат да унищожат всички ни?“

Сержантът го придружи до пишно украсена заседателна зала и отвори вратата пред него. После — невероятно — охраната се оттегли. В стаята имаше само двама души.

— Добро утро, милорд — каза търговецът на Род Блейн. Говореше спокойно, ала докато се покланяше, усети, че устата му е пресъхнала и гърлото му се е свило. — Не съм се срещал със сенатор Фаулър, но лицето му, разбира се, е познато на всеки в Империята. Добро утро, сенаторе.

Фаулър кимна, без да става от мястото си.

— Добро утро, ваше превъзходителство. Добре дошли. Заповядайте. — Той му даде знак да се настани срещу него.

— Благодаря. — Бери зае посочения стол. Очакваше го нова изненада — Блейн му донесе кафе. Търговецът внимателно вдиша издигащата се пара и разпозна смеската, която му беше пратил като подарък.

„В името на Аллах. Игрят си с мен, но с каква цел?“ Страхът му се примеси с гняв, ала не и с надежда. В гърлото му се надигна клокочещ смях.

— Да изясним нещата, ваше превъзходителство — каза Фаулър. Блейн включи екрана на стената. Появи се едрата фигура на Джонас Стоун. От челото му се стичаше пот, гласът му звучеше умолително.

Бери го изслуша, презрително свил устни. Флотът разполагаше с достатъчно доказателства да го ексекутира за измяна. И все пак усмивката не напускате лицето му. Нямахте да им достави това удоволствие. Нямахте да ги моли за милост.

Записът свърши. Сенаторът даде знак и образът на бунтовническия лидер изчезна.

— Не знае никой друг, освен нас тримата, ваше превъзходителство — предпазливо каза Фаулър.

„Какво искат? Дали все пак няма надежда?“

— Не зная дали има смисъл да обсъждаме този въпрос — продължи сенаторът. — Аз лично предпочитам да поговорим за сламкарите.

— О — рече Бери. „Сделка ли искаш, или ми се подиграваш?“ Той отпи от кафето, за да навлажни устата си. — Убеден съм, че моите възгледи са известни на сенатора. Смятам сламкарите за най-голямата

опасност, пред която се е изправяло човечеството. — Лицата на двамата мъже срещу него не изразяваха нищо.

— Съгласни сме — отвърна Блейн.

Докато надеждата проблясваше в очите на Бери, Фаулър бързо прибави:

— Вече няма никакво съмнение. Те са обречени на вечна пренаселеност, следвана от тотална война. Ако някога напуснат системата си... Бери, те имат подвид войници, в сравнение с които човекозаврите не струват и пукната пара. По дяволите, вие сте ги виждали.

Блейн въведе команда в джобния си компютър и на екрана се появи нов образ: скулптурата с машината на времето.

— Тези ли? Но моят сламкар каза, че били... — Бери замълча. После избухна в смях: смях на човек, който няма какво да губи. — Моят сламкар.

— Точно така — усмихна се сенаторът. — Не мога да твърдя, че имаме голямо доверие във вашия сламкар. Бери, даже опасността да идваше само от сламкарчетата, можехме да изгубим цели светове. Те се размножават като бактерии. Но вие знаете.

— Да. — Търговецът с усилие се овладя. Лицето му се успокои, но в мислите си виждаше безброй блещукащи очички. „Слава на Аллах! Едва не ги доведох в Империята! Хвала на милостивия...“

— Стига сте треперили, по дяволите — нареди Фаулър.

— Моите извинения. Вие несъмнено сте чували за срещата ми със сламкарчетата. — Той погледна Блейн и завидя на външното му хладнокръвие. Гадинките навярно бяха също толкова омразни на капитана на „Макартър“. — Радвам се да чуя, че Империята съзнава опасностите.

— Да. Ще блокираме сламкарите. Ще ги затворим в системата им.

— Не е ли по-добре да ги унищожим, докато още можем? — тихо попита Бери. Гласът му беше спокоен, но очите му блестяха.

— Как?

Хорас кимна.

— Има политически пречки, разбира се. Но аз бих могъл да намеря хора, готови да заминат за Сламката, и да им дам съответните заповеди...

Фаулър пренебрежително махна с ръка.

— Ако имах нужда, сам щях да си намеря агенти.

— Моите нямаше да са толкова ценни. — Бери погледна към Блейн.

— Да. — Фаулър замълча. Блейн забележимо се скова. Сенаторът продължи: — Така или иначе, търговецо, решихме да направим блокада. Правителството е достатъчно нестабилно и без да го обвиняват в геноцид. Освен това не зная дали ми допада идеята за непровокирана атака срещу разумни същества.

— Ами заплахата? — Бери се наведе напред, без да съзнава фанатичния блясък в очите си. Разбираше, че е на крачка от лудостта, ала това вече не го интересуваше. — Убеден ли сте, че винаги сте затворили джина в бутилката, само защото сте върнали запушалката на мястото ѝ? Ами ако някое бъдещо поколение не вижда сламкарите като нас? Ами ако отново пуснат джина на свобода? Хвала на Аллах! Представете си безбройните им кораби. Те ще наводнят Империята, командвани от същества като онова на екрана и разсъждаващи като адмирал Кутузов! Специализирани воители, по-смъртоносни от човекозаврите! И вие сте готов да им подарите живота? Казвам ви, трябва да ги унищожите...

„Не! Хората никога не се убеждават просто защото трябва да повярват. Те не слушат, когато...“ Бери видимо се отпусна.

— Виждам, че вече сте решили. С какво мога да ви помогна? И изобщо искате ли нещо от мен? Или само си играете?

— Мисля, че вече ни помогнахте — отвърна Блейн и отпи от кафето си. — И ви благодаря за подаръка.

— Блокадата е най-скъпата космическа операция — замислено рече Фаулър. — И също не е много популярна.

— О. — Бери усети, че напрежението го напуска. Те държаха живота му в ръцете си, но имаха нужда от него — навярно все пак крайт не бе настъпил. — Притеснява ви Асоциацията на имперските търговци.

— Точно така. — Лицето на сенатора не изразяваше абсолютно нищо.

Облекчение. „От благодарност ще построя джамия. Това ще ощастливи баща ми... и кой знае? Възможно е в края на краищата Аллах наистина да съществува.“ Клокочещ смях все още напираше в

гърлото му и той знаеше, че ако започне да се смее, никога няма да може да спре.

— Вече посочих на колегите си вредата от неограничената търговия със сламкарите. Аз вече нямам нужда от печалби, макар че прекалено много търговци са като съседа, който последвал Аладин в пещерата на вълшебника. Безчетните богатства сияят по-ярко от опасностите.

— Да. Но можете ли да ги вразумите? Да откриете кои от тях възнамеряват да ни саботират и да провалите плановете им?

Бери сви рамене.

— С ваша помощ. Това ще е изключително скъпо. Предполагам, че ще имам достъп до тайни фондове...

Фаулър злобно се усмихна.

— Род, какво още беше казал Стоун? Нещо за...

— Няма нужда да споменаваме за бълнуванията на онзи човек — прекъсна го търговецът. — Мисля, че имам достатъчно пари. — Той потръпна. Какво щеше да му остане, когато всичко това свършеше? Сенаторът не се интересуваше, дори Бери да стигнеше до просяшка тояга. — Ако все пак моите средства не са достатъчни...

— Тогава пак ще обсъдим въпроса — каза Фаулър. — Да. Ще има нужда от средства. Например тази блокада ще погълне повечето от парите, с които Мерил си мисли, че разполага за обединението на сектора. Но ми се струва, че някой хитър търговец случайно би могъл да има връзки с бунтовниците. И че дори ще успее да ги убеди в нашата гледна точка. Не зная как ще го постигне, естествено.

— Разбирам.

Сенаторът кимна.

— Бях убеден в това. Род, вземи този запис и се погрижи да го скриеш на сигурно място. Съмнявам се, че пак ще ни трябва.

Род написа нещо върху дисплея на джобния си компютър. Машината забръмча: тих вой, който означаваше началото на нов живот за Хорас Бери.

„Няма начин да се измъкна — помисли си той. — Фаулър ще приеме само резултати, а не оправдания. И залогът в тази игра ще е главата ми. Няма да е лесно да съм негов политически агент. Но какъв избор имам? На Левант бих могъл единствено да чакам и да се

страхувам. Така поне ще зная как се справят със сламкарите... и навярно някога ще успея да променя политиката им.“

— Още нещо — каза сенаторът, даде знак и Род Блейн отиде до вратата на кабинета. В залата влезе Кевин Ренър.

За първи път виждаха главния астрогатор в цивилно облекло. Ренър носеше ярки панталони и още по-ярка туника. Шарфът на пояса му бе от плат, напомнящ коприна. Изглеждаше естествен, ала навярно беше синтетичен. Меки ботуши, накити — накратко, приличаше на някой от най-преуспелите търговски капитани на Бери. Търговец и капитан се спогледаха учудено.

— Да? — попита астрогаторът.

— Малко си избързал, а, Кевин? — отбеляза Род. — Уволнението ти влиза в сила следобед.

Ренър се ухили.

— Реших, че военната полиция няма да ме забележи. Пък и определено е приятно. Добро утро, ваше превъзходителство.

— Значи познавате търговец Бери — рече Фаулър. — Чудесно, защото двамата често ще се срещате.

— Какво? — Ренър се напрегна.

— Сенаторът иска да каже — поясни Блейн, — че би желал да те помоли за услуга. Кевин, спомняш ли си условията на постъпването ти във флота?

— Естествено.

— Четири години или за цялата продължителност на имперска извънредна ситуация от първи клас. Или за времетраенето на официално обявена война — каза Род. — Между другото, сенаторът обяви положението със сламкарите за извънредна ситуация от първи клас.

— Чакайте малко! — извика Ренър. — Не можете да ми извъртите тоя номер!

— Мога, разбира се — отвърна Фаулър.

Астрогаторът се строполи на един от столовете.

— О, Господи!

— Още не е официално — рече сенаторът. — Няма нужда да предизвикваме паника. Но вие вече сте официално уведомен. — Фаулър изчака Ренър да осмисли думите му. — Разбира се, бихме могли да ви предложим друга възможност.

— Бог да ви поживи.

— Язвителен си, а? — Род изглеждаше весел. В този момент астрогаторът го мразеше.

— Свършихте добра работа — продължи старецът. — Империята ви е признателна. И аз съм ви признателен. Знаете ли, донесъл съм със себе си няколко бланки с императорски укази... какво ще кажете за следващия рожден ден на императора да сте барон?

— О, не! Не и аз! Изработих си своето във флота!

— Но привилегиите определено ще ти харесат — отвърна Род.

— Проклятие! Трябваше да доведе сенатора в стаята ти чак на сутринта. Знаех си, че трябваше да изчакам. Не, няма да направите аристократ от Кевин Ренър! Нямам време за цялата тази работа...

— Това наистина може да сложи край на безгрижния ви живот — каза Фаулър. — Така или иначе, няма да стане толкова лесно. Завист и така нататък. Но вие сте ни прекалено полезен, господин Ренър, и наистина има извънредна ситуация от първи клас.

— Но... но...

— Капитан на цивилен кораб — рече сенаторът. — С рицарски сан. Специалист по сламкарския проблем. Да, тъкмо вие ни трябва.

— Нямам никакъв рицарски сан.

— Ще имате. Не можете да откажете. Господин Бери ще настоява личният му пилот да получи поне ордена на свети Михаил и свети Георги. Нали, ваше превъзходителство?

Бери потръпна. Империята неизбежно щеше да назначи хора, които да го наблюдават, а те щяха да се нуждаят от човек, който да може да разговаря с търговските капитани. Но този... комедиант? „Кълна се в брадата на Пророка, той ще е непоносим!“ Хорас примирено въздъхна. Поне беше интелигентен комедиант. Навярно дори можеше да му е от полза.

— Мисля, че сър Кевин е най-добрият избор за капитан на личния ми кораб — спокойно отвърна търговецът. В гласа му се долавяха съвсем слаби нотки на отвращение. — Добре дошли в „Имперска компания за автонетика“, сър Кевин.

— Но... — Ренър потърси с очи помощ, ала помощ нямаше. Род държеше лист хартия — какво бе това? Уволнението му! Пред погледа му Блейн скъса документа на парчета. — Добре, по дяволите! — Ренър виждаше, че няма да се смилят над него. — Но като цивилен!

— О, разбира се — съгласи се Фаулър. — Е, ще имате чин в разузнаването, но секретен.

— Кълна се в пъпа Господен... — Бери се сепна. Ренър се ухили.
— Какво има, ваше превъзходителство? Да не би Господ да няма пъп?

— Предвиждам интересни времена — бавно отвърна търговецът.
— И за двама ни.

58. И НАВЯРНО КОНЯТ ЩЕ ПРОПЕЕ

Ярко слънце огряваше покрива на Двореца. По небето бързо се плъзгаха пухкави бели облаци, но на площадката подухваше съвсем слаб ветрец. Лъчите приятно топлеха кожата.

Пред люка на спускателната совалка стояха адмирал Кутузов и двама капитани. Изпращаха ги малка група цивилни, трима извънземни с тъмни очила и четирима въоръжени морски пехотинци. Адмиралът подчертано не обръщаше внимание на сламкарите и техния ескорт. Той се поклони на цивилните.

— Моите извинения, милейди, милорд. Изглежда, че в края на краищата няма да мога да присъствам на сватбата. Не че ще липсвам на някого, но съжалявам, че толкова скоро отвеждам приятелите ви. — Кутузов посочи двамата капитани и отново се поклони. — Оставям ги да се сбогуват.

— Успех, адмирале — тихо рече Род. — Попътен вятър.

— Благодаря ви, милорд. — Военният се скри в совалката.

— Никога няма да разбере този човек — каза Сали.

— Права си — безизразно отвърна Джок.

Сали изненадано погледна извънземната, после се обърна към другите офицери и протегна ръка.

— Успех, Джак, Санди.

— И на теб, Сали. — Каргил сведе очи към нашивките на ръкава си. Четирите капитански пръстена бяха съвсем нови. — Благодаря, че ми повери кораб, Род. Вече си мислех, че завинаги съм заседнал в оперативния отдел.

— Благодаря на адмирала — отвърна Блейн. — Аз те препоръчах, но решението взе той. Санди обаче ще трябва да се поти. Той ще е на флагмана.

Синклер сви рамене.

— Като главен инженер на флота, предполагам, че ще прекарвам известно време и на другите кораби — рече той. — Най-добрият наблюдателен пост ще е в самото Око. Така че ще съм с тоя саксонец и

това не е зле. Не ми се ще корабът му да се разпадне на съставните си части.

Каргил не му обърна внимание.

— Съжалявам, че ще пропусна сватбата, Сали. Но възнамерявам да ви гостувам. — Той се наведе и я целуна по бузата. — Ако ти писне от него, във флота има и други капитани.

— Да — съгласи се Синклер. — А моето повишение беше подписано две минути преди това на Каргил. Нали няма да го забравиш, Джак?

— Как бих могъл? Само те моля да запомниш, че „Патън“^[1] е мой кораб. Най-добре да тръгваме, капитане. Скачването ще е достатъчно сложно. Довиждане, Джок, Чарли. — Каргил се поколеба, после неловко отдаде чест.

— Сбогом — отвърна Чарли. Иван изцвъртя и Джок прибави:

— Посланикът ви желае попътен вятър и успех.

— Ще ми се да можех да съм сигурен, че е искрен — рече Каргил.

— Разбира се, че е искрен — заяви Чарли. — Искаме да се чувствате в безопасност.

Джак се обърна и замислено се качи на совалката, Синклер го последва. Завиха двигатели и хората и сламкарите се отдалечиха. После мълчаливо наблюдаваха издигането на кораба от покрива, докато той не изчезна в ясното небе.

— Ще се получи — каза Джок.

— Наистина четете мисли, нали? — попита Род. Той продължаваше да се взира нагоре, ала не виждаше нищо друго освен облаци.

— Естествено, че ще се получи — потвърди Сали.

— Струва ми се, че най-после разбирам човеците — рече Чарли. — Чели ли сте древната си история?

Род и Сали учудено погледнаха сламкарката.

— Какво имаш предвид?

— Доктор Харди ни показва нещо много интересно. — И замълча докато пристигне асансьорът. Двама от морските пехотинци влязоха първи, останалите изчакаха сламкарите и хората. Чарли продължи, сякаш не присъстваха въоръжени войници. — Един от вашите най-древни писатели, историк на име Херодот, разказва за крадец, когото

трябвало да екзекутират. Той обаче сключил сделка с царя: за една година да научи любимия царски кон да пее химни. Другите затворници гледали как крадецът пее на коня и му се смеели. „Няма да успееш“ — казвали му те. И той им отговарял: „Имам една година, а кой знае какво може да се случи през това време. Царят може да умре. Конят може да умре. Може да умра и аз. А може и конят да се научи да пее.“

Разнесе се учтив смях.

— Не разказах историята много добре — рече Чарли. — Но и не се опитвах да звучи смешно. Това ме накара най-последно да проумея колко различни от нас са човеците.

Последва смутено мълчание. Когато асансьорът спря, Джок попита:

— Как върви вашият институт?

— Чудесно. Вече поканихме някои хора за шефове на отдели. — Сали се засмя. — Трябва да бързам. Род няма да ми позволи да мисля за института след сватбата. Ще дойдете, нали?

— За нас ще е чест да ни позволят да присъстваме — отвърна Джок. — Но нямаме подаръци за вас. Нямаме кафява, която да ги направи.

— Ще минем и без подаръци — каза Род. Вратата на асансьора се отвори, но те изчакаха двама от пехотинците да проверят коридора.

— Благодаря, че ми позволихте да се запозная с адмирал Кутузов — рече Джок. — Исках да поговоря с него още откакто посланическият ни кораб се приближи до „Макартър“.

Блейн учудено погледна извънземните. Джок бе разменила само няколко думи с главнокомандващия и един от най-важните ѝ въпроси беше: „Обичате ли лимон в чая?“

„Те са толкова цивилизовани и мили! И тъкмо поради това ще прекарат няколкото години, които им остават, под постоянна охрана, докато Бюрото за информация очерня тях и тяхната раса. Дори наехме писател да напише сценарий за последните часове на юнкерите ми.“

— Нямаше проблем — отвърна Род. — Ние...

— Да. Не можете да ни позволите да се приберем у дома. — Чарли заговори с глас на новошотландски младеж. — Знаем за хората много повече, отколкото трябва. — Тя спокойно даде знак на морските пехотинци. Двама излязоха в коридора и сламкарите ги последваха.

Другите войници тръгнаха отзад и процесията се запъти към апартамента на извънземните. Вратата на асансьора тихо се затвори.

[\[1\]](#) Джордж Смит Патън (1885–1945) — американски генерал. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

„Непокорний“ неподвижно висеше в космоса в периферията на системата Мърчисън. Наоколо бяха групирани други кораби в бойна формация, а отдясно се издигаше грамадата на „Ленин“, напомняща на гигантско черно яйце. Поне половината от флота постоянно се намираше в бойна готовност, а някъде долу в червената обвивка на Окото кръжаха и чакаха други кораби. „Непокорний“ току-що беше направил обиколка със смотаняшката ескадра.

Този термин бе станал почти официален. Космонавтите използваха много сламкарски думи. Когато някой спечелеше голям залог на покер, най-често възкликваше: „Фюнч(щрак)!“. И все пак, мислеше си капитан Хърб Колвин, повечето никога не бяха срещали извънземни. Рядко виждаха и корабите им: просто мишени, абсолютно безпомощни след прехвърлянето.

Единици успяваха да се измъкнат от Окото, но всички бяха фатално повредени. Винаги имаше предостатъчно време да предупредят корабите извън звездата, че се приближава нова сламкарска машина — ако първо не ги убиеше самото Око.

Последните няколко бяха излезли от смотаняшкия пункт с хиляда километра в секунда. Как успяваха да скочат с такава скорост? Човешките кораби в звездата не можеха да ги настигнат. Нямаше и нужда — извънземните екипажи или автопилотите бяха напълно дезориентирани. Бягащите черни точки минаваха през дъгата и всеки път експлодираха. Когато използваха уникалните си разширяващи се полета, те се взривяваха по-рано, тъй като по-бързо събираха топлина от жълтата фотосфера.

Хърб Колвин остави последния доклад за сламкарските фокуси. Беше написал голяма част от него сам. Всичко се свеждаше до безнадеждното положение на извънземните. Сламкарите все още не подозираха за скоковата дезориентация... и той почти ги съжаляваше.

Колвин извади бутилка от шкафа в патрулната си каюта и сръчно си наля, въпреки ефекта на Кориолис. После се отпусна на стола си. На

бюрото го очакваше пакет с поща. Вече бе отворил последното писмо от жена си, за да се увери, че у дома всичко е наред. Сега можеше да прочете останалите. Капитанът вдигна чашата си към снимката на Грейс.

Нямала много информация от Ново Чикаго, ала, според сестра ѝ, положението било нормално. Пощенските услуги бяха бавни. Къщата им се намираше извън отбранителната система на Нова Шотландия, но тя не се страхуваше, защото Хърб ѝ беше казал, че сламкарите няма да пробият блокадата. Беше я наела за трите години, през които щяха да останат в системата.

Колвин кимна. Това щеше да им спести пари — три години тук, после у дома, където щеше да е комодор на новочикагския флот. „Непокорний“ отново щеше да има Олдърсънов двигател: когато го отведеше в родната си система, корабът щеше да стане флагман на флота. Тези няколко години бяха скромна цена за отстъпките, които бе предложила Империята.

„Трябва да съм благодарен на сламкарите за това — помисли си Хърб. — Без тях и до днес щяхме да воюваме. — Извън Империята все още имаше светове и винаги щеше да има, но обединението на сектора отвъд Вьглищния чувал уверено напредваше и резултатите се постигаха повече с убеждение, отколкото със сила. — Дължим го на сламкарите.“

Вниманието му привлече името на лорд Родерик Блейн, председател на извънредната имперска комисия. Колвин вдигна поглед към стената, за да види познатото петно, останало от закърпването на „Непокорний“ след битката с „Макартър“. Опитният екипаж на Блейн беше свършил великолепа работа. „Той е компетентен човек — неохотно призна пред себе си Хърб. — И все пак не е справедливо да избираме водачите си според произхода им. Но и бунтовническата демокрация на Ново Чикаго не се справи много добре.“ Той се върна към писмото от Грейс.

Милорд Блейн имал нов наследник, второ дете. И Грейс помагала в института, който организираща лейди Блейн. Била въодушевена, защото често разговаряла с лейди Сали и дори я канели в имението, за да види децата...

Писмото продължаваше и Колвин го четеше надлежно, ала неохотно. „Никога ли няма да ѝ писне да се занесе по аристокрацията?“

Едва ли изобщо ще се разберем по политическите въпроси — реши той и отново нежно погледна към снимката ѝ. — Господи, колко ми липсваш...“

В кораба отекна сигнал и Хърб побърза да прибере писмата в чекмеджето на бюрото си. Бе време да се захваща за работа: на другия ден комодор Каргил щеше да дойде на инспекция. Колвин потри ръце. Този път щеше да покаже на империалистите как се поддържа кораб. Победителят в тази проверка щеше да получи допълнителна отпускат и той имаше намерение да я осигури на хората си.

Когато се изправи, през илюминатора проблесна жълто-бяла точица светлина. „Някой ден ще отидем там. Най-големите умове на Империята мислят по проблема — все ще открием начин да управляваме сламкарите.

А как ще се наречем тогава? — зачуди се Колвин. — Империя на човека и сламкарите ли?“ — Той се усмихна и отиде да провери готовността на кораба си.

Имението Блейн беше голямо. Покритите градини пазеха очите им от яркото слънце. Апартаментът им бе много удобен и посредниците бяха свикнали с постоянната си охрана. Както винаги, Иван се отнасяше към морските пехотинци така, сякаш са собствените му воители.

Имаше работа. Всеки ден провеждаха обсъждания с учените от института. А и децата на Блейн. По-голямото можеше да изговаря няколко думи от Езика и да чете жестове също толкова добре, колкото млад господар.

Живееха в разкош, ала все пак бяха затворници. И нощем виждаха блестящото червено Око с неговата мъничка Сламка. Въглищния чувал се издигаше високо в небето. Приличаше на качулат господар, сляп с едното око.

— Страх ме е — каза Джок. За семейството ми, за моята цивилизация, за вида ми и за моя свят.

— Точно така, мисли мащабно — отвърна Чарли. Защо да хвърляш на вятъра могъщия си ум за дребни неща? Погледни се... — Гласът и позата ѝ се промениха — щеше да говори по сериозни въпроси. — Направихме каквото можахме. Този институт на Сали е

пълен провал, но ние продължаваме да им помагаме. Показваме им колко сме добронамерени, безопасни и искрени. А междувременно блокадата си остава и винаги ще остане. Тя е непробиваема.

— Не е така — възрази Джок. — Изглежда, никой човек не се досеща, че господарите могат да стигнат до Империята през нормалното пространство.

— Непробиваема е — повтори Чарли и подчерта думите си с леко движение на двете си десни ръце. — Няма да успеят да я преодолеят до следващия колапс. Проклятие! Кой би могъл да построи нова смотаняшка сонда преди да започне гладът? И къде ще я пратят? Тук, при техните флоти ли? — Тя направи презрителен жест. — Сигурно във Въглищния чувал, в самото сърце на Империята! Мислила ли си за изстрелващите лазери — за това, че са прекалено големи, за да компенсират праха във Въглищния чувал? Не. Направихме каквото можахме и Циклите отново започнаха.

— Тогава какво да очакваме? — Десните ръце на Джок бяха свити, лявата — протегната с разтворена длан: готовност за атака и същевременно реторична безпощадност. — Може да направят неуспешни опити за пробиване на блокадата. Напразни усилия. Така само ще ускорят колапса. И ще последва дълъг период, през който Империята почти може да забрави, че съществуваме.

— Появяват се нови технологии. Военни, каквито винаги са новите технологии. Сламкарите ще знаят за човечеството. Сигурно ще запазят или пак ще изобретят полето. Когато достигнат кулминацията на могъществото си, преди да започне упадъкът, ще създадат воини и ще завоеват планетата, астероидите, всичко. И накрая ще нападнат Империята.

Чарли хвърли поглед към господаря. Иван неподвижно лежеше и следеше разговора им. Нямаше начин да разберат какво си мисли.

— Но колкото повече се приближават към Империята — отвърна Джок, — толкова по-силна ще става тя. Хората са безброй. Въпреки всичките им приказки за ограничаване на раждаемостта, те са много и целият космос е техен. И винаги ще са повече от нас. Ще ни държат затворени в бутилката до следващия колапс. И тогава ще ни унищожат!

Коленете на Чарли бяха притиснати към корема ѝ. Десните ѝ ръце бяха вдигнати към гърдите ѝ, лявата пазеше главата ѝ. На този жесток свят щеше да се роди дете. Гласът ѝ звучеше приглушено.

— Ако имаше по-добра идея, трябваше да я кажеш.

— Не. Няма по-добри идеи.

— Спечелихме време. Стотици години. Сали и нейният глупав институт стотици години ще проучват проблема, който поставихме пред хората. Кой знае, може би конят ще се научи да пее химни.

— Готова ли си да се обзаложиш?

Чарли леко повдигна ръка.

— При толкова малки шансове ли? По дяволите, да!

— Смотанячка!

— Да. Смотаняшко решение. Какво друго ни остава? По един или друг начин, Циклите вече свършват. Смотаняка спечели вечната си война срещу тях.

Джок се обърна към Иван. Той сви рамене. Чарли бе станала смотанячка. Вече нямаше значение — всъщност дори ѝ завиждаха за тази лудост, тази заблуда, че всички въпроси имат отговори и че всичко е по силите на могъщата лява ръка.

Никога нямаше да научат. Не им оставаше да живеят дълго. Ала бяха спечелили време. Блейн и Сали знаеха какво трябва да открият и когато пораснеха, децата им нямаше да смятат сламкарите за легенда. Две поколения управляващи нямаше да мразят извънземните.

Ако някой можеше да научи кон да пее химни, това беше опитен посредник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.